

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel Title:	<u>Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	1825; Vol. 28
Udgivet år og sted Publication time and place:	Aarhus, 1818-1833
Fysiske størrelse Physical extent:	60 bd.

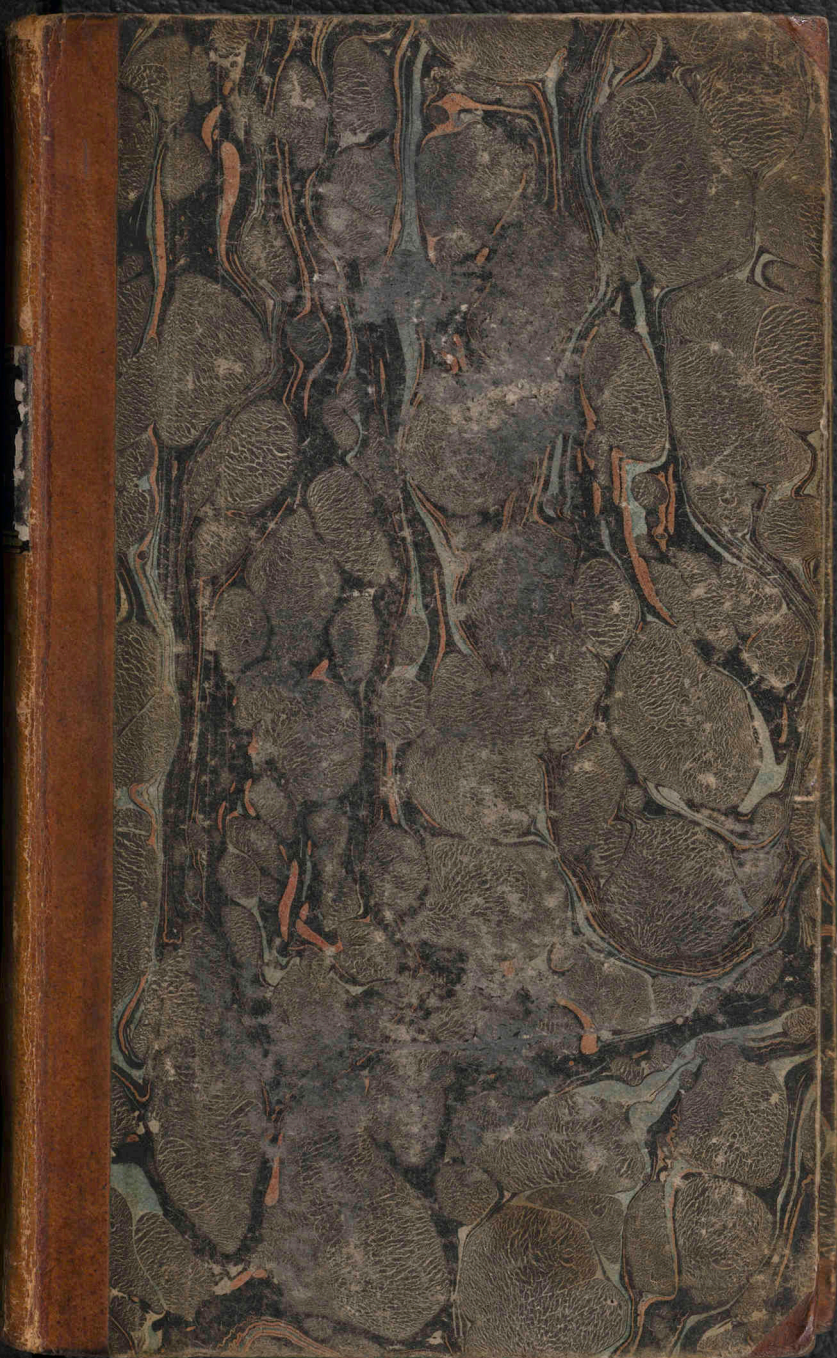
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

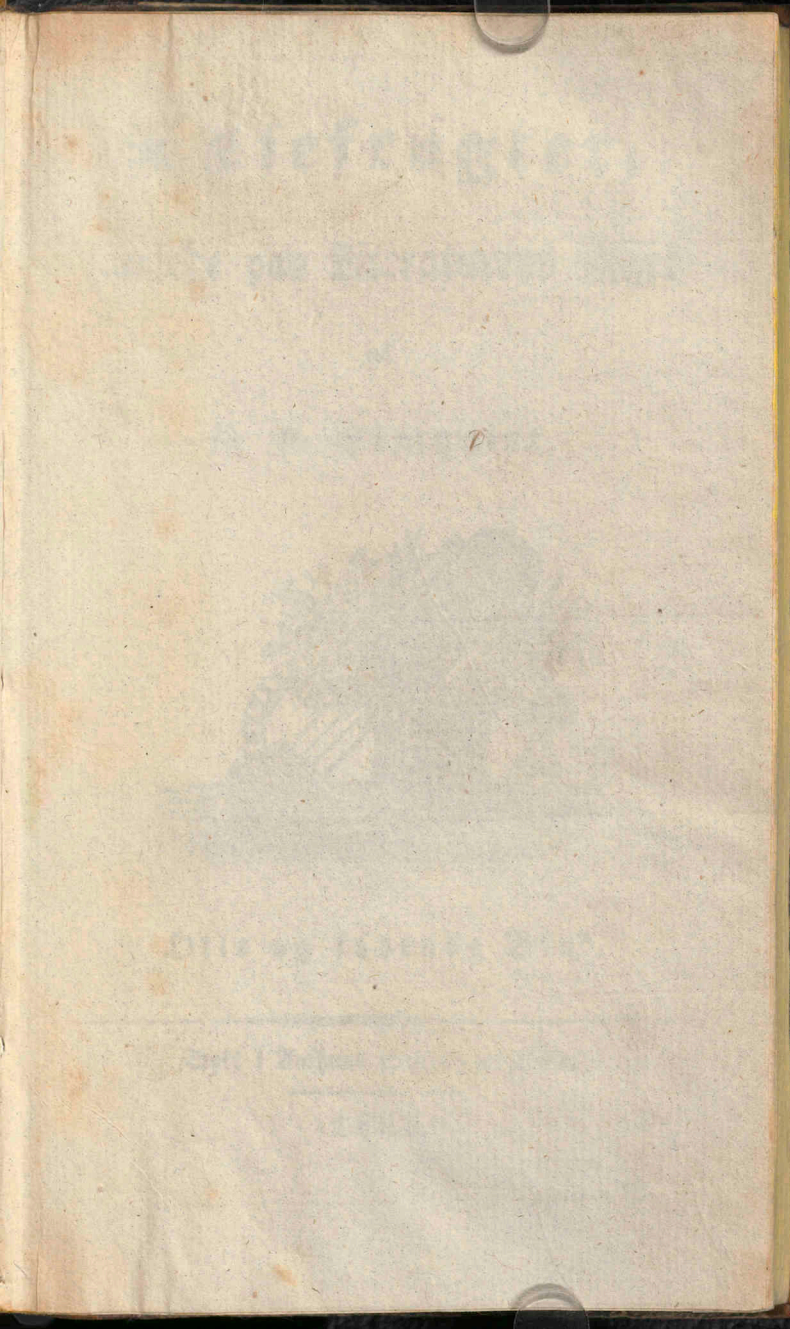
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

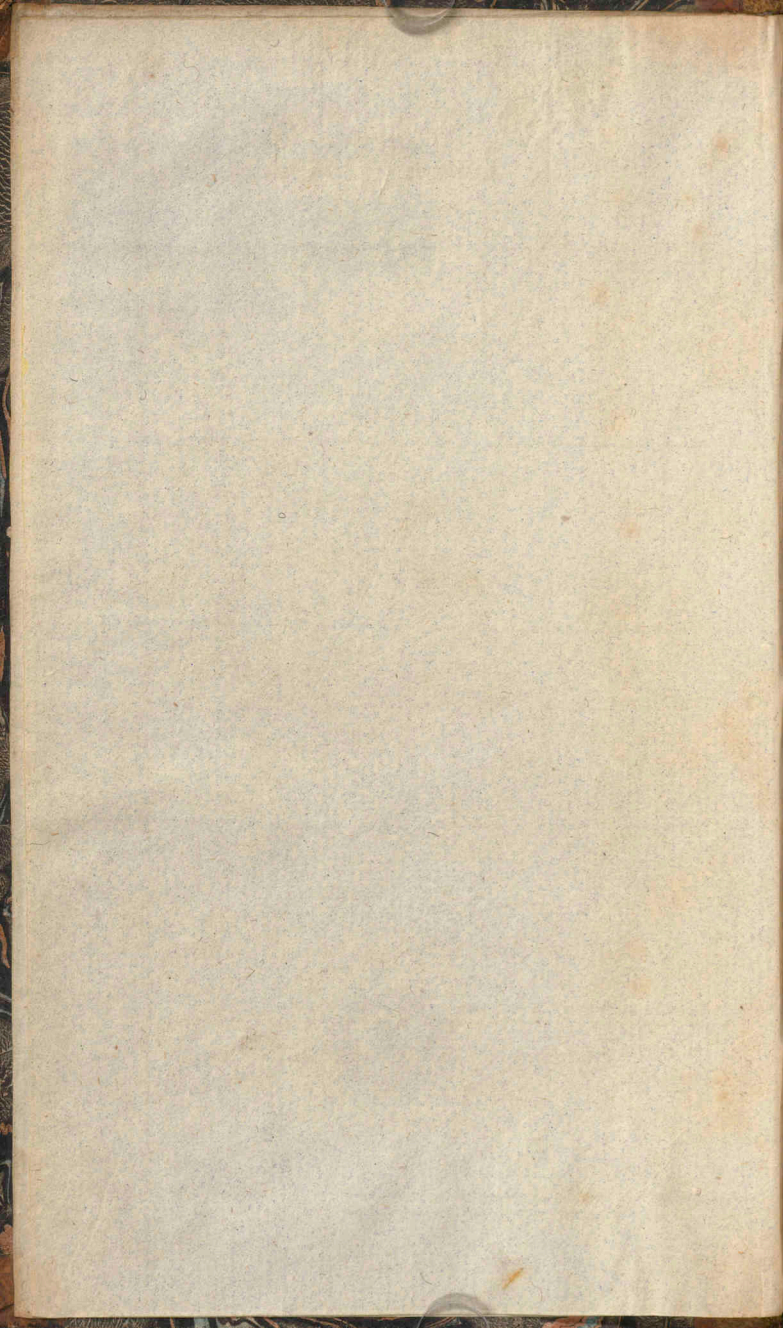

1 1 57 0 8 00098 6

+Rex

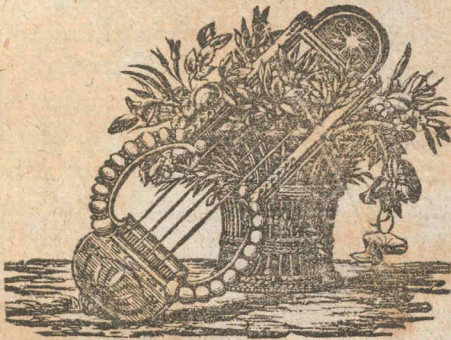

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

otte og tyvende Bind.

Trykt i Aarhus Stiftsbogtrykkerie.

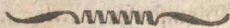
1825.

I n d h o l d.

	Side
Rebekka. En Historie fra den sidste Krig i Rusland....	1
Den nyseelandske Prindsesse Aefotoé's senere Skjebne...	77
Tab og Erstatning (Sluttet.).....	81
Dr. Antommarchi's Ankomst til Parma.....	95
Det lykkelige Møde. En Morgenscene af S. Blicher...	97
Keiser Alexanders Sukkerpledskener.....	115
Manon. Fortælling af Contessa.....	116
Ludurhornet. En norsk Folkefortælling.....	123
Spansk Hofdame; Bestilling.....	132
Raadstueplakat fra Ravnecrog.....	134
Palmeblade af Herder.....	135
Langfredag. En Aftenscene af Frue Ahlesfeld.....	140
Vinterens Afsked.....	143
Moderens Billed. Fortælling af Contessa.....	145
Amolly og Ceduro. Phantasi af Weissfog.....	207
Brudstykker af Madame Campan's Memoirer.....	212
Napoleons Charakteristik.....	224
Herrnhuts Oprindelse.....	226
Dronning Caroline Mathildes sidste Leveaar.....	236
Jocko. En Fortælling fra Indien.....	241
Forbetydning.....	262
Gustav Adolphs Død.....	263
Nordisk Blade; og Blomstersprog.....	273

Kappelsbal. Et jydsk Folkesagn.....	279
Staaer Solen stille?.....	286
Engang endnu.....	287
Lovise Steen og Edvard Sand.....	288
Forlad os vor Skyld. En Historie fra Tredive- aarskrigen's Tid.....	289
Helena Mettaranga.....	333
Anna Crizzo.....	336
Lord Byrons Død. Et Brudstykke af Grev Gam- ba's Reisejournal.....	340
Liigtale over Lord Byron. Trykt paa den græske Re- gjerings Befaling.....	343
Guldmageren. En Historie fra Mestersangernes Tid...	350
Kong Artus og Tryllebroen.....	395
Fordommens Offer. En sand Begivenhed.....	398
Er Maanen beboet af fornuftige Væsener? Besvaret med Hensyn til Dr. Gruithusens nyeste Opdagelser...	411
Napoleon og den hollandske Borgemeister.....	416
Nordens største Billedhuggere. Af et Brev fra den svenske Digter Prof. Atterbom.....	417
Nyt Middel mod Landpine.....	420
Anecdoter om Aber.....	421
Spørgsmaal til Menneskekjendere.....	423
Misceller.....	424
Kjærligheds Længsel.....	426
Stille Saal.....	427
Bekjendtgjørelse.....	428

N e b e k k a.

En Historie fra den sidste Krig i Rusland.

(Af Aglaia for 1825.)

Fangstfuld og tvivlsom Forventning stode Jnds byggerne i Wileika, en liden Stad i Litthauen, udenfor deres Huse, og lyttede til Skydsets Lyd, som i stedse længere Mellemrum forkyndte Enden paa et fjernt og blodigt Skuespil. Hele Dagen havde Tordenen rullet ved Borisow, hiinsides Høiene, der begrændsede den vide, sneebedækkede Glade. Blodrød dalede Solen nu; Usteningen var stille og klar.

Noogle Borgere, modigere end de Dyrige, havde bobet sig udenfor Staden, og lyttede, tause, indsyllende i deres Peltse, efter Kanonerne's Torden; kun ved Miner og Diekast meddeelte de hverandre deres Haab og Bekymring fra Tid til Tid. Endnu var imidlertid, saavidt Diet naaede, ingen Bevæ-

gelse at see; ogsaa Skydset taug efterhaanden, og ingen Lyd afbrød Dæmringens Stilhed, uden i det høieste en Ulvs hæse Gjoen i den nære Granskov. Trøstede vendte nu Borgerne hjemad med den glade Efterretning, at der intet meer var at befrygte af de fjendtlige Skarers Besøg, eftersom de rimeligviis havde trukket sig tilbage ad Landesveien til Wilna, hvorfra Wileika ligger langt assides.

Hvor velkommen end denne Efterretning var for Alle, saa frydedes dog Ingen inderligere ders ved, end Isak, Hebræeren. Tilgivelig og rimelig var hans Frygt for de fremmede Krigskarers Besøg; hans Huus var det anseeligste i hele Wileika; hans Krambod indeholdt mange og kostbare Vare; i hans Kjelder fandtes et rigt Lager af ædel Frankt; og Ungarviin. Byen havde lidt meget under Krigen, og en Broderpart af Trængsterne havde Isak maattet bære, thi hans Medborgere misundte ham hans Velstand. Rigtignok mindedes de endnu altfor vel den Tid, da han, vandrende med en ussel Bylt paa Ryggen, fra By til By, leed al Elendighed og Mishandling, for den ringe Fortjenestes Skyld, der var bleven Grundstenen til hans nærværende Velstand. Vel var han, under saa mange Gjenvordigheder, bleven gammel for Tiden, hans Ryg havde krummet sig under den Byrde, hvormed han havde gjennevandret fremmede Lande, Sorger og ængstelige Beregninger og søvnløse Nætter havde suret hans Kinder dybt, og hans tidligtblegede Haar var bleven tyndt, liges

viis som det graae Skjæg, der i korte Krøller hang ned fra hans Hage. Men hans Aand var endnu munter og frisk, og saavel det mumietørre Ansigt, som den magre Figur, havde Udtryk og Bevægelse nok, saasnart en vigtig Handelsforretning, en fordeelagtig Entreprise, satte den, som det syntes, skrøbelige Maskines Springhjere i Bevægelse.

Virksomhed og heldig Spekulation havde gjort Isak til en riig Mand. Hans Handel udstrakte sig fra Riga til Odessa, fra Petersborg til de gamle Czarers Hovedstad. Isak i Wileika var anseet hos Jøder og Christne. Endogsaa Krigen bragte ham, skjøndt den gjorde vilkaarligt Indgreb i hans Ejendom, hundredfold Vinding igjen ved Forskud og Leverancer. Isaks Fragtvogne kjørte paa alle Veie, og, hans Jver for Krigen retfærdige Sag ubeskadiget, fyldte de Magasinerne i Minsk og Wilna ligesaa godt, som dem i Luczk og Kaluga.

Saa velberregnede Fordele havde velsignet Isaks Kasse med en saare betydelig Tilvæxt, som han var meget bekymret for at bevare. Men desuden havde han i sit Huus endnu en Skat, som vel var værd, at han bevogtede den med Omhu, og derfor ønskede Krigen vilde Horder langt bort. Denne Skat var hans Diefteen, hans eeneste Datter, den hulde Rebecka. Isaks Hjerter var i Grunden blødt og menneskekjærligt, ogsaa mod Fremmede; men for hans Datter brændte det i den sømteste Faderkjærlighed, og i Ønsket for hendes Lykke forøenede sig alle hans Sorger.

altsaa først, for med hende at dele sin Henryk-
kelse over det trostrige Budskab om Sjendens Vort-
marsch.

I Isaks Dagligstue vare de svære Damastess-
gardiner allerede trukne for Vinduerne, den syvar-
mede Stage af klartskinnende Metal hang ned fra
Løftet med tændte Lys; paa et stort, med et bros-
get Læppe bedækket Bord stode alt de brændende
Sabbathslamper og Brødkagerne opstillede til Er-
indring om Spisen i Orken og til Dagens Fests-
ligholdelse. Duften af en vellugtende Røgelse,
som Isak engang havde hjembragt fra Odesa,
og hvormed Mirjam, Rebekka's Amme og Vogt-
terste, havde gennemrøget Stuen, svømmede mod
Løftet i lette Skyer. Men i Stuens dunkleste
Hjørne sad Rebekka. Ogsaa hun var efter Sab-
bathens Medfør, klædt omhyggeligere og smykket
rigere, end sædvanligt, men Fesidagsglæden var
ikke at see i hendes Miner. Hendes smuktformede
Hoved var nedsunken, og de tykke, sorte Løkkeringe
kastede en formorkende Skygge paa de ellers saa
venlige Træk; det klare, sjelfulde Dø, nu tilhyl-
let af det lange Laag, opløstede sig ikke fra Perles-
krandsen, som, hævet af dybe Sul, vuggedes paa
Underkjolens rigtbroderede Flor, medens hendes No-
senfingre pillede paa Snorene af en kostbar Floiels
Spencer, som, besat med siberisk Velsværk, blød
og varmende fluttede sig til den ranke Skabning.

„Ja, hun er Sjon som Sarons Rose, og vær dig som Gileads Lillie!“ sagde Isak ved sig selv, da han, uden at hun bemærkede det, var hentraadt for hende, og betragtede hende en Stund med sødt, faderligt Velbehag. Og sandelig, Enhver, som blot saae Rebekka een eneste Gang, istemte gjerne dette Beundringsudraab.

„Vær trostlig min Datter! sagde Isak omsider med hoi Røst: Vær trostlig, og lad ikke Dit Hoved synke af Angst og Bedrøvelse. Sjenderne ere slagne, og drage ad Wilna. De ville ikke hidkomme mere at skrække os med Knaldet af deres Bøsser, at true os med deres Sværde, at kaste Ild i vore Huse, at plyndre og døde os.“ — Langsomt opløstede Rebekka Hovedet ved Faderens Tale, men hun svarte Intet, og hendes mørke Blik gled atter ned paa Gulvet.

„Hvi er Dit Die ikke muntert og Din Mund ikke fuld af Glæde, mit kjære Barn? spurgte Isak: Hvi sukker Du, og fryder Dig ikke med Din Fader?“ — „Skal jeg fryde mig? svarte Rebekka: Ere hine Ulykkelige da ikke Mennesker?“ — „Barn! sagde Isak: Edomiter er det, som have hærget Landet; Philistre, som Herren selv har truffet og dødet i Tusindtal. Derfor skulle vi frydes ved Herrens Magt, og takke ham, som har udfriet os af vore Sjenders Hænder. Nu gaaer jeg til Synagogen, at feire Hviledagen og istemme et Halleluja til hans Lov. Barn, med Fryd iler jeg hen, at forkynde Jehova's Navn, og at prise Ham, den store Herre, vor Gud!“

Men da han var bortgangen, brast Rebekka i Graad og sagde: „Han vende sig til mig og være mig naadig, thi jeg er eensom og elendig.“

Fem Maaneder tidligere havde Krigen udfoldet sit frygtelige Banner om Wilna. Ifak var paa den Tid fraværende i vigtige Handelsantiggender; ved mangehaande Hindringer opholdtes han i Brzesk Litterwki, og hans Afreise herfra udsattes fra Dag til Dag. Blodige Tildragelser i Nærheden af Wileika betegnede imidlertid de franske Hæres Fremgang i Litthauen. Ifak gruede ikke lidet for sit Huses og sin Eiendoms Skjebne, men meest bekymret var han for sin Rebekka, som uden Beskyttelse var bleven tilbage i Byen. Umuligheden af, at komme gennem de kæmpende Hære, lagde hans Utaalmodighed i de piinligste Lænker. Afgjørende Bevægelser og Træfninger fandt omsider Sted; de fjendtlige Hæres Hovedmasser vare rykkede videre; og Ifak tøvede intet Dieblik længer med Reisen til sit Hjem, hvilket han haabede at naae fjerde Dags Aften. Paa en let Droske, med tre rappe Ukrainere for, fjørte han, sidste Dags Morgen, fra sit Natteherberg. Rask rullede den lette Bogn henad Sletten; dog drev Ifak uafsladelig paa Rudken, og Sallu svang stedse Svøben paany, indtil Gangernes Lænder dryppede af Sved, og Tallet af de tilbagelagte Werstpæle gav den Utaalmodige den Beroligelse, at han

Kunde naae Wileika inden Ratten faldt paa. Han bød nu Sallu kjøre noget sagtere, for at lade Hestene puste af, medens han selv, lænende sig tilbage, i Hovedet overregnede Beløbet af de Summer, han bar i et anseeligt Pengebelte, som han havde spændt om sine Lænder. Ogsaa for disse Penges Sikkerheds Skyld havde han ønsket, at være ved sin Reises Maal, hvorvel hans uanseelige Dragt, hans kummerlige Skikkelse, syntes at burde afvende enhver Mistanke, der havde kunnet true hans forborgne Rigdom. Uden Anstød og uden Ophold havde han ogsaa hidtil forsat sin Bei, men nu begyndte Sagen at faae et andet Udseende. Beiene bleve næsten ufremkommelige. Artillerie og Bagagevogne opfyldte dem; Kalescher vare væltede, Hestene sloges, Rudskene bandede, overalt var Uorden, Skrig og Slagsmaal. Ifak havde maattet holde hele Timer, og omsider, ad en lang Omvei, fly ud af Tummelen.

Den afvigende Retning, han saaledes maatte tage, førte ham nye Rædsler imøde. En betydelig Fægtning havde fundet Sted i den Egn, hvorigjennem han nu tog sin Bei, og det begyndende Tusmørke forøgede det Grusulde i de Scener, som de stødte paa. Marken var besaaet med Liig, som allerede plyndrede, laae enkelt eller hobeviiis. Endnu rørte sig hist og her En af de forglemte Saarede i den haarde Dødskamp, og afbrød for Dieblikke Walpladsens dybe Stilhed ved sin ynkelige Jamren, eller ved en kraftløs Fortvibelses halvtudstødte Eder. Ifak folte sig rystet af For-

færdelsens Feberfulde. „Israels Gud, forbarm Dig over dem!“ raabte han med klapprende Tænder. — „Herre! sagde Sallu, idet han vendte sig om til ham; Her kjøre vi ret ligesom i Jehoschafats Dal. Saaledes maa Ezechiel have været tilmode i hiin Dal fuld af Liig og Dødningsbeen, da de bleve levende triindtomkring ham, og sagde til ham: See, forsvundne ere vore Forhaabninger; og det er ude med os!“ — „Die Daavel!“ raabte Isak, og en iiskold Gysen løb igjennem hans Rygbeen; thi den ene af Hestene steilede just, og gjorde et mægtigt Sidespring. Den var bleven sty for en Hob døde Heste, som laae omkring Stumperne af Lavetter og Kanonhjul. Udskillige Batterier maatte have staaet paa denne Plet, og en vedholdende Kanonild have raset her, thi Jorden var gjennemfuret af Rugler, og Granaterne havde gjort saa dybe Huller deri, at Drossen truede med at velte hvert Dieblif. Hestene rystede med Hovederne, pustede og sprang snart tilhoire, snart tilvenstre. Sallu maatte omsider staae af, og, medens Isak greb Lommen, gaae ved Siden af Hestene, for at prøve Veien. Nu kjørte de forbi en Række af Forstandsninger, som Sjenden, efter adskillige frugtesløse Storme, havde erobret med Bajonetten. Sallu og Isak mistvibede her om, at komme videre. Ved hvert Trin, Hestene gjorde, traadte de paa Liig, som Kartætskilden havde sonderknust. „See, see! sagde Isak omsider: Sallu, hvad er det? Kan Menneffene være saa grusomme, og hvorfor? Han, som har hidført dem over Weichselen og

Niemen, hiin Senacherib og Pharaos, hvad kan han nu gjøre for dem, nu, de ligge her, med søns derbrudte Been, adspredte som Avner for Vinden?"

„Vas kun paa, Herre! bemærkede Sallu: Alle de, som ere komne, at boe i vore Huse og at ploie paa vore Rygge, skulle gaae tilgrunde paa samme Maade. Heste og Vogn skal Israels Gud styrte i Volgerne; som Bly skulle de synke i Strømmene og gaae tilbunds som en Steen.“

„Skee Herrens Villie! sagde Isak: vare vi kun langt borte fra denne græsfelige Dei. Det er allerede mørk Nat, og Hestene mægte ikke at trække videre.“

„Alt seer her saa forandret ud, og Udelæggelsen har saa forvirret mit Hoved, gjennemlede Sallu: at jeg slet ikke kan besinde mig, hvor vi ere. Dog bæres det mig fore, som vi ikke kunne være ret langt borte fra Krasnoi-Kro, hvor Deiene ad Wilna og Wileika dele sig; der kunne vi holde, for at lade Hestene samle Kræfter. Seer I, Herre, det Lys, som glimter hist udaf Skoven? Feiler jeg ikke, kommer det fra Kroens Vinduer. Vi have altsaa ikke langt derhen.“

Isak var heri enig med sin Karl, og da de just slap ind paa en banet Markvei, og den opgaacnde Maane skinnede klart og mildt gjennem de lette Sommerstyer, steg Sallu atter tilbøgn, og kjørte i rask Trav til det velbekjendte Herberg.

Ingen Reifende gik Krasnoi Kro forbi, uden at tage ind i det anseelige Herberg. Foruden Baaningshuse, indsluttede adskillige Bygninger, der tjente til Vognskuur og Stalde, et stort Gaardsrum, hvis Port Israels Sønner nu nærmede sig langsomt og forsigtigt. Allerede langt fra havde, fra det klartoplyste Forhuus, talrige Stemmers høie og forvirrede Larm lydt dem imøde. De droge deraf den lidet trøstelige Slutning, at her maatte findes krigeriske Gjæster. En Kreds af Kul og Afkehobe trindtom Herberget viste, hvor ilde de alt havde handlet med Huus og Gaard. Utorstue og svedige Neger, som man havde brugt til at ligge paa, halvopbrændte Ruiner af Spartræer, Dørstolper og Huusgeraad, sønderbrudte Kar og Indvolde af slagtet Dvæg, laae rundt omkring. Paa viid Væg stod Porten, hvis mægtige Fløie vare halvfortærede af Jlden. Endogsaa Brønden i Gaarden var forstyrret og fyldt med Gruus. Med trøstløse Blikke overskuede Isak og Callu denne af Maanen eventyrligt belyste Ndelæggelsens Skueplads. Sagte trak de derpaa Heste og Vogn over alle Hindringer til et Skuur, som, fordi det laae meest af sides, var bleven meest forskaaet. Callu tog Løiet af Hestene, medens Isak opsøgte lidt Foder til dem. „Bliv Du ved Vognen, Callu, sagde han derpaa: jeg vil gaae til Forhuset, og see om jeg kan faae en Spand Vand til de arme Dyr; disse Dagens Børn forstyrre jo endogsaa Kilder og Brønde i deres Overmod.“

Sagte listede Isak sig fremad i Murenes Skygge, idet han, snart hist, snart her, snublede over fremmede Gjenstande, og ofte kun med Noie holdt sig paa Benene. Da han allerede bseiede om det sidste Hjørne, fulte han pludseligen et stort og tungt Legeme, som gjorde hans Fødder en uventet Modstand, han tabte Ligevægten, og faldt, med et ubilkaarligt Angstskrig, derover. Idet han hastigt reiste sig, saae han, at det var en opsadlet Hest, som her, maaskee tilligemed sin Herre, havde fundet sin Død. Neppe havde Isak fattet sig efter denne Skræk, før han, af en kraftig Haand, fulte sig greben i Nakken. „Hvem der? raabte i samme Dieblik en barsk Stemme: Hvem er Du, hvi sniger Du Dig saa varligt heromkring?“ — „Hvem jeg er? stammede den Forsærdede: En fattig Jøde, naadige Herre!“ — „En Spion maaskee?“ vedblev Hiin, idet han holdt ved. — „Vee! raabte Isak: Hvad tænker De paa? Jeg er en fattig Handelsmand, naadige Herre!“ — „Lie, Karl! sagde den Fremmede: Det maa undersøges nærmere. Fremad! Marsch!“

Han stødte den Skjælvende frem foran sig, til Herbergets Dør; med usikre Tjed nærmede Isak sig Skjænkstuen, hvorfra en drukken Skares vilde Larm lød ham imøde. En Hob Trosknegte havde leiret sig om alle Borde. Isak kastede et ængsteligt Blik paa Forsamlingen; de frygtelige Knebelbærter, de af Brændeviin og Tobaksdamp glødende Ansigter, de eventyrlige Dragter, de

truende Baaben — flukkede den sidste Gnist af Mod i hans Hjerte.

„Der har jeg fanget en Epion!“ raabte Isaks Ledfager, idet han stødte ham hen for en af de forsamlede Grupper. „I Galgen med ham!“ lød det igjen. „Jøde, vi maa have Dig op at dingle en Smule!“ raabte en barsk Stemme bag ved Borden: Dog vilde vi være naadige imod Dig, vi tilslade Dig, at gjøre Dit Testamente, men med den Betingelse, at Du indfætter os til Arvinger!“ — En høi Latter afbrød den Talende. „Ja, Jøde!“ raabte Alle med een Mund: gjør Dit Testamente, vi vilde gjøre Dig den Ære, at arve Dig!“

„Bee mig!“ raabte den Ængstede: naadige Herrer, hvad har jeg gjort? Jeg er uskyldig!“ — „Raisonneer ikke!“ begyndte den Første igjen: Du maae bsee! Altsaa herud med Dine Penge, og bestem, hvormeget Enhver af os skal have. Jeg vil være Din Notarius og Executor.“ — Et høit Bisaldsraab lød atter. — „Nu, hvad bliver det til? vedbles Hiin: hvor ere Dine Dukater?“

„Mine Dukater? skreg Isak grædefærdig, idet hans Hænder, krampagtigt og mekanisk knugede sig om hans Lænder: Hvor skal jeg tage Dukater fra? Jeg er en fattig Jøde.“ — „Saa giv hvad Du har!“ raabte en Anden: Vi tage ogsaa Solv, Dalere, Rubler!“ — „Ikke en Kopeka vil De finde hos mig!“ forsikkrede den Piinte, og Dødsangstens Sveed perlede paa hans Pande.

„Det kan altsammen ikke hjælpe Dig!“ begyndte den Første igjen: Jeg er nu ret opsat paa, at

fuldbyrde Din sidste Villie. Slig altsaa frem, hvad Du vil efterlade disse Herrer." — "Jeg tager hans Hat, sagde en Jæger: jeg har forlitt min Ekko." — "Hans Ekko tager jeg, sagde en Anden: han kan lade sig hænge i mine; mellem Himmel og Jord ville de trykke ham mindre, end mig paa Marschen."

Isaks Angst havde nu naaet den høieste Grad. Han sank paa Knæ. „Forbarmelse, naadigste Herrer! raabte han: Forbarmelse! Jeg vil jo give, hvad jeg har — blot jeg maa beholde Livet!"

„Hvad har J fore med den arme Djævel? sagde nu en statelig Mand, Bagtmesteren ved et Estranger; Regiment, som hele Tiden havde bevogtet Jøden med et gennemtrængende Blik, og noie iagttaget alle hans Bevægelser: Skamme J Eder ikke ved, at berøve ham de usle Pjalter, han har paa Kroppen? Marsch, Jøde! lagde han til, idet han stød Isak mod Døren: Skynd Dig at komme bort!" — Isak sprang ud. Men Hiin vendte sig til En af sine Folk, som stod ham næst, og rils hvistede ham: „Gak efter ham, Balasré, og see, hvor han bliver af."

En harmfuld Rumlen opløstede sig mod Bagtmesterens egenmægtige Afgjørelse, uden dog at komme til lydeligt Udbrud, thi den Stærkeres Ret var paa den Sidstes Side. En Afdeling Ryttere stod i Leir neppe tusind Skridt fra Herberget, og deres Nærhed holdt Troppet i Tomme. Uden at ændse de Misfornøiede, gik Bagtmesteren estertænksum op og ned i Stuen, indtil Balasré,

efter nogle Minuters Forløb, kom tilbage, og treen med ham hen i et Hjørne af Stuen, hvor der kun, paa et Straaknippe, laae en, som det syntes Haardtsaaret, indhyllet i sin Kappe og slumrede, eller ubekymret om hvad der foregik.

„Nu?“ spurgte Vagtmesteren. — „Der er Lo! sagde Balafre: De staae ved deres Vogn i et affides Skuur, og ville, som jeg horer, strax videre til Wileika.“ — „De maa ikke undslippe os! tog Vagtmesteren Ordet: Joden har mange Penge hos sig, jeg saae det paa hans Grimasser, paa hans Greb efter Livbeltet, hvori han rimeligviis har gjemt dem.“ — „Hvi har J da ladet ham løbe?“ — „Skulle vi dele med det Pak her? svarte Hiin: Gaae nu, giv Sokolsky et Bink, Du kan ogsaa tage Neapolitaneren med, saa ere J mere end mandstærke nok! Ved Skovpynten, paa hoire Side af Leiren, kunne J vente mig.“

Balafre forlod Skjenkestuen; kort derpaa fulgte Vagtmesteren efter. Nu stod ogsaa den Saarede, ikke uden Anstrengelse, op fra sit Leie, og gik ubemærket ud af Stuen.

Sallu skyndte sig at lægge Løiet paa Hestene, Isak sad imidlertid ved Indgangen til Skuret, endnu rystende af Angst, og fremmumlende ivrige Bønner. „Moses og Abraham! sagde han: og alle J Profheter! redder mig af denne Nød! Ud: strækker Eders Haand over mig, at Forsfærdelse

kan gribe Moab's Bældige. Lad dem stivnes til Steen, indtil Guds Folk er sluppen over de faresfulde Beie."

Ved disse Ord greb en Haand ham bagfra i Skulderen. Med et svagt Forfærdelseskrig vendte Isak sig om, og fik Die paa en Mand i en hvid Kappe. „Vær paa Din Post! sagde Denne: Røvere passé Dig op i Skoven. Du er forloren, hvis Du vover Dig did."

„Vee mig! skreg Isak i Fortvivlelse: og er jeg det ikke ogsaa, hvis jeg bliver? Naar Nidins gerne hist i Forhuset finde mig her, ville De da ikke plage og pine mig, plyndre og dræbe mig, som de have truet? O, forbarm Eder over mig! vedblev han, idet han omslyngede den Fremmedes Knæ: Red mig, hjælp mig! Israels retfærdige Gud skal lønne Jer derfor!"

I sieblikkelig, tvivlsom Betænkning stod den Fremmede, idet han mat og afkræftet, lænede sig op mod Muren. Derpaa vendte han sig til Isak. „Belan, sagde han: list Eder sagte om Huset. Ved det sidste Hjørne ligger en sadlet Hest; tag Pistolerne af Hylsteret, og bring dem hid."

Ikke uden Stjælven adlød Isak; den Fremmede hjalp imidlertid Sallu, at skyde Bognen, saa sagte som muligt, ud paa Beien. Isak bragte Pistolerne. Sallu steg op paa sit Sæde; den Fremmede tog Plads ved Husbondens Side. Saa hurtigt Natten og den sætte Bei vilde tillade det, ilte de nu fremad, og kom snart fra Krolarmen. Men nu naaede de et Sted, hvor en med Grene

belagt Sump gjorde det besværligt, at kjøre i Trav, og neppe havde de tilbagelagt nogle Skridt derpaa, før nogle Mænd kom springende udaf Krattet mod Vognen, og, medens den Ene faldt Hestene i Lommen, tilraabte dem et tordnende Holdt. Sallu holdt forfærdet; Isak styrtede, som lynslagen, ned af Sædet paa Vognbunden. Kun den Fremmede reiste sig uforsagt, spændte Pistolhanen, og tilraabte Den, som stod Vognen næst: „Tilbage, hvis Dit Liv er Dig kjær!“

„Ei hvad! raabte Denne, idet han greb efter den Fremmedes Kappe, og løftede sit Vaaben: pas paa Jer eget Liv, og giv os godvillig, hvad I har hos Jer!“ — Koldblodig trykkede den Fremmede af, og Sokolsky styrtede med et Skrig til Jorden. Skye fore Hestene fremad. Røverren, som havde fat i Lommen, tumlede tilside, og Sallu jog, uden at see sig om, affted som besat paa den knudrede Vej. Først da de havde tilbagelagt en god Strækning, krøb Isak op paa sit Sæde. Den Skræk og Frygt, som hidtil havde behersket ham, maatte nu vige for Taknemmeligheds og Rysgjerrigheds Tølfelser. Han udtømte sig i Lovtaler over den ubekjendte Redningsmand, og gjorde tusinde Spørgsmaal, som dog Alle bleve ubesvarede. Stum og ubevægelig laae den Fremmede tilbage paa Sædet, og med hemmelig Gru flyttede Isak omsider saa langt fra ham, som han kunde, for ikke at forstyrre den Fremmedes dybe Sovn eller uselskabelige Lune.

Morgenen dæmrede allerede, da de kjørte ud af Skoven, og langt borte vinede Wileika. Nysgjerrig nærmede Isak sig atter sin stille Rejsekammerat. Den hvide Rytterkappe, han havde slaget om sine Skuldre, var sjunken ned over Brystet; Gulds epauletterne og Ordensstegnet vidnede om den unge Mand's Rang. Paa Uniformens Farve var det kjendeligt, at han hørte til et af hine polske Rytterregimenter, som for kort siden havde staaet i denne Egn, og uidentviol havde sægtet med i den Træfning, over hvis Balplads Isak var kommen. Denne Mening bekræftedes derved, at den Fremmede bar sin venstre Arm i Bind, og havde Hovedet omsvøbt med et Torklæde. I det stigende Morgenlys bemærkede Isak nu ogsaa, at der endnu fremqvældede Blodsdraaber under Torklædet; tilslige saae han med Forsærdelse, at den unge Krieger laae i dybeste Usmagt. „Ak vee, ak vee! skreg han: Gally, Manden er død, han rører sig ikke. Kjør til, alt hvad Remmer og Løi kan holde, at han kan vorde hjulpen, hvis han endnu staaer til at redde!“ — Saa Minuter efter holdt Hestene, dampende og skumbedækte udenfor Isaks Huus.

Søvnløs havde Rebekka tilbragt Natten. Hun hørte Vognen rulle, og sprang til Døren for at hilse den Kommende med jublende Glæde, men

28 B. (2)

forkærdet foer hun tilbage, da hun saae den blodige, afsmægtige Yngling.

„Lob, mit Barn! Kreg Isak: Send Bud efter Doctor Elisama. Denne Mand her — var min Skytskaand; han har frelst mig af Livsfare, Skynd Dig, at han kan yorde hjulpen, inden han opgiver Aanden!“

Rebekka kastede et Blik, fuldt af hjertelig Medynk paa den Afsmægtige; derpaa fløi hun ind, at hidkalde Ruben, hendes Faders Tjener, og sendte Mirjam i Hui og Hast efter Lægen. Selv oplukkede hun derpaa Gjæstestuen, hentede fint Pinned, at forbinde den Fremmede med, samt en Phirole af hiin kostbare Balsom fra Jerusalem, som først bragtes did af Sabas, Arabiens Dronning. Paa Sallu's og Rubens Arme bragtes den Saarede imidlertid ind paa en Seng. Beeklagende og hændervidende fulgte Isak efter. „Bee mig! raabte han: Jeg er en forloren Mand! Han er død, og Nazaræerne ville troe, at jeg har ihjelslaget ham. De ville komme, og søge efter ham. Af mig ville de forsøge ham, og jeg gjorde ham dog gjerne levende, om jeg kunde, med mit eget Hjerteblod!“

Saa jamrede Isak; men Rebekka, som blev utaalmodig over Lægens lange Udeblivelse, boiede sig over Ungersvendens blege Hoved og lyttede eil Hjertets neppe hørlige Slag. „Han lever! raabte hun glad: Hans Hjerter flaaer!“ Hun rev Phiolen med den undervirkende Balsom af Mirjams Haand, og lod sagte nogle Draaber falde paa den Fremmedes Linding og halvaabne Læber. Hendes Blik

hang ængstelig ved hans lukkede Dine, og et høit Skrig undsoer hende, da hans Dielaag rørte sig, og et mat Blik traf hende, liigt Solstraalens svage Glimt gennem tykke Efteraarstaager. Nu treen Elisama hid, løste Tørklædet af Hovedet, og undersøgte først det dybe Sabelhug over Panden. Saarets stikkende Smerte drev nu andengang Dødsvingen fra Unglingens Ansigt, og gjød en sieblikkelig Rødme over de blege Kinder. Andengang, med Udtrykket af den smerteligste Klage, hviielte hans Die paa Rebekka, og en aldrigfolt Gysen gjennemfoer hendes Lemmer, og Taarer brøde frem af en Kilde i hendes Jnderste, som aldrig før havde aabnet sig. Elisama's Udraab vakte hende af hendes Bedøvelse. „Abrahams Gud være lobet! sagde han: Saaret er ikke dødeligt. Et stærkt Blodtab har udmattet Ungersvenden; pleies han omhyggeligt, vil al Fare snart være forsvunden.“

En sød Pligt for Rebekka laae i disse Lægens Ord. Idet hun meente, blot at fyldestgjøre Taknemmelighedens og Mennekelighedens Fordringer, fulgte hun sit Hjertes Drift, uden selv at vide det. Den Syge blev bedre og bedre i forunderlig Hast, og allerede tredie Dag erklærede Elisama ham uden al Fare.

„Hvor er jeg?“ raabte den Saarede, da hatt forstegang, efter en lang Slummer, aabnede Dinene med klarere Bevidsthed, og saae Rebekka's milde Skikkelse ved sin Side. — „J Wileika! svarte den Spurgte med bange Glæde: I min Faders Huus.“

— „Din Faders? vedblev han, idet han besindede sig: Hvo er Din Fader? Hvo est Du selv, Skjønne, venlige Pige?“ — „Jeg hedder Rebekka, svarte hun: min Fader hedder Isak Nikolajew, man kaldt der ham ogsaa Joden fra Wileika.“

Den Fremmedes Blik formærkedes. „Og hvorsfor er jeg her? begyndte han med Utaalmodighed: Hvorfor ikke i Hospitalet i Wilna? Blev jeg ikke saaret ved Nowogrodek?“ — Rebekka fortalte ham nu, hvorlunde han var kommen til Wileika, hvad der havde tildraget sig i Skoven ved Krasnoi, hvorledes han havde frelst hendes Faders Liv — en Begivenhed, hvoraf han ikke kunde huske det mindste. „Veed man ved Regimentet, hvad der er bleven af mig?“ spurgte han paany med stor Urolighed. — Rebekka trak paa Skuldrene: „Vi vide endnu ikke Deres Navn!“ sagde hun. — „Hvorfor blev jeg ikke bragt til Wilna? vedblev den Fremmede: Hvad skal jeg her?“ — „Deres Saar tillod det ikke! svarte Rebekka ængsteligt: Skulde vi — lagde hun til, med bevæget Stemme og en Taare i Diet: Skulde vi, som skulde Dem saameget, sætte Deres Liv paa Spil! Skulde vi berøve os selv det eneste Middel til at vise os taknemmelige?“

„Gode Barn! afbrød hende den Fremmede i mildere To.: Jeg erkjender Eders velmeente Hensigt, men først og fremmest ønsker jeg nu at tale med Din Fader. Vilde I, at jeg rolig og tilfreds skal oppebie min Helbredelse her, saa maa jeg for Altid være forvisset om, at Regimentet

underrettes om min Tilstand og mit Opholdssted. Gaae altsaa, mit Barn, og send mig Din Fader."

Endnu samme Dag sendte Isak et Tilbud til sin Svoger Mardochai, en anseet Jøde i Wilna, ved hvem Regimentet skulde underrettes om, at Ritmester Losinsky — det var den Fremmedes Navn — laae haardtsaaret i Wileika. — Da dette var besørget, rettede Losinsky sig villigere efter Rebekka's Forskrifter; med venligt Smil horte han paa hendes bekymringsfulde Forestillinger, og trykte vel stundom, med taknemmelig Erkjendelse, den Piges Haand, som pleiede ham saa vmt, eller han kaldte hende, med smigrende Stemme, sin kjære, gode Rebekka. Rebekka's Hjerteroulmede, i slige Dieblikke, af salig Lyst, og den hulde Stemme gjenslød i alle hendes Drømme.

Omstider kunde Losinsky forlade Leiet, og snart følte han sig istand til, støttet paa Rebekka's Arm, at vandre omkring i Huus og Have. De samtalte i hele Timer, og disse gif som Dieblikke. Snart med studsende Bidebegjerlighed, snart med begejstret Deeltagelse horte Rebekka til, naar han fortalte de Eventyr, der havde mødt ham i hans Krigerliv; ham derimod fængslede hendes Landsfordringsløse, ukonstlede Dannelse, hendes Doms træffende Rigtighed, hendes Følelser omme og inderlige Sandhed. Hans hjertelige Tilboielighed til Pigen voxte med den dagligen stigende Agtelse, hun indgjød ham. „Rebekka! sagde han, en Dag til hende: Du troer ikke, hvormeget Du ligner En af min Familie, som vil worde mig dobbelt saa

kjær herefter, fordi jeg, hvergang jeg seer hende, maa tænke paa Dig."

Rebekka's Hjerter bankede af Glæde ved Lofinsky's Ord; men snart hvilede en advarende Røst i hendes Indre: Sikkert er den fraværende Frænke hans Hjerter dyrebare! — „Hvad hedder hun, jeg ligner saameget?" spurgte hun Lofinsky næste Dag, da Talen faldt paa samme Gjenstand. — „Malvina!" svarte han. — „Malvina! gjentog Rebekka: Et smukt Navn; hun selv er udentvivl ligesaa smuk?" — „Jh, svarte Lofinsky smilende: smuk maa hun jo være, naar hun ligner Dig!" — Rebekka blev blussende rød. „Jeg vilde — sagde hun i stigende Forvirring: jeg vilde give Meget til, jeg kunde faae hende at see."

„Den Glæde kan jeg strax skænke Dig!" sagde Lofinsky, idet han greb ind paa sit Bryst, og fremtog en gylden Kapsel, han bar om Halsen ved et Haarbaand. „Seer Du, sagde han, idet han holdt Rebekka et Miniaturportrait for Øinene: det er Malvina!" — Blegnende foer Rebekka tilbage. „Åh, hvor hun er smuk!" raabte den Bestyrrede. „O, lagde hun sørgmodig til: De har smigret mig, saa smuk er jeg ikke."

„Hvor besteden! sagde Lofinsky: I detmindste ligesaa smuk, og, for en upartisk Dommer, vel endnu smukkere." — „Men ikke saa forstandig, saa aandrig, saa dannet!" sagde Rebekka. — „Saa god dog sikkert, afbrød Lofinsky hende: og ligesaa elskværdig!" — Rebekka fæe mod Jorden,

og rystede paa Hovedet. Hun faldt i dybe Tan-
ker og var yderst adspredt den hele Dag.

Eosinsky var nu kommen sig saavidt, at han
gandske allene kunde gaae omkring. Rebekka, som
med hver Dag blev mere tilbageholdende imod
ham, ledsagede ham ikke, uden naar han udtrykke-
ligen bad hende derom. Sommeren løb imidler-
tid hen, Aftenerne bleve kjølige, og da Eosinsky en
Dag blev længere end sædvanligt ude i Haven,
seirede dog Omhyggeligheden for hans Sundhed
over Pigens frygtsomme Blyhed. Hun gik ud til
ham. Sagte og ængsteligt treen hun ind i Eys-
huset. Eosinsky sad ved Bordet, med Ryggen mod
Indgangen. Malvina's Portrait laae i hans Haand,
og hans Blik var fæstet derpaa. Ubemærkt stod
Rebekka ved hans Side, indtil et Suk, som und-
foer hende ved Synet af Portraitet, robede hens
des Nærværelse. Eosinsky saae op. „Er det Dig,
Rebekka? sagde han rolig, idet han glemte Villes
det paa sit Bryst: hvad søger Du?“ — „Aftenen
er allerede kjølig! sagde hun: Natduggen kunde
skade Dem.“ — „Det er Din Skyld! tog han
spøgende Ordet: Du forsømmer mig, og naar man
saaledes lader mig gaae paa min egen Voldgade,
glemmer jeg mig selv.“ — „De var ikke allene!“
svarte Rebekka i en Tone, der næsten lød som en
stille Bebreidelse. — „Du har Ret! sagde Eosinsky:
Du og Malvina vare hos mig.“ — „Malvina
vel! sagde hun: Hvor tjør maa hun ikke være
Dem! Hun er sikkert nær beslægtet med Dem?“
— „Hm, saa nær just ikke! sagde Eosinsky:

Hun er kun min Faders Myndling, og som to Sødsfende ere vi opvoxede sammen i hans Huus." — „Saa? sagde Rebekka i langtrukken Tone: De elsker altsaa Malvina saa inderligt som en Søster?" — „Og som en forlovet Brud!" tilføiede Lofinsky aldeles rolig. Med et høit Ak! foldede Rebekka Hænderne over Brystet, thi Giften, hun draabevis havde indsuget, havde naaet hendes Hjerter.

„Hvad fattes Dig, Pige? raabte Lofinsky: Du ryster jo?" — „Jeg fryser!" svarte hun med en Stemme, qvalt af Graad. — „Saa lad os gaae ind!" bad Lofinsky: „Hvorfor sagde Du ikke det strax: vedblev han: Bliver Du nu syg for min Skyld, tilgiver jeg mig det aldrig!"

„Og dog er det for hans Skyld, at jeg føler mig saa syg!" tænkte Rebekka — men Lofinsky slyngede sin Arm om hendes Liv, og fordoblede sine Skridt. I Døren takkede Rebekka ham, og iilte, bristende i klare Taarer, paa sit Kammer. Hulkende segnede hun om paa en Stol. Du vidste hun, at hun elskede ham, ham, som var himmels vidt adskilt fra hende ved sin Stand, ved sin Tro, ved sin Trolovelse med en Anden.

Lofinsky var Dagen efter altsor sybselsat med sig selv til at han havde skullet bemærke den paa: faldende Forandring, som var foregaaet i Rebeks

fa's Væsen. Hun derimod bemærkede ret vel den Sky, som formørkede hans Pande.

Laus og bekympret stod hun en Morgen lige over for ham. Han syntes gandske fordybet i sig selv. Omsider fattede hun Mod og spurgte: „Er De ikke vel, Hr. Ritmester? Sikkert smerter Deres Wunde Dem igjen.“ — „Nei, gode Rebekka! svarte han, og lod hende med venlig Mine sin Hjire, hvorpaa han havde støttet sit Hoved: Smertede den mig endnu, da saae Du mig maaskee muntre; men forlængst er jeg helbredt, og endnu sidder jeg her, fjernt fra Armeen, som i daglige Fægtninger iler fra Seier til Seier. Hvad ville mine Vaarbenbrodre tænke om mig! Hvilke kostbare Dieblikke forliser jeg ikke her, medens de heste Hæder og Ære!“

Rebekka sukede. „Var De falden ved Novogradok, sagde hun smerteligt: Hvo feirede da nu Deres Minde blandt ubekjendte Krigeres Gravhøie? Deres Navn vilde være glemt — tusinde faldne Helte vilde være nævnte efter Dem. Een var der vel, som aldrig ophørte at begræde den Forlorne, men denne Ene — vilde De gjerne berede hende den bittere Smerte?“

„Gode Barn! svarte Kosinsky: Du betragter Sagen paa Din egen Maade. Troer Du ikke, Malvina vilde langt hellere begræde mig som død, end vide mig feig, æreløs og brændemærket for Verden? Og vilde Du ikke det samme, Rebekka, hvis Du elskede mig?“ — Laarer traadte i Pisgens Dine. „Jeg vilde hverken kunne overleve

dette eller hiint!" sagde hun. — „Du gode, elste værdige Pige! raabte Kosinsky og slyngede sin Arm om hende: Sjeldne, underfulde Væsen! Hvi maa en saadan Perle ligge skjult i Bileika, for maaskee at vorde en Mand's Eiendom, som hverken veed at vurdere eller fortjene et saadant Alenodie!"

„Derom ville vi ikke tale, Hr. Ritmester! sagde Rebekka, idet hun løstrev sig fra ham: At ringeagte den Lød, Skjebnen tildeelte os, er det første Skridt til at gjøre sig grændseløs ulykkelig. Utsaa er det Deres Ophold i Joden Isaks Huus, som De bebreider Dem."

„Du misforstaaer mig, afbrød Kosinsky hende: men et længere Ophold vilde ikke kunde bestaae med min Vre. Havde jeg faaet Svar paa mine Breve til Warschau, vare de Bexler indløbne, som jeg venter, da var jeg forlængst paa Veien til Regimentet. Men sandsynligviis have Kosakkerne ogsa snappet Breve og Bexler, og hvorledes skal jeg da naae Korpsen, som allerede staaer over halvtreds findstyre Mil herfra."

„Er det ikke Andet! faldt Rebekka ham hastigt i Talen: og det kunde De dolge for min Fader, der Intet vuster inderligere, end at vise sig taknemmelig imod Dem! O, forund mig den Glæde, at underrette ham om Deres Vuster." Uden at oppebie Kosinsky's Svar, sloi hun ud af Stuen, til sin Fader.

Isak var just sysselsat med at overtælle en fort siden indløben Pengesum. Nu vilde han lægge Pengene ned i en Jernkiste. „Holdt, Fader! til"

raabte Rebekka ham: Læg Dem ikke ned, de Penge maa aldrig komme i Eders Kiste."

Forundret stirrede Isak paa hende. „Hvad er det for Snak? spurgte han: Hvorfor skal jeg ikke lægge Posen ned til de andre? Er det falsk Mønt? Gud bevares! Jeg har prøvet hvert Stykke, det klinger, det er ægte, puurt Guld, ikke en Mand er beskaaren!"

„Saameget desbedre! sagde Rebekka: Du maa give Losinsky de Penge, Fader!" — „Bee mig! raabte Isak: Det er galt fat med hende, hun er ikke rigtig i Hovedet! Hvad er det, Du siger? Hvad skal jeg give?"

Rebekka forklarede ham hele Sagens Sammenhæng. Forgjeves skød Isak sin Fløielshue frem og tilbage paa Hovedet, og mumlede Allehaande mellem Tænderne. Losinsky's Nærværelse havde været ham en saa gavnlig Selvegarde mod enkelte Efternøleres anmassende Fordringer, saavel som mod byrdefulde Indquarteringer, hans Anseelse havde været et saa virksomt Værn mod hans fjendste Medborgeres Krænkelser, at Budstabet om hans nærforestaaende Afreise traf ham som et Jordenslag.

„Gud bevares! skreg han: Hvad vil han? Væk vil han? I Krig nu, han neppe er kommen sig? Vil han atter lade sig forhugge og forskøde? Og hvorfor? For Vren! En smuk Vren, der gjør ham til en Krabbling, fuld af Smerte og Klage, som Hiob! — For Vren! Hvem spørger derefter? Folk ville gaae ham forbi, og støtte til ham og takke

Gud, at de kunne gaae paa begge deres karste Been. Og hans Venner? Hans Brud, om han har nogen? Gud bevares! Hvilken Sorg maa det ikke være for dem, naar han kommer hinkende ved en Krykke!"

"Men min Fader! afbrød Rebekka ham: Naar han nu ikke vil have det bedre selv, kunne vi da forhindre det? Kunne vi holde ham tilbage? Eller vil Du lade ham drage hjælplos bort?"

"Hvad? kaldt Isak hende med Heflighed i Taleren: Hvad taler Du der? Jeg skulde lade ham uden Hjælp, som har hjulpet mig i Farens Stund? Ikke understøtte ham paa hans Veie, som jeg kan takke for, at jeg endnu vandrer i de Levendes Land? Saa sandt jeg er en ærlig Jeschurum, han skal faae af mig, hvad hans Hjerter begjærer. Der, bring ham disse Penge, det er vægtig Mont, svære, ubeklippede Dukater. Tilmed vil jeg medgive ham et Brev til Mardochai i Wilna, Din Morbroder, at han skal forskaffe ham Vaaben og Heste, paa det han kan gaae i Striden paany, og naar han endeligen vil, skal Sallu endnu idag kjøre ham til Wilna med vore Heste. Gid — tilføiede han, idet han tørrede sine Dine — gid Zions Gud beskytte ham og sende ham en Teraschim, at intet Ondt skal vederfares ham, thi han er en vakker Ungersvend, og der er ingen Svig i hans Hjerter, ei heller nogen Plet paa hans Bandel."

Det stee! tænkte Rebekka, og gik til Losinsky. Med blodende Hjerter saae hun hans Henrykkelse, og den utaalmodige Iver, hvormed han ønskede at

komme bort. Da nu Alt var tilberedt til Reisen, Bognen holdt for Døren, og Losinsky havde taget Afsted fra sin bedrovede Vert, saae han sig om efter Rebekka, men da hun ingensteds var at finde, besteg han Drossen med de hjerteligste Hilsener til hende. Hun laae imidlertid, i en affides Braa af Haven, paa sine Knæe, og bad under en Strøm af Taarer: „Forbarm Dig over mig, Du, som læger knuste Hjerter og lindrer deres Smerter!“

Mangen Ige var henrunden, de franste Hære rykkede ind i Masse, men fra Losinsky kom intet Budskab. „Han er død! sagde Isak ofte: Var han det ikke, saa havde han vist ladet høre fra sig, og betalt mig mine Penge tilbage. Var der nogenfinde en Nazaræer, som med Blæde afbetalte sin Gjeld til en Jøde, da var det sikkert ham. Thi Jehova's Aand var over ham i Indsigt og Retfærdighed, men han er død, og Græsset voxer allerede høit paa hans Grav.“ — „Død! tænkte Rebekka: Ja, for mig er han død, om han end lever.“

En Dag gjentog Isak just sin Klage, da gik Døren op, og Mardochai fra Wilna treen ind. „Nikolajew, sagde han: jeg bringer Dig det Guld, Du laante Nazaræeren, samt et Brev fra ham. En fremmed Officeer, som kom fra Moskau, har leveret mig begge Dele.“

„Sagde jeg ikke, jeg fik nok mine Penge igjen?“ raabte Isak, idet han glad sprang op, og greb efter Pengene. Endnu hastigere havde Rebekka grebet Brevet og læste, og læste atter, de hjertelige Forsikringer om taknemmelig Thukommelse.

„Gud bevares! skreg Isak pludseligen, efter at han havde talt Pengene op paa Bordet: Der er hundrede Dukater mere, end jeg laante ham!“ Rebekka rødmede, thi hun havde taget en Pengetut af sin Mødrenearv, og, uden Faderens Vidende, lagt dem til den Sum, han havde givet hende til Ritmesteren. „Vee mig! vedblev Isak: Troer han jeg er en Uagerkarl, som tager hundrede Procent af sine bedste Benner?“ — „Ak nei, kjære Fader! sagde Rebekka heel forlegen: Han mener, at være saameget skyldig for Pleie og Herberg.“ — „Vee mig! tog Isak atter Ordet: Hvad var jeg for en Jeschurum, hvis jeg tog noget af ham derfor! Har Gud ikke sendt mig ham, som sin Engel til Loth, paa det han skulde advare mig og udrive mig af Saren, og jeg skulde ikke pleie ham i mit Huus som Jehova's Sendebud?“ — „Nu, sagde Mardochai: naar den stolte Nazaræer ikke vil være Dig noget skyldig, saa tag af Posen, hvad Dig tilkommer, og send ham Resten tilbage.“

Endnu stedse hovedrykkende begyndte Isak nu at gjenneingaae de blanke Guldstykker, og efterhaanden opklaredes hans Ansigt, „Mardochai! sagde han til sin Svoger: Det er dog en fortræffelig Mand, den Ritmester. Alle ere de fuldvægtige,

og en Klang have de som Leviternes Cymbler paa Sion eller Præsternes Harper paa Moriah!"

Kort efter indløb Efterretninger, Slag i Slag, som fyldte Rebekka's Sjæl med Skræk og med de bangeste Bekymringer for den Elskede. Den frygtelige Omkiftelse, som gav Frankrigs seiers prangende Hær til Priis for Morderengelen, var begyndt med Moskau's Brand, og langt foran de Ulykkelige gik Rygtet, forkyndende, hvad de lede paa deres Retirade. „Barn! sagde Faderen en Morgen til Rebekka: De ere Alle borte, Gode og Onde, Herren har dødet dem med sin Munds Vande. Sne har han sendt i Skyer, Rim har han har han froet som Aske, og Is kaster han paa dem stykkeviis. Over dem svæver Uzrael, og dræber Ganger og Mand, og ihjelslaaer Tusinde om Natten og Tusinde om Dagen. Paa Beiene segne de, og i Husene omkomme de. Sjendernes Sværd æder dem, Hungeren fortærer deres Indvolde, og Pestilents raser i deres Aarer."

I Fortællingens Iver bemærkede Isak ikke den Dødsbleghed, som lagde sig paa Rebekka's Kinnder. „Rygtet overdriver! trøstede hun sig selv, da hun var allene: Og over ham, som Gud elsker, svæver ikke Uzrael, Fordærvelsens Engel, men en Elohim staaer bestjermende ved hans Side, og afværger Sjende, Hunger og Pestilents."

Men stedse nærmere rykkede de Optrin, hvorefter om hidtil kun dunkle Efterretninger vare komne til Wileika. Allerede kom nu enkelte Flygtninger, hulsiede, spøgelseblege, hyllede i usle Pjalter.

Stonnende slæbte de sig moisomt frem ad Weiene ved lange Stokke. Fra Dag til Dag forøgedes deres Tal i denne lille By.

Rebekka gjøs ved Synet af de Elendige. Med bævende Hjerter saae hun Vinteren brede sig over de sneedækkede Marker med dagligt voxende Streng-
hed. Levningerne af den franske Hær nærmede sig Verezina, og et russisk Korps fulgte efter, for at affkjære de Flygtende Overgangen, og altsaa den sidste Wei til Redning. Ved Borisow begyndte den blodige Kamp, der endtes til de franske Skarers Fordærvelse. Dette skete just paa hiin Saba-
bathdagen, da Wileika's Borgere, beroligede angaaende Fægtningens Udfald, vare gangne hjem, og Isak var ilet til Synagogen, at takke Himlen for Frelsen af Sjendehaand.

„Han vende sig til mig og være mig naadig, thi jeg er eensom og elendig!“ saae talte Rebekka, da Faderen var ude, og, overvældet af sin Soleses Bitterhed, sank hun ned paa en Stol, idet hun gav de Saarer, hun hidtil havde holdt tilbage, frit Løb. Men snart dæmrede igjen en mild Forhaabningsstraale gjennem hendes Sjel. „Hvo veed, tænkte hun: hvor nær Losinskij er mig i dette Dieblif. Maaskee var hans Regiment blandt dem, som idag have fægtet ved Borisow. Fører hans Wei ham hid, seer han dog vist ind til os!“

J sin Glæde forglemte hun Krig og Fare, da Isak pludseligen styrtede aandeløs ind i Stuen. De komme! raabte han: De ere der!" — „Hvem, Fader?" spurgte Rebekka halvglad, halvbange, thi hendes nærmeste Tanke var Losinsky. — „Sjens derne! sagde Isak: Over Gainsy's Høie komme de herved, og de Fremmeste ere allerede gandske nær ved Byen. Hører Du? Der ere de allerede. Deres Trompeter lyde alt udenfor Portene."

Snart hørtes Hestetramp. Rebekka saae ud af Binduet. En Ryttertrop holdt paa Torvet. Soldaterne steg af, og deres Anfører forlangte af Stedets Øvrighed et Bud til Jary. Kort efter kom han med nogle af sine Folk samt Jøbedomsmeren, gaaende mod Isaks Huus. „Vee mig! raabte Denne, da han hørte deres Fodtrin i Forskuen: Hvad mon de ville mig? Nu lægge de mig udenbivøl atter alle mine Stuer og alle mine Stalde fulde af Soldater og Heste, fordi den gode Ritmester er borte, og jeg Ingen har, som kan forsvare mig mod deres onde Willie!"

Da gik Døren op, og de Fremmede traadte ind; Dommeren fulgte. „Nikolajew! sagde Denne med lumst Skadefryd: J maa vise de Herrer her Veien til Jary." — „Til Jary! raabte Isak forundret og bestyrtet: Hvad vil det sige? Forglemsmer J, at det er Sabbath idag?" — „J maa! svarte Dommeren: Modsat Jer ikke. Der er jo kun femten Werster did." — „Femten Werster! skreg Isak: En herlig Sabbathstour! Ikke een

Verst vil jeg gaae, thi Herren siger: Enhver blive hos Sine, og Ingen gaae bort fra sit Sted den syvende Dag." — „Vil I modsætte Jer Dyrighedsen?" spurgte Dommeren. — „Hvi byder I mig gjøre hvad Uret er! sagde Isak: Der staaer skrevet: Hvo som ikke ihukommer Hviledagen og heiligholder den, han skal stenes og doe Døden!"

„Hvad væber den Karl der? raabte Soldaterens Anfører: Veed han Veien til Jary?" — „Ak, naadige Herre! tog Dommeren Ordet: tusindgange har han tilbagelagt den, baade Dag og Nat, der er ingen Steen ved Veien, som han jo kjender." — „Afsked da med ham! sagde Hiin til sine Folk: Læg ham imellem Hestene, og binder ham saaledes, at han ikke kan undløbe."

Isak kastede et ængsteligt Blik paa den Talsende. Thi ved Lyden af hans Stemme greb ham en rædselsfuld Erindring, og hans Knæ dirrede af Skræk, da han i den Fremmedes Træk gjenskjendte Vagtmesteren fra Krasnoi-Kro. „Barmhjertige Gud! raabte han: Slipper mig! Jeg vil gjerne betale et Bud, som kan vise Dem Veien. Jeg er gammel og svag, jeg kan gaae vildt i Skoven og i den mørke Nat, jeg vil omkomme af Kulde!"

„Vi skulle nok skaffe Dig Been at gaae paa, om Du end var saa gammel som den evige Jøde. Men vildleder Du os, saa være Gud Dig naadig!" Saa truede Vagtmesteren, men Soldaterne bandt Isak Hænderne paa Ryggen, og stødte ham, uden

at ændse hans Jammerkrig, ud paa Gaden. Kort efter hørte man Toget sætte sig i Bevægelse til Jary.

Beklagende hang Rebekka om Mirjam's Hals; Hestenes Tramp hendøde omsider, og kun Nigens smertelige Hulken afbrød den Gamles Trøstesprog — da klang et enkelt Sporeskridt i Forstuen, og lyttende opløstede Rebekka sit Hoved. „Mirjam! raabte hun: Det er ham, han kommer, for at beskjærme og frelse os!“ Op sprang hun, og iilte med udbredte Arme til Døren. Samme Dieblif aabnedes denne, en Mand i hvid Rytterkappe stod paa Dørtærskelen, og favnede Nigen med kraftig Arm. „Oho! raabte en fremmed, raatklingende Stemme: Det kalder jeg en kjærlig Modtagelse! Saa vel har jeg endnu aldrig befundet mig i det fordømte Land!“ Men Rebekka rev sig løs og foer høitkragende tilbage.

Lilhoire var den Kolonne afmarscheret, som havde viist sig paa Gainy's Høie, men en Eskadron af Bagtropperne havde Ordre at vende sig mod Wileika, og at besætte Jary med hiint Detaschement, som havde taget Jsak til Weiviser. Eskadronschefen tog imidlertid hans Huus og Gaard i Besiddelse, og ham var det, som meldte sig hos Rebekka med hiin djerve Hilsen.

Serricourt, saa lod hans Navn, anbefalte sig ingenlunde ved sin udvortes Elfværdighed,

(3*)

Skjøndt han vel kunde fortjene, at kaldes en smuk Mand. Det uhyre Knebelbart, som, tilligemed Bakkensbarten, næsten bedækkede det halve Ansigt, et dybt blodrødt Ur, som løb fra Panden ned over den høire Kind, skærpede det Udtryk af raa Haardhed, som laae i hans ellers regelmæssige Træk. Hans høie, kraftige Skikkelse viste sig endnu kæmpeværtere og frygteligere i den svære Ulvepelts, han bar over sin Uniform. Hans Tænkemaade svarte omtrent til hans Udvortes. Opvoxen i Revolutionshærenes Leire, var hans Hjerte, mins dre ondt af Naturen, end forsømt og forvildet. Uden Grundsætninger og Opdragelse, kjendte han kun een Rettesnor for sine Handlinger, og denne laae i Begreberne om det, han pleiede at kalde sin Ære. At være den Fremmeste, hvor der var meest at vove, hvor Hug og Rugler faldt tættest, at styrte sig i en Strøm, hvis brusende Bølger strækkede selv de Kjæfeste tilbage, ingen Fare at slye, af hvad Ravn nævnes kan, men i alt dette intet Diemed at have, uden dette, at gjøre sig frygtelig og navn kundig — deri laae Indbegrebet af hans Dyder. Mere end hundrede Tvekampe kunde han anføre, hvori Sejren var bleven paa hans Side. Kun een eneste Gang havde han, under Felttoget i Spanien, fundet en seierrig Modstander i en ung polsk Officeer, som han forsættligen havde fornærmet. Derfra Urret i hans Ansigt, som mindede ham om den Hævn, han var bleven Hiin skyldig, thi efter den Tid havde de ikke seet hinanden. Serricourt var isvrigt, paa Grund af sit Mod og sin Tap

perhed, hoitanset i Regimentet; hans Folt for-
 gubede ham. Rigtignok var det ham ogsaa lige-
 gyldigt, om Ben eller Hjende, Borger eller Bonde
 førte Klage imod dem, og Mænd som Bagtmester-
 ren, Balafre og Sokolsky, vare ligehøit anstredne
 hos ham, om ogsaa en af deres Skurkestreger
 kom for Dagen, naar de blot gjorde deres Skyl-
 dighed i Slaget.

En saadan Mand var Serricourt, og neppe
 havde der kunnet komme værre Gæster i Tsars
 Huus, end han og hans Drabanter. Han agtede
 ikke Kjønnen, dog var han ikke umodtagelig for
 Indtrykket af qvindelig Skjønhed. Rebekka, hvis
 ualmindelige Ynde havde vakt en Lidenskab hos
 ham, han ikke havde følt i den Grad tilforn, for-
 stod ogsaa, ham selv til største Forundring, at
 holde ham i tilbørlig Frastand, og at behandle
 ham med rolig Overlegenhed.

„Vige! sagde han til hende Dagen efter, da
 hun takkede ham for den Rolighed, som han, paa
 hendes Forbøn, havde vedligeholdt i Byen, idet
 han havde sat en Grændse for sine Krigeres Volds-
 somheder: Vige, Du seer, hvorledes jeg elsker Dig.
 Ved Satan! Ingen uden Du havde kunnet faae
 mig til, at lægge en Lomme paa mine Svende.
 Nu ville de kalde deres Kommandant en forelsket
 Gjak — hvad Løn giver Du mig derfor? Kom,
 Vige! vedblev han, idet han omslyngede hende:
 Vær ikke knipst; tusinde Viger mellem Moskva og
 Madrid have anstillet sig, som Du, men omsider

fulgte de efter os, saa tamme, som vi kunde duske os det. Vil Du gjøre en Undtagelse?"

Uden at værdige ham et Svar, vendte Rebekka ham Ryggen med et foragteligt Blik, for at gaae ud af Stuen. — „Trodser Du? raabte han op: bragt, og stødte Sabelen mod Gulvet: Trodser Du? Du skal dog blive min, om saa Himmel og Helved satte sig derimod!"

Bred gik han ud, svang sig bandende paa sin Hest, og gallopperede til Jary. „Lil Hest!" kom: manderede han Detaschementet, som her havde Forspost, og jog med Rytterne mod Fjendens nærmeste Piquet, som stod ligeoverfor.

„Rebekka! sagde han Morgenen efter, idet han, med en Rapport, han nys havde faaet fra Jary, treen ind i Stuen til Pigen: Vi vorde angrebne af Fjenden, jeg har traadt Ratten paa Halen, nu viser den sine Kløer. Hør, Pige! vedblev han: Jeg elsker Dig, paa min Ære! Jeg sværger Dig til, jeg kan ikke være Dig foruden!"

„De behager at spøge! sagde Rebekka, og drog sin Haand til sig, som han med Hestighed havde grebet: Høst alle hine Piger mellem Moskau og Madrid har De troet det samme, og dog, seer De, er det lykkedes Dem, at glemme dem i Hast."

„O, høst dem var det heel anderledes! raabte Serricourt: Hvo kunde sammenligne dem med Dig? Gud fordamme mig, om det ikke er sandt, at Du

i det Par Dage har gjort mig gandske tosset i Hovedet." — „Et Par Dage, sagde Rebekka smilende: ville være tilstrækkelige til at gøre Dem klog igjen!" — „Nei! forsikkrede Serricourt: Jeg kan ikke leve uden Dig. Uden Dig forlader jeg ikke Wileika, om saa hele den russiske Armee kom, for at jage mig herfra!" — „Det vilde kun være Deres Skade, Hr. Kommandant! spogte Rebekka: Thi mig vilde mine Landsmænd intet Ondt tilføie." — „Kolde, ufølsomme Skabning!" raabte Serricourt ærgerlig, men strax nedstemte han sine Ord til smigrende Bøn, idet han sluttede hende om i sine Arme: „Kom med mig, Rebekka, forlad Wileika og følg mig!"

„Drømmer De? raabte hun: Jeg følge Dem? Aldrig i Ewigheid!" — „Hvad vil Du længere her? vedblev Hiin: Du saa Timer ere Fjenderne for Wileikas Porte; alle Krigens Rædsler forestaae Dig, Plyndring og Brand er ikke det Værste. Du er allene i Huset her, uden Beskjermelse og Hjelp. Din Fader kommer sandsynligviis aldrig tilbage fra Jary, da han, skjøndt Mellemrummet er saa kort, endnu ikke har ladet høre det mindste fra sig; de Folk, Du har udsendt efter ham, ere ei heller komne tilbage; Din gamle Umme, den Eneste, som er bleven hos Dig, hvad Bistand kan hun skjenke Dig?"

„O, min Fader! min arme Fader!" jamrede Rebekka. — „Vær fornuftig, Pige! tog Serricourt atter Ordet: giv Dig ikke til Priis for den venssynlige Fare, overlad Dig til min Omhu, min

Beskyttelse. Seer Du, endnu i denne Time lader jeg Dig bringe i Sikkerhed." — Rebekka's Laarer flode strømmedis; hun agtede slet ikke paa hans Tale.

„Stakkels Pige! sagde han, og tog hende kjærtegnende i sine Arme: Vær ved godt Mod, om Du end her taber Alt — jeg vil gjøre, hvad jeg forsmaaer, for at forsøde Dig Livet, hvis Du følger mig." — Med et Blik, hvori Skræk og Afsky var malet, rev Rebekka sig løs fra ham.

„Nu, sagde Serricourt: saa byder jeg Dig da min Haand. Vord min Hustru. Din Tro skal ingen Hindring være, naar Du blot vil affsværge den for et Syn Skyld, og lade Dig døbe!"

„Mine Fædres Tro er mig hellig!" sagde Rebekka alvorfuld. — „Tro for mig, hvad Du vil! sagde Serricourt fortrædelig: Men haab ikke, at kunne lege med mig som med et Barn. Tiden iler, beslut Dig! Vi have intet Dieblik at spille!"

„Min Beslutning er fattet! svarte Rebekka med fast Stemme: Jeg behøver intet videre Overlæg." — „Du følger mig ikke!" raabte Krigeren, blussende af Brede. — „Aldrig!" svarte Rebekka. — „Elendige Jodinde! freg Hiin med lynende Dine: See ikke paa mig med dette foragtelige Blik! Tir mig ikke! Alt angrev det mig, at jeg har nedladt mig til Bønner og Forestillinger, hvor det blot staaer til mig, med Magt at tage, hvad Din usle Stoltthed nægter at give."

„Usling selv! sagde den Forbittrede, og Brede og Afsky speilede sig i hendes Træk: Hvad har

holdt mig tilbage saalænge, at jeg ikke strax viste Dig al den Foragt, Du indskyder mig! Ja, Ni-
ding, ogsaa mig angreer det, ei at have affærdiget
Dine skjændige Tilbud, som de fortjene. Hør
altsaa, at jeg tusindgange hellere vilde drage hers
fra med den Ringeste og Fattigste af min Stam-
me, end leve ved Din Side i Rigdom og Glæds!“

„Saa! sagde Serricourt tænder skjærende: Saa-
ledes mener Du, at kunne affærdige mig! Nei, og
saa den Ringeste af Din Nation skal Du være
for slet. Den simpleste Pige skal pege med Fingre
ad Dig, paa Dine Knæe skal Du bede mig tage
Dig med, for at undgaae den Skjændsel, jeg vil
berede Dig her. Forst skal Du høre mig til,
men derpaa skal hele min Eskadron, indtil den
sidste Mand, rose sig af den Gunst, hvormed Du
nu er saa kostbar!“ Med rasende Hestighed greb
han hende ved Armen, men raast rev hun sig
løs, og sprang hen til Bordet, hvorpaa Serr-
ricourts Vaaben laae. „Umenneske! raabte hun,
idet hun greb en ladt Pistol: Gjør Du et Skridt
fremad, da knuser jeg Dit Hoved med denne
Kugle. See saa til, om Du endnu føler Dig
fristet til den Skjændselsgjerning, hvormed Du
truer mig!“

Serricourt blev staaende, overrasket og tvivls-
raadig. I samme Dieblik gif Døren op, og Vagts-
mesteren traadte ind. Serricourt rødmede og gif
ham imøde. „Hvad Godt?“ spurgte han kort.
— „Jeg kommer at melde Dem, Hr. Komman-

dant! svarte Bagtmeisteren, endnu halv aandeløs: at Detaschementet fra Jary rykker ind her. Sjens den følger os i Hælene i stærke Kolonner!"

„Eskadronen skal holde sig rede! sagde Serricourt, hurtigt fattet: En Skare skal strax rykke frem, og søge at opholde Sjenden ved Skovbroen."

— Bagtmeisteren vendte sig mod Døren. — „Endnu Et! sagde Serricourt efter et Dieblifs Betænkning: J selv kommer strax hid igjen, og bringer et Par betroede Folk samt en Vogn med Jer."

Bagtmeisteren iilte ud. Med store, heftige Skridt gik Serricourt op og ned i Stuen. „Du seer, hvad der foregaaer! sagde han, idet han vendte sig til Pigen, som endnu stedse stod ved Bords det i samme Stilling: Diebliffene ere talte; beslut Dig; følg med os!" — Rebekka rystede med Hovedet. Serricourt treen hende nærmere. „Bed Alt i Verden besværges jeg Dig! sagde han: Driv mig ikke til det Yderste. Din Vægring er forgjæves. Tving mig ikke til at bruge Magt!" — „Nei! sagde Rebekka fast: Intet skal overtale mig til, at forlade dette Huus med Dem." — Rasende stampede Serricourt med Foden. „Nu, saa see, hvad see vil! raabte han: Min skal Du være, det koste hvad det vil!"

Bagtmeisteren treen ind. „Grib Pigen der! tilraabte han Denne: Og kast hende paa Vognen!" Bagtmeisteren treen hen mod Rebekka; hun greb hastigt Pistolen, som hun ved hans Indtrædelse havde lagt fra sig, men rasf faldt Serricourt hende i Armen og afsvæbuede hende. „Bring hende bort!

sagde han til Hiin, da Rebekka afmægtig segnede om paa en Stol: Tag de Folk, I har medbragt, til Hjælp, og see til, at I vinde et sikkert Forspring. Sjenden opholder jeg, indtil I ere ude af Byen."

Han styrtede ud. Da han i Galop jog ned ad Gaden, fløi enkelte Rugler ham alt imøde. Eskadronen stod opmarscheret for Wileika. „Fremad! Marsch!" tilraabte han Sine, som modtog ham med et høit Hurra. „Vi maa gjøre lyst blandt de Viisnæser der!" sagde han, idet han pegede paa de sjendtlige Fortropper, som allerede vare gandskenær. „Blæs, Trompeter!" raabte han, og svang Sabelen. Rytterne fløi efter ham, og kastede Sjenderne tilbage i Stoven, gennem hvilken deres Forstærkning rykkede efter. „Satan og Helved! raabte Serricourt, da Eskadronen havde formeret sig til et andet Angreb, og han tilfældigviis kastede et Blik paa Wileika: Satan og Helved! De ville affkjære os Passet!" „Dyhold Dem her lidt endnu, tilraabte han den Officeer, som var ham næst i Rang: indtil jeg har givet Lust hifshenne!"

Med en Afdeling vendte han om, og angreb med Hestighed de overraskede Sjender. Kampens vilde Lummel flyttedes til Byens Gader; Indbyggerne havde skjult sig, alle Huse vare lukkede; kun Isaks Gadedør stod aaben, da Serricourt galopperede forbi. Gjennem Byen havde han slaget sig med en ringe Levning af sine Folk, som samlede sig hiin Side paa en aaben Plads.

„De komme ikke til os mere! sagde En af Rytterne, da Serricourt løftede sig i Saddelen, for at see, hvor den anden Halsdeel af Eskadronen var bleven af: de ere leverede! Jeg saae det, de vare allerede adspredte og affskaarne, da vi sloge os igjennem.“ — Serricourt udstødte en græsselig Eed. „Høre om!“ kommanderede han, og fortsatte Retiraden. Men til sit Regiment rapporterede han Begivenheden, og dækkede dets videre Marsch.

„Vær frimodig, Isak Nikolajew! sagde Rabbinen Nathan, i hvis Hus i Gary den Ulykkelige laae, rystet af en heftig Feber: vær frimodig, Herren skal helbrede og styrke Dig, og ingenlunde tilstøde, at noget Ondt vederfares Dig eller Dine.“ — Isak vred og vendte sig i Sengen, klagende: „Herren har forladt mig, og vendt sin Haand imod mig, derfor er mit Hjerte sygt og dunkle mine Dine.“ — Men Rabbinen trøstede ham, og gav ham nogle styrkende Draaber; da faldt han om: fider i en vederqvægende Sovn.

Nathan, som just kom kjørende ad den Vej, havde fundet ham asvægtig liggende i Sneen, ikke langt fra Gary, lagt ham i sin Slæde, og kjørt ham til sit Hus, hvor han, efter med megen Møie at have kaldt ham tillive, erfarede hans Lidelseshistorie. I den frygteligste Kulde havde Isak vandret hele Natten foran Detaschementet.

Da Morgenen omsider dæmrede, og Jary tydelig gen var at see, kom Vagtmesteren ridende hen til ham. „Nu, Jode! raabte han: Hvorlunde bekommer Dig Din Sabbathstour? Har Du talt Berserterne, som Du kommer til at poenitere for i Stov og Afke?“

Skjælvende opløstede Isak sit Blik. „Hvorledes skulde den vel bekomme mig, naadige Herre? sagde han: Jeg er jo halvdød af Mødighed og Kulde, og mine Hænder ere gandske stive af Frost og Smerte! Lad mig løs, naadige Herre, lad mine Hænders Baand overskjære, og lad mig fare med Fred. Der ligger Jary, De kan ikke tage feil af Veien.“

„Jo, nu kommer vi strax! spottede Vagtmesteren: Nei, enten lover Du gode Løsepenge, eller Du lader Dine Troesbrødre i Jary udløse Dig, hvis Du ingen Penge har hos Dig — for slippe vi Dig ikke.“ — „Jeg har ingen Penge, svarte Isak ængsteligt: men vær barmhjertig, lad mig gaae. Hjemme venter man mig i stor Bekymring. Min Datter, min Nebekka vil forgaae af Angst og Kummer.“

„Saa? Er den smukke Pige Din Datter? sagde Vagtmesteren: O, for hende kan Du være rolig; hende fordriver vor Kommandant nok Liden. Det er en Djævelskar! Ham har endnu Ingen modstaaet. Og vil hun ikke med det Gode, hitter han nok paa andre Midler.“ — „Hvad siger I? raabte Isak, bleg som et Liig: En saadan Mand i mit Huus? Hos min Datter? Gud forbarme sig

over mig!" — „Vil Du tie, Jøde! snøs Hiin: Hvad hylter det gamle Spøgelse for? Det var vel en farlig Sag, om sliq en Jødets kom noget til. Du kan gjøre Dig en Ære af, at der kommer rets skaffent Soldaterblod i Din Familie. Kommandanten vil nok sørge derfor, kjender jeg ham ret."

„Ugudelige Hedninger! udbrød Isak, skummende af Raserie: I Sønner af Belial og Baal! Forbandede være I! Fulde af Skjændsel skulle I vorde — I skulle vorde som Græsset paa Tagene, der visner, inden man oprykker det! Stratenrover! tilfnoes han Vagtmesteren: Som Haman skal Du ende, Jorden skal opsluge Dig som Dathan og Abiram!"

„Saa skal ogsaa den lede, livagtige — — Skurk, hvad siger Du? raabte Vagtmesteren: Snører Halsen til paa den Karl, saa tier han vel! Men for Satan! vedblev han, idet han tog Isak skarper i Diesyn: Jeg vil være djævels, om det ikke er den samme Jøde, af hvem den arme Sokolsky blev ihjelskudt. Vie, Du skal faae Lon som forskyldt. Slaaer hans Vandebraf sk sonder, og lader ham ligge paa Isen, at hans fordømte Sjel kan fare til Moloch!"

Han gav sin Hest Sporerne, og gallopperede til Byen. Men Rytterne, som vare mere medlidende end han, og vel vidste, hvorledes det hang sammen med Sokolsky's Død, løste de Reeb, hvormed Isak var bunden. „Løb, Jøde! raabte de derpaa: Skynd Dig herfra, og vogt Dig, at Du ikke endnu engang falder i hans Hænder, thi

han gjør sig ikke mere ud af et Jødeliv, end af et Glas Brændeviin!"

Isak løb, men alt det Onde, han om Natten havde lidt, og den stærke Sindsbevægelse, hvori han nys havde været, tillod ham ikke at komme langt. Udmattet sank han om i Sneen tæt ved Landeveien. En stikkende Smerte raste i hans Lemmer, brændende Hede i hans Arter, og forvirrede Gjøglebilleder stævede for hans Dine. Ruld og Sygdom havde snart endt hans Liv, hvis ikke Nathan var kommen kjørende forbi. Ved hans medlidende og omhyggelige Pleie kom han sig snart saavidt, at han kunde være oven Senge.

Utaalmodig bad han Nathan, som under mans gehaande Paaskud søgte at holde ham tilbage, han vilde befordre ham hjem til Wileika. Da han ikke var at bringe fra dette Forsæt, sagde Nathan til ham: „Nikolajew, Du kan vende tilbage til Dine Fædres Hjem, thi Sjenderne, Dine Forsølgere, ere borte, men det har behaget Herren, at prøve Din Tro, og at tugte Dig i det, Du havde kjærest paa Jorden."

„Hvad siger I der, Nathan? spurgte Isak forfærdet: Hvad er mig vederfaret?" — „Slaget har staaet i Wileika, svarte Nathan: og Herren har tilladt, at Philisterne ere indfaldne i Dit Huus, og have bortført Dine Penge og Dit Gods, Dine Heste og Dine Tjenere, og have plyndret og skjændet i Din Bolig!"

„Bee mig! raabte Isak: Mit Huus og Hjem! Mine Penge, min mæisomt erhvervede Rødsfilling,

mine deilige ubeklippede Dufater! Ak, vee mig! jeg uslykkelige Mand — jeg er en Betler! Men mit Barn, min Datter — hvad er der bleven af Rebekka!”

„Isak! sagde Nathan: Vei Dig for Herren, knur ikke mod ham, som kundgjorde Jacob sit Ord og Israels sine Love, som fordrede Isaks Hov ved af Abraham, og saae med Velbehag paa Jephtha, der havde viet ham sin Datter til Brændoffer.“

Fortvivlelsesfuld foer Isak med begge Hænder i det graa Haar. „Ak, vee mig! Hvad er skeet? Er Rebekka død?”

„Kald hende Thamar, svarte Nathan: thi Bold har efterstræbt hende. Philisternes Sønner have rovet hende og bortført hende af Eders Hus, at hun skal tjene Dem som Pige i deres Leir.“

Da styrtede Isak med et Skrig til Jorden, og søndersled sit Haar og Skjæg. „Forbandede være de Molochs Børn, forbandet være ogsaa det graa Hoved, de have bedækket med Skjændsel! O Rebekka, o min Hadassah's Datter, Du rovet, skjændet! — O, ingen Lov er der mere i Verden, forbandet er Israel i de Fremmedes Land, og ingen Prophet seer Syner mere!”

„Isak! raabte Nathan: Hvi forbander I Eder? Hvi gaaer I irette med Eders Fædres Gud? Rebekka lever endnu, Herren kan give Eder hende tilbage.“

„Hun lever! raabte Isak: O, gid hun laae i Graven ved sin Moders Side! Skal hun leve,

paa det hver Vandrer, som gaaer forbi, kan slaae Hænderne sammen over hende, og sige: Er det hende man kaldte Skjonhedens Krone? — Skal hun leve, paa det hendes Fader herefter skal kalde hende Benoni, et Smertens Barn, og sidde med hende paa Gulvet i Sorgelæder, med Stov paa Hovedet og Taarer i Diet og Qual i Hjertet? O Rebekka, o min Datter! raabte han, og kastede sig ned paa sit Ansigt, men pludseligen sprang han op og raabte: Jeg vil afsted! Jeg vil frelse mit arme Barn! Hævn vil jeg søge, Hævn og Retfærsdighed, om jeg end skulde trænge frem for Hans Throne, hvis Hærskarer ere som Cores's og hvis Bælde som de ægyptiske Kongers!

„Min Broder! sagde Rabbi'en til ham: Du styrter Dig i Lovens Svælg, og forsøger, at trænge ind i Dalen Lofet, men jeg kan ikke raade Dig derfra, thi det er Dit Barn — Kjød af Dit Kjød, og Han, som har frelst af den gloende Døn og udfriet af Roubdyrenes Huler Alle, som stolede paa Ham i Forsølgelsens Tid, vil ikke heller forlade Dig.“

Men da Isak sagde ham Farvel, lagde Nathan en velsyldt Pung i hans Haand. „Tag dette, sagde han: denne Talisman pleier ogsaa at kunne aabne Nazaræernes Hjerter. Gik nu, at søge Dit Barn, og Din Reise være som Elias's Løb!“

Først ved Niemen var Serricourt stødt til Regimentet; men kun Faa af de Udsplittede havde forenet sig med Eskadronen. Blandt dem, som savnedes og sandsynligviis havde taget en anden Bei, befandt sig ogsaa Bagnetmesteren med sit Kov. Serricourt var just ikke meget vel tilmode, da han gik hen, at melde sin Ankomst for Regimentets Chef. Obersten, en alderstegen Kriger, hørte til dem, hvis Strengthed i Tjenesten var bleven til et Ordsprog i Armeen. Med Forsæt havde man betroet ham Kommandoen over et Regiment, som var dannet af Soldater fra alle Lande, af Overløbere, Krigsfanger, og overhovedet af raa, toislesløse Mennesker. Den imponerende Anseelse, den Kraft og Strengthed, hvormed Obersten vidste at udøve sit Embed og holde sine Undergivne i Tømme, indestod for, at han fremfor nogen Anden vilde forene de blandede Skarer til et brugbart Heelt. Ogsaa opfyldte han fuldelig denne Forventning. Under hans Dine gjaldt hans Regiment for et Mønster; thi i hans Nærværelse tvang ogsaa den Toileløseste sig.

Omringet af Officeerkorpset stod Obersten idag midt i sit Bærelse, støttende sig paa sin Sabel, takkefuld og, som det syntes, grundende paa Indledningen til den Tale, for hvis Skyld han havde forsamlet det hos sig. — Mærkt løb hans Nie om i Kredsen, som stod der i Dødsens Stilhed. Nu treen Serricourt frem, og meldte sin Indmarsch. Et Dieblit stirrede Obersten paa ham med sit skarpe, gjennemtrængende Blik, derpaa begyndte han med

alvorlig Stemme: „Deres Befaling lod, kun at holde Wileika besat saalænge, indtil De havde overbevist Dem om Fjendens Fremmarsch, og ikke at vove nogen ulige Fægtning. De vender tilbage med en opløst, halvtillintetgjort Eskadron. — Svarer De Intet? vedblev han med større Eftertryk: Troede jeg, at De havde Skylden, da stod nu Regimentets Auditeur i mit Sted, for at forhøre Dem. Jeg kjenner Dem; Deres Tapperhed, Deres Mod ere Borgen for Dem selv, men den toilesløse Aand, som har indsneget sig i vore Rækker, den almindelige Oplosning, som leverer os i Fjendens Hænder, har, som jeg frygter, ogsaa Skylden dennesinde. Har De ikke forsættligen handlet mod Deres Forskrift, Serricourt, da kan kun et Overfald have bevirket disse Følger, for hvilke jeg skal vide at drage Enhver til Ansvar, som den mindste Breidelse rammer. Endnu haaber jeg, ere endnu ikke Alle, som vi savne, faldne i Fjendens Hænder. Flere af de Adspredte ville sikkert støde til Regimentet, og saasnart de ere indtrufne, skal Undersøgelsen begynde. Jeg haaber, at De, Serricourt, vil være den Første, som hjælper mig at finde den Skyldige. Det er høi Tid, at vi statuere et Exempel, som kan redde os fra fuldkommen Undergang. — Kaster et Blik omkring Dem, mine Herrer — vedblev han med en Stemme, som bævede af Vrede — ikke Fjendernes Sværd, ikke Kulde og Klima, vi selv berede os vor Undergang. I usaligt Overmod have vi forlængst forstyrret,

(4*)

had der nu kunde styrke og vederqvæge os; Ild have vi kastet paa mangt et Dag, hvorunder vi nu kunde tye; i rasende Formastelse have vi holdt det frygteligste Huus, hvor vore Brødre nu vansknægte uden Redning. Vi selv have tirket Lands dets Beboere ved vild Haan og exempellos Haardhed — derfor juble de nu ved vor Ulykke, forfølge vort Jammertog med hævnlyg Spot, og væbne sig, for at fuldende vor Tilintetgjørelse. Alt see vi reise sig mod os, endogsaa det feigeste, foragteligste Pak vover at lægge Haand paa vore Toppre, som Verden nys bævede for! Mange Tusinde af vore Folk har Jodernes snigmorderiske Grusomhed aflivet i Wilna allene! Overalt omgis ver os Had, Forfølgelse og Forræderie, og dog ophøre vi ikke, ved nye Misgjerninger, at tirre den almene Fjende, for omsider at falde, ikke i Slaget som ærlige Krigere, men for Morderers Haand, som en Hob forvorpne Røvere!”

Han formaade ikke at tale videre. En Forbittrelsens Taare hang ved de græse Dienhaar; han vendte sig bort, for at skjule den. „Ha, hvad er det? udbrod han pludseligen, idet han kastede et Blik ud paa Gaden, hvorfra der lød et høit Skrig om Hjelp: En ny Boldsgjerning, og det ligesom mine Dine, udenfor min egen Bolig!” raabte han forbittret. De Omstaaende fulgte ham til Vinduet. Her saae man en Pige paa en Vogn, omringet af nogle Ryttere. En Jøde, som Disse forgjæves søgte at bortjage, havde klamret sig fast til Vognen, og skreg ynkeligt om Hjelp.

„Hvad skal det betyde? raabte Obersten, gløddende af Harm, idet han vendte sig til Serricourt: Det er Folk af Deres Eskadron!“ — Serricourt taug forlegen.

„Adjutant! vedblev Obersten, stedse heftigere: Lad strax Bagtmesteren, jeg seer hos hine Folk, komme herop; Vognen skal holde imidlertid.“ — Adjutanten gik. Med hastige Skridt vandrede Obersten op og ned ad Gulvet.

„Hvad er det for en Larm? tilraabte han den indtrædende Bagtmester: Hvad er det for et Fruentimmer, som sidder paa Vognen derude? Hvad vil den Jøde?“

„Det er den Fangnes Fader, Hr. Oberst! svarte den Spurgte med uforstammet Fatning: Denne Jødinde har i Wileika forraadt Eskadronen til Sjenden, og Faderen, som ogsaa havde Deel i denne Skurkestreg, var, allerede nogle Maaneder tilforn, bekjendt som Spion. I Skoven ved Krasnoi satte vi dengang efter ham, men han undveeg ved sine Hjælperhjælperes Bistand, og En af disse dræbte Sokolsky, En af vore Gemene. Tilfældet har her leveret Jøden i vore Hænder; sandsynligviis har han fulgt sin Datter, for ved Leilighed at befrie hende.“

„Satan og Helved! skreg Obersten: altsaa atter Forræderie! og atter iværksat af dette neddrægtige vantro Pak! Har J Beviser mod Dem?“

„Vi have, svarte Bagtmesteren: opsnappet Pisgens Breve til hendes Fader, da Denne i Jary spillede under Dække med Sjenden. En af de Ge-

menes ude ved Bognen, var ogsaa tilstæde da Coskolsky blev stødt i Skoven ved Krasnoi, og kan optræde som Vidne mod Jøden, som han godt kjender fra den Tid af."

„Nu! sagde Obersten: De skulle bøde, ikke blot for deres egne Forbrydelser, men ogsaa for deres Troesbrødre i Wilna. Man bringe strax Fader og Datter i Arrest, men hver for sig, at de ikke skulle finde Leilighed til at hinde paa løgnagtige Udfugter. De, Auditeur, tager strax deres Sag for, og imorgen afgjøre Krigsbretten deres Skjebne. Jeg vil da selv være Vidne til Alt, og kunne de Anklagede ikke retfærdiggjøre sig, da sværger jeg ved mit Ord, at Faderen skal worde hængt, og Datteren begravet under Niemens Jis! Nu, mine Herrer, om en Time sees vi igjen for Fronten af Regimentet, hvis sorgelige Levninger jeg vil monstre."

Han vinkede, og de Tilstedeværende bortfjernede sig. Bagtmesteren fulgte Serricourt hjem. Regimentet havde alt staaet opmarscheret en Stund, da Begge — Serricourt endnu synlig forstyrret — indtog hver sin Plads.

I en lav Røghytte, som var forladt af sine Beboere, sad Rebekka paa en Skammel ved Ildstedet, hvorpaa Fyrreqvistenes bragende Flammer efterhaanden begyndte at forvandles til en gloende Askeshob. Dagens sidste Straale, som

faldt ind gennem det lave, med Papirstrimler beklinede Vindue, tog Afsted fra hendes sorgelige Opholdssted. Hun bad den efter hendes Ero forrestrebne Aftenbøn, og sluttede med en Sang, hvorved hun følte sit beklemt Bryst forunderligen lettet. Hun havde just endt det sidste Vers, da Skildvagten udenfor Døren imøderaaede en Hidskommende sit høie: „Hvem der?“ — „Din Ritsmester!“ svarte Denne, og Vagten treen ærbødigt tilside. Rebekka saae Døren aabne sig, og Serricourt stod for hende.

„Hvad vil De, min Herre? raabte den Forfærdede, idet hun sprang op: Bortsejrn Dem herfra, eller jeg raaber om Hjelp!“ — „Tie, Du Ulykkelige, sagde Serricourt: hvis Du ikke vil styrte Dig og Din Fader i Fordærvelse!“ — „Hvad fører Dem da hid? Er jeg da Deres Fange? I dette Fængsel troede jeg mig dog sikkert mod Dem.“

„Forblindede! sagde Serricourt: Paa hvert andet Sted maa Du ønske Dig at være, hellere end her. Din Gjenstridighed har bragt Dig hid, og vee Dig, om Du fremturer deri. Du aner endnu ikke Omfanget af Din Ulykke.“

„Hvem har jeg at takke derfor, uden Dem? afbrod Rebekka ham: Kommer De, for at sige mig det? Velan, Bærre kan ikke vente mig, end at være i Deres Magt!“

„Hvad der venter Dig? sagde Serricourt: Saa viid da: Døden, den skrækkeligste Død, thi Du er anklaget for, at have forraadt os i Wileika.“

„Evide Gud! raabte Rebekka, idet hun slog Hænderne sammen over sit Hoved: Er det muligt? Kan Nederdrægtigheden gaae saavidt? — Dog, Gud være lovet, denne skjændige Anklage vil ingen Tiltro finde; mod denne Løgn vil dog Retfærdighed være at erholde.“

„Mener Du det? sagde Serricourt: Agter Du det saa let? Hvor har Du Beviserne for Din Uskyldighed? Hvo paatager sig Dit Forsvar? Vige, ved Alt, hvad Dig helligt er, spøg ikke med Din Ekjebne, med Dit Liv! Du kjender ikke den Mand, i hvis Bold Du er. Skuf Dig ikke med et falsk Haab. Din Lod er kastet. Du seer aldrig Solen dale mere. I Morgen ved denne Time ligger Du under Niemens Fod. See, det venter Dig, istedetfor et Liv fuldt af Lyst og Kjærlighed, som det endnu staaer Dig frit at vælge.“

Med Foragt vendte Rebekka sig bort, uden at værdige ham et Svar. „Præl ikke med denne daarlige Trods, vedblev han forbitret: i Morgen kunde Du angre det, og saa var det for silde. Kun denne ene Gang agt Du paa mine Raad, mine Forslag.“

„Hvad skal jeg gjøre? spurgte Rebekka: Hvad Udvei staaer mig aaben?“ — „Slugten! sagde Serricourt: Alt er forberedt dertil. Den samme Mand, som har bragt Dig hid, skal ledsage Dig til et Sted, hvor jeg, tidligere eller sildigere, skal samles med Dig. Vær imidlertid ubekymret for Din Ekjebne. Ethvert af Dine Onsker skal worde opfyldt.“

„Og min Fader? spurgte Rebekka: Hvad bliver der af ham? Skal han ikke ledsage mig paa denne Flugt?“ — „Hvad tænker Du paa! tog han Ordet: det er ikke muligt, det kan ikke skee.“ — „Hvorledes? Saa skal han blive allene tilbage? Giver til Priis for vore Forsølgeres Grumhed? Og jeg skal forlade ham, for at betroe mig til Deres Høimodighed? Aldrig! Der skee, hvad der vil, jeg bliver her.“

„Gjør mig ikke utaalmodig! sagde Serricourt: Gaaer jeg herfra, er Du forloren! Gjennem denne Dør gaaer Veien kun i mine Arme, eller til Dom og Død.“ — „Saa vælger jeg det Sidste, sagde Rebekka fast: naar min Fader ikke vorder frelst med mig.“

„Ha! raabte Serricourt: Velan da! Din Fader er allerede frelst, er i dette Dieblik langt herfra.“ — „Min Fader i Sikkerhed! raabte Rebekka hastigt opspringende: Er det sandt? Tor jeg troe det? Giver De mig Deres Ord derpaa?“

„Mit helligste Væresord! forstikkrede Serricourt: Jeg selv besørgede hans Flugt. See, Nige, ogsaa dette har jeg vovet for Din Skyld, og endnu Mere, hvorved mit Liv og min Ære hænger. Min Kjærlighed for Dig, har bragt mig til at glemme alle Hensyn. Vær min — vedblev han, idet han favnede hende ømt — følg mig, og ris geligen vil jeg gjengjelde Dig al den Kummer, Du har lidt for min Skyld.“

„Tilbage! raabte Rebekka, idet Hun stødte ham fra sig: Tak være Dig, Israels Gud! Min Fader

fri og i Sikkerhed! Nu maa der komme, hvad der vil! Nu skal ingen Overtalelse, ingen Magt bringe mig fra dette Sted!"

"Er Du ved Din Forstand?" afbrød den Studsfende hende. — "O, langt mere, end Du tænkte, usle Menneske! faldt hun ham i Talen: Du er den Skuffede, og alle Dine Rænker have Intet frugtet."

Rasende stampede Serricourt med Foden. "Tilbage, Frister! vedblev hun, da han nærmede sig hende med en hastig Bevægelse, for med Magt at føre hende ud: Tilbage, eller jeg kalder paa Skildvagten! Jeg følge Dig? elske Dig? Tusindgange hellere døe, hellere ligge begravet under Nimens Gis, end leve i Dine Arme!"

"Nu, saa skee Dig, som Du vil!" kreg Serricourt, skummende af Raserie, og styrtede ud af Stuen. Men Rebekka sank paa sine Knæ, og takkede Himlen for sin Faders Redning.

Rekke var Regimentet kommet tilbage fra Resvæn, for Vagtmesteren kaldte Balafre til sig. "Hør Du, sagde han: vore Sager staae meget slet." — "Slet? svarte Hiin: Hvi saa?" — "Obersten har faaet Nys om Historien ved Krabnoi." — "Himmel og Helvede! raabte Rytteren: Saa lader han os hænge uden Naade og Barmhertighed!" — "Det bliver nok vor mildeste Straf! meente Vagtmesteren: Jeg veed kun eet Middel — — Jodent maa afveien." — "Ha, men hvors ledes?" sagde Balafre. — "Vi lade ham løbe!" svarte Vagtmesteren. — "Vi? spurgte Hiin igjen:

Hvem forstaaer J derunder?" — „Nu! sagde Bagtmesteren: Du og jeg! Du trækker paa Post hos ham, saasnart det vorder mørkt; jeg gjør ham Helvede ret hedt, og truer ham med Galgen, saa løber han, alt hvad han kan.“ — „Saa? sagde Balafre: Og jeg indtager den Hædersplads, som er ham tiltænkt?" — „Vist ikke! afbrød Fristeren ham: Du løber med ham.“ — „Jeg skal desertere?" spurgte Balafre studsende.

„Du skaber Dig jo, som om det var første gang i Dit Liv, Du ved Dine Fodders Hurtighed undgif den Dig tiltænkte Ophævelse! Med vor Krigslykke seer det desuden heel maadeligt ud — Du kan allevegne komme bedre an, end her.“

Balafre betænkte sig. „Vidste jeg blot Bei i det fordømte Land, at jeg ikke skal fryse ihjel mellem Sump og Skov, eller løbe i Gabet paa Ulvene!"

„Jøden skal vise Dig Bei! trostede Bagtmesteren ham: Vi skulle desuden nok faae ham til at rykke ud med gode Reise penge til Dig.“

„Top altsaa! raabte Balafre: Jeg gaaer med. Bring det blot i Rigtighed med Jøden, og Halvpart med hans Kasse!"

I en mørk Stald sad Isak paa et Knippe Straa, rystende af Angst og Kulde. Da treen Bagtmesteren sagte ind, og raabte med dæmpet Stemme: „Jøde! Hvor er Du, Jøde?" — „Hvor jeg er? spurgte Isak, idet han reiste sig: Naa, her er jeg! Hvem kalder? Hvem er det?" — „Du maa bort herfra!" svarte Bagtmesteren. — „Hvor

Skal jeg hen? spurgte Isak: Hvad vil man gjøre ved mig?" — „Alsted maa Du, ellers hænger man Dig i Morgen!" — „Jeg hængt! skreg Isak: Ak, vee mig! Hvad har jeg gjort? Hvorfor hænger man mig i Morgen?" — „Du er angiven som Spion, og beskyldt for at have stude en Rytter af vort Regiment i Skoven ved Krasnoi. I slige Sager forstaaer vor Oberst ingen Spøg. Kan Du ikke retfærdiggjøre Dig, saa dingler Du i Morgen i Galgen!"

„Ak, vee mig! hylte Isak: Hvad er det for et Skjelmstykke? Hvad er det for en lumpen Snak? Jeg er uskyldig!"

„Vil Du holde Mund, fordomte Jøde! — Pas paa, om ikke den Karl bringer os Runden paa Halsen med sit Brølen! Kort, Du er anklaget som Spion, bevise det Modsatte kan Du ikke, altsaa hænger man Dig, hvis Du ikke smører Hæser."

„Hvor skal jeg hen? jamrede Isak: Og hvad bliver der af min Datter?" — „Din Datter bliver her!" svarte Bagtmesteren. — „Hvad? Min Datter her? I denne Dal Tofet? I Moloche's Bold? skreg Isak: Nei, hellere vil jeg doe, end overantvorde Eder mit Barn, min Hadassch's Datter, af Kjarlighed til det timelige Liv!" — „Men saa brug dog Fornuft! vedbles Hiin: Hun skal jo intet Ondt lide."

Men stedse høiere vedbles Isak at hyle: „Vidske maa I mig, hudflette mig, affugge mine Hænder og Fødder, kvæle og pine mig som Eleazar

og de syv Brødre af Makkabæernes Bog — jeg viger ikke fra dette Sted uden Rebekka, min Datter!”

„Fordsimte Jøde, er Du gal? sagde Vagtmesteren, idet han holdt ham for Munden med begge Hænder: Saa hør dog Raison! Din Datter er jo ikke mere i Ritmesterens Magt; hun er fængslet, fordi Du er det — naar Du er borte, hvad vil saa Obersten gjøre med hende? Han lader hende løse, og Ritmesteren er nødt til at lade hende gaae, for ingen Misranke at vække. I dag eller i Morgen marschere vi bort. Rebekka bliver da tilbage, og Du kommer hid igjen, at afhente hende.“

„Hm, sagde Isak roligere, men endnu mistroisk: Hvad nytter det Jer, at I hjælper mig afsted? I tog Jer det vist ikke nær, om en statskæls Jøde kom uskyldig i Galgen — hvad hjælper det Jer, at I faaer mig herfra?“

„Dumme Djævel! svarte Hiin: Mærker Du da ikke, at vi ere komne i Fortræd for det tosfede Doversalds Skyld i Wileika? Obersten vil vide, hvorfor vi har mistet saamange Folk. Dit Forsræderie gjør Sagen begribelig, og naar Du først er borte, er det os saameget lettere, at lyve os ud af den fatale Historie?“

„Nu, saa lad gaae! sagde Isak: En indvortes Stemme siger mig, at det er godt for Rebekka, om jeg gaaer. Jeg vil bort, men hvorledes kommer jeg afsted?“

„Du gaaer, sagde Vagtmesteren: med den Mand, som staaer paa Post udenfor. Du tager

Veien ad Mosty, der staaer Fjendens Post. Men vogt Dig, at Du ikke holder Dig formeget til venstre, ad Grodno til, thi der staae vore Folk endnu — Du kjender dog Eggen?"

„Abrahams Gud vil føre mig den bedste Wei! sagde Isak: Iøvrigt har jeg ofte været baade i Mosty og Grodno, og har vandret paa alle disse Wei.“

„Saa skynd Dig at komme videre! Nu er Klokken syv, Du vinder blot tolv Timers Forspring, inden man kommer efter, at Du er borte, og opdager man det end, saa have vi nu Andet at gjøre, end at løbe efter en undvegen Jøde. Endnu Eet! Hvorledes seer det ud med Din Kasse? Jeg tænkte, Du burde give os noget Klækkeligt for vor Umage!“

Sukkende trak Isak Nathans Pengepung frem, og Vagtmesteren kom Broderparten deraf i sin Lomme. „Der, sagde han til Balafre, da han treen ud af Døren med Isak, og stak Resten af Pengene til ham: begiver Eder flux paa Veien, og vogter Eder, at Ingen mærker det. Fra Bagsgaarden her have I neppe hundrede Skridt til Skoven.“

En Stund saae han efter dem, indtil de mørke Skikkelser vare forsvundne i Skoven. Da gik han hen til Serricourt, for at erfare, hvorvidt Denne var kommen med Pigen.

Obersten raste, da man næste Morgen meldte ham Isaks Flugt og Skildvagtens Desertion. „Troer den Skurk, raabte han: at jeg skaaner hans Barn, fordi han er undloben? Nei, ved mit Vresord, hun skal betale mig hans Brøde. Forføre Folk paa Deres Post! Den Skjelm maa besidde udmærkede Overtalelseskunster. Pigen skal ogsaa være ret forførerisk. Hor, Auditeur, lad Dem ikke bevæge af hendes Melkesjæs. Jeg vil ikke høre et Ord om Medynk og Barmhjerlighed, jeg er tilfreds, hun var saa smuk som Bruden i Hoisangen. Hvorledes staaer det med Klagen mod hende? Har De havt Bagmesteren for Dem?“

„Han bliver ved sit Udsagn, svarte Auditeuren: og dette Blad bekræfter det. Jødepigen sendte det til sin Fader, da Denne var i Jary, men vore Folk opsnappede det.“

„Lad see! sagde Obersten. Han læste med stedse stigende Uvillie: „Hvorfor tover I, min Fader, med at hidføre vore Befriere og tilintetgjøre disse fremmede Volds mænd? Han, som stod vore Fædre bi mod deres Gjender, vil forlene Eder sin Hjelp. Af Ammoniternes Sønner ere kun Saa i Wileika, og de ere sorgløse, opblæste af deres Mod. Naar I kun fører en liden Skare af vore Krigere over Uniza, som de ikke holde bevogtet, saa kan Ingen af dem undløbe.“

„Fordømte Qvinde!“ sagde Obersten, da han havde gennemlæst Brevet. — „Bagmesteren forsikrer, vedblev Auditeuren: at have seet Jøden

i Epidfen for den Kolonne, som faldt Eskadronen i Ryggen."

„Nok! raabte Obersten: nok! Saa skal heller ingen Naade finde Sted. Drukne lader jeg den Nederdrægtige, til Advarsel for alle Fjænder, som omgive os. Retten skal strax samles; ogsaa Serricourt skal være tilstede. Hans Væsen forekommer mig besynderligt. Bag denne Sag skjuler sig en Hemmelighed, som jeg forgjeves stræber at gennemskue, thi om end Vagtmesterens Klage er sand og ærlig, saa kjender jeg ham dog som en udlært Skjelm, og troer ham ikke over et Dørrin."

Krigsraadet samlede i Oberstens Qvarteer, og Rebekka førtes frem. Da hun gik over den dunkle Forstue, trængte sig en Officeer, indhyllet i sin Kappe, forbi hende. „Veed om 24 Timers Frist, tilhvistede han hende: ellers er Du forloren!" Rebekka saae sig om, og troede at gjenkiende Serricourts Skikkelse.

Med Urefrygt, men uden at vise mindste Bestyrkelse eller Angst, treen hun for Retten. Hens des Blik gjennemstøi de Tilstedeværendes Kreds. Paa Bordet, hvorved Auditeuren sad, støttede Obersten sin Haand, idet han gjennemborede Rebekka med et Bredesblik. I de Doriges Ansigter læstes den Deel, de toge i den smukke, unge Piges Skjebne. Serricourt sad paa en Stol, med nedslaget Blik og korslagte Arme. Forhøret begyndte. Med Rolighed og Fasthed besvarede Rebekka alle Spørgsmaal, som forelagdes hende.

„Din Fader, tog Obersten pludseligen Ordet, idet han utaalmodig afbrød Auditeurens lovmæssige Formaliteter: Din Fader stod i hemmelig Forstaaelse med Sjenden, til Skade for vore Tropper.“

„Min Fader, svarte Rebekka: holdt, ifølge Lov og Fed, trolig med den Fyrste, Gud har salvet til Hersker over dette Land, og i sit Hjerte var han en Sjende af alle dem, som hidkom med Deds læggelsens Vaaben. Men han troede paa Israels Gud, som er de Undertryktes Sol og Skjold, og blandede sig ikke i de Vældiges Strid, ei heller i de Ugudeliges Jdrætter.“

„Din Fader opholdt sig i Jary, da Sjenderne rykkede frem mod Wileika; hvad gjorde han der?“

— „Da Deres Folk droge til Jary, slæbte de ham med som Weiviser, naadige Herre!“ svarte Rebekka.

— „Hvi kom han ikke tilbage til Wileika?“ spurgte Obersten.

— „Veed jeg, hvi han ikke kom? O, havde han været tilstede, aldrig havde da det Dn des Magt havt saa frit Raaderum i Wileika?“

— „Du skrev til Din Fader, og opfordrede ham til at komme tilbage?“ — „Ja, jeg bad ham, ikke længere at lade mig allene, men jeg fik intet Svar.“

— „Har Du skrevet dette Brev?“ — „Det ligner det, jeg sendte min Fader.“ — „Eaa læs, og tilbaae, at Du har skrevet, hvad der staaer deri.“

Rebekka gennemfløi Bladet med Dinene, og blev blussenderød af Harm.

„Hvo som har opfundet dette, sagde hun med et Blik mod Himlen: vorde tilskamme for Ham, som seer det Lønligste paa Jorden, og Selv er den evige Sandhed!“

28 B.

„Du har altsaa ikke opfordret Din Fader til at føre de fjendtlige Tropper mod Boreš?“ spurgte Obersten videre.“ — „Aldrig kom denne Tanke i min Sjæl!“

„Beed Du, tog nu Auditeuren Ordet: Beed Du, foruden denne Forsikkring, Intet at fremføre til Din Kærfærdiggjørelse? Formaaer Du ellers Intet at sætte mod Din Anklagers Beskyldninger?“ — „Hvo vidner imod mig?“ spurgte Rebekka. — „Manden her, sagde Auditeuren, pegende paa Bagtmesteren: som selv har opsnappet det Bud, Du sendte til Din Fader.“

Rebekka kastede et Blik, fuldt af den dybeste Foragt paa Bagtmesteren, men uden at fordreie en Mine, saae Denne hende frækt i Øinene. Hun bortvendte sig fra ham. „Er her da Ingen, flet Ingen, sagde hun, idet hun fæstede sit Blik paa Serricourt: som opløfter sin Stemme til Vidnesbyrd for mig?“ — Alle Blikke fulgte hendes, Serricourt blev endnu blegere, men forandrede ikke sin Stilling.

„Hr. Ritmester! sagde Auditeuren til ham: Er Dem ingen Omstændighed bekjendt, som kunde tale til Fordeel for den Anklagede? De opholdt Dem adskillige Dage i hendes Faders Hus. Kan her ingen Misforstaaelse finde Sted? Har De flet Intet at føie til denne Tøindes Anklage eller Forsvar?“ — Serricourt trak paa Skuldrene, uden at opløfte sine Øine. I Rebekka's Ansigt malede sig Forundring, Affky og Foragt. „Saa frelse mig mine Fædres Gud, raabte hun: naar hver menneskelig Tøelse fornægter mig?“

„Slut, Hr. Auditeur! tilraabte Obersten Denne: Sagen er klar. Hvad tøver De efter?“ — „Klagersens bestemte Udsagn, svarte han forlegen: den stumme Erkjendelse, Hr. Ritmesteren skjenker det, Faderens Flugt og alle Omstændigheder, tale for den Anklagedes Brøde. Hun selv tilstaaer, Intet at kunne fremsføre, til Beviis for sin Uskyldighed. Loven dommer: Hun er skyldig at døe, og min Mening — tilføiede han, ikke uden Bevægelse — min Mening stemmer overeens dermed.“

Stum og ubevægelig sad den hele Forsamling — kun Serricourt sprang op. „Fristen!“ raabte han i en Tone, som kun var forstaaelig for Rebekka: „Fristen!“ derpaa sank han igjen ned paa sin Stol, og bedækkede sit Ansigt med begge Hænder. Rebekka blegnede ved Ordene: „Skyldig at døe!“ Bedende knælede hun. „O, raabte hun: hvis Deres Gæde, Deres Lov, Deres Tro fordømmer det som en Forbrydelse, at dræbe en uskyldig, svag, værgeløs Skabning, hvis ikke Deres Samvittigheds Bebreidelse skal forfølge Dem her, og den evige Dommer kræve Dem til Regnskab hist, fordi De har ladet en stakkels Pige falde som et Offer for Deres Hævn; o, saa forbarmer Dem over mig! Opsæt Guldbyrdselsen af Deres haarde Dom, at De ei for silde skulle erfare, hvor uretsfærdige og grusomme De have været!“ — Dyb Stilhed herskede i hele Forsamlingen.

„Er der da intet Hjerte her, hvori en Stemme taler for mig? vedblev hun: Have De da Alls forsvoret, at laane Pre til Menneskeligheds Køst?

Er der ikke Een blandt Dem, som har efterlade en Datter, et eneste Barn i sit Hjem? Som længe efter, ved sin Hjemkomst at lægge sin velsigende Haand paa det elskede Hoved, og skjælver for, at Himlens Retfærdighed kunde gjengjælde ham den Haardhed, hvormed jeg behandles her?"

„Saarev qvalte hendes Stemme. Ogsaa af de Omstaaende vare de Fieste dybrørte. Obersten vendte sig bort. Ingen traf Rebekka's Ord klarere, end ham. Rebekka saae hans Bevægelse. „O, maaskee er De Fader? udbrød hun: De kjender den Lyst og Smerte, en Fader har af sit Barn? O, forbarm Dem da over mig, og giv mig blot een Dags Frist! Maaskee behager det Gud, at sende en Redningsmand, som vidner for min Uskyldighed. O, — vedblev hun, greben af en pludselig Erindring: o, var han i denne Egn, kunde han erfare, hvad der forestaaer mig her — han tøvede ikke med at ile hid, og denne korte Frist var nok til min Frelse!"

Obersten foer med Haanden over Panden, der paa saae han med et forlegent Blik paa Auditeuren. „Jeg tænkte, tog Denne Ordet med usikker Stemme: saa kort en Opsættelse

„Nok! afbrød Obersten ham: Jeg læser i Alles Blikke, hvad jeg selv ikke blues ved at tilstaae. Jeg onsker af gandske Hjerte, at der i disse 24 Timer maa findes Beviser, ifølge hvilke den Ulykkelige kan frifindes. Men skeer dette ikke, da have Retten sin Gang. Hør Pige! Beed derfor til Gud, han ville sende Dig en Redningsmand, paa en ligesaa forunderlig Maade, som han har båret

vore Hjerter til Medynd med Dig. Hører han ikke Din Bøn, da træffer ingen Vebreidelse Dine Dommere. Men De, Serricourt, indestaaer mig for hende! Den Mand, som undveeg med hendes Fader, var af Deres Eskadron. At det ikke gaaer ligesaa med Datteren, derfor indestaaer De med Deres Vre!”

Han bortfjernede sig med et gjennemtrængende Blik paa Serricourt. Lænderstjærende forlod Denne Gemakket. Han slog sig for Vandens med knyttet Haand, da han hørte Udjuntanten meddele den Ordre, at Bagten hos den Fange atter skulde være af hans Eskadron. „Skurk! sagde han til Bagtmesteren, da Denne havde fulgt ham hjem, og greb ham heftigt i Brystet: Hvad har Du gjort? Kan jeg ikke redde hende, da knækker jeg Din Hals, og jager mig selv en Kugle for Vandet!”

„En smuk Løn for min gode Billie! svarte Bagtmesteren: Hvad jeg har gjort? Jh nu, for hvem gjorde jeg det da? Der blev ikke krummet et Haar paa mit Hoved, naar jeg havde meldt, at jeg efter Deres Ordre har bortført Jødepigen fra Wileika. Hvorledes Obersten vilde optage det, at De, paa Grund af Deres Forlibelse i hende, har sat den hele Eskadron paa Spil, det er et andet Spørgsmaal.”

„Nederdrægtige Helvedasskum! raste Hiin: Saaledes understaaer Du Dig at tale til mig? Afsted med Dig! Herud! Skynd Dig, eller Du slipper ikke levende herfra!” — Knurrende gik Bagtmesteren bort.

„Din Tid er ommel! sagde Obersten, (da Rebecka, efter de 24 Timers Forløb, igjen stod for Retten: Mindes Du ingen Omstændighed, som kunde lede til Din Redning? Tal frit! Du seer, hvor gjerne Dine Dommere ville komme Dig til Hjælp.“

„Hvad jeg kunde sige, svarte Rebecka med et dybt Suk: vilde kun bedække mine Kinder med Skamrødme, og Ingen vilde troe mig, thi de, som vidne mod mig, have Magten paa deres Side.“

„Du talte igaar om en Redningsmand! sagde Obersten, idet han kastede et forskende Blik paa Serricourt: Du seer, der viser sig Ingen, som vil paatage sig Dit Forsvar.“

„Og dog, sagde Rebecka, idet hun opløstede de nedslagne Næse: og dog siger mit Hjerte mig, at han ikke kan være langt borte.“ Hun kastede, idet hun sagde dette, et trostløst Blik omkring i Stuen. „Almægtige Gud! raabte hun pludseligen: Der er han!“

En Officeer i et fremmed Regiments Uniform, treen i dette Dieblik i Kredsen. „Tilgids, Hr. Oberst, sagde han: at jeg indtrænger mig her. Den Fare, hvori denne Ulykkelige svæber, maa undskyldes mig. Hun er ligesaa uskyldig, som hendes Fader. Jeg indestaaer for Begge. Men Denne — her pegede han paa Bagtmesteren — er den nederdrægtigste Skurk under Solen. Han har anklaget Begge, for at skjule sin egen Skændselsdaad.“

„Hvem er De? Hvad hedder De?“ spurgte Obersten studsende. — „Mit Navn er Losinsky, jeg staaer som Ritmester i det **** Regiment! svarte Denne: Et besynderligt Sammenstød af Omstændigheder gjør mig noie bekendt med den hele Begivenheds sande Sammenhæng. Isak Nikolajew har aldrig givet sig af med at være Spejder. Bagtmesteren her havde faaet nogle af sine Staldbrodre paa Ledtog med sig; i Skoven ved Krasnoi vilde de plyndre og dræbe ham; mig var det, som frelste Jøden, og gav En af Estratenroverne hans fortjente Løn.“ — Losinsky fortalte nu Alt, fra Først til Sidst. „Hvad har I derimod at sige?“ spurgte Obersten Bagtmesteren. — „Jeg beder om Beviis for det Sagte! tog Denne Ordet med mageløs Dristighed: Hr. Ritmesteren synes suarere at bevise sin Overivelse i at forsvare den Skyldige, end min forbryderiske Hensigt. Thi hvormed vil han godtgjøre, at vi, om end Jøden ingen Espion har været, dog ikke have havt Grund til at ansee ham derfor, og at forsøge ham som Saadan?“

„Ridding! svarte Losinsky: Her er et Vidne, som uden tvivl vil binde Munden paa Dig!“ Han rev Døren op — udenfor stod Balafre i Lænker, bevogtet af Losinsky's Folk.

Bagtmesteren blev bleg som et Liig. „Hvad er det?“ spurgte Obersten overrasket. — „En Mand, sagde Losinsky: som var med i Komplottet mod Jøden, og som Bagtmesteren i Forgaars forledte til Desertion. En Patrouille af mine Folk, som iastes streisefede gjennem Skoven ad Mo-

fy, opbagede to mistænkelige Personer, som løb til den nærstaaende fjendelige Post. De satte efter dem, indhentede dem, og bragte dem for mig. Det var Isak og hiin Rytter, som jeg paa det dybe Ar i Ansigtet, strax gjenkjendte fra Krašnois Kro. Idet jeg sammenholdt Isaks Fortælling og Mandens Udsagn, gjættede jeg omtrent Tingenes sande Sammenhæng og anede den truende Stilling, hvori den uhykkelige Pige maatte befinde sig her. Ufortøvet begav jeg mig paa Veien, for at bringe hendes Uskyldighed for Lyset."

„Joden er altsaa hidbragt igjen?" spurgte Obersten. — „Min Fader er atter her?" raabte Rebekka bestyrtet. — „Vær ubekymret! sorte Losfinsty: Ham, saalidet som Dig, truer videre Fare. Om faa Minuter skulle I være aldeles retfærdiggjorte."

„Men det Brev, Pigen skrev til sin Fader i Jary?" spurgte Obersten tvivlende. — „Dermed havde hun ikke til Hensigt, at befrie Wileika fra vore Tropper, men at befrie sig selv — her kastede Losfinsty et Sideblik paa Serricourt — fra Esters Stræbelser, som truede hendes Ungdom og Skjønhed. Brevet selv, som rimeligviis var af heel andet Indhold, end hendes Anklager har beraabt sig paa, blev, efter Rytterens Udsagn, rigtignok opsnappet underveis, og findes maaskee endnu hos den Ridning, som benyttede det imod hende."

Obersten vinkede, man bemægtigede sig Vagtmesterens Brevtaske, og Rebekka's Brev, som han falskelig havde efterskrevet, fandtes endnu deri. Taknemmelig løstede Rebekka sine Arme mod Him-

len. „Raster Sturken i Fængsel! raabte Obersten: I det samme, hvoraf han har udfriet Jorden, for, istedetfor ham, at bringe sig selv i Galgen.“

„Det staaer ikke til mig, sagde Losinsky: vi dere at forfølge disse djævelske Rænkens Bæv. Den — vedblev han, og hans treffende Blik faldt atter paa Serricourt — Den, som kunde give de manglende Oplysninger, er neppe oplagt til, frit villigen at give dem. Imidlertid troer jeg dog, tilstrækkeligen at have godtgjort denne Piges Ustydighed. Tillad mig altsaa, Hr. Oberst, at føre Datteren tilbage i hendes bekymrede Faders Favn.“

„Guldend Deres ædle Bærk, Hr. Ritmester!“ svarte Obersten. Og til Rebekka, som bøiede sig for ham i maaløs Følelse, sagde han: „Gaae, mit Barn! Gud forlade mig den Angst, jeg har voldt Dig og Din Fader!“

Rebekka laae ved sin Faders Hjerter, og Begge udgjode Blædestaarer. „O Benoni, min Datter! raabte Isak: Lader os takke Herren, Israels Gud! Han har ikke ladet vore Sjender dele os som et Bytte, Han har ladet os undflye dem, som Fuglen undflyer Fuglefængerens Snare.“ — „Ja, min Fader! svarte Rebekka: Lader os prise vore Fædres Gud, som igjen har lagt Blæde i vort Hjerter og Fryd paa vor Tunge, men lader os heller ikke forgjætte Ham, som besejrede dem, der havde sammensvoret sig mod os, og bedækkede deres Ansigt med Blussel, som vilde os ilde.“ — „Kom, mit Barn, lader os ile at omfavne hans

Knæe! svarte Isak: Lader os ophøie den Høimodige, som var værd at hedde Judas den Makkabæer, thi han er kjæk som den unge, broslende Løve, naar den forfølger Schakalen i Orken — Lader os takke ham, og tilbyde ham Alt, hvad den arme Isak eier af Penge og Pengesværd, thi han har givet mig, hvad der er kosteligere end Guld og Edelstene."

De gik at søge Losinsky, men han var ingensteds at finde, og Isak begyndte at worde ængstelig, og i Rebekka's Bryst opstige tusinde Bekymringer, thi vel havde hun seet de onde Diekast, Serricourt havde sendt ham, seet, hvorlunde hans Haand foer efter Klingefæstet, da han folte sig truffen af Braaden i den Edles Tale.

Neppe var Losinsky kommet hjem, efter at have gjensamlet Fader og Datter, før et Bud fra Serricourt bragte ham en Billet. „Det vil ikke undre Dem, — skrev Denne — at man uden Ops hold æfter Forklaring over visse Ord og Hentydninger, og desaaarsag venter Dem ved den nærliggende Skovpant, hvor de fornødne Vidner skulle være tilstede."

Losinsky iilte til det beregnede Sted. Hans Modstander tilligemed to Officerer af Regimentet vare der alt. „Der behøves ingen videre Tale, tog Serricourt Ordet, bævende af Harm: da vi udentvivel ere enige om den Erklæring, jeg fordrer af Dem." — „Det er heller ikke forstegang, svarte Losinsky: at De finder mig villig til at give Dem denne Erklæring." — Serricourts blege Kinder blussede af Bredebild. „Hvad jeg dengang maatte blive Dem

skyldig, sagde han: 'haaber jeg idag, paa eengang at betale!' Med disse Ord trak han Sabelen.

„Holdt! sagde Losinsky: De fordrer min Erklæring angaaende visse Ord og Hentydninger, hvormed jeg nys syntes at ville betegne Dem. Velan! I disse Herrers Paahør erklærer jeg, at jeg anseer Dem for en Usling, der vilde dække æreløse Handlinger med Forbrydelser, og foranledige et Mord, fordi en Forsørelse mislykkedes Dem, og alt dette blot for at hæve de en Ære, hvoraf De aldrig har eiet andet, end et falsk Skyggebilled!“

Inden Losinsky havde udtalt de sidste Ord, gjorde Serricourt Udfald mod ham til et fortvivlet Hug. Neppe fik Ritmesteren, ved et Tilbagespring, Tid til at trække Sabelen, for at dække sig. Men samme Dieblig gled Serricourts Fod paa den glatfroøgne Jord, han snublede, og Losinsky's Klinge foer i hans Bryst. En Blodstrøm fremstyrtede af hans Mund, og kvalte de gruelige Eder, hvormed han rallende sank til Jorden. Losinsky overlod ham til Secunders Danernes Omsorg. Selv ilte han tilbage, for at fortsætte sin Reise ufortøvet. Isak og Rebekka takkede Himlen, da de saae ham velbeholden igjen, og inden en Time var forløben, befandt de sig med ham paa Veien til Grodno, hvor Losinsky's Regiment laae i Qvarteer.

Uden videre Eventyr havde de naaet deres Reises Maal, og lykkeligviis søiede Omstændighederne sig saaledes, at Rebekka og Isak, ved Losinsky's gjæsts milde Forsorg, kunde udhvile nogle Dage i Grodno.

Da nu Losinsky's Regiment fik Marschordre, sagde han til Isak: „Vi maa skilles ad, Isak! Men vær ubekymret, jeg har foranstaltet Alt, hvad der behøves, for at I, uden videre Frygt eller Fare, kan komme tilbage til Eders Hjem. En Slæde staaer beredt, for under sikker Eskorte at bringe Eder til Biolystock, hvor de østerrigske Tropper staae. Derfra kan I trygt fortsætte Reisen til Eders Hjemstavn.“

Han fulgte nu Isak og hans Datter til den forspændte Slæde. „Herren velsigne Dem og bevare Dem! sagde Nikolajew, da han tog Afsked fra Losinsky: Gid De, naar Krigen endes, maa hvile lykkelig under Deres Huses Skjgge, Deres Hustru være frugtbar som Biinstocken, og Deres Børn staae trindt om Deres Bord, liig Olieplanter!“ — Losinsky trykte hjerteligen Isaks Haand. „Og Rebekka? sagde han til Pigen, som stod ved Faderens Side med bøiet Hoved: Rebekka ønsker mig ikke Lykke paa Veien?“ — Langsomt opløstede Rebekka sine taares fulde Dine. „Jehova velsigne Dem, sagde hun med bævende Røst: thi Hans Misfandhed er uendelig!“ Hendes Taarer strømmede heftig frem.

Men da de vare Losinsky af Sigte, drog Faderen den grædende Pige op til sit Bryst og sagde til hende: „Hvorledes er det fat med Dig? Ak væe mig, Nazareæren har beholdt Dit Hjerter, og Din Hu staaer kun til den Mand, som ikke er af vor Tro, og med Suk og Taarer vil Du tænke paa ham, der aldrig kan worde Din. Bedrove vil Du Din gamle Faber, og henviisne som et Træ, der hvorken bærer Blomster eller Frugt.“

„Min Hu, svarte Rebekka, og tørrede sine Dine: min Hu staaer til Ham, som ene skjenker Trost for haabløs Længsel. Ham vil jeg hellige mit Liv, som saa mange Jomfruer have gjort, da vore Fædre endnu boede i Landet Gosen. Naar da Nazas ræeren engang i Aarenes Løb mon spørge, hvad der er bleven af den stakkels Jødepige, som han frelst, da skal man svare ham og sige: „Hendes Hjerter tilhørte kun Een, og for ham brast det, uden at han vidste det.“

Hendes Stemme bævede heftigere, og hulkende bøjede hun sit Hoved mod Faderens Bryst. Men Denne kyssede hende vemodsfuld og sagde: „Herren løfte sit Afsyn paa Dig, og give Dig Fred!“

(B. Weingarten.)

Den nyseelandske Prindsesse Nekotoés senere Skjebne.

(See Læsefrugterne for April 1823.)

Det Skib, som førte Prindsesse Nekotoé og hendes Gemal, Georg Bruce, til Nyseeland, er kommet tilbage fra Calcutta, og har medbragt til Lady Hays, hos hvem de boede, adskillige Forsæringer og et egenhændigt Brev fra Nekotoé, skrevet med grøn Farve paa hvidt Stof, som det er brugeligt paa Otahiti. Dette Brev lyder saaledes:

„Den lykkelige og taknemmelige Nekotoé til Veninden i Calcutta!

Fred hvile paa Din skjønne og store Hyste, og i Dit Hjerter! Gid Dine Dage maa henrinde

uden Uro, og Dine Nætter uden Opvaagnen. Gid Du og Din Sjæls Ven maa være saa lykkelige, som Aekotoé og hendes Ven ere det. Lidelseernes Dage ere forbi, jeg har gjensundet min Fader, den gode Tippohee, jeg har atter skuet det Sted, hvor min Moder bragte mig til Verden, og vor Sjendes Sjæl ruller med Stormene i de mørke Regioner! Veed Du, hvad jeg har gjort i Calcutta? Jeg sagde til Georg: „Før min Haand, lær den at tale som min Tunge, for at mine paa et Stykke Løi befæstede Ord kunne gaae over Havet og forkynde mine Venner Aekotoé's Lykke. Men Aekotoé optegner sine Tanker endnu meget slet og meget langsomt. Syv Gange er Solen gaaet op, siden jeg begyndte at opsætte mine Ord med Saf: ten af en Urt og en skøn Sugls Fjer, som jeg sender Dig til at pryde Dit Hoved med. Jeg sender Dig ogsaa Frøe af de Blomster, som vore omkring os; saa dem omkring Dig, og naar Du seer dem blomstre, da sig: „Min Veninde Aekotoé seer dem ogsaa.“ — Jeg har endnu riange Tanker og mange Ord for Dig, men Georg vil ogsaa skrive til Din Ven, han vil fortælle ham vor Lykke og vor Hævn.“

Georg's Brev til Commodore Hayn var skrevet paa samme Stof, saalydende:

„Vi have gjensundet vore elskede Der, og dette Skyldte vi Dem, vær derfor velsignet tusindfold. Man satte os af paa Kysten, da Skibet skulde til Port-Jackson. Aekotoé udstødte et Glædeskrig og kastede sig ned paa sit Ansigt. Vi gave os paa Veien til vor Faders Hytter, Solen ledte

os, og snart kjendte vi Egnen, som vi saa ofte
 havde gennemstrefet. Vi nærmede os Hytterne,
 som i en Halvkreds omgave Tippohees. Min Aekos
 toés Hjerter bankede saa stærkt, at hun ikke mere
 kunde gaae. Jeg bar hende paa mine Skuldre,
 og fornåm hendes Skjælven. „Min Fader, o min
 Fader!“ raabte hun uophørligt. Midt i Kredsen
 saae vi en antændt Ild, og hørte det bekjendte
 Seierskrig. Jeg forstærkede mine Skridt, og
 naaede Indgangen til Hytterne. Aekotoé vilde
 raabe: „Her ere vi!“ men kunde neppe sige: Tip-
 pohee! for hun laae afmægtig paa mine Skul-
 dre. Man omringede os med Glædeskrig, der
 gjensød over hele Den. „Hvad har Du gjort med
 min Datter? raabte en Stemme, som jeg snart
 kjendte: Aekotoé lever ikke mere, men Du bringer
 mig hendes Been, og jeg velsigner Dig, thi Du
 har ikke forladt min Datter!“ — „Hun lever!“
 raabte jeg: kommer og hjælper mig, at bringe
 hende til sig selv igjen.“ Fruentimmerne ilste hid;
 man blæste hende i Næsen og røgede med Harpiz.
 Hun trak det til sig, og kom atter til Bevidsthed
 paa sin gamle Faders Knæ. Nu fordobledes
 Glædeskriget, og Aekotoé istemte med. Hun for-
 talte vor Historie, men da hun udtalte Navnet
 Dalrymple, gjensød der et nyt Skrig. En Bild
 løb hen til en Væl, bragte en Kuro med Uffe, og
 idet han udstrøede den for Vinden, raabte han:
 „Det er Din Sjendes Uffe. Trost Din Sjel, thi
 Du er hævnnet!“ — Dalrymple havde været saa
 fræk at komme til Den igjen og fortælle Tippohee,
 at jeg havde solgt hans Datter som Slavinde,

men at han havde kjøbt hende igjen, og at hun var død ombord. Til Beviis paa Sandheden bragte han Udskilligt med af hendes Pjunt, som han havde frataget hende, og sagde, hun havde paalagt ham, at bringe det til hendes Fader, og til Gjengjeld derfor, kræve hans Venstabs for hendes Befriere. Tippohee væltede sig omkring paa Jorden, da han erfoer sin Aekotoé's Død. „Alle Engellændere, som lande paa Den, skulle dø! raabte han: Du allene undtagen, som jeg vil overvære med Velgjerninger, fordi Du har løskjøbt min Aekotoé; men Dit Skibs Besætning skal ombringes!“ De Landede bleve omringede, der opstod en skrækkelig Kamp, men de Vilde seirede, og Engellænderne bleve tagne tilfange. Til Dalrymple sagde Tippohee: „For Din Skyld vil jeg kun offre min Datters Sjel dem, som vi have overvundet. Besøg Dig Din Kanoé og reis bort med de, som endnu ere tilbage derpaa. Men lad Din Nation fye disse Farvande. Alle, som endnu komme hertil, skulle bøde for Georgs Forræderie!“ Dalrymple var i Begreb med at gaae ombord, da man pludselig horte et frygteligt Hævnstrig. De mod deres Capitain opbragte Fanger havde aabenbaret hans Forbrydelse. Jeg havde lært Tippohee saas meget Engellsk, at han kunde forstaae dem. „Jeg kunne reise, men han skal bøde for Alle!“ saa lod hans Dom. Just Dagen, som vi kom, havde Dalrymple lidt sin Straf.“

Tab og Erstatning.

(Sluttet.)

Den 23de November.

Jeg er fri. Med blødende Hjerte skriver jeg det. Er det muligt, at finde saadan Forvorpens hed, parret med saadan Aand, saadan Dannelse, saadan ædel Skabning? Ofte troer jeg det ikke, men er tilbøielig til at ansee det Hele for en ængstelig Drøm.

Ik, og er jeg ogsaa fri? Kan jeg ansee mig derfor, saalænge jeg maa troe, at hun bærer en Skabning under sit Hjerte, som skylder mig sin Tilværelse?

En smertelig Braad blev tilbage i mig efter hiin Fortælling. Jeg besluttede, at prøve hende skarpt. Saa ofte jeg kunde, gik jeg ud til hende om Aftenen, naar hun ikke ventede mig. Men altid saae jeg enten intet Lys i hendes Vinduer, og da gik jeg slet ikke op, eller jeg fandt hende allene ved sit Arbeid, og da kom hun mig imøde med Hensrykkelse.

Endelig — det var en Aften med frygtelig Storm og Regnveir — finder jeg atter hendes Vinduer mørke. Men da jeg seer skarper til, dæmmer mig fra det ene Hjørne, bag det noget forskudte Kullegardin, en smal, meget svag Lysstribe imøde. Da falder det mig ind, at hun har en Natlampe med en Skjerm, som kun kaster sit

Lys paa en snever Kreds under sig, og lader den øvrige Deel af Bærelset i dybt Tusmørke. Strax foer den Tanke mig gjennem Hovedet, hvorledes hun paa denne Naade tidt havde kunnet skjule for mig, at hun var hjemme.

Guld af Forventning gaaer jeg op, og ringer paa Døren til Forstuen. Der rorer sig Intet. Dog var jeg ingenlunde tilfands, at begive mig bort, men fastbestuttet, at overbevise mig om en af Delene, om hun nemlig var der, eller om hun ikke var der. — Over Døren til Forstuen er et lille Vindue. Stiger man nogle Trin op ad en Trappe, da seer man gjennem hiint Vindue Døren til Thereses Dagligstue, der, som jeg vidste, ikke slutter tæt i. Jeg gjorde dette, og saae tydeligt gjennem Dorsprækken, en lignende Lysstribe, dog endnu tydeligere, end nedenfor.

At der var Lys i Stuen, var gandske vist; at hun var hjemme, var sandsynligt. Forbittret kimer jeg paa Klokken, saa det runger igjen i hele Huset. Intet Svar. Da forholder jeg mig roligt en Stund, og lytter. I den dybe Stilhed horer jeg tydeligt, at Noget falder klorrende paa Jorden inde i Bærelset. At hun var hjemme, var nu udenfor al Tvivl, og min Bredde stiger til Maserie. Jeg forsøger at sparke Forstuedøren ind, men den er mig for stærk. Da sætter jeg mig paa Trappen ved Døren, med den Beslutning, at vente, indtil der blev lukket op.

Men længe kunde jeg ikke udholde denne Tilstand. Gjennemblødt af Regnen, her udsat for en

Skjærende Trækvind, frygteligbevæget i mit Sind, føler jeg mig snart rystet af Kulde, snart brændende i Heberhede. Da hører jeg Døren gaae i Huset. Uden at vide, hvad jeg gjør, iler jeg ned paa Gaden. Her tager jeg Stene og kaster dem mod hendes Vinduer. Klirrende gaae Ruderne itu. Derhos skriger jeg som en Vanvittig: „Therese! Therese!“

Pludseligen træder hun udaf Husets Port, hennimod mig. Ved Lygtens Skin saae jeg, at hun var meget let klædt. „For Guds Skyld, Müller! tiltaler hun mig hændervridende: Hvad gjør Du?“ — „Hvi maa jeg ikke komme ind idag?“ svarer jeg i rasende Forbittrelse. — „Imorgen skal jeg forklare Dig Alt! siger hun bedende: Kun iaften ville Du forstaae mig.“ — „Iaften vil jeg, iaften maa jeg ind, i dette Dieblik vil jeg have Forklaring!“ — „Jeg kan ikke, om det saa gjaldt mit Liv!“ — „Belan da, saa kommer jeg aldrig igjen!“ Med disse Ord bortfjerner jeg mig, uden at hun forsøger at holde mig tilbage.

Min første Følelse, da jeg fik min fuldkomne Bevidsthed igjen, var Glæde over, at alle Tvivl nu vare løste, og at jeg var fri. Med denne Følelse kom jeg hjem, hvor jeg fandt Greven og hans Gemalinde allene. „Jeg er nu Deres forstedse! tiltaler jeg dem: Hvis De endnu vil beholde mig!“

Jeg fortalte nu, paa deres Anmodning, min Historie, for saavidt den lod sig fortælle, og hjer:

teligen ønskede de mig Begge til Lykke. Da jeg gik bort, tilhviistede Grevinden mig: „Snart skal De virkeligen finde hos en Anden, hvad De troede at finde hos Therese. Forlad Dem kun paa mig.“

Saa snart jeg var allene, blev jeg dog heel sølsomt tilmode. I en lang, søvnløs Nat sølte jeg, hvad det betyder, at see sig saa grusomt skuffet, at maatte løsrive alle Tanker fra den Gjenstand, som i et heelt Aar havde bestemt deres Retning. Alle de skønne Timer, Therese havde skjenket mig, alle de Beviser paa inderlig Kjærlighed, hun havde givet mig, alle de agtværdige Træk, jeg havde seet af hendes Aand og Hjerter, gik forbi mit Blik. Jeg tænkte paa den Tilstand, hvori hun befinder sig ved mig. Et uendeligt Bemod greb mig. Vel stod min Beslutning, at løsrive mig fra hende, uroffkelig fast, men ligesaa afgjort var det, at jeg vilde være en Fader for hendes Barn, og at fylsdestgjøre Pligtens Bud.

Om Morgenen satte jeg mig hen, og meddeelte hende skriftligt disse Beslutninger. Saarer flode paa Papiret, og adskillige Gange forandrede jeg Brevet, at der ikke skulde blive noget Udtryk tilbage deri, som havde kunnet krænke hende mere, end hoist fornødent var. Derpaa bar jeg det hen til hendes Svoger, som jeg skyldte Regnskab for min Udfærd. Med Forundring saae jeg, at han hverken overraskedes eller vrededes, men tværtimod ønskede mig til Lykke med munter Hjertelighed. „Havde De henvendt Dem til mig før: sagde han: da vilde jeg have sagt Dem Sandheden som ærlig

Mand. Men uspurgt opkaster jeg mig aldrig til Raadgiver."

Jeg horte nu af ham, at Therese havde været Fyrst J***'s formelige Maitresse, og ledsaget ham paa en Reise gjennem Tydskland, og i hvilken Bæv af Logne hun havde skjult sig, indtil omsider Tilfældet røbede Alt.

Meget sørgeligt tilbragte jeg de næste Dage. En ubeskrivelig Magt drog mig hen paa den Gade, jeg dagligen havde gjennebandret til hendes Boplig. Af sig selv gik mine Fødder den vanlige Vej. Saae jeg i en Grafsand et Fruentimmer, hende liigt i Skikkelse og Dragt, da begyndte strax mit Hjerte at banke vildt. Endogsaa min Tilbøielighed for Mannette veeg for den usigelig smertelige Følelse, at være bleven saa grændseløst bedragen.

Med Mannette havde jeg ikke talt siden. Jeg var vred paa hende, fordi hun, bekjendt med Thereses Skjændsel, ikke havde underrettet mig derom. Mere for at gjøre hende Bebreidelser, end i anden Hensigt, gik jeg, omtrent otte Dage efter Brudet med Therese, hen til hende.

Hvor skjønt har hun ikke retfærdiggjort sig! „Jeg har kæmpet en piinlig Kamp med mig selv, med mit Benktab for Dem, med min Samvittighed! sagde hun: om jeg skulde sige Dem Alt, eller ikke. Kunde det hjælpe Dem, at De vidste det, naar De uoploseligen var bundet til hende? Og kunde jeg lade Dem styrte i Afgrunden, uden at advare Dem? Kun vække Deres Opmærksomhed vilde jeg, og henstille det Øvrige til Dem selv. Og

desuden — tilføiede hun sagtere — havde jeg Grunde i mig, til hellere at gjøre for Lidet end for Meget."

"Lor jeg tyde disse sidste Ord efter mit Hjertes Begjering? Er det mig tilladt, at nære denne Attraa? Lor jeg nogenfinde tilbyde hende mit Hjerte? Al, maa ikke min tilkommende Hustru gaae ind som Moder til Thereses Barn?"

Den 10de Decbr.

Har jeg handlet ret eller uret mod Therese? Min hele Anskuelse er forrykket paany, jeg er atter styrtet i piinlig Uvished.

Jeg kunde ikke lade mine Breve blive i hendes Hænder. Disse hellige Forsikringer om Kjærlighed og Trofast i en Bolerstes Hænder, vare de ikke bestæmmende Beviser for min Svaghed? — Hendes Søster paatog sig, at tilbagelevere Therese hendes Breve til mig, og at overtale hende til, at tilbagefende hende mine. Men hun lod mig sige, hun vilde give dem i mine egne Hænder. Jeg troede mig fuldkommen rolig og fattet, og besluttede, at hente dem næste Dag. Maa det Therese kunde være hjemme, blev hun forud underrettet om Timen, hun kunde vente mig.

Den Trolose var skjønnere end nogenfinde, skjøndt Rummer syntes at have bleget hendes Kind. Hun var forklædt, liig en Sørgende. Med Værdighed og Anstand modtog hun mig. Uden at berøre det Forefaldne, bad jeg hende med kold Hoflig-

hed om mine Breve. Hun fremtog disse, og overrakte mig dem. „Jeg har Intet beholdt, sagde hun: uden den Lok, De engang tillod mig at klippe af Deres Haar. Jeg beder, det maa være mig forundt at beholde den, som et Minde om en saelig Drøm.

„Desværre kun en Drøm! svarte jeg: Min Skyld er det ikke, at det kun blev en Drøm.“ — „Min ikke heller!“ svarte hun med fuldkommen Rolighed. — „Ikke Deres? raabte jeg med opbrusende Forbittrelse: Saa skal man vel see, jeg kom mer til at beskende mig Skyldig?“ — „Vort Forhold er, gjensvarte hun: ifølge Deres Villie, tilende, og det være langt fra mig, at jeg skulde tilbetle mig Deres Kjærlighed. Hvortil altsaa Besbreidelser? Ellers lod der sig vel sige meget om den sidste Scene og om Deres Forhold saavel derved, som siden.“ — „Lad høre!“ afbrød jeg.

„De finder hiin Aften, — vedblev hun — da jeg ikke ventede Dem, min Dør lukket for Dem. Strax begynder De en Storm, der gjør mig til en Fabel for Huusbeboerne og hele Nabolaget. Var det da ikke tænkeligt, at der kunde være nogen anden Grund, som forbød mig at indlade Dem, end netop Utroskab? De har idetmindste kun Sandsynligheden at beraabe Dem paa, idet De afbrøder vort Forhold. Istedetfor at affordre mig en Erklæring, gaaer De til min Svoger, som hader mig og ønsker mig alt Ondt. Alt, hvad han vil der Dem ind, troer De uden mindste Misviis. De bekymrer Dem nu ikke mere om mig, skjøndt

De veed mig i en Tilstand, der dog fortjener et alvorligt Hensyn. Nu, lad mig kun vorde ulykkelig. — De glæder Dem over, at have opløst en Forbindelse, der alt i lang Tid har været Dem til Byrde, fordi De sølte Dem indtaget for en Anden."

Fra denne Side havde jeg endnu aldrig betragtet Sagen. For første Gang bares det mig fore, som om jeg havde handlet for haardt, for overilet. Hendes sidste Bebreidelse traf mit Jnsderste, og flagen taug jeg en Stund. Endeligen sagde jeg: „Retfærdiggjør Dem, thi endnu er ikke Alt forloren."

„Alt er forloren! svarte hun: thi jeg har tabt Deres Tillid. Jeg har Skinnet imod mig, og til dette fæster De Deres Liid. Hvorledes skulde jeg vove at forsvare mig, da De vilde ansee Alt, hvad jeg kunde sige Dem, for lutter Digt!"

„Saa bliver mig da ikke Andet tilbage, udi brød jeg? end at sige Farvel for evigt" — Ved disse Ord syntes Laarer at ville bryde frem i hendes Die. Men hun qualte dem, og sagde fattet: „At der findes meget Ondt hos mig, er Dem sandsynligt, men at jeg ogsaa besidder adskillige gode Egenstaber, tør jeg sige, De veed med Visshed. Ligesaa vis maa De være paa min Kjærlighed, thi kun i denne, ikke i udvortes Fordele, kunde De finde Grunden, hvi jeg ønskede at vorde Deres. Det, tænkte jeg, skulde idetmindste sikkre mig Deres Deeltagelse. Og derfor beder jeg: unddrag mig ikke gandske Deres Omgang. Bes

vogt mig i Stilhed, maaskee lykkes det mig da, at gjenvinde Deres Agtelse. Snart kommer maaskee den Tid, da jeg tilfredsstillende kan løse Dem alle Gaader."

Var det Svaghed, eller har jeg handlet ret, idet jeg gav efter for denne Bøn, og allerede har besøgt hende nogle Gange? Intet Ord falder da om vore tidligere Forhold, hun er kun den alvorlige, deeltagende Veninde, som stræber at dølge den Kummer, hendes Ven har voldet hende.

Den 6te Januar.

Endeligen er jeg gandske fri, og hver Sorg, hver Lived, har forladt mig. Therese er flettere end jeg anede, og dog har hun, ved vor Skilsmisse, vidst at afvinge mig en levende Deeltagelse.

Udskillige Gange havde jeg igjen besøgt hende, uden at melde mig, og aldrig havde jeg opdaget noget Mistænkeligt. Allerede indfaae jeg Muligheden af, at jeg dog vel kunde have taget feil og gjort hende Uret. — For nogle Dage siden skulde jeg gjøre en Reise med Greven, og havde fortalt Therese det. Tilfældigviis blev Reisen forstyrret, og jeg besluttede, samme Aften at gjøre hende et Besøg.

Om Eftermiddagen kommer den unge Læge, Thereses forrige Klaveerinformator til mig. „Det maa være os Begge vigtigt, tiltaler han mig: at vorde oplyste om vort gjensidige Forhold til Therese. Jeg havde besøgt Dem før, hvis jeg

ikke havde frygtet en umild Modtagelse." I Samtalens Lob fortæller han mig nu, at han har staaet i den nøieste Forbindelse med hende. Forrige Sommer havde Bekjendtskabet taget sin Begyndelse. Som mig, saaledes havde hun ogsaa tilbudt ham, med sin Formue at sikke ham en fast Tilværelse i hans Fædreland. Han havde modtaget Tilbuddet, og mellem dem var den Overenskomst truffen, at han, saasnart han havde endt sine Studier, skulde forlade Wien og ægte hende i sit Fædreland. Sandheden af denne Fortælling godtgjorde han med Breve fra Therese, hvori hun havde kaldt ham „Du“ og ført det smukkeste Sprog. Mine Besøg havde hun forklaret ham, idet hun foregav, jeg underholdt en Forbindelse med en Pige i Roveredo mod hendes Forældres Villie; Zingarillo besørgede Brevene, hvilke jeg hvergang bragte hende, at hun skulde bortsende dem under Adresse fra hendes Haand, at ikke min Haandskrift skulde vorde seet paa Posthuset i Roveredo. — Ogsaa han var bleven opmærksom ved adskillige Modsigelser, hvori han havde grebet Therese, indtil omsider hiin Aftenscene med mig gandske aabnede hans Dine.

Det stakkels godmodige Menneske var endnu ude af sig selv af Harmen over det grusomme Besdrag. Da jeg sagde ham, at Therese for mig havde skildret ham som et Hængetræ, hun ikke kunde vorde qvit, græd han som et Barn, thi han elskede hende endnu.

Om Aftenen gik jeg ud til Therese, i den Hensigt, at foreholde hende al hendes Skændighed, og see hende for sidste Gang. Udenfor Porten holdt en Equipage. I hendes Vinduer saae jeg Lys. Idet jeg ringer paa Forstuedøren, kommer hun selv og lukker mig op. Men saasnart hun seer mig, som hun troede forreist, træder hun forlegen tilbage, og fremstammer en Undskyldning, at hun ikke kan tage imod mig. „Saa anbefal mig til Herren derinde!“ raaber jeg leende, og gaaer.

Nedenfor spørger jeg Tjeneren, som venter ved Bognen, hvem Equipagen tilhører. „Baron F***!“ svarte han, som det syntes, ærgerlig over, at han skulde vente saalænge i den bidende Kulde.

Denne Baron F*** er en Russer, almindelig bekendt ved sin Rigdom, sin Ddselhed og sine Udsvævelser. I hvad Hensigt han var her, kunde jeg intet Dieblik være i Uvished om. Jeg var altfor vel forberedt til at denne Opdagelse havde skullet overraske mig. Ivertimod folte jeg mig glad ved, nu omsider at faae Troen i Hænderne.

Næste Morgen gik jeg ud til Therese. „Hvi maatte jeg ikke komme ind igaar?“ tiltalte jeg hende alvorligt og roligt. — „Fordi min Belgjører, den Mand jeg har at takke for min Existens, maaskee for min Dyds Bevarelse, Fyrst F*** nemlig, var hos mig!“ svarte hun med Anstand og Værdighed. — „Om just ikke Fyrsten, sagde jeg, idet jeg slog en hoi Latter op: saa dog en værdig Staldbroder af ham i Belysningernes Orden, Baron F*** nemlig, der sandsynligviis har

bidraget ligesaa meget til Deres Dyds Bevarelse, som Hiin!"

Denne Opdagelse havde hun 'ikke forberedt sig paa. Slagen taug hun. „Jeg maa dog vise Dem et Brudstykke af en interessant Korrespondens!“ vedblev jeg i munter Tone, og forelagde hende et af hendes Breve til Klaveerinformatoren, som Denne havde ladet mig beholde.

Hun blegnede. Dette Vidne var for mægtigt — her hjalp det ikke at nægte. Hendes Bedrags Bæv var nu sønderreven til den sidste Traad. Med en Ondskab, som vel neppe selv det godmodigste Menneſke gandske kan undertrykke i slige Forhold, gottede jeg mig nogle Dieblikke ved hendes Enderknuselse.

„Har De endnu noget at sige mig?“ spurgte jeg omsider, idet jeg lavede mig til at gaae. Hun fattede sig med Magt, og efter nogle Dieblikkes Forlob vendte hendes sædvanlige Sikkerhed og Ansand tilbage.

„Sandhed lyde ved vor Skilsmisse, sagde hun fast og alvorligt: da den ikke kunde herske ved vor Forbindelse. Retfærdiggjøre mig kan jeg ikke, altsaa ei heller vinde Deres Afgtelse, men dog maaskee formindſke Deres Foragt. Med et Bedrag begyndte De Deres Bekjendtskab med mig — dette valte først den Tanke i mig, igjen at skuffe Dem. Jeg lærte at kjende Dem noiere, følte mig fængslet til Dem, og hvad der begyndtes som Spøg, blev nu en alvorlig Plan, hvorved vi Begge skulde vorde lykkelige. Som et

Børn, der, uden Raad og Vistand, var givne til
 Priis for Forsørelsen, havde jeg givet efter derfor.
 Ingen vilde, i mine Forhold, have modstaaet den.
 Jeg var bleven bestømmet i Alles Dine, som
 kjendte mig, men jeg stræbte at reise mig igjen, og
 at udflette Folgerne af mit Fald. Kun i det sjerne
 Udland var dette muligt. De syntes mig at være
 den Mand, ved hvem jeg kunde støtte mig paa
 denne Bei. Min Formue skulde berede Dem en
 borgerlig Tilværelse. Deres Udsigt til at arve
 Deres Onkel, lovede mig en sikker Fremtid. Deres
 Talenter, Deres Nærskaffenhed, Deres Fasthed,
 lovede mig Ugtelse af Verden. Var De indgaaet
 i min Plan, med Visshed tør jeg paaastaae, jeg
 vilde da have gjort Dem lykkelig, og være vendt
 tilbage paa Sandhedens og Dødens Bei. Thi jeg
 er god af Naturen, og den Rolle, hvortil Stjeb-
 nen fordomte mig, affhyer jeg i mit Hjerte. Det skulde
 ikke være, jeg skal være ulykkelig! I den Hensigt,
 at sikre mig Deres Ugtelse for Fremtiden, spillede
 jeg en Tidlang den Strenge. Først da Tilfældet
 lod Dem kaste et Blik i mine forrige Forhold,
 hengav jeg mig Dem, for at fængsle Dem til mig
 med et Haand, der, saavidt jeg kjendte Deres Cha-
 racter, maatte synes mig det fasteste. Dog ind-
 saae jeg, at ogsaa dette maatte briste, naar De
 fik seldkommen Oplysning. Derfor indgik jeg ogsaa
 en Forbindelse med Doctoren, der, hvis jeg
 tabte Dem, skulde træde i Deres Sted. Thi al
 min Digt og Tragten gif kun ud paa, i hvad
 det skulde koste, at rive mig ud af mine hidtilvæ-

rende Forhold. Men en ond Skjebne forstyrrede alle mine Planer, og berøvede mig den ved Brode erhvervede Formue. Jeg er vant til et sorgfrit Liv, og er ikke istand til at udholde trykkende Kaar. Derfor har jeg modtaget Baronens Tilbud, og han sørger for min fremtidige Underholdning. Afgjør nu, hvormegen Skyld jeg, og hvormegen min Skjebne har. Iøvrigt kan De være rolig, vor Døngang har ingen Følger. Og — gjelder mit Vidnesbyrd ellers noget — Mennette, til hvem Deres Hjerte synes at have vendt sig, er ikke, som jeg skildrede Dem hende, men tværtimod en høist fortræffelig Skabning. Lev vel, og bliv lykkelig. Jeg skal altid ihukomme Dem med Høiagtelse."

Med disse Ord gav hun mig et Bink til at gaae. Jeg gif, forundrende mig over den Uedelmodighed, som, trods al Forvoirpenhed, endnu maatte ligge i Grunden af et Hjerte, som var istand til saamegen Oprigtighed.

Den 3die December.

Næsten et Aar er henrundet, siden jeg afsbrød Forbindelsen med Therese. Længe hindrede mig det Indtryk, hun havde efterladt, i, at gribe den Lykke, som frembød sig for mig. Mennette, kjære, hulde Bøsen, ei engang Dig troede jeg gandske. Langt om længe vendte Fred tilbage i min Sjæl. Min Onkels Død har fjernet mig

Rigdom, som sikker mig et uafhængigt Liv. Og
 Rannette er nu min. Ja, med jublende Hjerte
 tør jeg sige, at jeg har opnaaet det Høieste, Mens
 nestet formaaer at vinde paa denne Jord.

Aftenen før mit Bryllup fik jeg et Brev fra
 Therese. Hun var fulgt med Baron F*** til
 Petersborg. Der lærer Geheimeraad R**** at
 kjende hende, en Pebersvend paa 60 Aar, der fors
 trylles saaledes af hendes Yndigheder, at han tils
 byder hende sin Haand. Uabenhjertigt underretter
 hun Veileren om hele sit foregaaende Liv. Endnu
 bliver han urokkelig ved sin Beslutning. I fire
 Uger har hun nu været gift med ham, og er fast
 besluttet, at blive sine Pligter tro. At det Brev,
 hvori hun meldte mig alt dette, indeholder Sand
 hed, bevidner en kort Efterkrift af Geheimeraad
 den, hvori forsikres, at dette Brev er skrevet med
 hans Samtykke, og at han er velbekjendt med det
 Forhold, hvori Therese har staaet til mig.

(Carl Streckfus.)

Dr. Antommarchi's Ankomst til Parma.

Da Lægen Antommarchi i Aaret 1821 ind
 traf fra St. Helena til Europa, begav han sig
 uopholdelig til Parma, hvis Hertuginde, Keisers
 inde Marie Louise, han havde Budskab til fra

hendes afdøde Gemal. Man henbiste ham til Grev v. Neipperg, der gjorde ham en Mængde Spørgsmaal om Keiser Napoleons Sygdom og Død. „Jeg ønskede at meddele Keiserinden de samme Efterretninger, vedblev Dr. Antommarchi: og levere hende et Brev fra Greverne Montholon og Bertrand, hvisaarsag jeg beder Deres Excellence forstaafe mig en Audients hos hende.“ — „Det kan jeg ikke! svarte Hiin: Efterretningen om Deres Ankomst har fornyet hendes Smerte: hun klager, sukker og græder! Hun er ikke istand til at modtage Dem, men jeg skal sige hende Alt, og levere hende Brevet.“ — Da han kom ud igjen fra Keiserindens Gemak, leverede han Lægen en kostbar Ring i hendes Navn, med den Forsikkring, at hendes Gemals Dødsfald, ham angaaende, skulde worde opfyldt. Napoleon havde bedt sin Gemal inde om at udbetale Dr. Antommarchi 6000 Fr. aarlig, indtil hans Søn blev myndig, som derpaa skal antage sig hans videre Forsørgelse. Dr. Antommarchi reiste fra Parma uden at faae Keisers inden i Tale, men saae hende en Aften i Operas huset. „Hun havde ikke meer den Sundhedsfylde, hvorom Napoleon saa ofte har fortalt mig, — skriver han — hun saae nedslagen ud, og bar dybe Præg af Sorg og Græmmelse.“

Det lykkelige Møde.

En Morgenscene af S. S. Blicher.

(Opsført paa Viborgs Privattheater den 13de Marts, som et Efterspil, til Bedste for de Vandlidte paa Fædrelandets Bestyfter.)

Personerne:

Harald.

Thorbjørn.

Thyra.

Alvilde.

(Skuepladsen forestiller en Flod, over hvilken gaaer en Broe. I Baggrunden en landlig Egn med Skov, bag hvilke Solen efterhaanden gaaer op.)

Første Optrin.

Harald.

(Kænet mod Rækværket betragter Solens Opgang.)

For sidste Gang, o Sol, jeg hilser dig!
 Ei som tilforn, da du opvakte mig
 Til Liv og Glæde. — Hvor fortroligfuld
 Du lokked Drengen med dit Morgenguld!
 Din milde Straale gød unævnet Lyst
 Med Længsler søde i det unge Bryst.
 Min Sjel sig let og fro med Lærken svang
 Mod Himlen blaae med freidig Morgensang.
 Og nu! — o Gud! Nu gjennemborer mig
 Dit Smil; din hulde Rødme smertelig

Opvækker Mindet om, hvad jeg har tabt —
 Tabt? — eller — af! forspildt — Hvi blev du skabt
 Mit arme Hjerter varmt for Kjærlighed?
 Hvi tændtes Flammen, naar saa fage ned
 Den daled, fluktes i en Taarestrøm,
 I Kammers Afgjæng? — o, min Ungdoms Drøm!
 Du er forbi! — I falske Glæders Hav
 Har selve Haabet fundet nu sin Grav.
 Paa denne Klode, som dit Lys, o Sol!
 Oplyser, fryder trindt fra Pol til Pol,
 Er nu hver Glædes Gnist for mig udslukt;
 Min sorgbespændte Barm for Haabet lukt. —

Du straal'er i uplettet Ungdoms Glæds!
 Min Sjæl er mørknet; Ustylds favre Krands
 Er visnet brat. — Hvi smiler du saa mildt?
 Jeg blues for dit Blik; mit Hjerter vildt
 Af Løvel og Frygt og Anger ængstet flaaer;
 Snart, snart o Hjerter! Du din Hvile naaer.
 Dybt under disse Bølger skal du boe,
 Og finde, hvad du søger, evig Røe!
 Du kolde Søe! Dig favner nu min Arm;
 Udsluk den Smertens Blod, som i min Barm
 Saa ubarmhertig brænder! — Du, som gav
 Mig Fryd og Smerte — her min Vandringsskav
 Medlægger jeg; den støtter mig ei meer.
 O vredes ei, at jeg det usle Leer,
 Du Livet gav, dig nu tilbagegiver!
 At hvad jeg eengang var, jeg atter bliver!
 Hvo kommer her? — Ha! jeg maa dvæle da
 Til han er borte; hurtig iler han,
 Vil være snart forbi.

Andet Optrin.

Harald. Thorbjørn

(Kommer hastig frem, men standser, da han ser Harald.)

Thorbjørn.

Hvi staaer dog der

Det Menneske, at spørre mig min Vei?

Harald.

Han standser! Bliwer — gaaer ei videre,
 Han kom dog saare skyndsomt — næsten troer jeg,
 At han mit Forsæt aner.

Thorbjørn.

Dette varer

Mig alt for længe — Jeg vil tale til ham.

God Morgen, Herre! — Deiligst Veir idag —

Harald.

Gaa synes det.

Thorbjørn.

De vil formodentlig

Paa Landet nyde denne smukke Morgen?

Harald.

Og hvorfor ei paa Vandet?

Thorbjørn.

Hvad? Paa Vandet?

Hvorfor paa Vandet? (affides.) mærker han min

Hensigt?

(Høit.) Min unge Herre! Hvorfor staaer De her?

Hvad vil De her? Hvi spærrer De mig Veien?

(7*)

Harald.

Jeg spørre Veien? Er her ikke Plads,
At komme mig forbi, min kjære Herre?
Og er ei Veien for os Begge?

Thorbjørn.

Vel!

Saa lad os følge hver sin Bei!

Harald.

O ja!

Min ender her.

Thorbjørn.

Min ogsaa!

Harald.

Her i Søen?

Er dette Deres Mening, kan vi følges.

Thorbjørn.

Hvad? unge Mand! Saa tidlig møet af Livet?

Harald.

Jeg haver snart udtomt i stærke Drag
Hvad De har nippet til. Jeg efter Dem
Til Livet kom; dog er jeg blevet færdig
Med Nydelsen paa samme Tid som De.
Jeg haver smagt af alle Livets Frugter —
De vare alle sure — en beedst Eftersmag
Mig brænder paa min Tunge, i mit Hjerter.
Est Du nu og omsider møet, min Fader?

Thorbjørn.

Saa er det! — ja — her, her er Alt forbi;
Kun Jammer og Elendighed tilbage —
Og Skændsel — den kan jeg ei overleve.
Er dette saa med Dig, saa har Du Ret,

Da skal Du mig til Fredens Havn ledsage!
 Men — o Du Unge — Est Du Mand og Fader?
 Est Du en Betler, ussel og foragtet?
 Neddrager Du med Dig en ædel Biv,
 Et elsket Barn i Fattigdom og Skændsel?

Harald.

Arm er jeg — arm paa Glæde, som paa Haab,
 Foragtet — af mig selv — en Betler — ja —
 Uheldig Betler til Lyksalighed.

Den var mig lovet; ja, af den en Forsmag,
 En Gidsel fik jeg i mit Barndoms Haab,
 Og glade Længsler — hm! De vare falske,
 Som disse Bølgers Skum. Jeg søgte kjæft
 Om Livets bedste Fryd, om Kjærlighed.

Den blev mig nægtet — see! da vilde jeg
 Med Magt tiltrødse — gribe Sæbeboblen —
 Der flyed mig: da brast den og forsvandt!
 Jeg søgte Kjærlighed, og fandt kun Bellyst;
 Og Bellyst søgte mig: da maatte jeg
 Foragte dybt min Moders Kjøn. Kun Een —
 Een vandt min Ugtelse; men denne Ene —
 Foragted mig.

Thorbjørn.

Banheldig Kjærlighed

Er da den Orm, som gnaver paa Dit Hjerte.
 Er der ei Lægedom? Er der ei Haab?
 Og er hun tabt for Dig?

Harald.

For evig tabt!

En Foraarsdag, som denne, saae jeg hende
 For første Gang. Jeg saae — jeg elskede;

Thi det var eet. Jeg som en Skygge fulgte
 Den Elsktes Fjed; omsider brød min Elskov
 Frem fra min Barm; min Tunge fandt et Ord,
 At tolke hende, hvad mit Hjerte følte.
 Hun var en Andens Brud. — Jeg tumled bort;
 Men nærmed atter mig, og vovede,
 I Elskovs Kaserie, endnu at haabe.
 Jeg kasted mig for hendes Fodder — da,
 Da sendte hun et Blik til Frisseren,
 Guldt af Foragt; i hendes mørke Nie
 Min Dødsdom læste jeg — idag, idag
 Skal den fuldbyrdes!

Thorbjørn.

Derfor vil Du døe?

For et Phantom, et Phantasiens Foster?
 En Sæbeboble — som Du rigtigt sagde —
 Fordi den springer, skal Dit Hjerte sprænges?
 Al, Ubesindige! Du fjender ei
 De virkelige Sorger.

Harald.

Hver en Sorg

Er virkelig for Den, som sørger. Du,
 Som mestrer mig, med Verdens Løb bevant,
 Udlært nu snart i dyt Erfaringskole,
 Hvi løber Du af den, før Tiden, Saml.?
 Saa nær ved Enden!

Thorbjørn.

Yngling, spotter Du

Med mine Haar, som bitter Kummer bleger?
 Hør! Hør og lær, hvad Kummer er; jeg var —
 For Du til Rydelse opvaagnede,

For Du med alle Dine Sandser stræbte;
 At fange Glæden — da var jeg i Møie
 Og Sorg indviet: Arbeid, Savn og Armod —
 De vare mine Ungdoms Legebrødre.
 Jeg stræbte trostlig frem, og stadig vandred
 Min steile Bane, ei forgjeves var
 Min Flid: Jeg blev en Mand — en Embedsmand,
 En duelig, heilagtet Arbeidsmand,
 Som i mit Ansigts Svæd erhverved meer
 End dagligt Brød. Min Daad velsignedes
 Med Velstand; men Vellevnet var mig fremmed;
 Til de Ulykkelige's Lindring gav jeg
 Det Overflødige, og meer end dette.
 Ak, milde Himmel! Dette er min Brøde:
 Fra Jammer, fra Fortvivlelse at redde
 En Slægtning her, og hist en Ven, jeg styrted
 Mig selv og Mine i Fordørvelse.
 Streng er min Gjeldner — Fængsel venter mig.
 Det har jeg ei fortjent; her maa jeg sive,
 Om ei for egen Skyld — dog for min arme,
 Min skoldfri Hustru og min elskte Datter —
 At frelse dem fra Nød og fra Banære,
 Jeg maa forlade dem — da veed jeg vist,
 At manganen kjærlig Haand vil aabne sig,
 Og troste Enken og den Faderløse.

Harald.

Og derfor vil Du døe? Er Guld da bedre
 End Kjærlighed? Din Boble brast, som min;
 De ere begge nu af lige Værd.
 Dog — nei! — Din er ei gandske sprængt endnu.

Hvormeget kunde kalde Dig tilbage
Fra Dødens Dør?

Thorbjørn.

O! Hvorfor spørger Du?
For mig er ingen Redning — flige Summer,
Som jeg betroede Ven og nærmest Slægtning —
Dog — det er ei den Møie værd at tale —
Der (rækker Harald et Brev) see nu selv min Brøde
og min Straf!

Harald (læser:)

Er dette Alt?

Thorbjørn.

Alt? Alt? Er det ei meer —
Ja tifold meer end nok?

Harald

(tager en Tegnebog og skriver.)

Dit Banheld har jeg seet — see Du igjen,
Om det kan redde Dig! (Giver ham et Papiir.)

Thorbjørn.

O! Gud i Himlen!

Hvad seer jeg her? Er det en Drøm, et Blændværk?

Harald.

Hvis Du mig kjender nu — har hørt mit Navn,
Vil Du ei tvivle paa, jeg kan udrede
En saadan Sum — tag den! Vær lykkelig!

Thorbjørn.

En saadan Sum! — Nei — nei! Det er umuligt;
Den skjenkes ikke bort; Du spotter mig.

Harald.

Jeg spotte Dig? — Hvorfor forbauses Du?
At jeg bortslænger, hvad mig nytter ei?

En Haandfuld Guld er mig saameget værd
Som disse haarde Stene hist i Dybet,
Hvorpaa jeg snart skal hvile.

Thorbjørn (omfavner ham.)
Fresser! Engel!

Fra Himlen sendt til den Forladtes Redning.

Harald (læsriver sig.)

Gaae, gamle Mand! Gik nu til Bis og Barn!
Spar Din Henrykkelse for dem! — Gaae! Gaae!
Forlad mig nu!

Thorbjørn.

O Gud! Min arme Hustru!

Ulykkesbrevet, som jeg efterlod,
Er vist i hendes Hænder alt — o kom!
Følg med mig! Ryd Dit ædle Værk! Modtag
En Moders og en Datters Tak! Forsmaa ei
En frelst Families Belsignelse!

Harald.

Jeg bliver her. Den Tak, som jeg forlanger,
Er, at Du mig forlader nu.

Thorbjørn.

Nei, nei!

Det vil Du ei, det kan Du ei befale.
Hvi vil Du blive her? — O, store Gud!
Jeg aner det — Du vil —

Harald.

Ja, gode Mand!

Jeg vil, hvad for jeg vilde; Timeglasset
Er snart udrundet — skal ei vendes meer.
Gaae! Gik! Forlad mig! Har jeg tjent mig Tak,
Da er det denne — ingen anden. See!

Hvit stiger Solen frem; snart kunde komme
 Et Menneske, som sætter mere Priis
 Paa dette Liv, end Du og jeg. — Min Herre!
 Forlad mig nu!

Thorbjørn.

Saa sandt Gud hjælpe mig!

Den Gud, hvis Hielp jeg i usalig Mismod
 Fortvivled om, saasandt jeg bliver hos Dig!
 Skal jeg forlade Dig, min ædle Frelser,
 I Din Fortvivlelse? See Dig nedsynke
 I Svælget, hvoraf Du mig selv opdrog?
 Nei, nei! For skal jeg aldrig savne meer
 En elsket Hustru! Aldrig trykke meer
 En Datter til mit Bryst! Min Son! Min Son!
 Du frelse mig fra Skjændsel og fra Brødel
 Fuldend Din ædle Daad! Forlad ei nu
 Den gamle Mand, Du skienked Liv og Ære!
 Lev, elskelige Ven! D see, jeg ligger
 I Støbet for Dig — (omfavner ham knælende.)

Harald.

Gamle Mand! Staae op!

Staae op!

Thorbjørn.

Ei for Du lover mig, at følge
 Mig til mit Huus — o elskte Son! forbarne Dig!
 D vær retfærdig! Vær medlidende
 Imod os Begge! Stød ei ubarmhjertig
 Det arme Offer bort, Du nylig frelse!
 Lænk, at jeg er Din Fader! Ja, jeg er det,
 Jeg er Din Fader, dyrebare Son!

Meer end Naturens Baand har os forenet.
 Og meer end Blodets Kæst nu raaber til Dig:
 O Søn! Forskyd dog ei Din gamle Fader!

Tredie Optrin.

Harald. Thorbjørn Thyra.

Thyra.

Han lever! Det er ham!

(Thorbjørn reiser sig, og omfavnes af Thyra.)

Min Thorbjørn!

Thorbjørn.

Hustru!

Thyra.

Saa kom jeg ei forsilde! Lov og Pries
 Det eviggode Forsyn! Min Thorbjørn!
 Min Husbond! Ven! Min kjærlige Ledfager
 Paa Livets Wei! Trofaste, hulde Troster,
 I mangen bitter Bemods Time! O,
 Du min Uvilbes Fader! Kunde Du
 Forlade Dine Elfte?

Thorbjørn.

Ak! Min Thyra!

Mod Dig og mod et albarmhjertigt Forsyn
 Jeg vilde synde, svag — forsagt — gjensribdig
 Mod Herrens Billie; Afgrunden gabte;
 Og Offret styrred til: da sendte Han,
 Som tæller Støvets Dage, mig en Engel,
 At frelse Legeme og Sjæl fra Døden.
 Der, Hustru, der staaer Himlens Sendebud!

Omsavn ham, Thyra, giv ham Dine Taarer!
 Lad Dine første Glædestaarer væde
 Den Haand, som greb mig, da jeg vilde synke
 I Dødens Svælg.

Thyra.

Ukjendte Ven i Nøden!

Ei Ord, ei Taarer sige, hvad jeg føler;
 Men trende Hjerter har Du skjenket Livet,
 Og meer end Livet — Fred og Salighed!

Thorbjørn.

Han har betalt min Skyld; han haver reddet
 Mit Gods — min Ære; mine hvide Haar
 Skal ubanhædrede i Graven hvile —
 Men, ædle Frelser! Hvorfor tier Du?
 Tal, elskte Son! Kan denne Salighed,
 Kan disse Taarer paa en Oldings Kinder
 Ei løsne Skorpene om Dit ædle Hjerter?
 Kan Du endnu modstaae Din Faders Suk?
 Hans inderlige — ængstelige Bønner?
 Tal, Hustru! Beed ham, kast Dig ned i Støvet!
 Omsavn hans Knæ! Besværg ham —

Harald.

Gode Olding!

Hold inde! Intet Ord om hvad jeg nys
 Har robet Dig! Det er min egen Løndom!
 Dig hører den ei til — jeg — gaaer med Eder;
 Men — gaaer igjen — saasnart og — hvor jeg vil.
 Paa dette Vilkaar —

Thorbjørn.

Himlen være lovet!

(Løffdes) Den har vist ogsaa Trost og Lægedom

For dette ædle, sorgbetyngte Hjerte!
 Der er min Datter! o mit elskte Barn!
 Saa slutter jeg Dig atter i min Favn —
 (Til Thyra:)

Uk! Veed hun ei sin arme Faders Svaghed?

Thyra.

Nei! da jeg fandt det ulyksalige Brev,
 Var hun alt ude paa sin Morgenvandring;
 Dog sikkerligen har det ængstet hende,
 At vi saa aarle har forladt vort Hjem.
 Hun søger efter os — nu har hun seet os —
 Nu kommer hun — nu iler hun bevinget
 Af barnlig Kjærlighed.

Harald (affbes.)

Det er Alvilde! Skal jeg blive? Ja!
 End var min Rummers Skaal ei fuld til Manden
 Den Naturodraabe fattedes endnu!
 Men jeg vil tømme den, des søders
 Skal Døden smage!

Fjerde Optrin.

Harald. Thorbjorn. Thyra. Alvilde.

Alvilde.

Fader! bedste Moder!

De her? Saa aarle?

Thyra.

Morgenen er Fjøn;

Din Fader — vilde —

Alvilde.

Moder! Du har grædt.
(Kaster sig i hendes Arme.)

Thyra.

Ja, Datter! Jeg har grædt; men grædt af Glæde.
En Storm var nær, den trued at forstyrre
Vor gamle Alders milde, klare Hæblik.
Men Stormens Herre trued den, og vendte
Det Uveir bort, som brusie vildt imod os.

Alvilde.

Et Uveir? Gud! Hvad er det, elskte Moder?
Hvorledes? Hvor? Hvorfra? — Du, kjære Fader!
I Dine Dine seer jeg ogsaa Taarer.
(omfavner ham.)

Thyra.

Din Fader, min Alvilde! havde — tabt —

Thorbjørn.

Ja, elskte Barn! Tabt — et Klenodie —
Det bedste, dyrebareste af Alt,
Hvad Himlen gav mig.

Alvilde.

Hvilket? Fader! Hvilket?

Thyra.

Spørg ei, min Datter! Jeg besværges Dig!
Jeg beder Dig, for al Din Fromheds Skyld!
Spørg ikke meer! Den tabte Skat er fundet;
Der er den ædle Mand, som fandt det, gav os
Klenodiet tilbage — o, han gav os
Langt meer, end Du kan ane, gode Datter!
Han var en Frelsens Engel for os Alle.

Alvilde.

Han? Denne Fremmede? Hvi staaer han da
Saa taus, saa kold og bortvendt? — Edle Mand!
(Hun træder hen til Harald, men sætter forskædet tilbage.)

Thyra.

Du kjenner ham? Du blegner?

Alvilde.

Harald!

Thorbjørn.

Himmel!

Hvi denne Rædsel? Skjælver Du, Alvilde,
For denne Edling? For Din gamle Faders,
Din sønne Moders og Din egen Frelser?

Harald.

Alvildes Frelser! O barmhjertige Gud!
Hvi skal jeg paa det sidste Trin til Graven,
Nu — just ved Dødens aabne Porte, skue
Ind i den Himmel, som blev luft for mig?
Alvilde! Ja — jeg er den Harald, som
Engang har elsket Dig, og derfor elsker
Dig til mit sidste Aandedrag — den Harald,
Som rasende har søvet sig at nærme
En himmelsk Aand med jordisk Kjærlighed.
Den samme Harald, som Du, Englerene,
Udrev fra Paradiset i en Verden,
Hvor Tjørn og Tidseel have sonderrevet
Hans Hjerte — snart det staaer sit sidste Slag.

Alvilde.

O Harald!

Thorbjørn.

Gud, hvor sølsomt! Hvist lykkeligt!

Thyra.

Og kommer derfra Dine stille Lærer,
Som tidt forgjebes Du har stræbt at skjule?
For denne Vædle sukked Du i Løn?
Betroede til en Moder ei Din Kummer?
Uvilde, gode Datter!

Harald.

Store Gud!

Hvad mene disse Ord? (til Thorbjørn:)

Er hun ei Hustru?

Thorbjørn.

Nei, aldrig har hun været det; men Brud —
Dog kun en søie Tid: vi mærkede,
At hendes Hjerte pludselig bortvændtes
Fra Elskeren, hvem det ei heller før
Net inderlig tilhørte. Han afbrød —
Skjøndt nødig — en Forbindelse, som loved
Ham kun den Elstes Haand. O! siden ofte
Vi hos den kjære Pige har fornummet
En uforklarlig Bemod. — Vædle Yngling!
Du — Du har været hendes Sjæls Udvalgte.

Harald.

Var det muligt! Ha, mit Hoved svimler!
Uvilde! Tredie Gang den arme Harald
Ved Dine Fødder betler om sit Liv, (Knæler.)
Sin Salighed! — Den ligger i Din Haand.

Alvilde.

O, laae den her — da — var den Din, min Harald!
 Min Faders Frelser! — min — mit Hjertes Ven!

(Kaster sig om hans Hals.)

Thorbjørn (omfavner Thyra.)

En saadan Fryd! o naaderige Forsyn!
 Har Du beredet mig i samme Stund,
 Som jeg fornægted Dig. Da svag og feig
 Jeg krymped mig ved Provølsen, Du god
 Dit rige, overfyldte Glædesbæger
 Ud over mig Uværdige. — Min Thyra!
 Du fromme Hustru! Ero Deeltagerinde
 I Fryd og Sorg! Kan Du tilgive mig?

Thyra.

Saa vist soue Han, den Alforsbarmende,
 Der tog Giftbægeret af Din soage Haand,
 Dpfyldte det med Glæde.

Harald.

O, Alvilde!
 Beed Du for mig! Din rene Læbe bæere —
 Mit Hjertes Anger op for Raadens Throne!
 Og — naar engang maaskee i Livets Aften
 Jeg favner Dig med Ungdoms Kjærlighed —
 Taksigelsen; jeg nu ei tør fremføre.

Stig kun, o Sol, fra Skovens Skygger dunkle!
 Paa Himlen høit dit Glædes Die funkle!
 Lad dine Flammer smelte Nattens Sky!
 Og for dit Blik den skumle Taage fly!
 Hul jublende paa klare Himmelbue!

Jeg uden Bemod tør dit Ansyn skue.
 Jeg hilser dig, som før, med barnlig Lyst,
 Og Sangen strømmer fra mit glade Bryst.
 Som i min fordums favre Morgenrøde,
 Mit Hjerte freidigt banker dig imøde.

Bort fra min Sjel den kolde Taage svandt,
 Da atter Haabets Morgensol oprandt.
 Af Lovens Skjgger jeg mig styrket svinger,
 Og hæver mig paa Troens Seraphvinger.
 I Tungsinds Nat jeg dybt nedboiet laae —
 Kan atter frelst til Dagens Fryd opstaae.
 Har Kjærlighed opfyldt et Bryst med Kummer;
 Den vækker dog igjen af dødlig Slummer.

Som Dag med Nat, saa skifter Fryd med Harm;
 Ei raser evig Storm i Mandens Varm.
 Naar graadfyldt Diet sig mod Jorden vender,
 Gjæn sig Haabets Morgenstraale tænder.
 Tre Engle sender Himlen til os ned:
 Haab — Troe — men størst af alle — Kjærlighed.

Keiser Alexanders Sukkerpledskener.

Nogle Dage efter Slaget ved Paris (den 30te Mars 1814), fortæller Madame Campan i sin Journal anecdotique) besøgte Keiseren af Rusland Opdragelsesanstalten i Ecouen (hvis Forstanderiske Madame Campan var) og beviste mig den Ære, at spise Frokost hos mig. Da han havde beseet Alting meget nøie, førte jeg ham ud i Haven, fra hvis høieste Plads man kunde overskue St. Denis's Gletter. Jeg sagde til ham: „Sire! Her var jeg Dienvidne til Slaget ved Paris.“ — „Ja, havde det været endnu to Timer, svarte han: saa havde vi ikke haft een eneste Patron, thi vi havde ikke ventet saa kraftig Modstand.“ — Postmesteren stod i Gaarden, da Keiseren steg tilbøgs, og sagde til mig: at han vilde sende Eleverne nogle Sukkerpledskener. Da Keiser Alexander nogle Uger efter reiste over til Engelland, og vekslede Heste i Ecouen, sagde Postmesteren til ham: „Sire, Eleverne hos Madam Campan vente endnu paa de Sukkerpledskener, som Deres Majestæt har lovet dem.“ Keiseren svarte: „Det har jeg beordret General Sacken til!“ Men de stakkels Smaae fik aldrig denne deres Længsel tilfredsstillet; Rosakkerne havde maaskee fortæret de keiserlige Sukkerpledskener.

M a n n .

Mangen, som i Aaret 1800 var i Paris, mindes maaste, ikke langt fra Louvre at have seet og hørt et Fruentimmer, som sad mellem en Hob raa og tilhuggede Stene, og tiltalte de Forbigaaens des Medlidenhed ved sit Spil og sin Sang.

Her fandt jeg hende en Aften, omgiven af en liden Kreds Tilhørere. Den blide, klagende Stems me fængslede mig, jeg blev staaende. Sangen var næsten ude: Ingen traadte ud af Kredsen; Alt blev stille og spændt. Sangerindens Ansigt var bedækket med et sort Slør; en Guitarre hvilede i hendes Arm. Hos hende sad en gammel Kone, med en Tallerken paa Skjodet, hvori Tilhørerne lagde deres milde Gaver.

J sagte Utkorder begyndte Guitarren paany; den svage, men behagelige Stemme faldt ind. Hun sang den Ulykkelige's Skjebne, som, forladt af Alle, maa betle sit Brød af fremmed Haand. Med hvilket Udtryk! Med hvilken Inderlighed! Toner som disse havde jeg endnu aldrig hørt fra franske Læber. Jeg følte mig dybtbevæget.

Da Klokken havde slaget ni, stod Sangerinden op, og gik. Jeg fulgte. Det var en rank Stik- kelse. Hun ilte med sin Ledsagerinde over Ponts neuf til Forstaden St. Germain, og hoppede, i en snever Gade, ind i et gammelt Huus. Nogle Dieblikke stod jeg tvivlraadig, om jeg skulde følge hende. Medlidenhed og Nysgjerrighed seirede.

Jeg krøb efter hende, ad de mørke, stejle Trapper, op i femte Etage. Her aabnede hun en liden Stue, hvori der brændte en Lampe, og treen ind, uden at have bemærket mig.

Da jeg hørte Nogen tale høit derinde, nærmede jeg mig Døren; den gik pludseligen op, og den gamle Kone stod for mig med en Lampe i Haanden. Hun veeg et Par Skridt tilbage. Jeg fattede mig og fulgte hende, idet jeg fremstamsede nogle Undskyldninger. Min Sangerinde var sprungen op, saasnart hun saae mig, og kom mig ængstelig imøde. Jeg sagde hende, hvor inderligt hendes Sang havde rørt mig, og yttrede det Haab, at jeg maaskee kunde være hende til nogen Tjeneseste. „Monsieur!“ begyndte hun, og syntes at ville sige mig Tak; men pludseligen afbrød hun sig selv og raabte: „Nei, nei, mig kan Ingen hjælp!“ Hastigt greb hun min Haand, og førte mig til en Seng, hvori jeg nu saae en ung Mand, der, uden at bemærke mig, var ivrigt sysselsat med Noget, som laae foran ham paa Bagenet. Jeg saae hen; det var allehaande smaae, af Papper klippede Figurer, som han stræbte at ordne. „Manon! Manon!“ raabte han med hæs Stemme, dog uden at afbryde sin Syssel. Hun traadte hen til ham, og strøg med sin Haand det sorte Haar fra hans Pande: „Hvad vil Du, min stakels Martinet?“ — „Du maa gjøre mig en ny Kjobmand. Denne vorder idag septembriseret tilligemed sin Kone; ogsaa den lille Iphigenia maa affed.“ Han slog Dinene op, og saae paa

Manon med et stift Blik og et frygteligt Smil. Gysende bortvendte jeg mig fra ham.

„Seer De, sagde Manon: denne Ulykkelige er min Mand, min Belgjører! O, man har behandlet ham skrækkeligt. Han har lidt som hans Forsøser. Ogsaa nu har man villet berøve mig ham, men jeg forlader ham kun med mit Liv. Nei, min arme Martinet, Manon forlader Dig ikke!“ Hun satte sig ved hans Seng, og kysede hans Haand.

Jeg saae mig om i den lille Stue. Sengen lod neppe Rum til et Bord og to gamle Stole. Bag Sengen stod en Bedepult, hvorover hang et Crucifix og nogle Helgenbilleder.

„De ønske uden tvivl at vide — tog Manon atter Ordet: hvad der har bragt os i denne Tilstand, og jeg har Intet at fortie. Min Mands Fader var en Kjøbmand i Gaden St. Honoré, som haabede at efterlade Denne sin eneste Søn en betydelig Formue. Jeg boede med min Moder i Huset ved Siden af. Vi levede af Syning og Vask. Min stakkels Martinet lærte at kjende mig — det er nu snart ti Aar siden. Det var en Løverdag — jeg glemmer det aldrig — jeg gik forbi med en Kurvfuld sin Vask. Han kom just ud af Døren. I Trængselen blev Kurven revet fra mig; Vassen faldt paa Gaden — han sprang til, og hjalp mig at samle den op igjen. Jeg vilde takke ham; han talte nogle venlige Ord med mig; jeg gik, han blev staaende, og da jeg boiede om Gadehjørnet, bemærkede jeg, at han endnu stod paa samme Plet og saae efter

mig. Bekjendtskabet var gjort; vi saae hinanden
 tiere, og han fik mig kjær. Jeg kan ikke fortænke
 hans Forældre i, at de fandt hans Omgang med
 mig strafværdig. Jeg var en fattig Pige, og de
 vare rige Folk. Gud skal ogsaa være mit Vidne,
 at jeg tidt har bedet ham med mine grædende
 Taarer, han vilde adlyde sine Forældre og forlade
 mig, Skøndt han var min Afgud! — Ak, denne
 Godhed, denne Kjærlighed! — Naar han kom til
 os, satte han sig i den store Lænestol — det er
 den samme, De sidder paa — og jeg satte mig
 ved hans Fodder paa hiint lille Tabouret. Jeg
 saae ham i de store sorte Dine eller paa de vens-
 lige Læber, naar han talte; jeg afbrød ham med
 et hurtigt Kys, og vi glemte da tidt, hvad det
 var, vi talte om. I al denne Tid har jeg kun
 bedet lidet. Mit Hjerte kunde ikke lide nogen
 Tanke, uden ham; ja, jeg gjorde mig det næsten
 til en Forbrydelse, naar jeg engang syfselsatte mig
 med noget Andet. Det var, som om der gik nos-
 get fra ham derved."

Mindet om denne skønne Tid syntes at bringe
 Gld i hendes blege Kinder. Hun kastede et Blik
 hen til Sengen, og tilhyllede sit Ansigt med et
 Klæde.

„Jeg vil være kort! vedblev hun efter en
 Pause: Min gode Moder døde. Gud tog hende
 til sig, at hun ikke skulde see sit Barns Elendigs-
 hed. Martinets Forældre vilde tvinge med Magt,
 hvad de ikke kunde besvirke med det Gode; da fors-
 lod han sin Faders Hus, og overtalte mig til,

at følge med. Vi flyttede ind i et lidet Værelse her i Forstaden. Faderen vilde ikke vedkjende sig sin Søn mere, men vi tabte ikke Modet. Min Mand gav Underviisning i Tegning og Musik; jeg syede og broderede. Saaledes levede vi kummerligt indtil Aaret 1793, og vidste neppe, at Revolutionen var udbrudt, da min Mand's Fader pludseligen blev fængslet. De er Fremmed, min Herre; De veed ikke, hvad dette dengang havde at betyde. Hans Kone vilde ikke forlade ham. Min arme Martinet iilte did, saasnart han horte det, og fik Tilladelse til at tale med sine Forældre. Fader og Søn forsonedes med hinanden. Ogsaa mig tillod man at besøge dem; jeg bragte dem hver Dag Noget at spise. O, min Gud, de stakkels gamle Folk! De vare bedre vante. — Mangengang, naar jeg om Morgenen kom did, knælede de Begge i en Krog, og bade ret inderligt; derpaa gif de mig imøde og omfavnede mig og vilde takke mig, men det magtede jeg ikke at bære, jeg kastede mig ned for dem, jeg omslyngede deres Knæe, og vi grød med hinanden.

I Augustmaaned bleve de bragte til Abbediet, og det var os ikke mere tilladt at see dem. Imidlertid havde min Mand forsøgt Alt, for at udvirke deres Frihed; det var forgjeves. Den anden September rygtedes de Fangnes Drab. Skjalvende iilte Martinet til Abbediet — barmhjertige Gud! jeg har kun Ord og Taarer. Da han kommer did, bringe Bødlerne hans Fader! Han bryder ind i Kredsen, han omklammer sin Fader, han styrter

Morderne tilføde. Men hans Fader, Moder og Lillesøster, myrdedes for hans Dine. Et Par medlidende Naboer bringe ham hjem til mig uden Liv. Neppe havde han slaaet Dinene op, saa kom Mors derbanden, rev ham af mine Arme, og forundte mig ei engang, at dele hans Skjebne. Hvorhen man havde bragt ham, fik jeg ikke at vide; jeg holdt ham for død. En hidsig Feber angreb mig; i fire Uger laae jeg uden Bevidsthed. Da jeg begyndte at komme mig, og Erindringen om det Forgangne vendte tilbage, hvor ofte har jeg ikke da bedet til Gud, at han vilde sende mig Døden; men den Almægtige vidste bedre, hvad det var mig tjenligt.

Det var i Junimaaned næste Aar, da bringer en Bekjendt mig den Efterretning, at min Mand endnu lever og snart vil faae sin Frihed. I dette Dieblik vare alle Lidelser forglemte; jeg spørger, jeg forlanger strax at vorde bragt til ham. Med Saarer i Dinene beder Manden mig at holde Maade i min Glæde, lover mig snart videre Efterretning, og lader mig tilbage, vaklende mellem utaalsmodig Længsel og ængstelig Forventning.

Noogle Dage efter banker det paa min Dør; den samme Ben træder ind. „Skæk Dem ikke!“ siger han — Døren aabner sig nok engang — det er min uslykkelige Martinet, bleg, mager, med forvirret Haar. Jeg udstøder et høit Skrig, og flyver ham imøde — han seer paa mig med stirrende Blik. „Manon!“ skriger han, og opslaaer en græbselig Fatter. — Han havde mistet Forstanden!

— Nu veed De nok. Min Tunge er Fis, men her — hun slog sig heftigt for sit Bryst — her.....” Hun knælede ned ved Sengen, og græd. — Jeg lagde min Pung paa Bordet, trykte hendes Haand, og gif bort, med sonderrevet Hjerte.

En lille Reise bortfjernede mig for nogle Uger fra Paris. Morgenen efter min Tilbagekomst iler jeg hen at besøge den stakkels Manon. Jeg banker paa Døren, Ingen svarer. Jeg aabner den; den gamle Kone sidder ved Sengen. Over denne var bredt et hvidt Lagen. „Hvor er Manon?” spørger jeg. — „Hun sover!” svarte den Gamle grædende, og slog Lagenet tilbage.

Hun sov den lange Eavn. Den ofte for-gjeves anraabte Frelser havde omsider forbars met sig, og sluttet hende i Favn. Dinene vare lukkede; paa Læberne havde den befriede Sjæl efterladt et let Smil. Hendes Ansigt var en natlig, dog klar Himmel.

Den Gamle fortalte mig, at den arme Martinet var død for saa Dage siden. Hans tro Manon havde fulgt ham.

(C. B. Contessa.)

Ludurhornet.

En norsk Folke: Fortælling.

(Oversat af Zeitung für die elegante Welt.)

For nogle Aaringer siden begav det sig, at en fornem Herre reiste i Regjeringsforretninger fra Kjøbenhavn over Christiania til Tronhjem. Med vedholdende Varme, og med Dage som ikke afbrødes af nogen Nat, vederqvægede Solen just de deilige Bjergdale, som strækte sig mod Syden, fra Foden af det i evig Vinter stivnende Dovres fjeld. Han lod den tungbepakkede Kærre kjøre foran, og, sættende sig paa en Klippeblok, betragtede han en af den nordlige Verdens meest henrykkende Egne, dobbelt henrykkende for ham, som havde tilbragt den største Deel af sit Liv i jevne Kornegne. Gjennem smale Enge, fulde af gule og røde Blomster, skød sig en hurtig Bæk i Slangebugter. Bjergstrænderne prægede i det friskeste Grønt. Men Toppene glindsede i Aftensolens Straaler af Snee og Is. I Dalen og paa Hoiene laae enkelte Træhuse, rødmaalede med blanke Tegltage og skinnende Vinduesrunder. Vel lod her ingen Fuglesang, intet Rattergalslag, men fjernt afbrød et Ludurhorn, med langsom, klagende Tone, Naturens dybe Stilhed, og med hurtigere, dog ikke muntre Lyd svartes fra Bjergets Fod.

Medens nu den Rejsende sidder paa Hoiene, hensjunken i den herlige Egn's Beskuelse, nærmer sig ham En af Dalens Beboere. Hans sølsom:

me Dragt og den røde Hue paa hans Hoved var den Fremmede mindre paafaldende, end hans kæmpemæssige Skikkelse, hans lange blonde Haar og hans characterfulde Ansigt, der ikke syntes at tilhøre Jordboernes nulevende Æt, men hiin kraftige Ridder og Heltetid, hvori et herligt, daadrigt og værdigt Menneskelis fremstraalte af hvert et Træk. Bonden lod den Reisende en venlig god Aften, idet han, efter Landets Brug, rakte ham sin Haand. Denne stod op, gjengjeldte Hilsenen, og gjorde ham nogle Spørgsmaal, som man gjerne pleier, for ikke strax at maatte skilles fra et beslægget Væsen, i hvis Nærhed man befinder sig vel. Svarene vare korte og bestemte. Det ene Ord tog det andet, og i levende Samtale ginge de ned i Dalen.

Aldrig saasnart var den Reisende kommen ind i Bondens Gaard, før han saae, at hans Kærrer allerede holdt der, og at Hesten var fraspændt. Bonden sagde, han havde, da han undervejs mødte Postkarlen, bedet Denne forunde det trætte Dyr nogen Hvile, eftersom Veien til næste Station var lang og besværlig; den Reisende bad han tage tiltakke med et Natteleie, som det kunde falde. Derhos blottede han sit Hoved, og førte Gjæsten med et Slags Høisidelighed ind i den reentlige Stue.

Snart indtreen ogsaa den flittige Huasmoder, for at brede Dugen paa det plumpe, men hvidtskurede Bord, hvorpaa hun satte kostelig Melk og Smør, ja endogsaa Rugbrød. En venlig Samtale krydsrede det simple Maaltid. Især havde den nys-

gjerrige Rone mangfoldige Ting at spørge om. Men snart faldt Taleren paa Ting udenfor hendes Synskreds, paa verdslige Handeler og Statsbesivenheder, omsider endogsaa paa den gamle norske Historie, hvori Bonden, som Mange af hans Lige, var saare velbevandret. Gjæsten yttrede sin Forundring derover. „Hvorledes? tog Hiin Ordet: Skulde jeg lade min Snorro Sturleson ligge støvet paa Hylben? Nei, vel har Bibelen en gyldig Forret paa hellige Dage, men paa de søgne, de lange Vinterastener især, læser jeg gjerne om mine Fædres Bedrifter, thi, skal jeg sige os, jeg er en ægte Normand, af gammelnorst Blod, nedstammer i lige Linie fra Harald Haarfager, den første Enes herfter i vort Rige, og mine Stammefædre, saas velsom jeg selv, have aldrig ægtet nogen Nø, som jo var udsprungen ligevliis af en berømmelig Væ. Dette — tilføiede han med Eftertryk — er en gammel Familielov, og den skal holdes i Væ, idetmindste saalænge jeg har mine Dine oppe.“

Gjæsten undrede sig over denne Tale, og vilde just ytre sig derom, da hans Opmærksomhed gik over paa en anden Gjenstand. Ragna, Datteren i Huset, treen nemlig ind, en høi, statelig Jomfru, rankboxen, guulokket, simpelt men net klædt. Uden at røbe Forundring, Nysegjerrighed eller Forlegenhed, satte hun sig, stille og alvorlig, hos Moderen. Den Fremmede betragtede hende, og troede at bemærke en dyb Tungstindighed i det fine, blege Ansigt, i de store, mørkeblaae Øine. „Hvor har Du nu atter været saalænge, mit

Barn?" spurgte Faderen omt. „Oppe i Fjeldene hos Hyrderne, har jeg været!" svarte Pigen med en velklingende, men skjælvende Tone. Derved blev det. Kort efter holdtes en stille Børdbon, og man stod op. Den Frømmedes Sind var ikke sysselsat med andet, end med det hulde qvindelige Bæsen og dets dybe Rummer.

„Lad mig nu see Eders Stalde og Lader! udbrød han omsider: og paa det jeg ogsaa kan gjøre Eders Datters Bekjendtskab, saa tillad hende, at vise mig omkring." — „Gjerne! svarte Faderen: Ragna er ikke mere Den, hun før har været; maaskee kan Eders Selskab opmuntre hende lidet." Derpaa bød han Datteren efterkomme den Fremmedes Ønske.

Ragna adlød og førte ham med megen Artighed omkring. Da han nu havde taget Alt i Dies syn, vendte han sig til Pigen med disse Ord: „Nu hav Tak for Din Uleilighed! Men endnu ønsker jeg Oplysning om Et, om Dig selv nemlig, om den Rummer, som synes at hvile saa tungt paa Dit Sind. Maaskee kan jeg trøste Dig, thi ogsaa jeg er Fader, og veed saa omtrent, hvad der kan fattes Pigeboern. Tilmed er jeg godt anseet hos vor Konge — derfor aner det mig, at jeg kan hjælpe Dig." — Mens han saa talede, havde han grebet Ragna's skjælvende Haand, og saae hende mildt i de vaade Dine. Hun stod stille, og syntes at besinde sig. Efter en Pause fattede hun sig og sagde: „J er en god Mand; men vær uden Bekymring for mig — det ligger

nu saa i mit Bæsen — mig fattes Jnter! See, der kommer min Fader." Hun gik fremad; langsomt fulgte den Fremmede, bedrøvet over sit feilslagne Haab. Faderen kom ham imøde, og førte ham ind i et lidet Sovokammer.

I sin Modighed indslumrede han snart, men vaktet ved Midnatstid af et i Nærheden lydende Ludurhorn, hvis Toner besvartes langt borte fra. Mod Morgenstunden gjentoges Lyden, og da han troede at høre visse, for ham rigtignok uforstaaelige Ord deri, blev hans Opmærksomhed saa spændt, at Sønnen flyede ham, og han hengav sig den Tanke, at her var maaskee Nøglen til den Gaade, som sysselsatte ham. Og da han efterhaands ledtes paa den Formodning, at tvende ved Bjerget og Dal adskilte Hjerters ulykkelige Kjærlighed greb til dette Middel, for at meddele sig hinanden, vel endog for at forsikre hinanden om bestandig Trost, omtalte han stet ikke, hvad han havde hørt, men fortsatte sin Reise efter en hjertelig Afsted.

Skjøndt han ofte ihukom Fjøn Ragna, især naar han langt borte hørte Ludurhorn lyde, for dunkledes dog hendes Billed af de mangfoldige Sysler, som ventede ham i Tronhjem. Og da han, efter fire Maaneders Forsøb, tiltraadte sin Hjemreise, havde han, formedelst den indbrydende Vinter, saamange Nøisommeligheder at kæmpe med, at han neppe kunde mindes den Egn, hvor han havde nydt en saa gjæstmild Modtagelse. Vel havde han, paa denne Side Dovrefjeld, faaet en

Ungersvend til Rudst, smuk og aaben af Ansigt, raff og villig i sin Udfærd, kort og bestemt i sin Tale, og velunderrettet om Alt, hvad den Fremmede bragte paa Bane, men dog kunde han ikke erfare noget om en vis Thor, som skulde boe dennesides Fjeldet, thi Navnet paa hans Gaard kunde han ikke mindes, og hiint Fornavn er for hyppigt i Landet til at man skulde kunne kjende nogen enkelt Mand derpaa.

Solen gik ned. Jult som man kjørte op ad en steil Høi. En kold Nordvind blæste fra Dovre, og drev mørke Sneeskyer ned i Dalene. For at varme sig, steg den Rejsende af, og gik foran. Idet han, efter at være kommen op paa Spidsen af Høien, seer sig om, lyder pludseligen, i en liden Graastand under ham, en Tone, liig Lusdurhornets, og han skjælner noie de deri udtalte Ord: „Hosdan lever Litan?“ d. e. „Hvorledes lever den Lisse?“ Og fra en Bjergkloft i Nærheden lyder det tilbage: „Litan lever bra!“ d. e. „Den Lisse lever vel!“ — Disse Toner virkede som en Trylleformular, ved hvilken han paa eengang gjenskjendte det hele Landskab. I Graastand vinede han en Bondegaard — det var hans Gæstebens. Guttorm, hans Formand, var det, som igjennem sine sammenholdte Hænder havde gjort det Spørgsmaal, som havde faaet et saa hastigt Svar, men hvo det var, som havde svaret, vuskede han at vide, og skred ned ad Bakkens Skraaning henimod den Bjergkloft hvorfra Stemmen havde lydt, og opdagede en temmelig forborgen, med Træ og

Qviste, spærret Indgang til en Hule, som han arbeidede sig igjennem, idet han hørte raabe indens fra: „Guttorm, kommer Du alt?“ saae en blussende Ild, og ved den en ung Kone, som diede sit spæde Barn. Stor var hans Forundring, thi han gjenkjendte Ragna, og hendes var ikke mindre. I Hast lagde hun det lille Noer paa et Læie af tørre Blade, og vilde i sin Angst styrte ud af Grotten. Men den Fremmede greb, med trøstige Ord, hendes skjælvende Haand. Barnet skreg. Guttorm traadte ind. Begge kastede sig ned, omfavnede hans Knæ, og bade, han maatte for Guds Skyld ikke forraade dem, ikke gjøre dem ulykkelige. „Det være langt fra mig! raabte den Fremmede: Staaer op, I gode Mennesker, og fortæller mig Eders Historie. Ragna, hører Du ikke Dit Barn græde? Gaf hen, og gjør Din Pligt!“ — Hun gjorde som han bød, og sølte sig letter. Ogsaa Guttorm beroligedes, vel mærkende, at denne Mand maatte være hiin fornemme Gæst, om hvem den Elskede havde fortalt ham.

Nu hørte den Reifende Parrets Historie, som i Korthed var følgende: Guttorm, en fattig Huusmands Søn, havde fattet en uovervindelig Kjærlighed til Ragna, den skjønneste Pige i hele Dalen, og hun elskede ham igjen, thi han var ikke blot en flink og vakker, men ogsaa en høvisk og gudsfrøgtig Ungerføvend, derhos vel lide af Pigenes Fader, i hvis Tjeneste han stod. Dette opmuntrede ham til, hos Denne at anholde om hendes

Haand, men i Thors Ahnestolthed fandt han en Klippe, hvorpaa hans Frierie atter strandede. Nu forlod han Gaarden, og søgte at slaae Tanken om den Elskedes Besiddelse af sit Hoved, men da Begge ideligen saae hinanden i Kirken, fik Kjærligheden stedse ny Næring, og da de engang mødtes i en fjernliggende Dal, svore de hinanden ubrødelig Troskab, hvilket hos disse eenfoldige Naturmennesker omtrent betyder det samme, som i den finere Verden et formeligt Giftermaal. Da Ragnafun altfor snart følte Følgerne af deres Forbindelse, fulgte hun sin Tilstand for sine Forældre, og der indrettedes en Grotte, hvori hun nedkom med en deilig Dreng. Denne deres Kjærligheds hemmelige Frugt vogtede Begge, saa godt deres øvrige Forhold ville tillade det, vekselsviis Dag og Nat, og for at de, i den mennesketomme Egn, kunde faae Budskab fra hinanden, betjente de sig af de vidtlydende Ludurhorn. Saaledes vare fem til sex Maaneder henrundne, uden at noget Menneske var kommen efter Hemmeligheden.

Den Reisende rystede af og til paa Hovedet under denne Fortælling, idet han fæstede sit Blik, snart paa den hartad jomfruelig blomstrende Ragna, snart paa det buttede Barn. „Kjære Mennesker! tog han Ordet: Dette kan dog umuligen vare saaledes ved. Betænk den forestaaende Vinters Kalde, betænk Dette og Hiint!“ Men Intet synes at volde de Elskende større Betænkelse, end at Barnet maatte savne Daabens Belgjærning, og at de rejsfægne Forældre vare bleve sorte bag Lyset.

Deraf tog nu den Reifende Anledning til, at love de unge Folk, at han vilde mægle dem og de Gamle imellem. Skjøndt de vare fast overbeviste om ethvert Forsøgs Frugtesløshed, toge de dog, i Betragtning af hans Rang og Indflydelse, mod det velmeente Tilbud. Guttorm var ikke at overs tale til at kjøre ham længere, end i en vis Af stand fra Thors Gaard, thi han var bange for, at træde Denne under Dinene. Ragna lovede, at følge efter med Barnet i samme Afstand.

Saaledes treen den Fremmede ved Aftenstid allene ind til sin Gæsteveren, som just sad og læste i Snorro Sturleson. I den Mening, det var Dats teren, som treen ind, yttrede han, uden at see op fra Bogen, sin Fortrydelse over hendes lange Ude blivelse. Men strax faldt den Fremmede ham i Talen: „Vel har hun Grund til at udeblive, ja, for stedse at fjerne sig fra Dig, Du haarde Fader, som opoffrer hendes Hjerte for en Ahnegrille, der fordømmes af Naturen, af Tidsaanden, af Guds dommen selv! Luk Din Snorro i, og læs hellere i den hellige Skrift, som forkaster al saadan Daarffab!“

Hervaa fulgte Forundring, Hilsen, Uro fra den Gamles Side, stigende Fyrighed i den Frem medes Tale, og omsider nærmere Forklaring. Mos deren kom til, og brast i Graad; ogsaa Faderens Dine stod i Vand, og Begge samtykkede, trods alle Fordomme, i Ragna's Lykke.

Samme Dieblik horte man, gjennem Vindens Hyl, et Barmeskrig udenfor Vinduet. Bevægelsen gik over til et Slags Bedøvelse. Bly og stolt tilslige indtreen den unge Bio med sin Glut — Gutsform kom listende efter. Der feiredes en sjelden Forsoningsfest, og næste Søndag — den Rejsende maatte ikke slippe for — stod Barmedaab og Bryllup paa eengang.

(Treschow Hanson.)

Spansk Hofdame = Bestilling.

(Prindsesse Ursini, denne berømte Dame, der i Spanien spillede en saa glimrende Rolle, beskriver i et Brev til Marskalkinden af Noailles ret interessant alle de med hendes Post forbundne Byrder. Man glemme ikke, at en Kone af høi Byrd og endnu høiere Aand, har skrevet dette Brev.)

// Gode Gud! Hvad har De gjort mig til! Jeg har ikke et Diebliks Rist, ingen Madro, ingen Middags- eller Nattehvil. Hør dog engang her, hvad jeg har at bestille. Det er mig, der har den Ære at tage mod Kongens Sloprof, naar han gaaer tilfængs, og at give ham den og hans Tøser,

naar han staaer op. Det vilde jeg endda lade passere. Men at Greven af Benevente hver Aften, naar Kongen gaaer til Dronningen, paabyrder mig Hs. Majestæts Kaarde, en Kammerpotte og en Natlampe, af hvilken sidste jeg spilder Olien paa min Kjole, det synes mig dog lidt for slemt! Hvis jeg ikke om Morgenen stjød Kongens Senggardiner tilside, troer jeg sandelig han blev liggende til Aften. Heller ikke tør Rogen, mig undtagen, understaae sig, at betræde Sovegemakket, saalænge Kongen og Dronningen ligge sammen. For kort siden var Natlampen gaaet ud, fordi jeg havde spildt den halve Olie. Jeg kunde ikke finde Vinsduet; Kongen stod ogsaa op, vi ravede om i Mørke et Qvarteerstid, og jeg havde nær faaet min Næse skamferet ved Hs. Majestæts Uforsigtighed. Han lider mig saa vel, at jeg ofte maa sætte mig ved hans Seng et Par Timer før Dag og sladdre med ham. Vel tager Dronningen Deel i denne Lidsfordriv, men hun vil dog ikke ret til at fatte Godhed for mig, Skjøndt jeg er forvisset om, at jeg hurtigst og bedst vasker hendes Fødder og trækker hendes Strømper paa."

Raadstueplakat fra Ravnekrog.

Vi Borgemeester og Raad i den ærbare Stad Ravnekrog, forordne hermed som følger:

1. Eftersom Vi desværre saa tidt have formærket, at Sneen ikke altid indfinder sig regelmæssigen, som Vi i Almanacken have ladet fastsætte, hvisaarsag Mangen geraader i Tvivlsmaal, om han skal holde sin Slæde i Beredskab eller ikke, saa at den Ene allerede begynder at tænke derpaa til Michaelis, den Anden ved Mortensdagstider, den Tredie først mellem Juul og Nytaar: saa forordne og fastsætte Vi hermed, at den Stund Vi ikke ville bekymre Os om den i Naturen herskende Vorden, ei heller kunne tilstæde, at Bore Borgere og Indvaanere fremdeles skulle lide derunder: at Enhver, saasnart Vi skrive den første December, der maa nu være falden Sne eller ikke, skal holde sine Slæder og Kaner i Beredskab og skaffe Bognene tilside, saa at der, fra bemeldte Datum at regne, indtil den første Aprilis, ikke maa bruges nogen Bogn, men kun Slæder eller Kaner, under fem Rigsdalers Mulkt for dem, som sidde nærværende Plakat overhørig.

2. Og saasom Vi, i indeværende besynderlige Winter, have gjort den sørgelige Erfaring, ikke een Gang, men tre samfulde Gange, at ikke blot herværende Borgere og Indvaanere, men ogsaa et Medlem af Bort velbise Raad, ved at gaae paa den iisglatte Gade, have bruktet Arme og Been,

og, som en meget fornuftig Mand skal have sagt, slige uheldige Vanskjebner kun lade sig forebygge derved, at man flittelig over sig i, at gaae paa glat Is: saa have Vi ikke kunnet undlade, ifølge Vor faderlige Pligt, hermed at communicere alle Stadens Indvaanere, at Vi fra nu af ville anstille offentlige Gaaepaaglatiisøvelser paa Nørresælled, og at Magistraten, til saadan Hensigts Fuldkommelse, næste Onsdag, om Eftermiddagen Klokken to, in pleno vil begive sig til bemeldte Sælled, for ei allene med Viisdom at lede alt Behørigt, men ogsaa, ærbart og anstændeligst — først Hr. Borgemeesteren, dernæst de Herrer Raadmænd — som Vor Kongsforordning af 30te Februar i. A. det fastsætter og bestemmer, at foregaae det ærefjære Borgerskab med Bort Exempel i bedstmulige Gliden og Skriden.

P a l m e b l a d e .

I.

Den udødelige Sandheds Fugl.

Midt i Paradiset stode Verdens underfuldste Træer: Kundskabens Træ og Livets Træ. At æde af dette var Menneskene tilladt; men at nyde af hiint, var dem, for deres Barndoms Skyld, fors

budet. Phoenix allene, dengang endnu det hele vingedede Riges Konge, kun han havde sin Rede i disse Grene, og aad af dem udødelig Gudespise.

Da Eva lysten traadte til Kundskabens Træ og vilde smage, da var det, som om Sandhedens vingede Vidne paa Træet frygteligen hævede sin Stemme og talte saaledes: „Bedragne, hvorhen forvilder Du Dig? For at see Dig i Din Røghed, bliver Du viis, for at føle Dig i Din Udselthed, vil Du vorde en Gudinde!“ — Men Evas Blik hængte ved den stussende Frugt og ved den snedige Fristelse; hun overtraadte Herrens Bud, og hørte ei den varslende Fugls Stemme.

Da Døden kom over alle Paradisets Skabninger, affondrede Gud den trofaste Fugl, fremdeles for evig et Sandhedens Vidne. Vel maatte ogsaa den med alle Levende rømme Ustyldighedens Sæde: En Konge over Fuglene, som nu bekrigede hverandre, vilde den selv ikke være længere; dens engang lykkelige, rolige Throne, indtog en Røvsfugl, den blodtørstige Drn. Selv Udødeligheden kunde fremdeles i den tykkere, giftige Jordluft ei blive den anderledes til Deel, end ved Forvandling. Men ved en Forvandling, der først efter Aarhundreder, og hurtigen og herligen da fornyer den igjen. Naar dens Time nærmer sig, er det den forundt, at flyve til Paradiset: af Livets Træ og af Kundskabstræet afbryder den sig der de gamle, tørre Grene, i hvis Flamme dens Lemmer opløse sig. Grenene fra Viisdommens Træ bringe den Døden, Flammen af Livets Træ fornyet Ungs

dom. Da drager den atter tilbage til sin Orken og sørges over Paradiset, den skønne, eneste, sjels den seete, endnu sjeldnere efterfulgte: den udsædelige Sandheds Sugl.

II.

Den himmelske Hyrde.

Dybt i Midnatten før hiin Foraarsfest, paa hvilken Menneskeslægten's første Tvilling sønner skulde bringe Skaberens et Takoffer, saae deres Moder i Søvn en underfuld Drøm. De hvide Roser, hvilke hendes yngre Søn havde plantet om sit Alter, vare forvandlede til blodige, fuldere Roser, som hun endnu aldrig havde seet. Hun vilde bryde en Rose, men den faldt fra hinanden ved hendes Haands Berørelse. Paa det Alter, hvorpaa før kun blev offret Melk, laae nu et blodigt Lam. Grædende Stemmer opløstede sig rundt om, og en Fortvivlelsens Røst var i dem, indtil Alt tilsidst tabte sig i søde Toner, i Toner, hun endnu aldrig havde hørt.

Dg en skøn Eng laae for hende, skønnere end selv hendes Ungdoms Paradiis, og paa den vogtede en hvidklædt Hyrde, i hendes Søns Skikkelse, sin Hjord. De røde Roser vare om hans Haar, og i Haanden holdt han en Strengeleeg, fra hvilken hine søde Toner kom. Han vendte sig huldslig til hende, han vilde nærme sig hende og forsvandt. Drømmen forsvandt med ham.

Baagnende saae Moderen Dagens Morgenrøde ligesom blodig fremrinde, og gik med tungt Hjerter til Offerfesten.

Brødrene bragte deres Offere, Forældrene gik hjem. Men om Aftenen kom den Yngre ikke tilbage. Ængstelig søgte Moderen efter ham, og fandt kun hans adspredte, sørgende Hjord. Han selv laae blodig ved Alteret; Roserne vare farvede med hans Blod og Rains Sukke lode høit fra en Hule i Nærheden.

Afmægtig sank hun ned paa sin Søns Liig, da andengang Drømmesyndet viste sig for hende. Hendes Son var hiin Hyrde, som hun saae hisset i det nye Paradiis. De røde Roser sadde om hans Haar; yndige Toner klang fra hans Harpe; saaledes sang han til hende: „Stu op mod Himlen til Stjernerne; grædende Moder, stu op. See hiin straalende Vogn hisset; den fører til andre Enge, til skjønnere Paradiser, end Du saae i Eden, hvor Uskyldighedens blodfarvede Rose blomstrer fuldere, og alle Sukke forvandle sig til søde Toner.“

Drømmesyndet forsvandt; styrket stod Eva op fra sin Søns blege Liig. Og da hun om Morgenen havde bedugget ham med sin Taare og bekrandsset ham med hans Alters Roser, begroo Fader og Moder ham ved Guds Alter, for en skjønnere Morgenrødes Udsyn. Men ofte sadde de ved hans Grav om Midnat, og saae op mod Himlen til den høie Stjernevogn, og søgte deres Hyrde der.

III.

Adams Død.

Titihundrede og tredive Aar var Adam gammel, da han fornam Dommerens Ord i sig: Du skal døe! — „Lad alle mine Søner komme for mig,“ sagde han til den grædende Eva: at jeg kan velsigne dem.“ De kom og bønfuldt om hans Liv.

„Hvo iblandt Eder,“ sagde Adam: vil gaae til det hellige Bjerg? Maaskee han finder Forbarmelse for mig og bringer mig Frugten fra Livsens Træ.“ Strax tilbode sig alle hans Søner, og Seth, den frommeste, blev af Faderen selv udvalgt til Budskabet.

Hovedet bestrøet med Aske, ilede han og dvælede ei, før han stod for Paradisets Port. „Lad ham finde Forbarmelse, Barmhjertige! (saa bad han) og send min Fader en Frugt af Livsens Træ.“ — Hurtigen stod den straalende Cherub for ham; og istedetfor Frugten fra Livsens Træ, holdt han en Green med tre Blade i sin Haand. „Bring den til Din Fader, saa talte han venligen: til hans sidste Husvælselse herved; thi evigt Liv boer ei paa Jorden. Men iil, hans Time er kommen!“

Hurtigen ilede Seth, og kastede sig ned, og sagde: „Ingen Frugt fra Livsens Træ bringer jeg Dig, min Fader; kun denne Green har Engelen givet mig, til Din sidste Husvælselse herved.“ — Den Døende tog Greenen og glædede sig. Han lugtede Paradisets Dufte fra den. Da opløstede sig hans Sjæl: „Mine Børn,

sagde han: evigt Liv boer ei for os paa Jorden! I følge bag efter mig. Men af disse Blade indaander jeg Liv fra en anden Verden!" Da bristede hans Døie; hans Aand flygtede hen.

Adams Børn begrove deres Fader, og græd i tredive Dage over ham; men Seth græd ikke. Han plantede Grenen paa sin Faders Grav ved den Dødes Hoved, og kaldte den: det nye Livs Green, Opvaagnelsens af Dødens Søn.

Den lille Green voxte op til et høit Træ, og mange Adams Børn styrkede sig ved den (med det andet Livs Trost.

Saaledes kom den til de følgende Slægter. I Davids Have blomstrede den skjønt, indtil hans bedrøvede Søn begyndte at tvivle om Udødeligheden; da hentsørredes Grenen, dog kom dens Blomster ud blandt andre Folk.

Og da Udødelighedens Gjenbringer endte sit hellige Liv paa en Stamme af dette Træ, udsprede sig derfra det nye Livs Beslægt, vidt ud iblandt alle Folkeslag.

(Herber.)

Langfredag!

Kirkeklokkerne forstummede efterhaanden; den fromme Skare vandrede ud af Herrens Hus; Alt var stille og alvorstuldt — det var Langfredagasten.

Mørk og tung hang den skyfulde Himmel over Jorden, og den neppe vaagnede Natur syntes at standse sit Aandedræt i Frygt og bange Forventning.

Vengstelig steg Pastorinde Seebach ud paa Husets luftige Altan, for at see efter Uveiret, som trak op. Her stod allerede Minona, hendes opblomstrende Datter, og stuede ud i det Fjerne, og hendes Dine vare fulde af Taarer.

„Hvad bedrøber Dig, Du Kjære?“ sagde den venlige Moder, og greb hendes Haand. Men Minona sagde: „Lad mig kun græde, kjæreste Moder, at mine Taarer kunne væde den Jord, som engang drak den helligste Kjærligheds uskylt dige Blod! See, jeg har estertænkt den Tid, da Guddommen vandrede paa Jorden i Mennekkelighed, hiin Tid, da det Evige aabenbarede sig for det jordiske Blik! Tilbedende nedsank min Aand i Storheden af det Offer, hvis Ihusommelse vi idag fornøye, i Mindet om hiin guddommelige Gjerning, som ingen menneskelig Forstand mægter at udgrunde — og jeg fældte salige Taarer!“

Taus trykte Moderen sit Barn til sit Bryst, og Minona vedblev: „Lad os tæve endnu længere her, kjære Moder! Min Aand er fuld af Demod og fuld af Længsel, og her oppe er det, som om vi vare nærmere Himlen, hvor den Guddommelige boer, der har elsket os saa høit.“

Og de satte sig ned hos hinanden, og saae tause ud i Egnen. Tættere og tættere trak Skyerne sammen, og en lummer Jordluft bevægede Toppene af de bladløse Træer. „Hvilken dunkel Stils

hed! begyndte Minona: saalunde maa Himlen have forget, da de førte den Uskyldige ud paa Golgatha's Bjerg!"

Stedsfe sortere blev Horizonten. Endeligen sønderrevs den mørke Skynat; Flammer sprudede, og Jordenen rullede under Firmamentet i rædsom Majestæt. Greben af en hellig Gysen, skjulte Minona sit Ansigt. „Den Hellige døer! sukede hun: De bristende Himle forkynde hans Dødsstund!"

Frygteligere bleve Jordenslagene. Omfider brast Skyernes natlige Skjød: store Draaber faldt til Jorden, Himlens Brede mildnedes, Jordenen forstummede. Fredeligt klang Aftenklokken i den risedende Regn, som et himmelsk Trøstensord i Smerstens Taarer.

„Det er fuldbragt!" sagde Minona, og løstede bedende sit Øie mod Himlen. Da deelte Skyerne sig, og seirende treen Solen frem, og om Jorden flød en sød Duft, liig Vaarens Aande.

„Seer Du det himmelske Lys? sagde Moderen: Uveirsnatten er forbi, Jordens Vaar er født!" — „Triumpherende stiger Sandheden ud af Graven Nat paa sin straalende Throne! raabte Minona begejstret: os tilhører dens himmelske Rige."

„Amen!" sagde Pastoren, som var traadt stille til; og de rakte hinanden Hænderne, og deres Hjertes vare saa glade og salige, som om de hørte Frelserens Hilsen: „Fred være med Eder!"

(Charlotte von Ahlefeld.)

Vinterens Afsted.

Alt Lærken den svæver saa høit ubi Sky,
 og alle Smaafugle de synge;
 alt blaaner i Græsset, bag bladende Ly,
 Violernes duftende Rhyng.

F, Lerche.

Naturen vaagner! Vinter og Sommer stride om Herredømmet. Isen viger fra Bækkene, Engene begynde at grønnes, Lærken synger i Sky, og Finsens muntre Slag lyder fra Træ til Træ. Snart see vi atter Jorden aabne sit frugtbare Skjod, de soulmende Blomsterknoppe udfolde sig paa alle Grene, og Mark og Have smykket som een eneste mangefarvet Bouket. — Vaar og Sommer, Høst og Vinter, findes uafsladeligt paa Jorden. Tiden er altid den samme. Historien om eet eneste Aar, med alle dets Dage og Nætter, med alle dets Blomster, Frugter og Sneestokker, er kun eet eneste Dieblits Historie. Thi kunde Du paa en Engels Vinger opløste Dig over Jorden i Himlens sjerne, umaalelige Rum, saa vilde Sole og Stjerner staae stille over Dit Hoved, kun Jordkloden vilde rullende svæve hen under Dine Fødder, og om Solen beskribe en viid langagtig Kredsløp, der fuldbringes i et Aar; og altsom Solstraalerne afvejlende forgylde Jordens halve Kugle, vilde Du see Dagsriderne i samme Dieblit; og alt som en Deel af Jorden modtager disse Straaler lodretere eller

skraaere, vilde Du see Aarstiderne i samme Døis-
 blik. Den samme Sol, som vi kalde den ned-
 gaaende, er for fjerne Folkfærd i samme Minut
 den oprindende. Aftenrøden her, er Morgenrøden
 hist; Jordens ene Side bedækket med Is og Sne,

medens Solen brænder paa den anden; her vilde
 Du see en heel Verdensdeel befranset med Baars-
 blomster, medens der paa den modsatte Egn af
 Jorden hænge modne Frugter paa Trærnes Grene,
 og Baarsolen her kaldes Efteraarsolen der paa
 samme Tid. Jordkuglens Overflade skifter sine
 Farver, alt som den vender sig mod Solen; den
 grønnes og blegner, blomstrer og fryser — alt i
 eet og samme Moment. Hvert Dieblik paa Das-
 gen rinder Solen op, hvert Dieblik paa Dagen
 gaaer den ned. Og dette Underværk frembringes
 ved Jordens rullende Bevægelse om Solen, der
 maastee igjen bevæger sig med andre Sole, om en
 større Sol, som vi muligt see blandt de tusinde
 Stjerner, der skinne over os. Og denne Midtsol
 flyver igjen i viden Ring med hele sin straalende
 Verdenshær, om et endnu fjernere Urlys, alt vis-
 dere og videre i uforanderligt Kredsløb. Jeg swims-
 ler — jeg bæver! Hvo er, som Herren, vor Gud?

Moderens Billed.

Fortælling af Chr. J. Contessa.

Første Kapitel.

Det var en Søndag ved Aftenstid, da Maleren Georg Haberland, mødig og tørstig, naaede Berts huset „den gyldne Buk.“

I Søndagsfjnykke, med festlig Forventning i alle Miner, vandrede Mænd, Kvinder og Børn, i brogede Skarer, gjennem den vidtaabnede Port ind i Gaarden. Men udenfor Døren holdt en bepakket Reisevogn, og foran den stod en gammelagtig Herre, som just rakte en deri siddende Dame sin Haand, for at hjælpe hende ned.

„I de første to Timer ere ingen Heste at faae! hørte Georg ham sige: De maa tage tiltakke her saalænge, kjære Natalie! Tilfældet sørger imidlertid for vor Underholdning. En vandrende Trop spiller her i Aften for førstegang.“

Damen var stegen ud; han bød hende Armen, og førte hende langsomt ind. Det var en rank, herlig Skikkelse. Et Slør formeente Georg at skue hendes Ansigt. „Men, kjære Onkel! sagde hun paa italiensk, idet de gik forbi ham: Kjære Onkel, De veed dog — i en saadan Stemning — —

Georg saae efter dem. Den Ubekjendtes Stemme havde berørt ham paa en sølsom Maade. Endnu havde — saa bares det ham fore — endnu havde

han aldrig fornunnet saa forunderligsøde Toner, og dog syntes Røsten ham bekendt. En dunsel Erindring rørte sig i hans Indre, men al hans Grublen var forgjeves, han formaade ikke at efterspore den.

Da han omsider treen ind i Vertshuset, fremstillede sig, ved Indgangen til Gæstestuen, et besynderligt Optog. Paa denne Side af Døren stod en lang, skarp Mand med skaldet Hoved, i en grøn, med Guldpapiirs-Galloner rigtbesat Kjole; han havde greben en paa hiin Side staaende, liden bredskuldret Figur i Hansvurstdragt, ved Armen, og anstremte sig af alle Kræfter for, snart med Magt, snart ved Bønner og Løfter, at trække ham over Dørtærskelen. Men Hansvursten satte den frie Arm mod Dørstolpen, og svarte haardnakket: „Jeg vil ikke! Jeg spiller ikke!“

Den Gamle slap ham, og løb frem og tilbage i Forstuen som en Fortvivlet. „O gruelige Stjebne! raabte han: Vil da din Jernarm aldrig slippe mig? Er det dig da ikke nok, at jeg, ligesom Barnsbeen, har været en Syndebuk for allskens Kjæltringe? Trækker du nu Hansvursttroien paa, for i denne Furcifers Person at kjonere mig aldeles? Bedste Dreng — sagde han atter til Hiin — Du vil dog ikke lade mig i Stikken i dette Dieblik? Vi opføre et nyt Sørgespil, som koster mig betydelige Penge; i nye Dekorationer, Guld- og Sølvpapiir, Colophonium og andre Rekviziter har jeg stuktet en heel Kapital; Lysene brænde allerede; et høifæret Publikum sidder talrigt paa Bænkene; Standspersoner komme

hidkjørende og respective hidgaaende og betale efter Behag — og Du vil ikke spille? Du vil gjøre mig til et Spektakel for Verden? D —

Han løb atter et Par Skridt frem og tilbage, derpaa kom han igjen. „Vær dog ingen Vesel, himmelske Sjel! vedblev han med saare blød Stemme: Du spiller jo dog Hovedrollen overalt. Uden Dig formaaer jeg Intet. Næstegang skal Du faae Lov at spille Wilhelm Tell — hører Du? — O min Skabermænd! Hører Du, hvorlunde de Allerhøieste ærede trampe af Utaalmodighed? Hvad begjærer Du? Hvad vil Du have? Vælg! Forlang! Min Tyrkepipe? Min røde Plydses Vest, som Du saa tidt har slikket Fingrene efter? Tag den, Satanas! Jeg skjenker Dig den, hvis den gjør Dig lykkelig, elsker de Ven!“

Da Hiin imidlertid blev haardnakked ved sin Vægring, stødte den Gamle ham tilbage, styrtede selv ind i Stuen, og raabte, idet han kastede sig paa en Stol: „Væin her! — Det er forbi! sagde han sagte: Jeg overgiver mig. Hvo som har Lyst, kan nu tragere og dirigere for mig saameget han vil — min Time er kommen! En Hansvurst skulde lægge mig i Graven: nu, Skjebnen maa have sin Gang!“ Han skjenkede, og rakte den Anden det fulde Glas. „Drik, nequam! Gode Dreng, rascal, drik! Jeg takker Dig for Raadestødet, snart er det forbi.“

Hansvurst greb Glasset, og tømte det i eet Drag, idet han, paa en høist pudseerlig Maade, fortrak sit Ansigt til Graad. Hurtigt rakte den

Gamle ham nok et, og lagde derpaa Hovedet tilbage over Ryggen af Stolen, hvorpaa han sad. „Far hen! Far hen! raabte han: Hvad fornemmer jeg? Lette Skyer — a propos! Du skal være Directeur herester, thi Verden hører Narrefongen til!“ De klare Taarer trillede ned over Harlekíns Kinder. Hulsende skjenkede han sig selv det tredie Glas, sølgedede det, greb derpaa grædende Directeuren under Armen, og raabte ham i Øret: „J har meent, jeg ikke vilde spille? Gud bevares, det skal være mig en sand Fornøielse.“ Og med to store Spring var han ude af Stuen. Den Gamle rejste sig op. „Bestia quadrata!“ sagde han, satte Flasken for Munden, og drak Resten ud: „Seer De, Høistærede, sagde han til Georg, som med stort Behag havde været Vidne til denne Scene: Dette Menneske har sat sig i Hovedet, at ville spille de første Elsker og Heltroller, og spænder mig, som De nys har seet, paa Pinebænken, hvergang vi give et nyt Stykke. O Skaber! Jeg forsikrer Dem, bedste Herre, uden det faste Haab, at Himlen maa vorde hver Skuespilsdirecteur til Deel paa hiin Side Graven, da den kjære Gud alt hernelen har anvist ham et Helved — dog undtager jeg Directeurerne for Hundekomedier, som her i Livet nyde den paradisiske Salighed, at kunne korrigere deres halsstarrige Acteurer med Vidsten, medens jeg ikke engang tør udfjælde mine, uden en Smule paa Latin eller Engelsk, hvilket de ikke forstaae — uden hiint Haab, siger jeg, var jeg forlængst en forloren Mand. Men det holder mig opret!“ Han sprang op. „Deres Raade vil dog ogsaa bevæge os

med Deres Besøg? Jeg tør love noget mere end Sædvanligt; min første Elsker, som er Stykkets Forfatter, søger ogsaa som Skuespiller sin Lige, og jeg haaber, at det Hele skal falde ud til de hvide Standspersoners fuldkomne Satisfaction." Med disse Ord bukkede han for Maleren, og skred med megen Værdighed ud af Døren.

Georg fulgte ham, efterat han af Berten havde hørt, at det fremmede, nysankomne Herstab ligeledes havde begivet sig til Theatret. Det var opslaget i en rummelig Lade bag i Gaarden.

Lykken vilde Georg saa vel, at han endnu fandt en liden Plads ubesat tæt bag den Ubekjendtes Stol. Idet han satte sig, vendte hun sig om; hun havde flaget Sløret tilbage. Georg skuede et ungdommeligt men blegt Ansigt, fuldt af Mildhed og Høihed. Et Blik af de dunkle Øine mødte hans, og hans Hjerter bævede. Ak, han kjendte dette Die saare vel, han kjendte disse skjønne Træk, han maatte kjende dem! Han var saa vis derpaa, og dog kunde han ikke mindes, hvor eller naar han havde seet dem.

Den Ubekjendte sad mellem sin Onkel og en gammelagtig Kone, som ligeledes syntes at tilhøre hende. „Jeg er dog ret et lettsindigt Barn, sagde hun: at jeg lader mig føre hid af Dem, for at see et Sørgespil! Som om jeg ikke allevegne havde Sorg nok endda!" — „Lad ikke Navnet ængste Dem! faldt Onklen hende i Ordet: Jeg haaber, det skal give os Stof nok til Latter." — Imidlertid begyndte to Violiner at knirre og en Fløite, som stød en halv Tone for dybt, blandede sin Beklage

deri. Omfider gif Dækket op, og efter at Hans: vurst, som Prologus, havde sat sit Publikum i behagelig Stemning, og selv i Maleren vakt en gunstig Forventning, begyndte Stykket. Interessens steg med hvert Optrin; liig en dunkel Tordensky trak Anelsen op om en uhyre Gjerning, og den lystige Persons konstigt indflettede Spøg tjente kun til, endnu kraftigere at hæve det frygtelige Alvor. Det fuldeste Lys faldt paa Heltinden i Stykket, den gamle Directeur og en ung Skuespiller, som gave deres Roller i overraskende Fuldbendelse.

Den Ubekjendte syntes ikke mindre bevæget af Stykkets Indhold og Fremstilling; dog syntes hendes Deeltagelse meget snart at gaae over til en heftig Urolighed, der stedse steg høiere, alt som Spillet gif sin Udvikling imøde. „Hvad er det? Hvorhen har De ført mig? Hvilken Stemme!“ hørte Georg hende sige til sin ledsager paa italiensk. Dennes Munterhed syntes ligeledes forsvunden. „Denne Stemme, sagde han forlegen: ja, De har Ret, men i Ansigtet finder jeg slet ingen Liighed!“ Georg mærkede, at disse Ord havde Betydning paa den unge Skuespiller. Ogsaa paa ham havde Denne gjort et besynderligt Indtryk, og det blev ham omsider klart, at han i Skikkelse, Stemme og Bevægelse havde største Liighed med en Officeer, som i Rom havde vist ham en saare vigtig Tjeneste, ja, som han næsten havde at takke for sit Liv.

Imidlertid bad Onklen Natalie gjentagne Gange ret indstændigt, at forlade Forestillingen med ham.

Men, mod sin Willie fængslet til sin Plads, sad Natalie, Blikket ufravendt fæstet paa Scenen. Hendes Barm steeg og sank i stormende Bevægelse. Hun saae de tvende Brødres forbryderiske Kjærlighed til deres Stedmoder stige og kæmpe i stedse vildere Lue. Hun saae omsider Denne truende udstrække sig efter Faderens Liv, og mellem Medbeilerne saae hun den ulykkelige Hildegunde i Kamp med sin egen strafværdige Lidenskab. Georg bemærkede, at hun bævede.

Det blev Nat paa Scenen. I Baggrunden laae den gamle Fyrste paa en Seng. Narren, som havde lullet ham i Søvn med Eventyr, sad paa Jorden ved hans Fodder; foran ham laae det omkastede Guldbæger, som han havde tømt; Sønnen havde ogsaa overvundet ham, og han nikkede uafsladeligen med Hovedet. Dødsstilhed herskede trindt omkring. En fra Loftet nedhængende Lampe udbredte et mørkerødt Skin i Gemakket. Men fra Tid til anden foer Narren op, og fortsatte, halvt drømmende, halvt vaagende, det begyndte Eventyr; dog syntes han ikke at kunne komme over et vist Sted deri, thi altid kom han tilbage dertil, og aldrig videre.

„Og Egetræet — sagde han med sagte, lalende Røst — og da nu Egen saae den Gamle slumre saa trygt i dens Skygge, og langt borte saae Mændene, som ledte efter ham, da susse en ond Anelse gjennem Egens Blade, og Bladene ryfede og hvistede:

Sov ikke, sov ikke, Du Gubbe graae!
 Jeg seer to Skalle histhenne staae.
 Jeg seer deres Høire, den er saa rød,
 Og hvad de tale, det bringer Dig Rød!

Og Natvinden foer over Heden og klagede:

Sov ikke, sov ikke, Du Gubbe graae!
 Jeg seer to Skalle histhenne staae.
 Jeg seer deres Høire, den er saa rød.
 Og hvad de tale, det er Din Død!

Men den Gamle hørte Intet, thi han sov fast. —
 Og idet Narren, efter at have udtalt Verset anden-
 gang, atter nikkede med Hovedet, da gik Døren sagte
 op, og den gamle Fyrstes yngste Søn indtreen, dres-
 ven af sit blodtørstige Banvid, bleg, med vildt Blik,
 og nærmede sig Sengen. Da han saae Faderens
 æroerdtige Træk og hans graahærdede Hoved, foer
 han gysende tilbage, og der feilede ikke meget i,
 at han havde vendt sig til Flugt, men da styrtede Hil-
 degunde, skrækket af en gruelig Drøm, ind i Ge-
 makket; ved Synet af hende reiser sig den rasende
 Lidenstabs paany: han omslynger den Elskede, hun
 er hans, Intet skal fravriste ham hende, han gy-
 ser ikke for nogen Forbrydelse mere; Himlen har
 han frasagt sig, Helved vil han tjene for denne
 Priis; og, bestormet af sin egen Lidenstabs, opflam-
 met af Unglingens vilde Hede, vakler Hildegunde;
 det græsselige Dieblif er nær — og alt imellem
 farer Narren op i Sovne, stammende sit:

„Sov ikke, sov ikke, Du Gubbe graae!“

Dolken blinker i Sønnens Haand; med sorten Vinge bruser Mordet over Scenen; halv henreven, halv frivillig, vakler Hildegunde med ham hen til Sengen. — —

Et qvalt Skrig lod fra Natalies Bryst; bevidsløs sank hun tilbage. Georg tog hende i Favn, løstede hende op med stærken Arm, og bar hende gjennem Trængselen, til hendes Værelse. I hvileste Bestyrrelse fulgte Onkelen efter.

Snart slog Natalie Dinene op. Onkelen greb Malerens Haand, og sagde med sagte Røst: „Vi ere Dem stor Tak skyldige, unge Mand; dog tilgive De mig, at jeg, paa Grund af Diebliffers Forvirring, beder Dem lade mig allene med min Niece.“ Han spurgte om hans Navn, og da han havde hørt det, raabte han, idet han rakte ham sin Haand: „Georg Haberland? Maleren? Du, saa sees vi jo ret snart igjen!“

Lig en Drømmende gik Georg op paa sit Værelse. Han hørte, at Hestene bleve spændte for Vognen, og rev Vinduet op. Natalie treen ud af Huset, og steg ind. Posthornet lod, og i den sølsomste Bevægelse saae Georg ud i den skumrende Aften efter den fortrullende Vogn.

Andet Kapitel.

Da Georg næste Morgen var i Begreb med at sætte Staven videre, og treen ind i Gæstestuen, fandt han allerede den gamle Skuespilsdirecteur ved

Pokalen. „Jeg ønsker Dem til Lykke med Eventyret fra igaar! tilraabte Denne ham strax: En skjønnere Byrde har vel aldrig ligget i nogen Mand's Arm, skjøndt jeg vel tør sige, at Grevinde Mathilde, hendes Søster, endnu overgaaer hende i Skjønhed.“

„De kjender hende?“ raabte Georg hastigt. — „Vel kjender jeg hende, svarte Hiin: det var den unge Grevinde Rosenect med sin Onkel, Baron Freileben, Konstens hulde Beskytter.“ Hviis overrasket, og ikke uden Hjertebanken, hørte Georg det sidste Navn. Thi netop denne Baron Freileben, som havde skrevet efter ham, var jo Uarsag i hans Hidsreise. Et stille Haab, at gjensee Natalie, tillod ham ikke at tøve længere. Mildt hilste han den Gamle til Afsked, og vendte sig mod Døren, men Directeuren sprang op fra sit Bord, og traadte ham i Veien. „De er kaldet til noget Stort, kjære Herre, raabte han: hviis ikke disse Lineamenter skuffe mig; og jeg føler mig fristet til, foreløbigen at anbefale mig til Deres Bevaagenhed. Himlen og Konstens gode Genius være med Dem. Vi sees snart igjen, haaber jeg!“ Smilende rakte Georg ham Haanden, og begav sig paa Veien med raske Skridt. Haab og Længsel ledsagede ham.

Tredie Dags Aften, just som han treen ud af en stor Skov, laae en smilende Dal for hans Fødder. Paa hiin Side fremragede en høi Bygning med fire Taarne. Veien syntes at gaae tæt derforbi, og Georg skred fremad med sølsomme Følelser. Thi jo nærmere han kom, desto livligere

talte i hans Sjæl en dunkel Erindring, at han før havde seet den forunderlige Bygning og dens Omgivelse.

I Nærheden af Slottet travede, fra en Sidevei, en Rytter ham imøde, ledsaget af en Tjener. Det var Baron Freileben. Ogsaa Denne blev ham vaer, standsede, hilste, og bad ham tage ind paa Slottet her, som tilhørte hans Svoger. „En besynderlig Tildragelse — sagde han — kalder mig pludseligen hid igjen. Imorgen haaber jeg, at føre Dem til Freileben. De finder her imidlertid endnu en Person, som De kjender, og som vil frydes ved, selv at bevidne Dem sin Taknemmelighed.“

Gjennem en dunkel Lindegang, over en nedladt Vindebro, kom de ind i en rummelig Gaard. Hverken her eller i Forstuen kom dem nogen Tjener imøde. „Hvad betyder det?“ raabte Baronen forundret, og steg hastigt op ad Trappen. Georg fulgte ham. De gik gennem adskillige Gemakker, omstider naaede de et Bærelse, hvis Vinduer vare tilhyllede med grønne Silkegardiner. Gjennem Døren til et Sideværelse skinnede tændte Lys. Baronnen treen hurtigt ind.

Ligeoverfor Døren stod en Seng med røde Gardiner, ved hvilken alt Husets Lyende syntes at have forsamlet sig i stille Sorg. For de Indtrædende aabnede Halvkredsen sig. Georg saae en Kone, bleg og stiv, tilsyneladende død, ligge paa Sengen. Guld af Forsærdelse slog Baronens Hænderne sammen. En gammel Tjener nærmede sig ham og sagde: „Vi have forsøgt Alt, skjøndt forgjæves;

dog haaber jeg endnu, at det kun er en dyb Afmagt; Løgen, efter hvem jeg har sendt Bud, maa snart være her."

Baronen greb hans Haand, og gik med ham hen i et Vindue, hvor de længe talte sagte sammen. Idet Georg fulgte dem med Dinene, bemærkede han en gammel Mand, som i Sloppek, med Nathue paa, sad i Sophaen, og, som det syntes, ubekymret om Alt, hvad der omgav ham, ene og allene sysselsat med, efter en kunstig Plan, at stikke hvide og gule Knappenaale i det grønne Sophabetræk, hvorved der fremkom de forunderligste Tegne og Figurer. Hans Blikke vare stivt fæstede paa Arbejdet, og naar han fra Tid til anden overfæede sit Værk, da fløi et saligt Smil forklarende over det godmodige Ansigt.

Georg vaklede mellem Forundring og vemodig Bevægelse. Levende sysselsatte ham det Spørgsmaal, om han her virkelig saae Natalie's Forældre for sig. Uvilkaarligt nærmede han sig Sengen, og fandt strax, idetmindste hvad Moderen angik, en paafaldende Liighed. Og jo mere han betragtede det blege Ansigt, desto sælsommere blev han tilmode; han saa ikke mere nogen Ubekjendt for sig; aldrig havde han kjendt nogen Moder, men nu bares det ham livagtigt fore, som om han havde fundet Hende, han saa tidt havde savnet. Hede Taarer fyldte hans Dine; fuld af Længsel udstrakte han Armene efter hende. Uden at agte de Omstaaende, knælede han ned ved Sengen, og greb

sagte den kolde Haand, der, saa kom det ham fore, havde ledt ham saa kjærligt i hans Barndom.

Da han reiste sig op, saae han Natalie staae hos sig; med Forundring hvuilde hendes Blikke paa ham. Hun syntes strax at gjenkjende ham; en flygtig Rødme overlob hendes Kinder. Georg greb, henreven af Dieblikets Følelse, hendes Haand, og førte den til sine Læber. Natalie trak den ikke tilbage. I dette Dieblik raslede en Bogn ind i Gaarden. „Marchesen!“ raabte Baronen, og iulte til Døren. Natalie foer synligt sammen, og satte sig blegnende ned paa en Stol ved Sengen.

Døren gik op; ledsaget af Baronen indtreen rasst en aldrende Mand af høi Bæxt og ædel Anstand, og gik, alvorlig og høitidelig, hen mod Sengen. Uvilkaarligen gik Georg tilside; ogsaa Natalie stod op og traadte nogle Trin tilbage. Den Fremmede standsede lidt fra Sengen, udstrakte sin Arm med udspilede Fingre mod den Liggende, og fæstede sine stivstirrende Dine paa hende. Trindtomkring var Alting stille.

Syssfelsat med sit Hjertes mangfoldige Bevægelser, bemærkede Georg Lidet af det, der foregik i Stuen, før han hørte en lydelig Mumlen, og omsider Glædesudraab. Han saae alle Ansigter fulde af glad Forventning, alle Dine fæstede paa Sengen, og da han ogsaa saae hen, bemærkede han, at den Liggendes Ansigt ikke mere lignede en Døds, men en Sovendes. De blege Kinder oplivedes; om Munden rørte sig et venligt Smil; kort efter bevægede Læberne sig, som om hun vilde

tale. Bydende Stilhed, opløstede Marchesen sin Haand. Omfider begyndte hun med svag Røst: „Bærer kun rolige, kjære Born, Alt vorder nok godt. Nu ligger det Hele klart for mig. Ogsaa min stakkels Georg har jeg seet, den togange Forlorne. Han lever. Haver kun Laalmodighed; jeg bringer hans Fader ham igjen.“

Georg gjorde en hurtig Bevægelse mod Sengen, da han hørte sit Navn. Halvbred vendte Marchesen sig imod ham, og hans alvorlige Blik blev, som det lod, hvilende paa ham med nogen Overraskelse og Forundring. Hvor lidet Georg end ellers kjendte Mennekesfrygt, slog han dog, ligesom sky for dette Blik, Dinene ned, og treen tilbage. Derpaa vendte den Fremmede sig om, greb Baronens Haand, og drog ham tilside, idet han talte sagte til ham.

Manden paa den grønne Sopha opløstede nu sin Stemme, og sagde til den gamle Tjener: „See, Henrik, er dette ikke Livet? Her et Hoved, der et Hoved, histover, herover, paa Kryds og paa Tvers! Hvo som er midt i det, seer overalt kun Uorden, Vilkaarlighed, blindt Tilfælde, og ængster sig, for at hitte ud af den vilde Labyrinth; men Den, hvis Die svæver frit derover, seer Sammenhæng, Skikkelse, Betydning og Eenhed allevegne. Det Hele formaaer rigtignok kun den kjære Gud at overfsue, men stykkeviis idetmindste bør ogsaa Konstneren kunne det.“

Natalie kastede et smerteligt Blik paa Georg. Men Baronnen erklærede, al Fare var nu forbi, og

en aldeles uforstyrret No var det Eneste, den Syge behøvede. Sels førte han Georg til det for ham bestemte Værelse. „Imorgen, sagde han ved Afskeden: endnu imorgen maa De blive her; men saa haaber jeg, gandske at kunne tilhøre Dem og Deres Konst. Her — vedblev han, idet han opslukkede Døren til et Sideværelse — dette lille Bibliothek kan maaskee skjenke Dem nogen Underholdning imidlertid. Hist finder De ogsaa alt fornødent Malerværktøi. Begge mine Niecer fuske en Smule.“

Gjerne havde Georg spurgt ham, hvad det var for en Georg, den Syge havde nævnt, men han vovede det ikke, da Baronens med Glid syntes at undvige enhver Forklaring over det Forefaldne. Af den gamle Tjener, som opvartede ham ved Aftensmaaltidet, erfarede han imidlertid, uden at spørge, at den Syge uidentvis havde meent en Dreng, som engang ved Morgengry var funden i Slotsporten. og siden opdragen med Herskabets egne Børn, men pludseligen, sex Aar gammel, forsvunden paa en ubegribelig Maade. Grevinden havde elsket ham meget høit. Ved denne Leilighed hørte Georg ogsaa med Forundring, at Marchesen om kort Tid skulde holde Bryllup med Natalie's Søster.

Tredie Kapitel.

Mod Morgenstunden drog en Række forunderlige Drømmebilleder forbi den Sovende. Han saae

sig sidde høit oppe paa et mægtigt Bjerg, omgivet af et klart Lys, der ikke kom fra Solen — thi det var Nat — men fra et funklende Nordlys. Dybt under ham havde et hvidt Skyhav leiret sig, og betog ham al videre Udsigt. Nær og fjernt, i en Halvkreds, fremragede adskillige Bjergtoppe, som lignede den, hvorpaa han sad, og paa dem alle saae han kæmpemæssige Skiffelser sidde — han selv blev stedse større, jo længere han sad — og Udskil- lige af dem bares ham for at være gamle Bekjendte; ja, i sin næste Nabo troede han tydeligen at gjenkende den gamle Mand fra den grønne Sopha, Natalie's Fader, og kort efter fornåm han ogsaa hans Stemme, som tilraabte ham: „Nu, min Bedste, vi kunne være glade, at vi have faaet saa gode Bladse — histnede i Parterret er der en forsmædelig Hede! Nu begynder det strax; seer De, hist trækker allerede Overturen op.“ — En mørk Tordensky steg op paa Horizonten. Enkelte Lyn knittede. „Hører De Trompeterne?“ raabte den Gamle. Jo nærmere Skyen kom, desto heftigere bevægede den sig, og Georg saae nu, at det var Overturen til Don Juan, den opførte. Men da styrtede den sig bragende i Laagehavet under hans Fødder, som nu ligeledes begyndte at bruse i heftig Bevægelse, hvorved snart en, snart en anden Plet af det underliggende Land blev synligt for hans Øine. — Han saae et gammelt Slot i gothisk Stil; i dets høie Haller og vidtløftige Haver saae han sig selv som Barn lege med to deilige Smaa piger, og da han saae den Ene i det dunkle Die, blev det ham plud:

seligen Klart, hvi Natalie var forekommen ham saa bekjendt, thi det var netop hende. Kort efter saae han sig i en mørk Skov; en tilfløret Dame af ædel Skikkelse iulte hen til ham, kastede sig paa Knæe for ham, sluttede ham til sit Bryst, og kaldte ham sin Søn; omsider førte hun ham til en Bogn, en gammel Mand løftede ham ind, og Bognen rullede bort. — Nu viste sig det Huns, der beboedes af den gamle Lorenz Haberland, hans trofaste Lærer, som han hidtil falskelig — det erfarede han nu — havde anseet for sin Fader. Huset forvandlede sig til det Indvendige af en Kirke; for Alteret knælede en qvindelig Skikkelse, der, saavel som den ved hendes Side knælende Mand, forekom ham saare bekjendt; en Præst sammenføjede deres Hænder, og idet Bruden udtalte det høitidelige „Ja“, sank hun afmægtig til Jorden. Georg troede i dette Dieblif tydeligen at see, at det var Natalie. „O Gud! raabte han høit: Gif!“ og tilhyllede sit Ansigt. Da lød i Luften over ham en fæl, skraldende Latter, og da han harmfuld vendte sig, og saae iveiret, saae han høit over sig paa en Gletscher, som forestillede Galleriet, en hæsleg Abe, som var Narren i den gyldne Buf og ingen Anden.

Stedse hurtigere og mindre sammenhængende fulgte Scenerne paa hinanden. Ligeoverfor ham viste sig et uhyre Speil, og da han saae deri, saae han, istedetfor sig selv, den unge Skuespiller, han for kort siden havde seet, truende, med dragen Dolk; derpaa saae han sig i en Skov ved Bredden af en

Søe, Natalie laae i hans Arme og tilstod ham sin Kjærlighed; men strax efter byggede Skyerne et svært Staffelie, han havde Pensel og Palette i Haanden, men bortkastede begge Dele med Forfærdelse, da han, istedetfor Natalie's Portrait, som han vilde male, saae en affkyelig Larve danne sig paa Lærredet under hans Pensel; herover loe atter Aben oppe paa Gletschergalleriet, men under ham lod en Røst — det var den gamle Skuespildirecteurs — som raabte vredt: „Her leer man ikke!“ — Imidlertid havde Skuepladsen atter forandret sig. Som den gamle Fyrste i det Sørgespil, Georg for faa Dage siden havde seet, laae Marchesen slumrende paa en Seng; den sanne qvindelige Skikkelse, der nys knælede som Brud ved Alteret, treen ind, ledsaget af den unge Skuespiller, som nærmede sig Sengen, og med den blinkende Dolk sigtede efter Faderens Hjerter. Herover opstod en gruelig Tumult i det usynlige Parterre; tusinde Stemmer skreg mellem hinanden, men høiere end Alle, skreg Skuespildirecteuren: „Gevalt! Mord! Brand! Teppet ned! Lyssene ud!“ Hylende foer Stormen frem af Bjergernes Klofter, Jorden bævede, bragende faldt Nordlyset ned af Himlen. Paa eengang befandt Georg sig nede i Dalen, hvor han i stor Angst trængte sig frem, thi bag sig saae han Skuespilleren, nu i Uniform, og Marchesen, som Begge forfulgte ham med dragen Raarde, og stedse fik Fleer og Fleer i Ledetog med sig; men midt iblandt dem løb den gamle Skuespildirecteur, og skreg: han var en ruineret Mand; det itu slagne Nordlys kom ham allene paa

50 Rd., og havde været i nyeste Smag; de sonder: revne Dekorationer kunde han slet ikke beregne; man skulde dog nogenlunde erstatte ham hans Skade; o. s. v. Saaledes gif den gale Jagt op ad Bjerg og ned ad Bakke; stedse høiere steeg Georgs Angst, stedse nærmere kom hans Forsølgere, da tog en yndig Bøgeskov ham i sit Skjød. Bludseligen blev nu Altting stille. Han var tilmode, som om han nu nærmede sig sit elskede Hjem, og dog kom Alt ham mere fremmed fore, jo længere han skred frem. Omfider treen han ud paa en fri Plads, og for ham stod den smukke Kone med Sløret, som han tilforn havde seet, og som havde kaldt ham Søn. Et mildt Skin syntes at udgaae fra den ædle Skikkelse, hendes Ansigt straalte af salig Forklarelse. Blidtsmilende strakte hun sine Arme imod ham. Greben, overvældet af en Jølelse, som nu for førstegang hævede hans Bryst, sank han ned for hendes Fødder, skuede derpaa op til hende, og kunde ikke see sig møet paa den uendelige Kjærlighed og Godhed i dette hulde Ansigt, og paa de mørkeblaae, halvt i Salighed, halvt i Bemod svømmende Dine. „Moder, min dyrebare Moder! raabte han: Min stakkels Moder!“ Taarer vædede hans Kinder. Hun boiede sig ned over ham og hviskede: „Georg, min elskede Søn, bring Din Fader og Din stakkels Broder min Hilsen!“ Han vilde gribe hendes Haand, da veeg hun tilbage, og fjernede sig stedse videre fra ham, og hendes Træk bleve stedse ukjendeligere, indtil den elskede Skikkelse omsider henstod i en let

Sky, som, farvet af Morgenrøden, steg mod Himlen. — Georg vaagnede i stor indvortes Bevægelse.

Fjerde Kapitel.

Solen kastede sine første Straaler ind i Værelset. En gylden Sky svævede forbi det høie Vindue. „Moder, min Moder!“ raabte Georg høit. Det varede længe, inden han kunde besinde sig og overskyde sig om, at han kun havde drømt. Men endnu var hans hele Sjel fuld deraf. „Nei! raabte han: Det var intet Spil af ophidset Blod, intet tilfældigt Gøglerie! Jeg har seet hende livagtig, hun har aabenbaret sig for mig, det var min Moder, og ingen Anden. Hvad er da Liv, naar denne Drøm ikke var det? Nei, jeg har seet Dig, Du elskede Moder, og af, nu ere Dine Læber vel evigt stumme for denne Verden! Men leve skal det Billed, Du har efterladt mig, ogsaa udenfor mig; jeg vil opfatte det paa Lærredet, som det lyser og straalere i mig, at alle Mennecker, som see det, skulle elske Dig!“ Han sprang op, klædte sig hurtigt paa, og iilte ind i Sideværelset. Her fandt han Alt, hvad han behøvede, og fængsede det dyrebare Billeds Træk, som foresvævede hans Sjel, i en flygtig Tegning paa Papiret. Derpaa forte han det over paa Lærredet, som, staaende paa Staffellet, syntes at indbyde ham dertil.

Men ved dette Arbeid vaagnede nu ogsaa de andre Skikkelser, som havde viist sig i hans Drøm,

og bragte hans Sjæl i en stedse stigende urolig Bevægelse. Han gik just, med Pensel og Palette i Haanden, med hastige Skridt op og ned ad Gulvet, da Døren gik op, og Baronnen hurtigtindtrædende, uden at sige et Ord, kom ligehen imod ham, blev staaende for ham og saae ham stivt, dog mildt, i Ansigtet. „Ja, udbrod han omsider: det passer altsammen! De blaae Dine med de sorte Bryn, Arret i Panden, ogsaa Navnet det samme! Og hvor gammel er De?“ — „Tre og tyve Aar!“ svarte Georg sludsende og forventningsfuld. Hans Hjerter bankede.

„Sex og sytten — rigtigt! raabte Baronnen: Og denne Dag?“ Han viste ham en Seddel. Georg begyndte at læse: „Denne Dreng har i Daaben faaet Navnet Georg, og er født den tolvte Marts.“ — — „Det er min Fødselsdag, sagde han: som min Fader har sagt mig.“ Baronnen udstrakte Arme imod ham; hans Dine fyldtes med Taarer. „Saa er det virkelig sandt? sagde han med bevæget Røst: Vor gode Georg! Vor stakkels Georg! Saa have vi Dig igjen!“ Han omfavnede ham, og trykte ham til sit Bryst. Georg stod som en Drømmende.

„Al, min dyrebare Ven — vedblev Baronnen — see ikke paa mig med saadan fremmed Forundring! De er ingen Fremmed mere i dette Huus. Fra det Dieblik af, De blev funden her med denne Seddel, gjaldt De for en Søn af Huset. Af min Søster blev De opdragen; vi Alle have elsket Dem saa hjerteligt. Og da De pludseligen forsvandt paa

en saa ubegribelig Maade, sørgede vi da ikke, som om Enhver af os havde mistet sit eget Barn? Nu, Gud være lovet, at vi har Dem igjen!”

Georg greb rørt Baronens Haand, og trykte den til sit Hjerter, og bad ham tilgive ham hans Overraskelse og Forundring, især da han ikke begreb, paa hvad Maade denne for ham saa vigtige Opdagelse kunde skee. — „Ja saa, det veed De endnu ikke? sagde Baron: Dermed havde jeg rigtignok skullet begynde. Historien er kortelig denne: En af Marchesens Folk, som for sytten Aar siden tjente hos en Fru von Wallenrodt, hjalp dengang til, at bortføre Dem herfra, og fulgte derpaa sit Herkøb til den gamle Lorentz Haberland; hos ham blev De, og bemeldte Tjener maatte aarligen bringe ham en anseelig, til Deres Opdragelse bestemt Pengesum. Han saae Dem igaar, hørte Deres Navn, og holdt det for sin Pligt, at sige os Alt. Hvo hiin Fru Wallenrodt isvrigt har været, det vide vi ligesaalidet, som hvad der kan have bevæget hende til, at lade Dem bortføre herfra. Imidlertid er det dog af Tjenerens Fortælling klart, at hun virkelig var Deres Moder og den Samme, som fem Aar tidligere havde udsat Dem her ved Slottet. Men — følg mig nu til min Søster, hun venter Dem med Længsel.“

Han drog ham med sig. Paa Trappen mødte de Marchesens Tjener. Georg mindedes ret vel, at han ofte havde seet ham i sin Pleiefaders Hus. Hundrede Spørgsmaal svævede paa hans Tunge;

men Baronen lod ham ingen Tid dertil, men førte ham ind i Grevindens Bærelse.

Hun sad paa Sophaen ligeoverfor Døren. Mar- talie stod hos hende. Georg følte sig ved Indtræ- delsen noget beklemt og forlegen, men altsom han nærmede sig hende, og hendes Ansigtstræk bleve ham klare, forsvandt ogsaa al Forlegenhed, thi God- hed og Kjærlighed kom ham, som gamle Bekjendte, imøde af de venlige Dine, han følte sig ikke mere fremmed, sytten Aar vare glemte, han var endnu stedse denne elskede Moders elskede Søn. Laus og smilende gjennem Laarer rakte hun ham sin Haand; inderlig bevæget knælede han for hende, og trykte hendes Haand snart mod sine Læber, snart til sit Bryst. „O min dyrebare Moder! raabte han: Saaledes tør jeg dog kalde Dem endnu?“ Hun bøiede sig over ham og kysede ham paa Panden. „Ja, sagde hun blidt: jeg er endnu Din Moder, som tilforn, og Du er bleven min Kjærlighed værd — jeg veed det vel, Du er min vakkre Georg! Nu adskilles vi ikke mere.“

„De er lykkelig, Grevinde!“ sagde en fremmed Stemme, og da Georg vendte sig, saae han Mar- chesen, som imidlertid var indtraadt. „De er lyk- kelig! gjentog han: De har en Søn!“ — „Dem, kjære Marchese, sagde Grevinden blidt: Dem har Naturen givet, hvad Hjertet har givet mig. De behøver ikke at misunde mig min Lykke.“ — Bitt- tertsmilende svarte han: „De taler ret! Naturen har givet mig en Søn, men hans Hjerte spotter Natu- ren. Hans Hjerte veed Intet af hans Fader!“

Ulykkelige Fader! To Sønner, og dog barnløs!
Den Ene har jeg mistet, inden han kunde elske
mig, den Anden har jeg mistet, fordi han aldrig
har elsket mig. O, jeg har ingen Søn!"

Der laae noget Hjerteskjærende i den tilsyneladende Kolighed og i den næsten toneløse Stemme, hvormed Marchesen sagde disse Ord. Georg følte sig greben af inderlig Medlidenhed, og han kunde have lyst til at træde hen for ham, og sige til ham: Du stakkels Mand, lad mig være Din Søn, jeg vil elske Dig!

„Marchese! raabte Grevinden rystet: De har forstødt Deres Søn, hvorledes kan han elske Dem?“ — Koldt saae han paa hende, men en hurtig Ild, som overfløi hans Kinder, vidnede om hans Hjertes Bevægelse. „Just derfor! sagde han: Det er forbi. Jeg har ingen Søn mere!“

Døren gik op. En Dame treen ind, som Georg strax kjendte at være Grevinde Mathilde, Natalie's Søster. Hurtigt gik Marchesen hende imøde, og, gribende hendes Haand, raabte han: „Dette er den Haand, som bringer mig Erstatning for Alt, hvad jeg har tabt; dette er den Fredsengel, som skal jævne al Strid i dette Bryst, og lede mig huldt til sit Hjem.“

Georg troede at bemærke, at Mathilde blegnede og bævede; Natalie vendte sig bort; Grevinden og Baronen sloge, taus og forlegne, Dinene ned, og der opstod, for nogle Minuter, en bange, sælsom Stilhed, hvorover Georg undredes.

„Nu, Mathilde, raabte Grevinden omsider, synligt bestræbende sig for, at give Samtalen en anden Bending: nu, mine Børn, der have I Eders Barndoms Legebrodter igjen! I havde vel ikke gjenkjendt den lille Georg?“

Mathilde opløftede de store, sorte Dine til ham, og sagde vemodigtsmilende: „Det var en god Tid, da vi Tre endnu vare Børn!“ Derpaa gif hun hurtigt hen mod Katalie, og skjulte sit Ansigt ved hendes Bryst. Katalie sluttede hende med Hefstighed i sine Arme, og nu iilte Begge til Moderen, og knælede for hendes Fodder, og hun lagde sine Hænder paa de blomstrende Døttres Hoved og velsignede dem. „Ak, min Moder! sagde Mathilde sagte: Hvi kunne vi ikke altid blive Børn!“

Femte Kapitel.

Georg var udgangen med Baronen, for noiere at udsørge Marchesens gamle Tjener. Da han blev kaldt til Grevinden igjen, var Marchesen her ikke mere. Han var, som det hedte, bortreist paa nogle Dage.

„Du har meget at fortælle os, min Søn! raabte Grevinden ham imøde: Sæt Dig hid til os. Vi have ikke seet hinanden saalænge.“ Og Georg satte sig, og begyndte at fortælle om sin Pleiefader, Maleren Lorenz Haberland, hvorlunde Denne havde elsket ham som sin egen Søn, opdraget ham i Herrens Frygt, oplært ham i sin Konst; og jo længe

gere han fortalte, desto lettere blev han om Hjertet, desto friere og varmere, og han vidste saalunde at fremstille saamange Træk af sit Liv hos den gamle Maler, vidste saa morsomt og rørende tillige at udmale Dennes eiendommelige Særheder, at han bragte alle sine Tilhørere i den muntreste Stemning. „D, før ham hid til os! raabte Grevinden: hvor gjerne ønskede jeg at takke ham for hans trofaste Kjærlighed til Dig, min Søn!“

Georg taug nogle Dieblikke, og fæstede sit Blik paa Gulvet; derpaa sagde han sagte, med bevæget Røst: „Å, kjære Moder, han lever ikke mere! Afvigte Aar var jeg endnu i Rom, da jeg fik et Brev fra ham, hvori han besvor mig, ihast at komme hjem: han følte sig Døden nær, og ønskede hjerteligt, at see mig endnu engang, da han havde noget Vigtigt at meddele mig. Jeg ilte strax tilbage, men kom forsilde. Da jeg treen ind i Huset, havde de allerede baaret den gode Fader ud.“

Eftertønkstom rystede Baronnen paa Hovedet. „Og aldrig har han givet Dem et Bink om Deres Herkomst?“ — „Aldrig! svarte Georg: Ei engang blandt hans efterladte Papiirer har jeg fundet det Mindste, som kunde hentyde derpaa.“

„Forunderligt! tog Baronnen Ordet: Thi efter den gamle Tjeners Udsagn, har hiin Fru Wallenrodt, som nogle Aar efter at Georg var bortført herfra, er død i en Herrnhutercolonie, kort før sit Endeligt ladet den gamle Lorenz Haberland tilstille et forseglet Papiir med den Udskrift: „Til min Søn Georg.“

Grevinden rakte Georg sin Haand, og sagde mildt: „Jeg kan ikke være vred paa den Gamle derfor. Han har derved sikket mig min Moderret til Dig.“ — „Ak, spurgte Georg rørt: hvormed har jeg fortjent saamegen Kjærlighed?“ — „Du skal ogsaa først fortjene den, svarte Grevinden: derved, at Du elsker mig ligesaa hjerteligt igjen.“ — „O, min Moder! raabte Georg med Begeistring: saa har jeg allerede fortjent den!“

Sjette Kapitel.

Dagen var forgangen i fortrolige Samtaler. Men skjøndt Georg vel havde omtalt sin sælsomme Drøm og sin Moders Aabenbarelse, talte han dog ikke et Ord om det begyndte Maleri, thi kun fuldendt skulde det fremtræde for Verdens Dine.

Nu stod han, silde om Aftenen, atter for Billedet, med bankende Hjerter, bevæget af Frygt og Haab, af Længsel og Henrykkelse, af Smerte og Lyst. Han elskede Natalie, og havde intet Liv, uden i hende — ene Tanken om Natalie's Stand og om hans egen tvetydige Herkomst, greb smerteligt forstyrrende ind i dette Liv. „Du stakkels Hittébarn! sagde han stille hen for sig: Du stakkels Hittébarn!“ Han traadte hen til det aabne Vindue. Ratten var stille og varm. Maanen glimtede gennem dunkle Skyer. Georg følte sig beklemmt; ude i den frie Luft, haabede han, vilde hans Bryst aande friere.

Han slukkede sit Lys, og listede sig ned ad Trappen, for at gaae ned i Haven. Men han fandt den hertil førende Dør allerede lukket, og vilde just tiltræde Tilbageveien til sit Bærelse, da han hørte En komme ned ad den dunkle Trappe. Han stod stille. Den Imødekommende ogsaa. Strax efter følte han sig greben ved Armen, og en svag Stemme sagde til ham i fortrolig Tone: „De vil ogsaa til Kong Hans?“ Georg vidste ikke, hvad han skulde tænke. „Vi gaae een Bei Begge! vedblev Stemmen: Behag blot at følge mig, jeg veed god Bested.“ Den Talende traadte nu ud paa Gangen, her var det noget lysere, og til sin Skræk troede Georg at gjenkjende den gamle Greve. Men inden han kunde besinde sig, havde Denne allerede trukket ham ind i en Sidegang. Maanen skinnede gjennem de høie Vinduer; Georg saae, at han ikke havde taget feil: det var virkelig den gamle Greve.

Han følte sig stærkt i den største Forlegenhed. Skulde han raabe om Hjælp? Det var allerede meget sild, hele Huset syntes at ligge i dyb Sovn. Han torde ikke udsætte Grevinden for denne Skræk. Skulde han forsøge, selv at bringe Greven tilbage? Det var at forudsee, at han vilde sætte sig til Modværge, og saa vilde Følgerne blive de samme. Uengstelig saae han sig om til alle Sider, og lyttede efter en levende Lyd. Alt var stille; Intet rørte sig, uden Gjenlyden af deres Fjed i de høie Gange, thi Greven trak ham videre og videre med sig.

„Men for Himlens Skyld, Hr. Greve! raabte Georg halshøit: Hvorhen vil De? Det er silde paa Ratten!“ — „Hvorhen? hvorhen? afbrød Greven ham sagte: Til Kong Hans, min gode Ven! Derhen maa vi Alle, Alle, siger jeg Jer. Det maa være Dag, det maa være Nat — gjør intet til Sagen. Er I maaskee en Konge, min Ven? I maa til Kong Hans: han er mægtigere end I. Er I en Keiser? Kan ikke hjælpe Jer — I maa til Kong Hans! Alt Liv er ham hjemfalden. Kan ikke hjælpe Dem, Sire! Hei, fort, asted! Tryk Kronen fast, fald ikke over Purpurkaaben! Nu maa her flyves! Husch! Føler Eders Majestæt Vingerne ved Venene? Husch — — sch —!“

Greven bredte Armene vidt ud, dog uden at slippe sin Ledsfager, og gjorde mægtige Spring. Georg var heel grueligt tilmode. Det var næsten, som om Tankerne i hans eget Hoved begyndte at dreie sig og forvildes blandt hverandre.

Pludseligen standsede Greven. „I er en Konstner! sagde han: Nu husker jeg det, en Maler er I. En Maler! Og I vil ikke lære at kjende Kong Hans? Konstneren skal studere Livet: meget rigtigt! Men, I indskrænkede Daarer, Den kjender jo kun Livet halvt, som ikke Døden kjender! Kom, nu er det den rette Tid. Ved Midnat spiser Kong Hans Radvære med Spøgelserne, og Verden har et Dieblisks No; men kun et Dieblisks: saa griber han atter Leen, og det røde Liv vorder atter blegt. Seer I vel, naar vi kunne passe dette Dieblisk, da er en stor Skat vores, som ligger skjult derinde

i Grabene. Men tag Jer iagt! Jeg har hørt tale om Folk, som have mistet Forstanden derved. Tag Jer iagt for Galskab, siger jeg!"

De stode nu for en liden Jerndør. Greven taug, og syntes at besinde sig paa noget. Georg haabede, at dette var Maalet for den natlige Lysttour, og nu lykkedes det ham vel, at bringe Greven tilbage. Men heri feilede han meget. Med hemmelighedsfulde Geberder tog Greven en Nøgle frem, og gav Georg et Bink, han skulde lukke op dermed. Nu blev Denne dog nysgjerrig efter at vide, hvad der var skjult bag denne Jerndør: han tog Nøglen, og forsøgte at lukke op. Laasen var gandske rusten, og kun Georgs anstrengte Kraft lykkedes det omsider, at overvinde dens Modstand. Raslende gik Døren op; Greven lagde Fingeren paa Munden, skred foran, og trak Georg efter sig.

De befandt sig i en Kirke, ikke langt fra Alteret. Paa begge Sider, langsmed med Villerne, syntes Gravminder at staae, prydede med allehaande Billedværk. Ligeoverfor dem, halvt indmuret i Væggen, reiste sig en harniskklædt Mand's Ræmpeskikkelse. Maanen kastede just et klart Lys derpaa, og det var, som om den gamle Ridder skred dem imøde med truende Mine. „Lad blot være, at see paa ham! sagde Greven sagte: Ikke sandt, han truer, og gjør sæle Grimasser? Men lad det ikke anfægte Jer. Før Klokken slaaer tolv, kan han ikke komme frem af Muren, men saa gaar han til Taffels.“

Da hørtes en Puslen paa den modsatte Side af Kapellet. Den store Fløider aabnedes, og lukkedes igjen. Greven gav Georg et Bink, han skulde forholde sig gandske stille, og trak ham hen til en Bedestol tæt ved Væggen.

En lang, tør Mandsskikkelse nærmede sig med iilsomme Fjed. Greven tilhøvskede Georg: „Det er Kong Hans! Hold Jer for Guds Skyld rolig! Han er idag i Civildragt, men jeg kjender ham alligevel. Hør blot, hvor den gamle Beenrad klapper ved hvert Trin!“

Jo nærmere Skikkelsen kom, desto bekjendtere syntes den Georg at være. Midt i Kapelle blev den staaende, og saae sig om til alle Sider, som om den søgte noget. Maanen befskinnede den klart. Georg kunde ikke tvivle længer — nei — det var den gamle Skuespildirecteur.

Fløidøren i Baggrunden gif atter pibende op. Skikkelsen løb hurtigt hen til et Gravmæle ved Siden, klattrede med ængstelig Behændighed op derpaa, og forsvandt bag de derpaa staaende Steensbilleder. Georgs Forundring og Forventning voxte med hvert Dieblif.

To nye Personer traadte ind. En af dem bar en Blindlygte. „Nu gaae de strax til Taffels! sagde Greven: Gjæsterne begynde alt at samles. Blot de ikke blive os vaer, saa maa vi spise med. Er I sulten?“

De to Mænd gif op ad den midterste Gang og nærmede sig Alteret. De vare indhyllede i lange Kapper. For det Gravminde, hvorpaa den gamle

Skuespilbirecteur sad, bleve de staaende. Den ene tog to Lys frem under Rappen, tændte dem ved sin Lygte, og stak dem i de tvende Stager, som stode paa et lidet Alter foran Monumentet. Derpaa gik de op til Hovedalteret, satte ogsaa her to Lys i Stagerne, og gik nu tilbage til den gamle Ridders i Væggen indmurede Steenbilled. Den ene kastede sin Rappe af, og lagde Hækk og Spade, som han havde skjult derunder, hos sig paa Gulvet. Georg saa et aldeles ubekjendt Ansigt. Men da nu ogsaa den Anden lod Rappen glide ned ad Skuldrene, og lagde to blanke Klinsger samt en stor Bog derpaa, da gruede Georg som for et Spøgelse, thi han saa, at det ikke var nogen Anden end — Marchesen.

Den gamle Greve, som hidtil havde seet til med stor Opmærksomhed, stod nu hastigt op fra sit Sæde. Hans Dine rullede vildt; over det ellers saa venlige Ansigt, lagde Banniddet nu først sin frygtelige Lærve. Georg skjalt; men strax fattede han sig, og greb med Mod og Kraft sin Ledsager ved Armen. Men — da nu Marchesen og hans Folgesvend grebe fat i tvende Jernringe, for at opløste en Steenplade, der laae ved Ridders billedets Fødder, da udstødte Greven et saa græsesligt hvinende Skrig, at Georg i Diebliffets Skræk og Forvirring tænkte, Murene maatte briste og Loftbælvningen styrte sammen. Flux rev Greven sig løs fra ham og styrtede frem mod Marchesen. „Holdt, holdt! I Ransmænd! skreg han: Hvad dernede ligger, det er Mit! Afsted med Jer! Af!

sted!" Og hurtigt gribende et af de paa Gulvet liggende Sværde, hug han om sig dermed i blindt Raserie. I høieste Bestyrtelse vege de tvende Mænd tilbage for ham. Ei engang Georg vovede, at komme ham nær.

I dette Dieblik blev det pludseligen gandske lyst omkring dem; paa samme Tid hørte Georg den gamle Skuespildirecteurs Stemme, som af al Magt raabte om Hjelp, og da han vendte sig, saae han Gravvindet, som Hiin havde valgt til sit Skjul, staae i lys Lue. Hvad enten nu en af Kjerterne havde været sat for nær ved Silkegar: dinerne, som forbandt Monumentet med Alteret, eller et af Lysene har været sat for løst i Stagen, saa det var falden om og havde stukket Ild i Alterbogen: hoit slog Luen op, en tyk Røg hvirvlede mod Loftet. Skuespildirecteuren arbeidede af al Magt for at komme ned, og skreg derhos uafsladeligen: „Hjelp! Brand! Red mig! Brand!" De samme Ord gjentog han af og til paa Engelsk eller Italiensk. Georg vidste ikke, hvorhen han først skulde vende sig. Da gik Jerndøren op, og ind traadte Baronen, ledsaget af nogle Tjenere med Fakler. Kun et Dieblik studsede han, overrasket af det sølsomme Skuespil; derpaa ilte han med sine Folk hen til den gamle Greve og afsøbs nede ham. „Marchese! raabte han over til Denne, som mørk fæstede sine Blikke paa Gulvet: Marchese, er denne Eder endnu ikke Advarsel nok?"

Men Georg, som nu saae Greven i Sikkerhed, løb hen til det brændende Alter, for at komme sin gamle Ven til Hjælp. Denne var det imidlertid lykkedes, med sine Fødder at naae en af de ved Siderne af Gravmælet staaende Billedstøtter, der foresillede Haabet, og havde sat sig saaledes paa Rækken deraf, at hans Been hang ned til Høire og Venstre. I høieste Fortvivlelse og i alle Tungemaal raabte og bad han, man vilde dog forbarme sig over ham, og ikke lade ham brænde ihjel heroppe paa Rækken af Haabet. Georg sprang til, og hjalp den Gamle velbeholden ned. Imidlertid rev Tjenerne Gardinerne ned, og standsede Branden.

„Men for Himlens Skyld! raabte Baronen, som imidlertid ogsaa var kommen til: Kjæreste Haselmajer, er det Dem? Hvorledes kommer De hid, og hvilken ond Aand driver Dem til, ved Midnatstid at spille Komædie paa vor Oldefaders Gravminde?“ Skuespildirecteuren stammede og kunde ingen Ord finde til sin Undskyldning. „Nu, nu, De er forstrækket! sagde Baronen: Gaae tilfængs. Imorgen tales vi videre ved. Hvad der saa har ført os hid: De er os altid velkommen.“ Og dermed greb han den gamle Greve under Armen.

Mat og søv fulgte Denne ham uden Modstand. Baronen lod Fløiddørrerne til Kapellet tilslaae indenfra, og tiltraadte Tilbageveien gjennem den lille Dør med hele Toget, undtagen Marchesfen og hans Ledfager, som havde bortfjernet sig tidligere. Underveis fortalte Georg ham, hvor

lunde Alt var tilgaaet. Taus 'horte han til. Udenfor Grevens Bærelse sagde han sine Gjæster Godnat. Men den gamle Skuespildirecteur hængte sig, efter at man havde anvist ham hans Bærelse, ved Georgs Arm, og fulgte ham til hans, hvor han, som overlagen i alle Lemmer, kastede sig ned paa en Lænestol, og lukkede Dørene i yderlig Mathed.

Syvende Kapitel.

Et Kvarteer var vel forløben, og endnu stedse laae den Gamle i den samme Stilling, ubevægelig, med lukte Dørene; alle de Spørgsmaal, Georg gjorde ham, besvarte han kun med en stille, smertelig Hovedryssen. Da indtreen en Tjener, satte en Flaske med to Glas paa Bordet, og sagde: Baronens lod Hr. Haselmajer bede ret meget, han vilde drikke et Par Glas af denne gamle Vin, hvorved han sikkest vilde forekomme alle onde Følger af den havde Skræk. Haselmajer rørte sig ikke. Men da Tjeneren var gaaet, aabnede han det venstre Døer en Smule, kastede et Blik over til Bordet, og lukkede det strax igjen. Georg skjenskede i, bragte ham det fulde Glas, og bad ham ligeledes følge den omhyggelige Berts Forskrift. Langsomt løftede den Gamle Armen op, dog uden at aabne sine Dørene, samlede med Haanden efter Glasset, greb det, nippede dertil, og tsunte det.

„Jeg er forloren! begyndte han med sagte Røst: Lillintetgjort! Et Nul! Jeg er mindre end et Menneske, jeg er en Udsel! Hoistærede! — her stod han op, og stillede sig foran Georg med foldede Hænder — Hav den Barmhjertighed, at give mig nogle Næsestyvere. Jeg har fortjent det, og maaskee lader Skjebnen sig forsones derved. Thi af, hvad skal jeg nu sige Baronnen imorgen? Jeg maa lyve for ham. Og vil han troe mig? Hvad vil han tænke om mig?“ Han løb hen til Bordet, skjenkede et Glas fuldt, og tømte det i eet Drag. „Forbandet — sagde han — forbandet være al Godmodighed og Urtighed i Verden! Troe mig, Godmodighed er den sande Last, som slaaer sin egen Herre paa Halsen. Seer De — jeg vil betro mig til Dem; De vil hjælpe mig, De vil raade mig, thi jeg seer det paa Dem, denne runde Hage, denne blodiformede Mund, denne mildtrunne dede Næsetip — ja, min Bedste, De er ogsaa En af de godmodige Narre! — Nu, seer De vel, den første Elsker i mit Skuespillereselskab — De kjender ham jo — seer afvigte Mar Grevinde Mathilde i Doberan; en usalig Lidenskab griber ham med gruelig Magt. Den lader ham hverken Rist eller Ro, den fortærer ham, ja, den vil dræbe ham, hvis den ikke tilfredsstilles. Jeg er Vidne dertil, og betvungen af Medlidenhed, dræven af Godmodighed og Urtighed, lader jeg mig overtale til, at følge ham hid, og her med mine graae Haar at spille postillon d'amour. Og som jeg nu sniger mig gjennem Haven i den

stille Nat, kommer tvende Mænd, indhyllede i Kapper, henimod mig, og paa Mælet kjender jeg allerede langt fra Marchesen, som efter min Formening var reist herfra. Og Herre! Denne Marchese er den unge Skuespillers Fader, og denne Marchese er Grevinde Mathildes bestemte Brudgom! I min dødelige Stræf tiltræder jeg i Hast Tilbagetoget; de to Mænd følge mig i Hælene, jeg finder Døren til det gamle Slotskapel halvåaben, uden Betænkning stjer jeg derind, og træder mig nu fuldkommen sikker. Paa det Løb! ^{Læ} saa herhen forfølge Mændene mig, og for mig bliver intet Andet tilbage, end at skjule mig paa hiint ulykkelige Monument. Det Øvrige veed De."

„Marchesen er den unge Skuespillers Fader? raabte Georg forundret: Marchesen?" — „Et! Tal ikke saa høit, sagde den Gamle, og lagde Singeren paa Munden: Kun Dem har jeg sagt det. De vil ikke forraade mig, ikke gjøre mig og ham ulykkelige. Han er hans Fader. O, jeg gruer for denne Marchese! Efter at han paa en sælsom Raade, og som man siger, ikke uden egen Brøde, har mistet en elsket Hustru og sin yngste Søn, har han ogsaa forstødt denne sin Første fødte, og lægger sig nu efter hemmelige Konster og Videnskaber, for at stille sit fattige Hjertes Savn. Efter at have bortkasket sin Himmel, har han givet sig i Helvedes Bold, og Alt hvad der kommer ham nær, maa gaae tilgrunde med ham. Den gamle Greve har han ogsaa lokket til, at tage Deel i hans mørke Jdræt, og en Nat ere

de Begge, for rum Tid siden, nedstegne i Slots-
 Kapellet, og have løftet Stenen af den gamle
 Udo's Grav, hvis Billed staaer indmuret i Væg-
 gen, og om hvem Sagnet gaaer, at han, hoist
 erfaren i den sorte Kunst, har taget det Perga-
 ment, hvorpaa han nedskrev sin Hemmelighed,
 med sig i sin Kiste. Hvad der nu videre er skeet,
 har aldrig Nogen erfaret, men vansittig har den
 gamle Greve været siden hiin Nat. Og nu denne
 uhyggelige Forbindelse mellem Marchesen og Grevs-
 in Mathilde! Det kommer mig fore, som jeg
 stuer ned i en bundløs Usgrund. Som man siger,
 have Greven og Marchesen engang, i en sværmerisk
 Begejstrings Stund, tilsvoret hinanden med en
 frygtelig Eed, at ville besegle deres Pagt ved at
 forbinde deres Familier med hinanden. Da nu
 Marchesen troer sig bargeløs, vil han, overvun-
 den paa sin gamle Alder af en brændende Kjærs-
 lighed til Mathilde, selv opfylde, hvad han har
 svoret. Men Grevinde Mathilde troer sig bunden
 ved sin Faders Eed, og underkaster sig, med from
 Resignation, Himlens Villie. Og, mærk vel!
 Retop nu maa Sønnen, den forstødte Søn, finde
 Faderens Brud, og maa elske hende, og ak! hvis
 ikke alle Solemærker skuffe, elskes han igjen! Der
 seer De de sorte Traade, hvoraf Skjebnen truer
 at væve den græsseligste Forbrydelse i Tidens Løb!
 Og maastee skeer det Gruelige alt i dette Dieblik!
 Thi er den unge Marchese ikke her? Vil han ikke
 undre sig over min Udeblivelse og søge mig, ja
 vove sig selv ind i Haven? Og naar nu Søn og

Fader mødes, Begge med den bittere Harm, med den brændende Lidenskab i Hjertet! Ak, og jeg kan ikke træde imellem dem! Hør! Hvad var det? Hørte De ikke et Skrig?" — Han sprang til Vinduet. „Nei, vedblev han: Alt er stille, og som et Liigklæde ligger den sorte Nat over Haven. Kun bæres det mig fore, som jeg hører en uhyre Skjebnes sjerne Vingeflag. Ak, og jeg, en gammel Ven og trofast Tjener af dette Huus, kan ikke afvende, hvad der truer. Afvende? Afvende, siger du, Elendige? Du, som selv gaaer den mørke Skjebne tilhaande, du, som selv sniger dig ind i dette Huus ved Nattetid, for at dræbe dets Fred, du, som nærer og pleier Ungerskvendens uheldsvangre Lidenskab! O, at det aldrig blev Dag! Hvorledes skal jeg bestaae for Baronnen, min høie Belynder? Med Foden vil han sparke til mig, som til et giftigt Kryb! Ak, og den skønne Contract, jeg just vilde slutte med ham, for ved Marchesens Bryllupsfærd at spille paa hans Slot — den er forsvunden som en Sommernatdrøm! See, det er det skønne Lod i denne Verden! Bestømmet, foragtet, en Spion, en Ligger er jeg nu. Ingen adelig Familie indlader sig mere med mig. Saaledes har jeg selv jaget min Lykke ihjel og redet mit Haab tilskamme som en ussel Skindmær! Bee mig! Ja, det gjorde jeg. Thi sig selv, bedste Herre, sig selv, om De ikke saae mig ride baglænds paa Haabet? Ha, hvo som ikke mister Forstanden over saadanne

ting, han har ingen at miste! — Jeg vil lægge mig til Hvile. Tilfængs! tilfængs!” —

Med hoi, tragisk Bærdighed greb han Wiins flasken, stak den under sin venstre Arm, tog sit Lys, og gik gandske gravitetisk ud af Døren. Forstemt saas Maleren efter ham.

Ttende Kapitel.

Da Georg vaagnede næste Morgen, bragte Husets gamle Tjener ham en Afstedshilsen fra Skuespildirectøren, som, efterladende sig et Brev til Baronens, var bortreist ved Daggry. Den Gamle foiede til, at han havde spurgt om Georgs Navn, og at han, saasnart han hørte det, syntes levende overrasket. „Georg Haberland! Georg Haberland! havde han udraabt adskillige Gange: Altsaa var det ham! Hvor sølsomt! Skade, at jeg ikke vidste det før!”

„Nu — vedblev den Gamle snaksom: De vil snart finde Leilighed til, at spørge ham selv om Aarsagen til denne Forundring, thi, som jeg hører, kommer han paa Baronens Slot, for med sit Selskab at forherlige vor unge Grevindes Bryls Lupshoitid. Det vil blive en Festivitet! Og tager jeg ikke meget fejl, saa feire vi paa denne Dag en dobbelt. Thi Grevinde Natalie betænker sig nok.” — Georg stirrede paa ham, og gjentog ueppe hørligt: „Grevinde Natalie!” — „Jh ja, svarte

Him: den unge Fyrste, hvis Gudsfer grændse til vores, beiler til hende, og kjøndt hun har erklæret, ei at ville forlade sit Hjem, saalænge hendes Forældre leve, saa tvivler jeg dog ikke om hendes endelige Samtykke, thi hendes Fru Moder ønsker det selv, og Fyrsten er en meget vakker og behagelig Herre."

Den Gamle var for længe siden gaaet, og endnu sad Georg som en Drømmende, med Haanden under Kinden. Omfæder sprang han op, og idet han med hastige Skridt gik op og ned i Stuen, blev den Beslutning fast i ham, at forlade dette Huus og ikke see Natalie mere. Han tænkte blot paa et passende Paaskud. Intet var ham derfor beleiligere, end et Besøg af Baronnen, som foreslog ham, endnu idag at følge med ham til hans Slot Freileben. „Jeg har nu engang gjort Regning paa Dem og Deres Konst, sagde han: og vi have ingen Tid at spille.“ Georg sukkede, og da Baronnen havde forladt ham, iilte han at indpakke sit begyndte Malerie. Derpaa gik han ned, for at tage Afsted fra Grevinden.

Hun var allene med Natalie. Begge syntes at have grædt. Georg maatte gjentage sit natlige Eventyr. Grevinden fortalte ham derimod, at Lægen imorges var kommen fra Staden, og havde fundet Grevens Tilstand uden al Fare. Efter den sidste voldsomme Rystelse begyndte han endogsaa at vende sig Fortiden bevidst, og der var det bedste Haab om hans fuldkomne Helbredelse.

Nu traadte Baronen reiseferdig ind, ledsaget af Mathilde og Marchesen. Georg stod op, at hilse de Sidste; da skred Marchesen alvorlig henimod ham, greb hans Haand, saae ham længe stivt i Øinene, og slap den derpaa igjen med en vemodig Hovedrysten. Men Georg vendte sig til Grevindens og Mathilde, for ihast at sige dem Farvel. Dog — da han nu ogsaa nærmede sig Natalie, overmandede den Tanke ham, at dette var et Farvel for evigt. Han trykte hendes Haand til sit bankende Bryst, derpaa mod sine bævende Læder, og Laarer sprøede af hans Øine. Spørgende saae Natalie paa ham; men pludseligen stoi en mørk Rødme over hendes Kinder, hun slog Øinene ned, og med et flygtigt Tryk drog hun Haanden til sig, vendte sig bort, og gik hen i Vinduet. Georg skjulte sine vaade Øine ved en dyb Compliment for de Dørige, iilte ud, fastede sig paa Hesten, og galopperede afsted i saadan Fart, at Baronens neppe kunde følge ham.

Niende Kapitel.

Paa Slottet Freileben fandt de Alt i stor Virksomhed. Bygningen af det prægtige Huus, Baronens havde ladet opføre ved Foden af Slotsbjerg, hvorpaa de stolte Ruiner af den gamle Borg endnu saaes prange, var nys bleven fuldendt; Bærelsernes Udpyntning sysselsatte endnu en

Mængde Mennesker. Georg maatte, efter Barons Dnske, overtage Opsynet med disse Arbeider. Dog forglemte han ingenlunde sit begyndte Malerierie. I et til hans Bærelse stødende Kabinet, hvor til han stedse bar Nøglen hos sig, havde han opstillet det, og arbeidede derpaa i de tidligste Morgentimer. Han blev fast i sin Beslutning, ikke at see Natalie mere, og modstod Baronens Indbydelsler under mangehaande Paaskud. Kun sit Malerierie vilde han fuldende her, Baronen vilde han hjælpe at fuldbringe Anordningerne til Bryllupsfesten, men Aftenen forinden vilde han forlade Slots tet. Det første Maal for hans Vandring i den vide Verden skulde være den Herrnhuterkolonie, hvor hans Moder havde tilbragt sine sidste Dage. Saaledes vare nogle Uger forgangne, da Baronnen uventet meldte ham, at Marchesen vilde holde Bryllup om saa Dage. Georg blegnede.

„Dette Budskab overraster Dem, sagde Baronnen: og mig kommer denne Fest ogsaa noget hos vedfulds i Huset. Dog glæder det mig, at det skeer saa snart. Marchesen er en fortreffelig Mand, og jeg er overbediist om, at han vil gjøre Mathilde meget lykkelig; alligevel har jeg, uden at vide hvorfor, seet denne Høitid imøde med bange Forventning. Jo før den vorder holdt, desto før vorder jeg hver Befymring qvit, og den forunderlige Anelse, som hidtil har hvilst saa tungt paa mig, har ingen Næring mere. Spar Intet, for at fuldende idetmindste det Nødvendigste; især anbefaler jeg Dem vort lille Theater. Ogsaa Mars

chesen er en Elsker af Skuespillet, og jeg har alles rede sendt Tilbud til vor gamle Ven, Haselmajer."

„Og Grevinde Natalie's Bryllup — — ?“ spurgte Georg med vaklende Stemme. Forundret saae Baronnen paa ham en Stund, derpaa sagde han med et halvundertrykt Smil, som spillede om hans Mund: „Nei, min Georg! Natalie's Bryllup kommer ikke til at staae denneinde. Hun har endnu igaar paa det bestemteste erklæret sig mod enhver Forbindelse, som kunde stille hende fra hendes Forældre.“

Det var en listig Musik i Elskerens Øren. Men — saa tiltalte han sig selv, da han var allene — du Daare, hvi jubler du da? Hvad Lykke har du da fundet? Om end Natalie ikke ægter Fyrsten, forandrer da dette det Mindste i dit Forhold til hende? Og er du ikke ligesuldt det arme Hittébarn?

Men han maatte sige, hvad han vilde: det uforstandige Hjerte vedblev endda at juble, og hans Beslutning, ei at see Natalie igjen, begyndte stærkt at vakle.

Tiende Kapitel.

„Ja, raabte Georg, Morgenen før Bryllupsfesten: ja, endnu engang vil jeg see hende, endnu engang indpræge de milde, herlige Træk i mit Hjerte, og derpaa fly!“

Billedet var nu næsten fuldbendt, og torde vise sig for Fremmedes Blikke. Hvo kan fortænke Kunstneren i, at han selv vilde indføre det i Verden, selv være Vidne til dets Indtryk paa dem, han viste det? Han bragte Maleriet ind i et lyst og rummeligt Værelse, som paa den ene Side grændsede til hans, paa den anden til Skuespilsalen, og opstillede det her i tilbørligt Lys.

Han var endnu ikke færdig dermed, da han hørte Pidskesmæld og Vognraslen paa Steenbroen udenfor Slotsgaarden. Hans Hjerte begyndte at banke; han meente strax, det maatte være Grevindens med sine Døttre. Hans Hjerte bankede stærkere, jo nærmere Vognen raslede. Nu rumpede den gennem den hvalte Port. Georg ventede nu at see Grevindens stolte Skimler: men see! Fire sorte magre Bondetrikker trak en sværtbelæstet Vogn gennem den dunkle Hvælving. Vognen var bedækket, halvt med et sort, halvt med et rødt Teppe. Mangehaande besynderlige Apparater, Baasben, Faner og Hesteramper, hang ned langsmed Siderne, eller ragede iveiret; men for paa Vognen sad den bredskuldrede Hansourst, iført den erhvervede Plydsesvest, og syntes bitterlig at græde. Georg begreb nu vel, at det var Haselmajer, som holde sit Indtog. Saa Dieblikke efter treen Denne has stigt ind til ham, indstændigtbedende: „Min bedste Ven! Kom, staae mig bi, hjælp mig at faae det Uhyre ned af Vognen! O Gud, det bliver min Død! Den Vesel vil ikke herved. Hvad skal jeg gjøre? Baronens ønsker, at jeg allerede i Aften skal

gibe en Forestilling, for at underholde det høie Brudepar, der ventes hvert Dieblig, og just idag kaster den sorte Dæmon, som forfølger mig, min Pudel under et Bognhjul, og dræber ham, og denne Pudel var min Harlekins Favorit, som han har givet sit hele Hjerter, pleiet og elsket med moderlig Omhed. Og nu sidder han paa Bognen med Liget i Armenene, og har nu allerede grædt en Time i et væk, saa en Steen maatte røres derved, og vægrer sig ved at stige ned, og endnu mindre vil han spille. O kom, staae mig bi, min dyrebareste Ven, min høitelskede Georg Haberland! O vidste De, hvor kjær dette Navn er mig, og hvor det glæder mig, omsider at have fundet Dem, som jeg søgte saalænge! Jeg har vigtige Ting at meddele Dem — men derom siden. Kom nu og hjælp mig!" Med disse Ord greb han Georg under Armen, og drog ham med sig ned i Gaarden.

Her holdt den store Bogn for Døren; Hestene vare fraspændte; men oppe paa den sad Hansvurst med Pudelliget paa Skjodet, og snøstede i et væk. Baronnen kom ogsaa til. Skuespildirectorens ren treen tætt hen til Bognen, og bad den Ders paaiddende sagne, men dog ret bønligt, om at stige ned. Men Hansvurst sad ubesvægelig, uden at svare, ja uden at slaae Dinene op, og grinte endnu ynkeligere. „Men i Pokkers Skind og Been! raabte den Gamle omsider: Min gode Son, vil Du da blive siddende deroppe til evig Tid?" — Hansvurst nikkede med Hovedet. — „Nei see bare! skreg Hiin, idet han vendte sig til Georg:

See bare, den Belial nikker med Hovedet! Han vil blive siddende deroppe til evig Tid! Du ufornuftige Stok, har Du da nogensinde i Dit Liv eftertænkt, hvad det vil sige, naar Nogen siger: til evig Tid? Hvad, caudex? Og om Du end bliver siddende deroppe hele Resten af Dit Liv, saa er dette, i Forhold til Evigheden, ligesaameget, som om en Luus vilde bide en Elephant ihjel, Du Daare! Thi i Sammenligning med Evigheden er det gandske det samme, om Du siger af nu i dette Dieblik, eller om Du bliver siddende i hundrede Aar. Kom derfor herved, Kablian, Kjæreste, Bedste! Alt Menneffeligt er endeligt; Smerte og Glæde have deres Grændser. Kom herved, gode, herlige Dreng!" — Hansbursk sad som en Muur. — „Jeg vil jo gjerne indrømme Dig, vedblev den Gamle: at Mylord er Dine Laarer værd. Det var et fortræffeligt Væst! Det var en Menneffes sjel i et Dyrs Lignelse! Og hvor elskede han Dig ikke, hvor har Du ikke elsket ham igjen! Du har pleiet ham, opfodt ham, opdraget ham, ja jeg veed det vel, Du har været ham i Moders Sted, thi hans Moder døde strax efter at have fodt ham — ja, Du troe Sjel, græd kun, jeg veed det vel, Du har ogsaa elsket ham som en Moder!" — Hansbursk hulkede høit. — „Dog, begyndte Hiin igjen, efter en Pause: Skiebnen bryder sig kun lidet om vor Kjærlighed. Den sondertræder Pudels Hjerter som Kongehjerter, og hvad bliver vel tilsbage for det arme Menneffe, uden det, ydmygeligt at bøie sig for den? Nu kalder os Pligten, min

Søn. Vi skulle spille i Aften." — Hansbursk rystede paa Hovedet. — „Vi skulle spille for vor naadige Mæcen og hans hoieste Gæster. Far der: for vel, Farvel!" Han greb en af Pudelens nedhængende Potter. — „Farvel, Mylord! Stig ned, elskede Sjel, vi vilde begrave vor Ven. Kom, kom!" — Han rakte ham Haanden, for at hjælpe ham ned. Baronnen kunde ikke holde sig længer, han brast i lydelig Latter. Men Hansbursk stak sig bister til ham, bortskodte Skuespildirecteurens Haand, og raabte hulkende: „Lad mig være, jeg bliver siddende!"

Da forvandlede pludseligen den Gamles Bevægelse til den heftigste Vrede. Lig en Besat sprang han omkring, kastede sin Hat paa Jorden, og trampede derpaa. „Carnifex! skreg han: Fordømte Pinebænk, hvortil Skjebnen har bundet mig, vil du da gandske sonderstaa min Sjel? Fordømte Misfoster, som den lunefulde Natur i sin Harme har skabt til min Qual! Hvi har jeg ikke myrdet dig forlængst med disse Hænder!"

Baronnen hidvinkede en Tjener, som just vilde gaa ind i Huset med en Biinkurv, og spurgte ham med hoi Røst, om Frokosten var færdig, at de nysankomne Gæster kunde faae Noget at styrke sig paa. Tjeneren svarte Ja, og yttrede smilende, at Storstedelen af de Fremmede allerede vare i Lag med Maden, og blot ventede paa Vinen. „Nu da, min Ven! sagde Baronnen til Hansbursk: Vil De ikke ogsaa tage Deel deri? Jeg mener, De

har ingen Tid at spille, og min Viin onsker, og saa hos Dem, at indlægge sig Vre."

Synet af Viinflaskerne havde allerede lokket Narren et godt Stykke ned af hans hvide Sæde. Baronens Tale bragte ham endnu længere ned, og Haselmajer passede sit Snit, rev ham ned af Bogstuen, og flæbte ham ind i Huset.

Ellevte Kapitel.

Georg var fulgt efter det underlige Par ind i Salen, hvor hele Selskabet var forsamlet, thi det laae ham paa Hjerte at erfare, om Marchesens Søn var med. Han fandt ham ikke. — Da han, glad derover, atter treen ud i Gaarden, hørte han andengang en Vogn komme raslende. Det var Grevindens. Georg iilte til, aabnede Vognsdøren, og bød Grevinden sin Haand. Han kastede et Blik paa Natalie. Hans Dine mødte hendes, og rødmande slog hun dem ned. Endnu aldrig meente han at have seet hende saa smuk. Hans Haand rystede saa heftigt, at Grevinden spurgte ham bekymret, om han var syg.

Nu kjørte nok en Vogn frem. Marchesen, i Uniform, sprang ud. En ung Mand, ligeledes i Uniform, fulgte ham, og medens Georg førte Grevinden ind, bemærkede han, idet han saae sig

tilbage, at den unge Officeer ilste hurtigt til, hjælp Natalie ud af Vognen, og bød hende Armen.

Baronen bad Georg opbyde Alt, for at Skuespillerne kunde give en Forestilling endnu idag, hvilket han ønskede saameget hellere, som hans Svoger, den gamle Greve, der nu var paa bedste Veie til Helbredelse, ligeledes kunde ventes hvert Dieblif. Georg hørte neppe hvad han sagde, og gav saa forkeerte Svar, at Baronens saae paa ham med Forundring, og forlod ham med Hovedrysten. Ved Bordet blev det endnu værre. Den unge Officeer havde faaet sin Plads ved Natalie's Side, og hun syntes meget mild imod ham. Georg sølte sig paa Pinebænken. Han fortrød, at være bleven her, og fordømte sit Hjertes Svaghed. Og dog kunde han ikke stikke sig fra sin Qual, men blev siddende som naglet til Stolen, skjøndt Skuespildirecteuren havde ladet ham bede, at komme ud til ham et Dieblif. Først da han sendte Bud andengang, gik han ud til ham i Forsalen. Her modtog den Gamle ham med Klager over Mangel paa nødvendige Requisiteer til Skuespillet, overrakte ham en lang Opskrift, og bad ham komme ned paa Theatret. Istædetfor at svare, spurgte Georg, om han havde seet den fremmede Officeer, om han kjendte ham, om det maaskee var den unge Første fra Rabolaget? Den Gamle benægtede det Sidste, og yttrede, at Officieren, saavidt han vidste, var En af Familiens nærmeste Slægtninge.

Med noget lettere Hjerte betraadte Georg Theatersalen. Han fandt her samtlige Skuespillere,

der strax omringede ham og bestormede ham med nye Bønner og Fordringer. Lommermand og Smedker maatte hid; Alt, hvad der kunde føre en Naal, blev sat i Bevægelse; Musikanter og Stas tister bleve fremkaldte.

I denne Uro fik Georg neppe Tid at spørge Skuespildirecteuren, hvad det var for vigtige Ting, han havde at meddele ham. Den Gamle meente, nu var der ingen Tid til sligt. Georg bad ham, han vilde dog idetmindste forklare ham den levende Deel, han syntes at tage i hans Navn. — „Hvad! raabte den Gamle: Jeg skulde ingen Deel tage i Et af de fortreffeligste Menneskers Navn? Troer De da, min unge Ven, at De er den Eneeste, som har elsket min gamle Lorenz? Nu, saa viid da: han var min Svoger, han var min trofaste, høit elskede Ven, ja, jeg kan sige, den Eneeste, jeg har havt paa Jorden!“

„Deres Svoger? raabte Georg forundret: Saa er De den samme Grisaldi — — ?“ — „Om hvem han sikkert ofte har talt! afbrød Hiin: Ja, det er mig. Hans Søster var min Kone. I disse to Mennesker levede jeg engang, min Ven. Ja, dengang levede jeg! Vi havde ikke seet hinans den i femten Aar, min gamle Lorenz og jeg. Min Hustrues Død havde drevet mig ud i den vide Verden. Da jeg nu igjen traadte over hans Dørs tærskel, da tænkte jeg: nu, halvt lever du idetmindste endnu! — Jeg fandt min gamle Ven paa Dødsfengen. Hvad han talte til mig, hvorledes

han længtes efter Dem, hvad Vrende han gav mig til Dem — — Fasten efter Skuespillet kom; mer jeg op paa Deres Bærelse; da skal jeg med; dese Dem Alt."

Tolvte Kapitel.

Saaledes var omsider Aftenen, og den til Skuespillets Begyndelse fastsatte Time, kommen. Georg lod Skoderne i Theatersalen lukke og Lyse tænde, gik derpaa med en vis bange Høitides lighed ned til Selskabet, for at melde Skuespillets Begyndelse, og bad Grebinden Armen, for at føre hende op.

Fulde af Forventning toge Alle Plads. Og saa den gamle Greve var kommen, og sad mellem Natalie og hendes Moder. Hos Natalie sad Mathilde, bag hende Georg. Orkestret, som, formødelst Theatrets ringe Forhøining, havde faaet sin Plads, ikke foran samme, men ved den ene Side, bestod af en Trop böhmiske Musikanter. Efter en brusende Symphonie fløi Teppet op. Georg foer sammen. Men da han saae Harlekin som Tjener sidde og snørke i en Lænestol, havde han Lyst til, at smile ad sig selv; dog vilde det ikke lykkes ham ret dermed, og selve Epøgen i det lille Lystspil, som blev givet først, syntes ham fuld af alvorlig Betydning, liig Lynglimt, som forkynnder det optrækkende Uveir.

Baronen var under Epillet bleven kaldt ud. Da nu Teppet faldt, og han endnu ikke var vendt tilbage, meente Georg, der kunde være forefalden noget paa Theatret, som gjorde hans Vistand fornøden, og ilte derop. Skuespildirecteuren kom ham i sin Rolles Kostume imøde med udbredte Arme og raabte: „Saa er da min Anelse opfyldt! O, hvilken Time venter Dem, min unge Ven.“

„Min Gud! raabte Georg: Hvad vil De? Hvad er — — ?“ — „Spørg ikke mig, afbrød ham Hiin: spørg ikke nu, ikke her! Sørgespillet skal strax begynde. Gaae, opsøg Baronen, han veed Alt, han har Papirerne, som angaae Dem —.“

„Hvilke Papirer? Tal, jeg viger ikke af Pletten, før jeg veed — —.“

Den Gamle vred sine Hænder. „O Du barmhertige Fader! Skrig ikke saa høit! De Papirer, mener jeg, som den gamle Lorenz Haberland har betroet mig til Dem. Da jeg aabner min Kuffert, for at tage et Par hvide Silkestrømper frem til min Minister, falder den forseglede Pakke mig i Hænderne. Seglet er gaaet op. Jeg bliver bange, dog kaster jeg et Blik deri, et eneste, og see, der staaer min Anelse udtalt strax paa den første Side! Mine Hænder skjælve. Intet Dieblisk længere vil jeg beholde det skjebnesvangre Dokument. Jeg lader Baronen kalde ud, og betroer ham det. Gaae, løb, søg ham op, han søger maastee Dem — o Himmel, Musikken begynder allerede!“

Georg ilte atter ned i Salen. Baronen var endnu ikke der. Teppet gik op, Sørgespillet bes

gyndte. Men strax efter de første Scener, og efter at have seet Helten i Stykket, en ung Skuespiller, som han endnu ikke kjendte, men som i sin Figur havde megen Liighed med Marchesens Son, meddeelte Georg Grevinden, som ogsaa savnede Baronen, sin Beslutning, at opsøge Denne, og forlod Salen. Men forgjæves gjennemsoi han hele Huset, endogsaa Haven; han var ingensteds at finde. Uandeløs, næsten fortvivende af Utaalmodighed, treen han atter ind i Skuespilsalen, og her fængslede Stykket strax al hans Opmærksomhed.

Uden Akt af Sørgeospillet var alt begyndt. Tilskuerne syntes dybtgrebne deraf. Den Skuespillerinde, som just forlod Scenen, ledsagedes af mange Taarer. Da hørtes pludseligen en sølsom Larm bag Couliiserne. Georg troede at bemærke en heftig, dog sagte ført Ordvevling, og at skjelne den gamle Skuespildirecteurs ængstelige Stemme. Scenen blev gandske tom. Omfider treen den Skuespiller, som gav Hovedrollen, hastigt ind, blev staaende et Dieblif, som for at fatte sig, og skred derpaa rask frem i Prosceniet, hvorfra hans Blikke vildt gjennemsoi Salen, som om de søgte Noget. Med mistroist Die fulgte Georg alle hans Bevægelser, der syntes ham, uden at han vidste hvorfra, yderst paafaldende. Men hvorledes blev han rilmode, da nu Denne udtalte de første Ord! Det var ikke den unge Skuespillers Røst, han før havde seet, skjøndt Figur og Dragt gandske var den samme! Da han tog ham endnu skarper i Dies syn, bemærkede han ogsaa tydeligen, at Ansigtets

trækkene vare heel forskjellige. En gruelig For-
 modning havde neppe Tid, at komme til Besidst-
 hed i hans Sjæl; de næste Ord, Skuespilleren frem-
 sagde, gjorde den til fuldkommen Vished. Det
 var udenfor al Tvivl. Mennesket deroppe paa
 Bræderne var Marchesens Søn! En kold Haand
 greb i Georgs Barm. Hans første Tanke var
 Natalie og hendes Søster. Han saae hen; Begge
 syntes at ane Noget. Mathilde var blegnet, og
 stirrede forskædet paa den Spillende. Natalie saae
 sig rask om til alle Sider; ængsteligspørgende blev
 hendes Blik fæstet paa Georg, og syntes at ops-
 fordre ham til Hjælp. Ogsaa Marchesen syntes
 at studse ved Lyden af den bekjendte Røst, og en
 stigende Uro viste sig i hans Miner. Men hvad
 skulde Georg nu gjøre? Baronnen, som ene kunde
 raade her, var ikke at finde, og at foretage noget
 paa egen Haand, torde han ikke vove.

Skuespilleren gik imidlertid videre i sin Rolle.
 Alt, hvad Rørende og Rystende en uheldelig Kjær-
 lighed har, syntes med Magt at kæmpe sig frem
 til Lyset af et martret Hjertes Jnderste. Liig en
 mægtig Strøm, trængte hans Tale ind i Tilhørers-
 nes Sjele, og rev dem bort med sig ud i Lidens-
 skabens oprørte Hav. Her var ikke mere Tale
 om noget Spil, om noget Bedrag; det var Sands-
 heden selv, som greb Livet i dets inderste Rod.
 Intet Die blev tort. Krampagtigt havde Mathilde
 grebet sin Søsters Arm. Ogsaa Georg følte sig
 dybttrystet. Og stedse videre! bruste paa Scenen
 Lidensskabens Storm. Kun afbrudte Ord trængte

sig frem af den Ulykkelige's kæmpende Bryst. Nu fremtreen han taus til Randen af Theatret. Hans Blik dvælede paa Mathilde. I hans Sjel sønnes at rase en frygtelig Kamp. Han vaklede. Hans Knæe rystede. Men flux anstrengte sig alle Muskel som i Krampe. Dog — nu seirede Lidenskaben: han sank i Knæe; han afrev Masken, som bedækkede en Deel af hans Ansigt, Taarer styrte af hans Øine. Han udstrakte de skjælvende Hænder mod Mathilde — men pludseligen sprang han op med et smerteligt Skrig, ned af Theatret, og kastede sig for Mathildes Fødder. „Her lad mig døe! raabte han mat: Kun hendes Kjoleflig vil jeg berøre! Kun eengang lad mig sige, at jeg elsker hende! Da vil jeg døe! Ak, jeg doer jo gjerne! Marchese, drøb Eders Søn! I gjør en Barmhertighedsgjerning. Hvad skal han med det Liv, som I forstøder og forbander?“

Etis som et Steenbilled sad Marchesen; nu floi en dunkel Rødme over hans Ansigt. Han reiste sig og raabte med bævende Læber: „Elendige Comediant! Foragtelige Knegt!“ —

Rask sprang Sønnen op, hans Haand greb efter Kaardefæstet, men paa Halvveien sank den tilbage, og med halvqvart Stemme, med det vrede deluende Blik stivstirrende paa Faderen, sagde han: „Var jeg det, hvis var vel Skylden da?“

Med Anstrengelse dæmpede Marchesen sin Forbittrelse, treen hen imod ham, tog ham ved Armen og sagde: „Hvad vi have at tale med hinanden, taaler ingen Vidner. Følg mig!“

„Vel! svarte Hiin: Jeg skjæler ikke for at gjøre Regnskab for min Færd!“ Han bødte sig over Mathildes Haand, som laae afmægtig i Nastalie's Arme, trykte den mod sine Læber, og fulgte sin Fader rast til Døren, som førte til Sideværelset. Marchesen stødte Døren op, og Begge forsvandt.

Nu først kom Georg ret til sig selv. Marchesens Søn var, som han før havde formodet, hans Redningsmand i Rom. Han fløi til Sideværelset. Døren var indvendig tillaaet. Men Georg, som det hurtigt randt i Tanke, at dette Gemak paa den anden Side stødte til hans — det var det, hvori han havde opstillet sit Billed — tilte ud af Salen, gjennem Corridoren til sit Værelse. Her fandt han Baronen, siddende ved Bordet og læsende med stor Iver i nogle Dokumenter. „Min Georg! raabte han: min dyrebare Georg!“ og kom ham imøde med udbredte Arme. Men idet samme hørtes Marchesens rasende Stemme i Sideværelset; „Træk! skreg han til sin Søn: Træk, Elendige, forsvar Dig!“ — „For Himlens Skyld, Hjælp her!“ raabte Georg og styrtede mod Døren. Han rev den op, og veeg tilbage, forfærdet ved det gruelige Eyn.

Marchesen havde draget Raarden og trængte rasende ind paa sin Søn; dreven til det Yderste havde ogsaa Denne omsider revet sin Klinge af Skeden, og den græbselige Kamp mellem Fader og Søn begyndte.

Det Lufttræk, som bevirkedes derved, at Georg rev Døren saa hastigt op, havde grebet det Klæde, hvormed Georg havde tilhyslet sin Moders Billede; det gled ned, og faldt paa Jorden. Den unge Marchese, som stod ligeoverfor Billedet, kastede et flygtigt Blik derpaa. Som berørt af en Lynstraale, foer han tilbage; Bredden i hans Ansigt veeg for glad Forundring. „Min Moder!“ raabte han, og iilte mod Billedet med udbredte Arme, og raabte atter: „Min Moder!“

Studsende havde Marchesen vendt sig, og da han saae Billedet, foer ogsaa han tilbage, og Forundring og Overraskelse bandt hans Tunge. Men omsider styrtede han, med det høie Udraab: „Kosamunda!“ ligeledes hen mod Billedet. Og Kosamunda skuede vemodigsmilende ned paa Fader og Søn. Men den unge Marchese forstod det vemodige Smil, og kastede Kaarden langt bort, og styrtede hen for Faderens Fodder, og omslyngede hans Knæ, og græd høit. „Min Søn! Min Søn! sagde Faderen sagte, med frembrydende Taa- rer: Kosamunda! Du giver mig min Søn igjen?“ Og han bøiede sig ned, og vilde løfte ham op, og formaaede det ikke. Da stoi Georg, fuld af glad Bevægelse, og endnu gladere Anelse, hid, og greb den vakkende Fader i sine Arme, og lagde Hovedet mod hans Bryst. Da traadte Baronnen til og raabte: „Du lykkelige Fader! Ogsaa Denne er Din Søn!“

Studsende, ja hartad forfærdet, stirrede Marchesen paa ham. Men Hiin rakte ham de Hænder

rer, han holdt i Haanden, og sagde: „Kjender De Rosamunda's Haand? Dette er hendes Testament til sin Søn Georg, og han staaer her. Tvivl ikke, lykkelige Fader, det er Deres Søn!“ Georg sank ned for Faderens Fodder ved sin Broders Side. Hastigt greb Marchesen efter Papirerne; hans Nie gennemfloi de første Linier, han trykte Bladene mod sine Læber, derpaa løstede han Nie og Hænder mod Himlen og raabte: „O Gud, det er for Meget, for Meget! Jeg har ikke fortjent det!“ Og han bøjede sig ned over sine Sønner, og velsignede dem; derpaa løstede han dem op, kyssede Begge paa Panden, omslyngede dem med sine Arme, og sluttede dem til sit Hjerte.

„Tag det dyrebare Dokument, sagde Marchesen omsider: jeg vil ikke længere forholde Dig Din Moders sidste Ord til Dig. Gaae og læs. Og naar disse Blade afløre Din Faders Brøde — vedblev han, idet han greb Georgs Haand — saa dom ikke for haardt, thi see, hun har jo tilsigbet mig!“ — Georg tog Papirerne, og omfavnede sin Broder. „At faae Dig kjær, behøver jeg ikke at lære, sagde han til Denne: Du har jo forlængst lært mig det!“ Han gik til sit Bærelse. Her udfoldede han Bladene med skjælvende Haand, og begyndte at læse:

Født af protestantiske Forældre, havde hans Moder i sit 17de Aar giftet sig med Marchesen, mod sine Forældres Villie, som i Religionsfors

skjelligheden fandt en uoverstigelig Hindring for denne Forbindelse. Hun havde fulgt ham til Italien. I det første Aar af deres Ophold her var den ældste Søn, Fernando, bleven født; to Aar sildigere, Georg. Men i denne Mellemtid syntes der at være foregaaet en ulykkelig Forandring, saavel i hende selv, som i hendes Forhold til Marchesen. Kun svagt var Aarsagen berørt, dog sluttede Georg af det Hele, at en ny Lidenskab havde sængslet Denne, og fjernet ham fra hende. Med hans Tilladelse reiste hun tilbage til Tydskland, for at forsøge sine Forældre, og medtog sin Søn Georg, som dengang var et Aar gammel. Hun fandt sin Fader død, sin Moder paa Dødsleiet. Men endnu i sine sidste Dieblikke tog Denne det høitidelige Løfte af hende, at hun idetmindste vilde lade sin yngste Søn opdrage i den Religion, hvortil hun selv saa ivrigt bekjendte sig. At Marchesen ikke vilde give sit Minde hertil, var let at forudsee. Derfor besluttede Rosamunda, at betro sit Barn til sin Ungdoms Veninde, Grevinde Roseneck. Dog skulde ei engang Denne ane noget om hans sande Herkomst. Saaledes gik det til, at Georg blev opdragen som et Hittet barn paa Slottet Roseneck. Marchesen sluffedes ved et falsk Budskab om hans Død. Rosamunda vendte tilbage til Italien. Men de adskilte Hjerter kunde ikke enes mere. Da opstod omsider den Tanke i hendes Sjæl, frivillig at sønderrive ogsaa det udsortes Baaud, og at gjengive Marchesen den Fri

hed, som allene syntes at kunne gjøre ham lykkelig. Længe kæmpede denne Beslutning i den uhykelige Moders Bryst med Kjærligheden til hendes ældste Søn, som hun skulde forlade; Hun seirede omsider, understøttet af Længslen efter det yngste Barn. Med Døden i Hjertet tog hun skriftlig Afsted fra Marchesen, og var fra dette Dieblik af virkeligen død, idetmindste for ham. Hun reiste til Tydskland. Under Navn af en Fru Wallenrodt levede hun i dyb Indgetogenhed i Nærheden af Roseneck, og saae her stundom, hemmeligen og ukjendt, sin Søn. Imidlertid var den gamle Kjærlighed til hende vaagnet i Marchesens Hjerter; den smerteligste Anger forfulgte ham; han sønderbrød de uværdige Lænker, han havde baaret, og ilte til Tydskland, at opsøge Rosamunda. Hun flyede for ham til Frankrige. Da hun omsider vendte tilbage, fandt hun Marchesen, som nu virkeligen ansaae hende for død, paa Slottet Roseneck, som Grevens fortroligste Ven. Den Frygt, at et Tilfælde skulde røbe hendes Hemmelighed, at Faderen skulde gjenkjende sin Søn, bevægede hende til, at bortføre Denne og bringe ham til Maleren Loreng Haberland, som havde været en Ven af hendes Fader. Hun selv begav sig til en Herrnhuterkolonie, for her at ende sine Dage. — —

Saa vidt var Georg kommet, da Baronnen afbrød ham, idet han underrettede ham om hans Faders Længsel efter at see ham.

Han fandt nu ogsaa alle de Dyrige forsamlede om Billedet. Grevingen kom ham imøde, og sluttede

ham dybtbevæget i sine Arme. „Min kjæreste Vens indes Søn! sagde hun sagte: ogsaa min elskede Søn! Derfor har jeg altsaa elsket Dig saa høit fra første Dieblif!“

Mathilde treen ind, støttende sig ved sin Søsters Arm. Med faste Trin gik Marchesen hen imod hende, og greb hendes Haand. „Jeg er vorden saa riig, min Mathilde, sagde han: at jeg ogsaa ønsker at blive rige Andre. Tor jeg beile for min Søn om denne dyrebare Haand, som vilde gjøre mig lykkelig? En Fader kan ikke staae i Veien for sin Søn, hvor det gjelder hans Held. Vær De den Forstødtes Skytsgengel! De kan det.“

Stjalvende, rødrende og blegnende stod Mathilde der. Baronnen ilte til, og førte Mathilde og Natalie til deres Forældre. Derpaa vinkede han Georg og hans Broder hid. „Hvis jeg, sagde han: forstaaer mig paa Blikkes Udtydning, da spirer her endnu en Lykke, som kun venter Eders Velsignelse, for at opblomstre.“

Natalie skjulte sine Kinders Ild ved Moderens Bryst, og smilende lagde Denne sin Datters Haand i den lykkelige Georgs.

„Felicissime, beatissime, ter et amplius!“ skreg Skuespildirecteuren, som havde staaet i Bagsgrunden med sin Hansbursk. Derpaa treen han frem og sagde: „Om Forladelse, høistærede, naas dige Forsamling, at jeg skriger saa utilbørligt! Men naar fuldendtes nogensinde et saadant Vil-

led, og naar vandt nogen Konstner en saadan Løn?
Lillad, at jeg i min Sjels Glæde idetmindste trykker
denne Blok til mit Hjerte." Han omfavnede Hans
vurst, som stak i at græde. „O animal di Sant'
Antonio di Padua! raabte han: Hvi hylar Du?
Glæd Dig, jubileer, Du Skildpadde! Jeg vil jo
forære Dig min Lyrkepibe!"

(Chr. J. Contessa.)

Amolly og Ceduro.

Have J seet Savoyens Bjerger og Dale, have J
beseilet Genfersøen, have J vandret ved Bredden af
Urve eller i Chambery's romantiske Egne, eller i den
eensomme Chamouny-Dal: saa have J hørt de søde,
tungsendige Toner, som med blid Bemodighed trænge
i Sjelen, og som J have gjenfundet i D'allayrac's
og Himmels Melodier.

„Savoyen er mit Fødeland!" klager endnu længe
den søde Erindring. Men J vide ikke, hvorlunde
de liflige, tungsendige Toner først opkom i disse Dale.
J vide ikke, hvorlunde de arme Savoyarder ere
komne til disse Sange. Hører, hvad den dunkle
Tradition har betroet mig derom:

For mange, mange Aarhundreder siden, da den
unge Jord igjen havde smykket sig med frisk Græs,

da vaagnede aarle, med den oprindende Sol, den skjonne Amolly i en Lovhytte, omplantet af Rosser og Myrther. „Hvor er jeg!“ raabte hun og gned sine Dine. Frygtsom treen hun ud af Hytten. Trindtom hende perlede Duggen paa Bladene i farvet Demantslue. I Træerne ved den klare Bæk quidrede de sødeste Stemmer.

„Hvor er jeg! Ak, hvor er jeg! raabte Amolly: Dette er ikke Paradisets Enge, hvor jeg legede igaar. Her duftede andre Blomster, end der. Her syngte andre Fugle! Hvor ere I, mine hvide Lam? Ak, hvor ere I!“

„Stille, stille, stille, Du længselsfulde Hjerter! hvistede Roserne: Ogsaa vi bade os i Himlens Dug, som Paradisets Blomster.“

„Klag ikke, søde, søde, søde Amolly! fløitede Nattergalen: Glindser Guld end ei paa min Fjer, den eenlige, elskende Ejel trøster jeg dog med den bedre Verdens Sange.“

„Og see, see, see, hvor munter vi lege! hvistede de blaa Libeller under de hængende Grene ved Bækken: Vi leve og elske.“

„Vi elske, vi elske, vi elske!“ hvistede og sang og tonte Alt omkring den unge Amolly.

„Elske? raabte hun studsende: Elske? Hvad er det, at elske? Fremmede ere disse Toner for mit Hjerter, som disse Lunde for mine Dine. — Hvor ere I, I himmelstræbende Palmer, under hvis Skygger jeg sad igaar! Hvor ere I med Eders Blomsterkrandse, I smilende Legesøstre? Jeg har tabt Eder! Hvorledes kom jeg til dette Land? Ak,

forloren, forloren er min Ungdoms Paradiis! Hvor gjenfinder jeg Dig, Du rene, salige, uskyldige Barndomsverden?"

Saa klagede den skønne Amolly. Hun løb, at gjenfinde sit Hjem. Neppe berørte de smaae Fodder Græssets Spirer. Men Bjerge omringede Dalene, og de vare høie og kolde. Amolly vendte tilbage. Her aandede Naturen varmere, her lokede de søde Frugter, den kjolige Kilde. Hun vendte tilbage til Løvhytten. Her legede de blaae Libeller. Her trøstede Rattergalen. Her kom hendes to sneehvide Lam hende imøde.

„Ak, mine kjære smaae Lam! raabte Amolly: saa har jeg Eder igjen, saa have ogsaa I fundet Veien fra Paradiis til disse Dale?" Og hun kyssede og klappede dem, og de løb efter hende. Men endda, endda var hendes Længsel ikke stillet, og rastløs, i eenfom Klage, vankede hun gjennem Dal og Krat. Endnu havde aldrig noget Menneskes Fod betraadt disse Egne. Ingen Hytte lod dengang sit fredelige Tag glimte gjennem Lindenes Løv, og hvor nu statelige Gaarde, venlige Stæder og høie Taarne stue ned i Landet, var dengang endnu dunkel, dyb og stille Skov.

Men høit fra Bjergene lød det muntre Jøgers horn. „Hvad er det? raabte Amolly forskædet: Har mit Liv deelt sig, og vandrer her i Dalen og hist paa Bjergene? Hvad er det, som rører sig i mit Bryst med tryllende Magt?"

Og Libellerne og Roserne hvistede: „Kjærlighed, Kjærlighed, Kjærlighed!“

Men om paa Bjergene drog Ungersvenden Ceduro, den vældige Jæger, med et Jagtspyd i Haanden, og Dalens Lust bar Amolly's fjerne, stille Klage op til ham.

„Hvad er det? raabte Ceduro stubsende: Har mit Liv deelt sig, og vandrer her paa Bjerget og hist i Dalen? Hvad er det, som bruser i mit Bryst med velsignende Magt?“ Og Granerne og Egene mumlede: „Kjærlighed, Kjærlighed, Kjærlighed!“

„Kjærlighed? spurgte Ceduro: Mit Hjerte kjender ikke disse Toner, kjender ikke, hvad Kjærlighed er. Munter vanter Jægeren over Bjergene, let og glad er hans Morgensang, og Ceduro veed ikke, hvad Kjærligheds Klage mon være.“

Baaren randt hen. Dunklere farvedes Lundsene, men endnu vankede Amolly omkring og søgte med sine Lam det forlorne Hjem, og Ceduro færdedes paa Bjergene i munter Jægerlyst.

Men Luna stod paa Himlen i eensom Prag, og forsølvede Klippernes Spidser, Lundenes Krorner, i den lumre Sommernat. Forvildet havde Ceduro sig i Dalen, didhen, hvor Lindene kaste den dustende Skygge.

„Ha, en Lovhytte! Her vil jeg sove, til Steensgjeden histoppe drikker Morgenduggen. Men hvad skinner paa Leiet under Myrthernes Hvælving? Hvad aander saa sagte derinde?“

Stille boiede Ceduro Grenene tilbage. Der laae den skjønne Hyrdinde i drømmende Slummer,

hos hende de sneehvide Lam. „Ak, fakkede Ceduro: er det Kjærlighed? Er det de Toner, som lode op fra Dalen?“ — „Ak, hvor est du, mit forlorne Paradiis! klagede Amolly i Dromme: Hjem, hvor finder jeg dig? Kjærlighed, hvor dvæler du?“

Nærmere drog ham den bekjendte Tone, han hoiede sig over den Sovendes Barm og Kind. Han favnede hende med skjælvende Arm — da vaagnede hun. Forsærdet vilde hun fly, hun vidste ikke for hvem, men det var for silde. Maanen forklarede den smukke Jægers ranke Skikkelse, og Amolly fornam i det stormende Bryst, at hende nær var det beslægtede Liv. „Ak, Du er Kjærligheden, Du er mit salige Hjem!“

Sagte rislede Kilden, og fra nu af vare Amolly og Ceduro for evigt forenede.

Men stedse, naar den første Solstraale glimtede gennem Løvet, stod Ceduro op af Kjærligheds Leie, iilte med Jagtspydet op paa Bjergene til lystig Jægerfærd, og lod sin glade Morgenhilsen lyde ned i Dalen. Og Amolly sendte sin længselsfulde Klage derop, og Ekkoet formælede Tonerne.

Da omsider, efter et langt Samliv fuldt af uendelig Kjærlighed, den evige Skilsmissses Time var forhaanden — Luna stod igjen over Løvhytten med sit blege Ansigt — da henstode de i den duftende Nats Aroma. Deres Spor i Dalene og paa Bjergene fandtes aldrig, men den listige Tone,

som Ekko havde formælet den, levede og gif fra et Aarhundred til et andet, og saaledes høre J endnu, i sød, vemodig Forening, Amolly og Ceduro og den søde Klang: „Savoyen er mit Fødeland!“

(E. Weißflog.)

Brudstykker af Madame Campan's Memoirer.

Hjorteparken.

Da Ludvig den Femtende var bleven kjed af de Erobringer, Hoffet tilbød ham, lod han sig af en fordærvet Phantasi forlede til, for sine Privats fornielser, at stifte en Anstalt, hvis Afstyelighed neppe lader sig skildre. Han anlagde et formeligt Serail i den saakaldte Hjortepark. Did bragte man unge Piger, som man havde kjøbt af deres Forældre eller bortført fra dem. Ved deres Afstyedigelse bleve de overøste med Foræringer, men kunde være forvissede om, at Kongen, som havde vanæret dem, aldrig vilde see dem mere for sine Dine. Forførelsen sneg sig ind i de fredeligste Huse, i de stilleste Familier, og var med megen Snedighed forudberegnet af dem, som gif den udsævende Konge tilhaande. Hele Aar anvendte man paa at forføre unge Piger, og at gjøre Uegteqvinder vaklende i deres Troskab. Trogle af

dem havde den Ulykke, at føle en oprigtig Kjærlighed til Kongen. Nogle Dieblikke syntes det at røre ham, men siden saae han deri kun et Konstgreb, hvorved de vilde beherske ham, og angav dem nu selv for Marquise de Pompadour, som strax sørgede for, at hendes Medbeilerinder bleve skaffede af Veien.

Frøken Romans.

Engang havde Kongen med et talrigt Følge begivet sig til Paris, for at holde en høitidelig Nætsfession. Da han gik over Terrassen ved Thuillerieserne, bemærkede han en Ludvigsriddere i en temmelig forslidt Lysstringskjole, og hos ham en meget vakker Kone, som ved sin Haand holdt en ung Pige, der var meget pyntet og havde en rosafarvet Tasterkjole paa. Barnet fængslede Kongens Opmærksomhed. Da han var kommen tilbage til Versailles, lod han Le Bel, sin Fortrolige, kalde, og bød ham efterspore en vis Pige paa tolv til tretten Aar, af det og det Udseende. Le Bel yttrede, hvor lidet han haabede at kunne opfylde Kongens Ønske. „Forlad mig — sagde Denne — denne Familie maa boe i Nærheden af Thuillerieserne; uidentvisl er den fattig, og Barnets Kjole saae saa ny ud, at jeg næsten skulde troe, det var førstegang hun havde den paa. Jeg tænker derfor, hun vil bære den hele Sommeren. Thuillerieshaven er formodentligen disse Folks sædvanlige Spadseregang. Henvend Dem derfor til

Conditoren ved Terrassen, maaskee kan han give Dem den Oplysning, jeg ønsker." Le Bel fulgte Kongens Befaling, og inden en Maaned havde han opdaget Pigens Bopæl. Hun hedte Froken Romans. Alle Betingelser bleve strax antagne af Forældrene, og Kongen kostede i to Aar betydelige Summer paa hendes Opdragelse. Man lod hende være aldeles uvidende om hendes tilkommende Bestemmelse, og saasnart hun var femten Aar, førte man hende til Versailles, under det Naastud, at vise hende Slottet. Le Bel, som ventede paa dem, aabnede den Dør, som førte fra Galleriet til Kongens Værelser, og indbød Frokenen til at træde indenfor, at hun kunde betragte dem efter Hjertenslyst. Beroliget ved Synet af denne Mand, som hun havde kjendt saalænge, tog hun strax mod Tilbudet, men paaastod dog, at hendes Forældre skulde følge med, at de ogsaa kunde see dem om. Le Bel forsikkrede, det gik ikke an, men saasnart hun havde beseet de indre Værelser, vilde han føre hende tilbage til dem; hun samtykkede, og Døren lukkedes efter hende. Le Bel viste hende nu det store Værelse, Ministersalen, talte med Enthusiasme om Monarken, som var Eier af alle disse Herligheder, og førte hende omsider til de saakaldte mindre Værelser, hvor Frokenen traf Kongen selv, som ventede hendes Komme med Utaalmødighed.

Til hvilke sørgelige Betragtninger opfordres man ikke ved Historiens Vidnesbyrd om en saakamsløs Usædelighed! Den Kunst, hvormed denne

Intrigue blev indledt, og den unge Frøken's Ulykkelighed, var det vel især, som fængslede Kongen til hende. Hun var ogsaa den Eneste, som fik Lillas delse til, at lade sin Søn føre Navnet Bourbon.

Fru Pompadour begyndte at vorde urolig over denne Kjærlighedsforstaaelse. Frøken Romans pleiede ofte at spadserere til Bologneskoven, og bar selv sin Søn i en liden Kuro. Her satte hun sig paa et bestemt Sted ned i Græsset, og lagde sit kongelige Barn til Brystet. Fru Pompadour var nysgjerrig efter at see hende, og begav sig en Dag med mig *) til Porcellainfabriken i Sevres, dog uden at sige mig noget om sin Hensigt. Efter at hun her havde kjøbt nogle Kopper, sagde hun til mig: „Jeg vil dog gjøre en lille Tour til Bologneskoven med det samme.“ Hun lod Vognen holde og steg af. Hun gav mig sin Arm, tilhyllede sit Hos ved saa godt hun kunde, og holdt sit Tørklæde for Ansigtet. Vi spadserede ad en Godsti, hvorfra vi kunde see Damen, som gav sit Barn Bryst. Hens des mørke Haar var ophestet med en Kam, rigt besat med Diamanter. Hun saae stivt paa os. Fru Pompadour hilste hende, stødte paa mig og sagde: „Tal dog med hende!“ Jeg nærmede mig hende og sagde: „Det er ret et nydeligt Barn.“ — „Ja, svarte hun: det kan jeg vel tilstaae, skjøndt jeg er dets Moder.“ Fru Pompadour rykede, og jeg selv havde ikke saa gandske min Fatsning. Frøken Romans sagde herpaa til mig:

*) Madame du Hausset, af hvis Dagbog det er.

„Er De herfra Egnen?“ — „Jeg boer, svarte jeg: i Anteuil tilligemed denne Dame, som i dette Dieblik har den heftigste Tandpine.“ Efterat hun havde yttret sin Deeltagelse, var jeg dristig nok til at spørge, om Barnets Fader var en smuk Mand. „Meget smuk! svarte hun: Og nævnede jeg ham, vilde De gandske være af samme Mening.“ — „Altsaa har jeg vel den Ære at kjende ham, Madame?“ — „Det er meget rimeligt!“ — Fru Pompadour, som frygtede at vorde røbet, fremstammede nogle Undskyldninger, og vi toge Afsted.

Nogle Aar efter lod Kongen Barnet tage fra Moderen, fordi Denne forlangte, han skulde erklære det for legitimt. Ludvig XV havde nemlig foresat sig, ikke at legitimere eet Eneste af sine naturlige Børn. Abbeen af Bourbon var en meget smuk Mand, og lignede gandske sin Fader. Under Ludvig XVI vilde han være stegen til de høieste Værdigheder, hvis han ikke var død af Børnekopper. Frøken Romans ægtede siden en Hr. de Cavanac.

Fru Pompadour.

Da det lykkedes denne Dame at fængsle Ludvig den Femtendes Opmærksomhed, kunde hun gjelde for En af Hovedstadens skjønneste Koner, ja maaskee for den Skjønneste. Hun havde studestret sit Ansigt saa vel, at hun vidste at give det alle de moraliske og physiske Egenstaber, som Omstændighederne krævede. Idag havde hun eet Phys:

siognomie, imorgen et andet, o. s. fr. Der var en forunderlig Blanding af Dumbhed og Stryghed i hendes Træk.

Skade, at der midt i et saa deiligt Ansigt, fandtes en isinefaldende Feil! Hun havde blege og visne Læber, som hidrørte derfra, at hun saa tidt havde bidt sig i Læberne, og derved sprængt de fine Nærer i dem. Deraf kom da hiin fugtige og urene Farve, som satte sig paa dem, naar hun længe ikke havde bidt sig i dem.

Aldrig kunde Hoffets Fruer og Frokener tilgive Fru Pompadour, at hun, som en Dame uden Ahner, havde vovet at fængsle Kongen. Mange Forsøg skete for at fortrænge hende fra denne misundte Post, men alle tilintetgjortes, thi hun havde alle Midler ihænde til at skabe Forrædere. En gang bragtes hende et Brev, som var trukket ud af Kongens Kjolelomme. En Dame af høi Rang vilde skjenke Kongen sin Gunst under følgende Betingelser: at Pompadour skulde bortsjernes inden 14 Dage; 50,000 Livres i rede Penge; for En af hendes Slægtninge et Regiment, og for en Anden et Bispedømme. Overbringeren fik strax et Embeed paa 10,000 Livres, og Medbeilerinden døde kort efter. — Da Kongen en Dag gik til Laffels, nærmede han sig den smukke Grevinde d'Amblois mont, og idet han for et Syns Skyld kildrede hende lidt, vilde han hemmelig putte hende en Billet i Haanden. Men Grevinden lod som hun ikke forstod det, og lod Billetten falde paa Gulvet, saa Kongen var nødt til at tage den op igjen.

Fra dette Dieblif var Grevinden Fru Pompadours fortroligste Veninde. En Generalforpagters Kone sendte Kongen en Billet, hvori hun bad ham, at skjenke hende den Lykke, at give hende et Rendezvous paa Mafferaden i Versailles, men Dagen efter holdt Fru Pompadour en Konferentse med Politipræsidenten i Paris, som udsandt et meget simpelt Middel til at gjøre den forelskede Dame uskadelig.

Fru Pompadour var rank, velbygget, af Middelstørrelse og uden Feil; hendes Dine vare kastaniebrune, hendes Tænder meget skønne, hendes Hænder ligeledes. Hun havde opfundet daglige Kjoler, som Moden optog og kaldte Pompadourkjoler; de havde den Egenskab, at de viste alle Forsmers Skjønheder, idet de syntes at ville tilhylle dem. — Grændselsøs Ddslen, og den meest raffinerede Bellyst have erhvervet hendes petites Soupers etslags Ny hos Efterverdenen. For alle Gandser var her sørget, og disse Glæder vidste hun endnu at krydre ved et pikant Causerie. I hendes Vouvoir udvikledes Spiren til den franske Revolution, der af hende tydeligen blev forudseet; men i munter Lettsindighed sagde hun ofte: „Après nous le déluge!“ — Hendes Liv endtes, af en langsom Tæring, den 20de April 1764. Hun blev 44 Aar gammel. Auctionen over hendes uhyre kostbare Efterladenskaber varede et heelt Aar.

Grev St. Germain.

Til Fru Pompadour kom ofte en Mand, der ikke blot vakte Forundring, men var etslags Sor-

tekonstner. Det var Grev St. Germain, som paastod at have levet i adskillige Aarhundreder. En gang spurgte Marquisen ham ved Toiletten: „Hvorledes saaledes saae den Første ud? Denne Konge vilde jeg have elsket saare høit.“ — „Han var ogsaa meget elskværdig!“ svarte Greven, og beskrev nu hele hans Person saa nøiagtigt, som om han havde seet ham dagligen. Nogle Dage efter samtalte Kongen, Fru Pompadour, nogle Herrer og Grev St. Germain om den Hemmelighed, at borttage Pletter af Diamanter, hvilken han skulde være i Besiddelse af. Kongen lod sig bringe en Diamant af Middelsstørrelse, som havde en Plet. Man lod den veie, og Kongen sagde derpaa til Greven: „Den vurderes til 6000 Livres; men havde den ikke denne Plet, vilde den vel være henved 10,000 værd. Vil De hjælpe mig at vinde disse 4000?“ Han undersøgte den og sagde: „Det er muligt; om en Maaned skal jeg bringe Deres Majestæt den igjen.“ Maanedsdagen efter bragte Greven Diamanten pletfri tilbage. Kongen lod den veie, og Vægten var, paa gandske lidet nær, den samme som før. Kongen sendte den til sin Juveleer, og Denne oversendte ham derfor en Sum af 9,600 Livres. Men Hs Maj. lod den tilbagefordre, for at bevare den som en Mærkværdighed. Han kunde ikke ophøre at ytre sin Forundring, og meente, Greven maatte være en Millionair, især hvis han forstod den Hemmelighed, af smaae Diamanter at gjøre store. Denne sagde hertil hverken Ja eller Nei, men forfikkrede meget bestemt, at han kunde

gjøre Perler større, og give dem den skønneste Glans. Jeg *) har seet ham adskillige Gange. Han syntes at være omtrent 50 Aar, og Grevinde Bergy, som for et halvt Aarhundred siden havde seet ham i Venedig, forsikkrede, han saae dengang ud som nu. En Dag, da Hoffet var i største Galla, kom han til Fru Pompadour med Skoespænder og Knæbaand af de fineste Diamanter, der vare saa smukke, at hun forsikkrede, Kongen havde neppe Mage dertil. Samme Dag havde han en Daase af uberegnelig Værdie, og Ermeknapper af blinkende Rubiner. Man vidste ikke, hvor denne saa rige og overordentlige Mand var fra. Kongen vilde have ham behandlet med stor Hoiagtelse. Engang sagde han til Denne: „For at kunne agte Menneskene, maa man hverken være Skriftestader, Minister eller Politielieutenant.“ — „Heller ikke Konge!“ lagde Ludvig den Femtende til. — „Ak, Deres Majestæt, vedblev Greven: De har vist seet den stærke Laage for nogle Dage siden; man kunde ikke see fire Skridt frem!“ Dermed bukkede han, og forlod Gemakket.

Marie Antoinette.

Dronningen gik meget flde tilfængs, eller rettere sagt, denne ulykkelige Tyrstinde begyndte at faae søvnløse Nætter. Mod Udløbet af Mai (1789) sad hun en Aften midt i sit Værelse og fortalte

*) Madame du Hausset.

adskillige mærkværdige Ting, som vare forefaldne om Dagen. Paa hendes Pyntebord brændte fire Bøxlys. Pludseligen gik det ene ud af sig selv, jeg tændte det igjen. Strax efter gik det andet, derpaa ogsaa det tredie ud af sig selv. Da greb Dronningen, ligesom i Skræk, min Haand og sagde: „Ulykken kan gjøre En overtroist. Gaaer nu det fjerde Lys ud, ligesom de andre, da maa jeg ansee det for et ondt Bærsel.“ Neppe havde hun sagt det, før ogsaa det fjerde Lys gik ud. —

Folkeopstanden den femte og sjette October var især rettet mod Dronningen. Jeg gyser endnu, naar jeg tænker paa, hvorlunde Fiskerkjærlingerne gik omkring, udbredte deres hvide Forklæder og raabte: de vilde komme Marie Antoinettes Indvolde deri, og siden skjære Kokarder af dem!

Dronningen havde lagt sig til Hvile Klokken to om Morgenen, og slumrede ind, udmattet af Dagens Møie. Hun havde befaleet begge sine Kammerfruer at gaae tilfængs, eftersom hun meente, idets mindste for denne Nat, Intet meer at have at befrygte. Men denne gang frelstes den ulykkelige Fyrstindes Liv derved, at man var hende ulydig af sand Hengivenhed. — Da hine Damer traadte ud af Dronningens Bærelse, kaldte de paa deres egne Kammerfruer, og alle Fire satte sig sammen, ligesom overfor Døren til hendes Sovokammer. Klokken halvfem hørte de et Skrig og nogle Flinteskud. Den Ene af dem iilte strax ind til Dronningen, for at vække hende; en Anden derimod fløi did, hvor Larmen syntes at komme fra, aabnede Døren

til Førgemaffet, som gik ud til den store Gardes sal, og saae en Gardist, som holdt sin Bøsse toers for Døren, og blev bestormet af en Mængde Mennesker, som sloge efter ham. Hans Ansigt var gandske blodigt. Han vendte sig om og tilraabte hende: „Madame, ved Dronningen, man vil myrde hende!“ Flux lukkede hun Døren, skjød Skoden for, styrtede ind i Dronningens Gemak og raabte: „Staae op, Deres Majestæt! Spild ikke Tiden med at klæde Dem paa! Fly ind i Kongens Værelser!“ Forsærdet foer Dronningen op af Sengen. Man fastede en Underkjole paa hende, uden at binde den, og saaledes førtes hun bort.

Mange have forsikket, at de, Klokken halv fem om Morgenen, havde seet Hertugen af Orleans, iført en lang Overkjole, med Hatten nedtrykt i Dinene, staae paa Marmortrappen og pege op til Gardesalen, som laae udenfor Dronningens Førgemak.

Armeen opfyldte Paradedpladsen, alle Slotsgaardene og Indgangen til Alleen. Man forlangte, Dronningen skal vise sig paa Balkonen; hun fremtræder med Prindsessen og Dauphin. Man raaber: „Væk med Børnene!“ Hun bortsendte dem strax, og med Dinene og Hænderne løstede mod Himlen, træder hun videre frem paa Balkonen, liig et Offer, der vier sig selv til Døden. Mogle Stemmer skrege: „Til Paris!“ Dette Skrig blev snart almindeligt. Klokken var et, da den kongelige Familie forlod Versailles. Fiskerjægerslingerne gik foran og ved Siden af Deres Majes

stæters Vogn og raabte: „Nu faae vi nok Brød; thi her have vi Bageren, Bagermadamen og Bagerdrengen!“ I Midten af denne Bande af Kannibaler, bar man tvende ihjelslagne Gardisters Hoveder. Uhyrerne, som havde gjort dem til Seiers tegn, kom paa det græsfelige Indfald, at tvinge en Friseur, som de undervejs fik fat paa, til at frisere disse afhugne Hoveder og pudre deres blodige Lokker.

Hos Tapethandlerinde Dubuquois i Paris existerer endnu et Gulstæppe, som Dronningen og Prindsesse Elisabeth i hine Trængselsdage have forfærdiget. Keiserinde Josephine saae og beundrede det.

Da jeg, førstegang efter den ulykkelige Reise til Barennes, saae Dronningen igjen, fandt jeg hende, just som hun stod op af Sengen. Hendes Ansigtstræk vare ikke meget forandrede, men efter at hun havde hilset mig med vanlig Mildhed, tog hun sin Kappe af, og sagde: „See her, hvad Sorgen har gjort.“ I een eneste Nat var hendes Haar bleven saa graat som en 70aarig Kones. Jeg kan ikke skildre de Følelser, som sønderreve mit Hjerte ved dette Syn. Dronningen viste mig en Ring, hun nys havde ladet gjøre til Prindsesse Lamballe. En Lok af hendes hvide Haar var indfattet deri, med den Indskrift: „Graanet af Kummer.“

Napoleons Charakteristik.

(Af: Europa in seinem gegenwärtigen Zustande. Wiesb. 1824.)

Uimodsigeligen er Napoleon En af de overordentligste Mænd, hvis Navne Historien bevarer i evig Umindelse. Hans Venner saavel som hans Fjender have hidtil gjort deres, for at ophøje eller nedværdige ham. Vaabnene, til Angreb saavel som til Forsvar, ere temmelig forslidte. Anklagerne og Forsvarerne have udtalt, og Nutiden kunde maaskee sælde en upartist Dom, hvis den ikke med det samme maatte dømfælde sig selv. Men hvad end Efterverdenen vil dømme, vist og sandt er det, at den ikke vil frakjende Napoleon en stor Aand, en stærk Villie, et skarpt Blik, en Virksomhed og Udholdenhed, som faa Dødelige have eiet. Den Løbebane, han har tilbagelagt, hører til de overordentligste, og forgjeves søger man i den hele Verdenskrønike Mage dertil. Bevist nok, at ogsaa hans Talenter have været overordentlige. Som Feltherre og Statsmand indtager han en høi Plads blandt de Navnkundigste i alle Tidsaldere. Hans Virksomhed trættedes ikke, hans Snildhed skuffedes ikke let. Lykken har aldrig gjort ham sorgløs, Magten aldrig sikker, Overflod aldrig blodgigtig. Til at vedligeholde brugte han de samme Midler, som han havde brugt til at erhverve. Havde han i sin Storbedrift havt et høiere Maal, end sig selv, da var han uimodsigeligen alle Aars

hundreders største Mand; men Verden var hans kun et Kæmpesløv for hans Kæmpeaand, Alt, ogsaa Mennesket, var ham kun Middel. Sig selv satte han over Alt. Han var ikke blot Staten, som Ludvig XIV pleiede at sige om sig selv, han var Europa, ja, han var Verden selv. Friheden viste han sig gunstig, saalænge han selv var Undersaat. Som Herre taalte han Ingen, uden sin egen. Han kjendte sit Old tilfulde. Da dette lagde sig for hans Fodder, har det ingen Ret til at beklage sig over, at han traadte paa det. I sin Stilling kunde han ikke lære at agte de Mennesker, som agtede sig selv saalidet. Bestaaer iøvrigt Menneskets Storhed deri, at han kan hvad han vil, og vil hvad han kan, da ere Saa komne dette Ideal saa nær, som han. Og er det Klogskab, at tage Menneskene som de ere, og at bruge dem til det, hvortil de due, da har vel neppe Noget været klogere, end han. Hans Liv er daadrigere og underfuldere, end Noget af Fortidens Heroers. Europa's nærværende Tilstand er hans Værk.

(J. Weigel.)

Herrnhuts Oprindelse.

Hundrede Aar vare næsten henrundne siden Slaget paa det hvide Bjerg (1620), der afgjorde Østerrigs Herres dommes Fald mod det katholske Parti i Böhmerlandet. Med fanatisk Strengthed havde Seierherrerne rumsteret i Landet, forbudet enhver Udvandring, hvortil alle Familier vare tilbøielige, omstøbt Tænkefriheden til en mistænksom Strengthed. Alligevel vare de hemmelige Tilhængere af Hus's Lære ikke gandske udryddede; Resten af disse sluttede sig nu saameget fastere til hverandre, endstjøndt Landsbyerne og Kjøbstæderne laae adspredte, og efter gammel Cædvane samledes de til Gudstjeneste hvor det lod sig gjøre, som oftest i Gruber og Fjeldkløster. Under saadanne Omstændigheder maatte Lehnsmanden Michael Jeschka i Leisniz gjelde som en Støtte for hans undertrykte Troesparti. Han, der som en alderstegen og erfaren Olding vidste Raad i alle Livets Forhold og Forviklinger, havde formedelsk sin Aetfærdighed tillige erhvervet sig Krigsoverstens Fortrolighed i en saadan Grad, at Denne overlod ham Bestyrelsen af den lille By, og, tilfreds med at ingen Klage indløb fra de katholske Tjere, syntes han lidet at bekymre sig om, i hvad Hensigt Sammenkomsterne fandt Sted hos den gamle Jeschka.

I flere Aar havde de Opvakte, som de kaldte sig, uforstyrret holdt deres Sammenkomster, da de ved en saadan pludseligen skrækkedes over at to Bevæbnede forlangte at indlades, under det Paaskud, at de vare gangne vild. Bestyrtelsen hos de Forsamlede var al-

mindelig; Nogle raadede til Modstand, men dette Raad blev ikke antaget. Da drønedes gjentagne tunge Slag paa Døren, og den femtenaarige Elisabeth, der havde berettet de Fremmedes Ankomst, raabte: „Bedstefader! Regnen strømmer ned, og Manden udenfor siger, at hans Ledfager er syg.“ — „Lad kun Døren aabne, Barn!“ svarte han. Jomfruen ilte at udføre Befalingen, og før man endnu var enig om, hvorledes denne talrige Forsamling, der fandt Sted tvertimod Regjeringens Bud, bedst kunde retfærdiggjøres, traadte de Fremmede ind. Ved Synet af dem, der begge vare i Ynglingsaarene og forkomne af Uveiret, svandt Frygten, og Alle samlede sig omkring dem. Dyb Sindslidelse, forenet med den høieste legemlige Udmattelse, talte af den Yngstes Træk, medens den Anden, der var mindre udmattet, trodsig og vild saae sig om, ikke lidet forundret over de mange Menneſker. Tilfømt gjorde han nogle Spørgsmaal om Egnen og Stedet, og dernæst om deres Bestjefsigelse; hvortil Alle taug. Prøvende den Fremmede med sit skarpe Blik, sagde Elisabeths Fader (den Gamles Svigerſøn) omsider: „Frygt ikke, unge Mand, iblandt os er ingen Forræder!“ — Før den bestyrtsede Yngling kunde svare, gjentog den Gamle: „Wenzel, hvortil saamegen Snak? den unge Svend der er mat og hungrig, lad ham erfare, at han er kommen i et gjeſtfrit Hus!“ — Han tilbød nu sine Gjeſter det af Elisabeth tilberedte Maaltid og et lille Kammer, og takkende bortſjernede de Fremmede ſig. Men endnu før Menigheden havde adſkilt ſig, traadte den Ene reiseferdig ind, holdende en Bibel i

Haanden. „Hvad jeg har fundet deroppe, sagde han: forraader mig, i hvad Huus jeg er kommen; ogsaa min Ledfager er en Lutheraner, plei derfor den syge Troes: forbandte vel. Mig har Maaltidet og den korte Hvile vederqvæget nok; med min Vandring iler det, og naar jeg vender tilbage, skal jeg gjengjælde Eder Alt, ogsaa Eders Takshed.“ — „En viis Mand vogter sin Tunge og skjuler sit Hjertes Tanker vel! svarte Michael med fast Stemme: Har I ikke Kolighed længer, saa gaa med Gud; vi vende os fra Jer til den syge Svend, som vi vide trænger til vor Hjelp.“ — Trofast rystede den Gamle Ynglingens Haand, hvis Deeltagelse betog de Nærværende al Frygt. Den Fremmede fortsatte derpaa sin Vandring, efterladende sin Ven i et godt Huus, thi den gamle Lehnsmand holdt trolig sit Ord, og Elisabeth pleiede den Syge med Omhyggelighed.

Ynglingens usvækkede Ungdomskraft hævede ham snart; næsten af sig selv lægtes to Bunder i Brystet og Hovedet, og selv den mørke Tungfindighed veeg ved hans tro Pleierskes deeltagende Hjelp. Taknemmelig gif han hende tilhaande i hendes huuslige Sysler, især hjalp han hende med Qvæget, og fornemmelig i at pleie en hende tilhørende Ko; men naar hun om Aftenen sad ved Spinderokken, da fortalte Joseph hende i veemodig Tone om de lyse Sletter i Bayerlandet, og hvorlunde et fornøiet Folk levede der, indtil Krig udbrød imellem dets Konge og Keiser Leopold den første om Arveherredømmet. „Som en mægtig Krigshelt — fortalte han saaledes engang — har Max Emanuel anført sine Bayrer og fuldført mangen herlig Daad; men, skuffet af det franske Forbund, maatte han dog vige for den

oberlegne fremtrængende Sjende, og vende sit Land
 Nyggen. Seierherren skaltede og valtede nu med streng
 Despotisme over det af Krigen undertrykte Folk. Tæn-
 derstjærende taalte den fangne Mængde det; men Høi-
 skolens Ynglinger gave deres Brede Luft. Saaledes
 vare der to Benner i Ingolstadt, Sebastian Plin-
 gensenfer og Joseph Meindel, der besadde hele Bor-
 gerstabet's Fortrolighed; dem laae det især paa Hjerte,
 ogsaa at kunne medvirke til Fædrelandets Frelse; men
 saasom Landet var opfyldt af Keiserlige, ventede man
 stedse en beleiligere Tid. Undertrykkelsen og Overmodet
 tiltog daglig; og selv den høimodige Churfyrstinde The-
 resia blev, da hun bad om Naadehold, af de Utaaknem-
 melige haanligt afviist, hvorover hun forlod et Land,
 som hendes Nærværelse ikke formaade at beskytte.
 Selv den stakkels Prinds, der nu havde mistet sin Mo-
 der, maatte taale en despotisk Behandling. Da blev
 Maalet fuldt, og de to Ynglinger besluttede — " —
 „Nei, Meindel besluttede! faldt med funklende Dine
 Elisabeth Ungersvenden i Talen: Den anden raske Yng-
 ling havde vissest forlængst hugget ind; men I gode
 Mennecker maatte først skue det brusne Moderhjerter og
 de mishandlede Børn." — „Hvoraf kjender I mig?"
 spurgte rødmende den Overraskede. — „Al, svarte
 Pigen: af Eders Fortælling sporede jeg strax, at I
 maatte være Meindel, og Eders Ledfager hiin Aften:
 Sebastian Plingenser; og det smertede mig ret, at I
 havde saaliden Fortrolighed, ja endog troede, at jeg
 kunde forraade Eder. Jeg besluttede derfor at tie med
 min Formodning, indtil den nu, imod min Villie,
 slap mig over Læberne."

Safnemmelig: rørt greb Joseph Jomfruens Haand, og lønnede den trofaste Sjæl, i hvis Jnderste han havde skuet, med en ubegrændset Fortrolighed. Hun erfoer nu, hvad Rygtet forlængst havde mumlet om, at det virkelig var lykkes de to Benner at samle en Mængde Borgere og Bønder til Landets Befrielse, hvilket ved Opstanden havde vundet betydelige Fordele over Undertrykkerne. Men de Rige og Fornemme, om hvis Bistand man havde gjort sig Haab, vare faldne fra, og efterat meget bayerisk Blod var udgydet, havde det kun foraarsaget haardere Undertrykkelser. De to Benner maatte, da en betydelig Priis var sat paa deres Hoveder, flygte ind i de bøhmiske Bjerge og Skove.

Elisabeth søgte venligt at trøste Ynglingen; den Medbøiede følte sig ogsaa styrket ved hendes fromme Sind og hendes ikke mindre trofaste Hjerte. Efter et Mars Forløb tilbød han den gamle Michael sin Tjeneste, og denne tog med Glæde mod en saa tro Svends Tilbud. Paa samme Tid drog mange Krigere fra Bøhmen ind i Rabolandet, og dunkle Rygter talte om store Gjæringer iblandt Folket. Meindel blev urolig og estertænkksom, og efterat han en Dag havde aabenbaret den Skønne sin Kjærlighed, fordulgte han hende heller ikke sin Lyst til at kæmpe for Fædrelandet og sine Troesbrødre. Med taarefulde Dine tilsvor Elisabet ham evig Kjærlighed, og anbefalende ham til den Eviges Beskyttelse, hævede hun Blikket mod Himlen, idet hun udbrød: „Vi sees igjen, her eller hisset!“

Joseph forlod Byen uden at tage Afsked, da han ikke, ved at gøre sine Belgjørerere bekendt med sit farlige Forehavende, vilde bringe dem Fordærvelse. Alle dadlede

hans Uhosflighed, undtagen den gamle Jeschka, der syntes at ane Marsagen til hans Flugt. Meindel ankom lykkelig til de Forenede, der nu udgjorde en talrig Skare, og virkede ved mangen dristig og begejstret Tale, saa hans Navn gjenløb over hele Landet. Keiser Joseph den første, der havde fulgt Faderen i Regjeringen, tog endnu strengere Forholdsregler mod de ulykkelige Bayrere, og vilde omsider tvinge Landets Ungdom til at gaae i østerrigsk Krigstjeneste. Da reiste det forbittrede Folk sig atter til fortvivlet Modstand; det udfrevne Mandskab befriedes, og henimod tyve tusinde Borgere og Bønder samlede sig under Meindels og Plingensers Anførsel. Som en vældig Strøm trængte de frem, og tvang endogsaa de to Fæstninger Braunau og Schärzing til Overgivelse. De Keiserlige, der saae sig haardt betrængte, nødtes til at indgaae Waabenstilstand, ikke som med Oprørere, men som med Sjender. Underhandlingerne skete i Landet Anzing, tre Mile fra Hovedstaden; dertil indtraf Krigsoversten Meindel, som Befuldmægtiget af Folket, i en statelig med sex Heste forspændt Vogn. Herfra skrev han til sin tro Elisabeth, forsikrede hende om sin usoranderlige Kjærlighed, og lovede snart at føre hende ind i sit befriede Fædreland. Med hemmelig Glæde havde man i Böhmen hørt Nygterne om Bayrernes Held, og Elisabeth fandt en salig Fryd i at tale om den kjække Meindel, hvem Enhver nok anede at være hendes Forlovede. Hendes Fader, Wenzel Lenansky, en haard og mørk Mand, og misfornøiet med de Magthavende i Landet, havde ført en ny Kone i Huset, der kun havde Navnet tilføjles med Elisabeth; hun formindskede Michael Jeschka's

hidtil havde Indfyndelse over den vilde Svigersøn. Der ankom en ny Krigshovedsmand, som var den gamle Jeschka's Familie ugunstig og fjendtlighsindet mod Lenansky; han gav noie Agt paa Sammenkomsterne i Michaels Huus. Med Længsel tænkte derfor Elisabeth paa Josepfs Løfte, at udvirke Lissadelse for de Evangeliske i Bayern.

Da lød pludselig Rygtet om et stort Nederlag blandt Bayrerne; det keiserlige Banner vaiede atter fra de gjenerobrede Fæstningers Volde, og et hoitideligt Te Deum blev affjunget i Anledning af den berygtede Kjætter Josep Meindels Flugt. Udførligere Rygter fortalte, at det var lykkedes de mere øvede Krigere, for medelst Udelens Forræderie, at overmande de Forenede, trods den tappreste Modstand. Den almindeligen elskede tappe Plingenfer brød da sit Sværd og flyede ud af Fædrelandet. Meindel havde forskandsset sig i Skoven ved Wasserburg, og holdt sig længst, men maatte endeligen give tabt, og efterat have sikket de ham endnu tro Tilbageblevne, tænkte han først paa sin egen Redning, og havde, som man formodede, fundet Døden i en vild Bjergsøes rivende Strøm.

Med stum Bedrøvelse hørte Elisabeth Budskabet herom. Michael og Wenzel bleve beskyldte for at have skjult bayeriske Flygtninge og havt Sammenkomster med Kjættene. Med Opoffrelse af deres hele Formue lykkedes det dem at vorde befriede af Fængselet; en smitsom Syge berøvede Lenansky sin Kone, og de hidtil saa velhavende Mennecker vare bragte til Bettelstaven. Endnu forfulgt af den haarde Krigsøverst, besluttede de Undertrykte at begive sig til Fulnaack i Mæhren, den gamle

Jeschka's Fødested, hvor der endnu glimtede et svagt Lys for de Evangeliskindede. Med Elisabeths Ro, som var Alt, hvad Familien havde reddet, begav den sig paa Weien, og efter lang og møisommelig Vandring, paa hvilken mange undertrykte Familier havde sluttet sig til dem, nagtet Forbudet mod Udvandring, naaede de omsider, blottede for Alt, til den sachsiske Grændse. Den lille Menighed fortsatte Weien til Grev von Zinzendorfs Gods; han havde paa antagelige Vilkaar lovet dem Bopæl, men befandt sig ulykkeligviis paa en Reise. Vel blev dem anvist Byggeplads, men selv maatte de anskaffe det fornødne Træ, og tildeels selv hugge det i Skoven, hvorved de udsattes for Indvaanernes Spotterier, der vare dem hadelige og nægtede dem enhver Tjeneste.

Da hændte det sig engang, at den ædle Landfogede inde, Grevinde von Bersdorf, Grev Ludvigs Bedstemoder, paa en Lystreise kom til den Egn, hvor Rybysgerne liig en Zigeunerhorde havde leiret sig i Huler og Bjergkloster. Hun rørtes over deres Elendighed, og efter hendes Hjemkomst modtog enhver Familie efter sin Trang Gaver fra hende; men Elisabeth fik den største, nemlig en Malkesko, fordi hun havde viist saa stor Omhyggelighed for sine Medflygtende. En bleg, alvorlig Mand overleverede hende Gaven fra hendes Belgjørerinde, hvilken hun modtog med Taarer og barnlig Blæde. Længe saae hun taknemmelig paa den alvorfulde Svend, der saa sølsomt stirrede hende ind i Dinene, og sank derpaa elskovsbleg i hans Arme. Det var den elskede Meindel, der kom at pleie hendes Ro, som tilforn i bedre Dage.

Efter Gjensynets første Henrykkelser opsogte de Haand i Haand Faderen, Bedstefaderen og de andre Mænd, der vare beskjefstigede med de nye Huses Opbyggelse. Her fortalte Meindel, hvorlunde det var lykkedes ham at undsly af det med Fjender besatte Land, for at begræde sin Elisabeth som død, da hans Udfigter for Fremtiden vare meget mørke. Livet var ham en Byrde og drev ham til Fortvivlelse; men tidsnok traf den ædle Grev von Zinzendorf ham i Skoven, og reddede ham; kjærligt førte han Meindel hjem med sig, og gav ham en Bestilling paa sine udstrakte Godser og Besiddelser. Atter tænkte han nu med kjærlig Længsel paa Elisabeth, og besluttede, da han intet Svar erholdt paa sine Breve, andengang at vove en Reise til Böhmen. I ukjendelig Dragt naaede han lykkeligei Leisniz ved Nattetid; han skjulte sig paa Kirkegaarden, for der at oppebie Morgendæmringen, og da gjennem en skjult Bei snige sig ind i Huset. Da opgik den klare Fuldmaane over Gravene, og dens Skin belyste et Kors, hvorpaa han læste Navnet Elisabeth Lenansky. Bedøvet af Smerte ilede han taus tilbage, faldt i en langvarig Sygdom, men reddedes fra Døden ved den ædle Landfogedindes omhyggelige Pleie. Nu ankom de Flygtende. Strax havde han gjenkjendt Elisabeths Ko, og ved Synet af hans elskede Pige aabnede sig Himlen atter for ham. Han had nu Menigheden om at vorde optagen i dens Skjød. „Vel bringer jeg kun et redeligt Hjerter, lagde han til: men troligen vil jeg staae Eder bi. Er end Begyndelsen ringe, saa vil dog Han, der hidtil saa underfuldt ledede mig og Elisabeth, fremdeles skjærme og bevare os, der her reise Ham en By, og staae os bi, at

Hans Folk kan udbredes paa Jorden!" — „Ja, Herren vil tage os i sin Varetægt!" raabte Alle, fulde af Tro og Haab; og blev da den grundlagte By givet Navnet Herrns Hut (Herrens Varetægt). Dette var i Aaret 1724. Snart samlede flere Brødre, og blev det vedtaget, at Menigheden ei skulde bestyres af noget Menneske, men af Gud alene, som saa viseligen havde ledet de to Elskende.

Flere Aar efter, da Bayern forlængst havde gjen-
erholdt sine retmæssige Besiddere, forsmaaede Meindel
endogsaa at træde frem for Churfyrstens Throne. For-
enet med sin tro Elisabeth, tragtede han ei efter jordisk
Glands, men fandt sin Himmel i hendes Besiddelse.
Sebastian Mlingenser, der døde i stor Anseelse, har i
Aaret 1738, som Rantsler for Stiftet St. Ulrich i
Augsburg, sat sin Vaabenbroder et skjønt Minde i sin
Historie om hiin mærkelige Opstand, der har bragt det
her Fortalte til vor Tidsalders Kundskab.

(E. Karoli.)

Dronning Caroline Mathildes sidste Leveaar.

(Brudstykke af Dr. J. K. Høsts høistinteressante Bærk:
Struensee og hans Ministerium. Kbhvn. 1824.)

Under sit Ophold i Celle havde Hendes Majestæt snart vundet alle Indvaanernes, Tilbedelse lignende Kjærlighed. Trost imod Skjebnen fandt hun i Gæmildhed mod Trængende og i Tanken paa det Evige. Hun var venlig mod Alle, omhyggelig for at glæde Enhver. Stræbende dybt at skjule sin Kummer, klagede hun aldrig. Sit Hof beherskede hun, ikke blot ved sin Stand, men ved sit Hjerte. Intet Under, at hun var almeeelsket. Gellert var En af hendes Yndlingsdigtere; hans aandelige Sange vare en af hendes Andagtsbøger. Til Musikken opoffrede hun mangen Time, og syntes især at ynde den alvorlige, sorgelige og rørende. For at adspredde hende, gav Schrøders Selskab først i 1773 nogle Skuespil paa et bærk til indrettet Slots-theater. Sorgespil og rørende Stykker undgik man at fremstille. At megen Bærksomhed ogsaa var nødvendig, saaes ved Opsyrelsen af „Skinner bedrager,“ hvor Synet af Bærnene slog Dronningen saa heftigt, at hun i Dies blikket forlod Skuespillet og i et bærst Veir opsholdt sig hele Timer i fri Luft, førend hun igjen kunde fatte sig. — Til disse Nydelsler var Hds. Maj. saa lykkelig, at kunne lægge en af største Bærkt. Sidst i 1774 eller først i 1775 fik hun et Portrait af sin Søn. Noget efter traadte henn

des Oberhofmesterinde ind til hende paa en Tid, da hun ikke pleiede at komme. Hun hørte Dronningen tale høit, og undredes derfor over at finde hende alene. Hendes Majestæt sagde med Taarer, men derhos med det hulde Smil, som hun bevarede selv i det kummerfuldeste Dieblik: „De vil vist ei kunne forklare Dem Sammenhængen med, at De har hørt mig tale høit og dog Ingen finder hos mig. Veed De, til hvem jeg taler? Det var til dette fjære Billed“ — og idet samme vegede hun paa hiint Portrait, som hun nylig havde faaet. „Og da De nu dog, blev hun ved: engang har overrasket mig, saa maa De ogsaa vide, hvad jeg sagde til denne lille Ben. Det var netop de Bers, De for kort siden lagde en Datter i Munden, der havde fundet sin Fader igjen. Jeg har forandret dem saa, at de nu lyde:

Wer würde wohl, wie ich,
 Das Glück empfinden können,
 Von Dir geliebt zu sein, Dich
 Meinen Sohn zu nennen,
 Dich, den mit Grau und Schmerz
 Mein banges Herz verließ,
 Als Dich des Schicksals Schluß
 Aus meinen Armen riß?

Langtsfra at bortstøde Tanken paa Døden, sysselsatte Fyrstinden sig ofte med den. Aaret efter sin Ankomst til Celle besøgte hun den frydelige Gravhøveling, for, som hun siden sagde, at gjøre sig bekjendt med det Sted, hvor ogsaa hun skulde

hvile. Og da hun engang i Vinteren 1774 talte med sin Overhofmester (Grev Chr. Holsteen til Lethraborg) om en og anden Indretning ved sit Hof, brød hun pludselig af og sagde: „Nu maa jeg for Alvor underrette Dem om, hvorledes De skal lade mig begrave.“ Han svarte, at det ved Uliigheden i Hendes Majestæts og hans Nar, ikke var ham muligt, at befrygte saa stor en Ulykke; og dette fremførte han med en Bevægelse, der bragte Dronningen til at afbryde. — Denne Stemsning naaget syntes hun, endnu i Vaaren 1775, at have en blomstrende Sundhed. Alle Omgivelser haabede end længe at nyde hendes livsalige Dngang.

Med Et mørknedes Udsigten. Den Yngste af Dronningens Piger døde af Frislinger. Han havde været yndet af hende. Hendes Bei faldt forbi Døren til den Hvælving, hvor Liget var sat ind. Efter nogen Strid med sig selv, gik hun derind. Hun forlod det med dyb Rystelse, med fjendelig Gysen, med en Strøm af Taarer, og iilte ind i sit Gemak, hvorfra hun først en Time efter kom tilbage til Selskabet. Det var den anden Mai. Trediedagen efter befandt hun sig ilde. Man overtalede hende til at kalde Livlægen. Den følgende Dag gik, efter Lægens Forlangende, Snars bud til Zimmermann i Hannover. Han kom. Saren var stor. Hun lod sin Præst, Lachsen, hente. Man fortalte hende, at, foruden Bedrøvelsen ved hendes Hof, spurgte og Stadens Indvaanere uophørlig om hendes Befindende, paa en

Maade, som satte deres Kjærlighed udenfor al Tvivl, og at ogsaa Jøderne havde søgt om Tilsidelse til i deres Synagoge at holde offentlige Bønner for hende. Hun svarte, at hun følte sig styrket ved denne Deeltagelse. Efter noget Skin af Bedring blev hun meget slet, men beholdt sin Fatning, og gav Præsten, som hun sagde, kjendte hendes Tænkemaade, det Hverv, at opsætte et Par Ord, idetmindste til Beviis for, at hun havde tænkt paa sin Hoffstat, og anbefalet den til sin Broder, Kongen af Engelland. Hun syntes tilfreds, da hun hørte ham oplæse det, bad ham derpaa strax at forsegle det og saasnart muligt levere det til en nævngiven Hædersmand for at besørges. Saa stor var hendes Omhed for de hos hende Ansatte, at hun i sin Sygdom ved hvert Klokkeslag erindrede sine Hofdamer, om hvad de til egen Pleie havde at foretage sig.

Dronning Caroline Mathilde døde den 10de Mai 1775 om Aftenen Kl. 11, i sit 24de Aar. Hendes Opløsning var den blideste, roligste, letteste, som kunde tænkes. Døden havde tabt sit Frygtelige. Hun var sovet ind, som den Trætte og Udmattede, og med den høieste Værdighed. —

Men hvilken Jammer udbredte sig ikke, efter den første skumme Sorg, over hele Slottet! Alle græd høit, thi den forevigede Systerinde var inderst ligen elsket. At opvarte hende, være om hende, det blev kaldet en sand Lykke, ikke med Hensyn paa timelige Fordele, men formedelst hendes Venlighed, Deeltagelse, Aandsfuldkommenheder og Dyder,

hvorom de, som havde nærmest Udgang til hende, altid taledes med Henrykkelse. For Celle var hendes Død en Sorgens Dag; det var, som Enhver havde tabt sin bedste Veninde.

Liget bisattes i den fyrstelige Gravhøveling, ved Siden af den sidste Hertug i Celle, Georg Wilhelm, der var Fader til Dronningens Oldemoder, Sophie Dorothea, Kong Georg den Førstes Gemalinde, hvis Skjebne havde havt saa megen Liighed med Caroline Mathildes *).

Fyrstendømmet Lüneburgs Landstænder bade Kongen af Engelland om Tilladelse til at oprette den hedengangne Fyrstinde et Mindesmærke i den saakaldte franske Have i Celle, hvor hun saamangengang havde vandret. De haabede derved, sagde de, at give endog de fjerneste Efterkommere Keilighed til med stille Bevægelse, at festligholde det hellige Minde af den bedste og elskværdigste Dronning. Mindet blev reist, og bærer den Indskrift: Caroline Mathilde, Danmarks og Norges Dronning. — Og hvo er den Danske, som ikke, naar han kom til Celle, besøgte Kisten i den fyrstelige Gravhøveling, Mindet i den franske Have? Hvo Den, hvis Taarer ikke randt ved Tanken paa vor Mathildes ulykkelige Skjebne.

(Dr. J. R. Høst.)

*) See Løsefrugterne, Mai 1822.

J o c o .

En Fortælling fra Indien.

Jadskillige Aar beboede jeg Den ***. Saavel dens Navn, som mine Eysler, og overhovedet Alt, hvad der kunde kaste noget Lys paa mine personlige Forhold, nødtes jeg til at fortie. Hvad jeg her vil fortælle, har jeg længe bevaret i dyrebar, smerteligdyrebar Erindring; det angaaer en besynderlig Tildragelse, der for en Deel lagde Grunden til min nærværende Velstand.

Det var heed Sommerstid. Kirkenhret slog fem. Endnu brændte Solen stærkt. Af Naturen tilbøielig til Tungvindighed, forlod jeg min Baaning, og vandrede allene til den ikke langt bortliggende Skov. Neppe var jeg gaaet tohundrede Skridt i en temmelig mørk Allé, før jeg, lidt til venstre, hørte en Raslen. Et levende Væsen syntes at fly, og smutte bort mellem Grenene. Jeg lyttede, men hørte Intet mere. Saaledes fortsatte jeg da min Vandring, fordybet, som tilforn, i mine Tanker.

Dog varede det ikke længe, inden jeg hørte en lignende Raslen. Jeg standsede, og saae mellem Buskene et lidet Hoved, næsten rundformet. So allerkjæreste Dine saae paa mig med venligt Blik; en liden Stumpnæse og to Rader melkehvide Tænder, gjorde Ansigtet, om just ikke smukt, saa dog

idetmindste meget pikant. Huden syntes mig, ved første Blik, at være solvfarvet.

Skikkelsen bevægede sig, og nu saae jeg næsten Halvdelen deraf. Jeg ilte til, for at fange den, men som et Lyn stoi den op i Toppen af et Kokostræe. Dens Lemmer vare raske og smidige. Saavidt jeg kunde skjønne, var den omtrent 4 Fod og to til tre Tommer hoi.

Nu havde denne Skabning skjult sig bag de løvrige Grene, tittede derigjennem, og syntes at betragte mig opmærksomt. Jeg gjorde et Teg, den skulde komme ned til mig. Den gjorde det efter, og gav mig derved at forstaae, at jeg skulde komme op til den.

Paa mine mange Reiser havde jeg haft hyppig Leilighed til at gjøre mig bekendt med de forskjellige Slægter af Uiber, med Drang; Dutangerne, Joko'erne og Pongo'erne. Jeg erkjendte derfor snart, at min lille Person oppe i Træet var en Hun af den sidste Art, dog gav jeg hende siden Navnet Jocko, fordi dette syntes mig at klinge bedre.

Jeg pleiede dengang stedse at have lidt Brød i min Lomme, thi det fornøiede mig, at frise det for de sulaae Fugle, som jeg paa mine Lystvaandringer traf underveis. Da jeg nu saae, at hun betragtede mig med stigende Opmærksomhed, kastede jeg noget Brød til hende. Strax steg hun ned af Kokostræet, tog Brødet, lugtede ofte dertil, betragtede det med mistroiske Dine, og kastede det bort igjen. For at betage hende af Mistro, tog

jeg et andet Stykke Brød, spiste Halvdelen deraf og kastede Resten hen for hende. Med utrolig Naakthed snappede hun det i Flugten, spiste det, tog derpaa ogsaa det andet Stykke, som laae paa Jorden, og spiste det med stor Begjerlighed.

Nu blev jeg staaende stille nogle Dieblikke. Da strakte Jocko den lille Haand ud imod mig, bevægede den med et Slags Utaalmodighed, og syntes derved at opfordre mig til at gjentage min Gave. Det gjorde jeg ogsaa, men saasnart jeg blot treen et Skridt nærmere hen til hende, flyede hun langt bort. Nu bar jeg mig ad paa omvendt Maneer; jeg gik baglænds, og kastede fra Tid til anden nogle Brødkrummer til hende. Den lille allerkjæreste Pote opsnappede hvergang, hvad jeg kastede. Derhos gav hun et kort, solv klingende Skrig fra sig, som sikkert havde noget at betyde. Da Jocko omsider saae, at jeg ikke havde mere Brød, svang hun sig op i et stort Kokostræ, plukkede nogle Rødder, og kastede dem ned til mig. Jeg aabnede en af dem med en Kniv, drak noget af Mælken, spiste noget af Kjernen, og bortskjernede mig derpaa, at hun kunde gjøre sig tilgode med Resten. Det gjorde hun da ogsaa, men paa en Maade, som strax lod mig bemærke, at denne Næring ikke var ny for hende.

Dagen begyndte nu at hælde, og jeg begav mig tilbage til Staden. Det nydelige lille Væsen fulgte mig, og lod mig nu og da høre det solv klingende Skrig, som jeg havde fundet saa allers

kjæreste, men da hun saae, at jeg ikke agtede mere derpaa, vendte hun med et Slags Sorgmodighed tilbage.

Dagen efter kom jeg igjen, næsten paa samme Tid. Min lille kjære Jocko ventede mig ved Indgangen til Skoven. Hun sad mellem nogle Buske, men havde forsigtigt boiet Grenene fra hinanden, og syntes at sidde paa Udkif. Saasnart hun langt fra blev mig vaer, løb hun mig imøde med store Glædesytringer, og berørte næsten min Kjole. Men skrækket ved denne paa en vis Maade uvilkaarlige Nærhed, stvi hun igjen op i et Træe, der stod næsten hundrede Skridt fra mig. For ikke at gjøre hende endnu vildere, lod jeg, som jeg slet ikke bekymrede mig om hende, og kastede blot et Par Stykker Brød paa Veien. Langsomt kom hun nu ned, lugtede dertil, og spiste det derpaa med megen Appetit. Jeg havde taget nogle Sukkersvebakker med mig, og kastede et Stykke hen for hende. Hun lugtede dertil, syntes tvivlsraadig, men spiste det ikke. Nu tog jeg selv et Stykke i Munden, og kastede nok et hen til hende, hvilket hun strax fortærede tilligemed det forrige. Derpaa yttrede hun sin Fornøielse ved Lufspring, dreiede sig rundt, svang sig fra Green til Green, kom mig derpaa atter et Par Skridt nærmere, udstrakte begge sine Hænder, og syntes at bede om et nyt Stykke Svebak.

Hver Eftermiddag de samme Optrin. Jeg kom med fulde Lommer, og med tomme gif jeg hjem. Saa ofte jeg gav hende Noget, hun ikke

hadde smagt før, nasede hun, og var betænkelig indtil hun saae mig spise deraf.

En Dag kom hun mig imøde, og lagde, dog endnu stedse i temmelig Graastand, nogle skønne Kokosnødder hen for mig; ved Siden deraf lagde hun en skarp Flintesteen. Jeg beundrede hendes Instinct. To af de bedste Nødder bleve aabnede. Den ene af dem tog jeg, og bortskjernede mig, for at give hende Frihed til, at nærme sig og tage den anden. Jeg drak Melken og spiste en Deel af Frugten. Hun gjorde mig det efter, og saae derhos høisttilfreds paa mig.

Dette Optrin indgav mig en Tanke for det følgende Dag. Foruden mit sædvanlige Forraad af Løbek, Røge og Lærte, medtog jeg ogsaa en Glaske sød Viin. Jeg skjenkede et Glas fuldt, lod som jeg drak deraf, satte det paa Jorden, og traadte nogle Skridt tilbage. Min lille Jocko nærmede sig gandske sagte, tog Glasset med stor Behændighed, drak Vinen i adskillige Drag, og betragtede mig derpaa fuld af Forundring og Glæde. Hun slikkede sig om Munden, og satte Glasset, hvor hun havde taget det. Jeg tog det nu, og vaskede det i en huul Træstamme, hvori der havde samlet sig noget Regnvand. Derpaa skjenkede jeg det atter halvsfuldt, drak lidet deraf, og overlod Resten til min lille Veninde, som ogsaa tomte den med største Gammen. Nu søgte ogsaa hun, idet hun efterlignede alle mine Bevægelser, at fylle Glasset, og satte det atter paa det gamle Sted, i det Haab, at jeg skulde fylde det nok engang,

hvilket jeg dog ikke gjorde, da jeg maatte frygte, hun vilde befinde sig ilde derefter. Virkeligens havde ogsaa Vinen, skjøndt den var meget let og sød, virket paa hendes Sandser. Hendes Dine straalende fyrigt, hun var bleven fortroligere, og kom mig saa nær, at hun berørte min Kjole med sine Fingerender. Let havde jeg kunnet fange hende, men vilde hverken gjøre hende bedrøvet eller mistroisk.

Næste Dag syntes min Biin, hvoraf jeg atter gav hende lidet, at fryde hende ligesaa meget som forstegang. Nu besluttede jeg, at bringe hende Noget af min kostelige fine Likør, hvoraf jeg havde et temmeligt Forraad. Jeg satte et lidet Glas med Crème de Creole hen for hende. I Begyndelsen syntes hun, efter at have tåmt det, forundret og urolig, men snart fik Munterheden Overhaand. Hun udstrakte begge sine Poter og dandsede omkring mig. Det var hendes Maneer, naar hun bad om Noget. Jeg satte derfor nok et Glas hen for hende, men kun halvfuldt. Begjærlig greb hun derefter, og tømte det i gandske smaae Drag, Draabe for Draabe. Men nu indfandt sig en Beruselse, som aabenbarede sig i hendes Blikke. Al Frygt var forsvunden. Hun ilte fortrolig hen til mig, lagde sit Hoved paa min Skulder, og lod det legende glide ned paa mit Bryst. Jeg gik stedse fremad, og hun fulgte mig. Fra Tid til anden gav jeg hende et Stykke Kage, og hun spiste det, uden at see derpaa. Nu tog jeg hendes venstre Arm under min Høire, og saaledes gik vi

sammen vel en Fjerdingvei, idet hun snart sprang bort fra mig, for at fange Sommerfugle, snart gik ved min Side og med beundringsværdig Nøisagtighed holdt Skridt med mig.

Da hendes Arme, uden derfor at være uproportionerede, vare noget længere end Menneskes arme, tog jeg begge hendes Hænder, og lagde dem overkors fortil. Jeg veed ikke, hvad hun tænkte sig derved, men hun blev bange, bortførkede sig nogle Skridt, og saae suurt. Nu erindrede jeg, hvad jeg havde læst i Reisebeskrivelser og selv stundom bemærket angaaende de kvindelige Ubers Blusærdighed; jeg kaldte hende altsaa tilbage med Tegn og Ord, og langt om længe kom hun ogsaa, men var gandske stille.

Endeligen maatte vi skilles ad. For Spøg tog jeg min Hat af, og gjorde hende en dyb Compliment. I Begyndelsen syntes hun noget forlegen derved, men snart havde hun fattet en Beslutning. Hun brød nogle Bananagrene af, og gjorde sig et Slags Hovedpynt deraf. Det var et Diebligs Værk. Nu satte hun det paa sit Hoved, og gjorde mig paa den meest alvorlig-komiske Maade, en Compliment. Hver af os gik nu sin Vej, dog saae vi os mange Gange om efter hinanden.

Dagen efter kom hun mig imøde med en Hovvedbedækning af konstigtstættede Grene. I Haanden havde hun en Stok, som var smykket med Blade. Hun havde et halvt barnagtigt, halvt frygteligt Udseende, saa jeg maatte lee ret hjerteligt ad hende. Vi spiste og drak sammen og vare de bedste Vens

ner af Verden, da der pludseligen forefaldt et Optrin, som nær havde adskilt os for stedse.

Jeg havde, uden at tænke noget derved, puttet et lidet Speil i min Lomme. Uvilkaarligen tog jeg det op, og holdt det pludseligen for hende. Forundring, Skræk og den frygteligste Skinsyge maatte lede sig i hendes Blikke. Rasende styrtede hun mod sin formeente Medbeilerinde, men da hun ikke kunde faae hende fat, sloi hun bag Speilet, deraa paa igjen foran, og dette gjentog hun vel de tyve Gange. Omfider styrtede hun, aandeløs, skjælvende, fuld af Uro, hen imod mig, lagde sit Hoved paa mit Bryst, omfavnede mig med begge Arme, og trykte mig til sig af al Magt. Jeg stak det ulykkelige Speil i Lommen, kjærtegnede hende, gav hende Kage og Likør, og saaledes blev da Freden igjen sluttet. Dog saae hun stedse paa mig med et besynderligt Udtryk, ret som om hun vilde tale til mig. Denne Aften kunde hun slet ikke skilles fra mig. Jeg gav hende Tegne, hun skulde gaae, jeg stødte hende blidt tilbage — men hun hang sig ved mine Klæder, gik et Par Skridt bort, og kom strax igjen tilbage. Da vi kom til de sidste Træer i Skoven, blev hun pludseligen staaende, udstrakte den høire Arm efter den dalende Sol, bøjede Hovedet sorgmodig og udstødte et smerteligt Skrig. — O Philosophie, hvor viid er Marsten ei endnu for dine Undersøgelser!

Ulykkeligviis blev jeg Dagen efter hindret i, at indfinde mig paa vor sædvanlige Samlingsplads. Først Trediedagen saae jeg min lille Veninde igjen.

Men af, jeg fandt hende ikke paa det Sted, hvor vi pleiede at mødes. Jeg kaldte, men forgjæves. Min Bekymring voxte. „Jocko, Jocko! raabte jeg: hvor er Du?“ Omfider fandt jeg hende liggende paa Jorden, paa det samme Sted, hvor jeg havde viist hende Speilet. Hun var næsten uden Bevægelse; det lille kjære Bæsen aabnede Dinene og bærvede af Glæde, da hun saae mig. Hun aandede trangt og tungt. Jeg gav hende at spise, men det kostede hende Noie, at faae noget ned. Men da hun var kommen sig lidt, saae jeg paa den Hæstighed, hvormed hun tog mod Alt, at det stakkels Dyr ikke havde nydt Noget, idetmindste i de sidste 24 Timer.

Da nu hendes Hunger og Tørst var stillet, begyndte vi vor sædvanlige Spadsferetour. Men pludseligen stod hun stille, kastede sig for mine Fødder, trykte sine Læber derpaa, og omslyngede mine Knæ med sine Arme. Kun med Noie kunde jeg rive mig løs fra hende. Omfider fik jeg hende løftet op, og lod hende sætte sig ned. Jeg bød hende Marcipan, som hun ellers holdt saameget af, men hun gav mig den tilbage med sorgmodig Mine, og da Dagen begyndte at hælde, stod hun op, og betraadte af sig selv den Bei, som førte ud af Skoven. Omfider skiltes hun fra mig, men med et saa udtrykfuldt Blik, at jeg gjorde mig mange Betænkninger derover.

Næste Dag gik jeg til Skoven paa vanlig Tid. Jeg fandt hende ikke. Jeg kaldte paa hende, og satte mig ned, for at vente paa hende. En halv

Time efter kom hun løbende til mig. Hun var gandske aandeløs. Jeg bød hende lidt Viin i et Glas; hun tomte det i een Slurk, greb derpaa min Haand, og vilde føre mig dybere ind i Skoven. Tilstaae maae jeg, at jeg nolede et Dieblik; jeg frygtede nemlig, hist at finde flere Dyr af hendes Art; jeg vidste ogsaa, at de mandlige Aber ofte ere meget rasende mod Mandspersoner. Dog overvandt jeg snart denne uvilkaarlige Frygt, og fulgte min Jocko, idet jeg loe ad mig selv. Hun var bevæget, og havde et Anstrøg af Uro, som jeg ikke begreb. Saaledes vandrede vi næsten en trediedeel Mil gjennem den tykke Skov.

Men hvor overraskedes jeg ikke, da jeg, midt i en Gruppe af Kokostræer, saae en allertjæreste Hytte, som var bedækket med løvrige Grene, og næsten gandske fuldendt. Dog ihukom jeg strax, at vore bedste Reisebeskrivere og meest udmærkede Naturforskere have b:viist slige Bygningers Tilværelse. Min lille Jocko var dog ikke saa gandske vel tilmode derved. Vel sprang hun i Begyndelsen af Glæde, klappede i Hænderne, og udstødte det sædvanlige Glædeskrig, men snart udbredte sig en mørk Sorgmodighed over hendes Træk, thi hun bemærkede, at jeg ikke kunde træde ind i hendes Hytte uden at bukke mig paa den allerubequemste Maade. Hun havde indrettet Døren efter sin egen Bøyt, men ikke tænkt paa min. Nu blev hun meget heftig, greb fat i Tværgrenen, og rev det Hele ned. Derpaa drog hun mig nogle Skridt bort derfra, læssede nogle Grene paa mig, tog selv

saamange, som hun kunde gribe om, og gav mig et Tegn, at jeg skulde følge hende. Jeg adlød, og Skabningens saakaldte Konge blev nu en Ubes Haandlanger.

Et eneste Blik var hende nok, for at bringe Alt i Harmonie med min Bæxt. Jeg hjalp hende saa godt jeg kunde, og saa kom da det Hele snart i Stand. Inden i Hytten fandt jeg to lange Moos- sæder, og i et Hjørne et stort Forraad af Kokos- nødder. Det stakkels Dyr var gandske træt af Arbeide, og kastede sig strax paa det ene af disse Sæder, idet hun med Fingere pegede paa det andet ligeoverfor, som om hun vilde indbyde mig til at tage Plads derpaa. — Nu saae hun paa mig med en ret fornøiet Mine. Hun var gandske stolt af, at jeg saaledes gjorde Brug af hendes Arbeide. Snart begyndte hun at vorde hungrig. Hun strakte begge sine smaae Hænder ud efter mig, idet hun bevægede dem med sin sædvanlige Ynde. Jeg gav hende Brød og haardkogte Veg. Hun fortærede Alt. Det lille Bæsen havde sikkert maattet arbeide hele Natten og en Deel af Dagen uafbrudt, for at bringe sit Bærk istand. Vi drak Madera sammen, og jeg lærte hende at klinker med mig.

Nu maatte vi adskilles. Jeg kan ikke beskrive den arme Jocko's Forundring og Smerte. Hun syntes som lynslagen, og forsøgte slet ikke at holde mig tilbage, men da jeg treen ud af Hytten, udstødte hun et saa bedrøveligt Skrig, at jeg ikke kunde undlade, strax at vende tilbage. Jeg gjorde alt Muligt, for at give hende at forstaae, at jeg

vilde komme igjen i Morgen. Om hun forstod det, veed jeg ikke, men jeg saae vel, hun havde sat sig i Hovedet, at vi nu ikke skulde skilles fra hinanden mere. Derfor havde hun bygget et Huus, skaffet Forraad af Kokosnødder, og paa sin Viis, sørget for en fuldstændig Huusholdning.

Alt dette interesserede mig, uden at volde mig mindste Forundring. Jeg vidste, at Jocko'erne og Pongo'erne pleie at bygge sig Hytter, at de leve parviis sammen, at Hunnen besidder et Slags Blusfærdighed, at de, ligesom Mennekkene, kyskes paa Mund og Paade, og at de kjende Ildens Brug, ja, at de forstaae at tænde, dog ikke at vedligeholde den.

Næste Dag kom jeg tidligere end jeg pleiede. Med Noie kunde jeg gjenfinde Hytten. Min lille Jocko laae paa sit Leie. Hun yttrede en levende Glæde ved at see mig igjen. Jeg havde medbragt Saug, Hammer, Søm og andet Værktøi. Der næst to Kopper, to Glas, nogle Tallerkener, en Kaffeande, et Fyrstøi og Svamp. Da jeg vilde sætte disse Dyr's Instinct paa Prøve, og overbevise mig om, hvorvidt de forunderlige Ting, jeg havde læst om dem i Reisebeskrivelser og naturhistoriske Skrifter, vare grundede, gav jeg min lille Veninde uden videre alle disse Skatte. Hun var henrykt derover, hendes Dine straaede af Glæde.

Nu morede jeg mig hver Dag med at bringe nye Smaaemebler til min Jocko's Hytte, en Bandedrukke, smaae Borde, Feltstole, en lille Kommode, som jeg skaffede did Stykke for Stykke, fordi jeg ikke vilde indvie Nogen i min Hemmelighed. —

Da jeg en Eftermiddag vilde tænde Ild, viste jeg hende, hvorledes man brugte Fyrtsiet. Jeg maatte lee, saa komiske vare hendes Manerer derved. Hun slog sig paa Fingrene, og var bange for Gnisterne, som sprang ud af Stenen. Jeg tog det fra hende, og Svampen sængede ved første Slag. Jeg besjente mig ogsaa af et Phosphorsyrtøi og tændte paa denne Maade et Lys. Jocko syntes over al Maade forundret. Hun betragtede dette for hende gandske nye Skuespil med halv Frygt, halv Bennisdring, og hendes udtrykfulde Physiognomie fik derved noget ualmindelig pikant.

Nærved Hytten havde jeg opryddet en Plads til at gjøre Ild paa. Jeg lod hende hente Vand og fyldte en liden Kasserolle dermed. Deryaa møde jeg mig med at lære hende lave Caffe og Thee. Hun syntes godt om disse Drikke, naar jeg kom Sukker deri. Gandske komisk klædte det hende, naar hun rørte om i Koppen med den lille Træskæ. Hun efterlignede Alt med en beundringsværdig Letshed. Det varede ikke længe, inden hun var istand til at dække et Bord udenfor sin Hytte. Hun lagde brede Bananablade deryaa istedetfor Dug. Hun opvartede mig med en Opmærksomhed uden Lige. Det kjære lille Dyr gav mig altid, hvad det ansaae for det Bedste, og det Bedste var, efter hendes Mening, den største Frugt og den største Kage. — Med stor Nøie havde jeg lært hende, at bruge en Proptrækker, at skylle Glassene, og at komme Vand i sin Viin. Da jeg ugjerne saa hende gandske nøgen, bragte jeg hende et Shawl, hvormed

hun skulde bedække sig, og dette gjemte hun i sin Kommode. Næsten altid læste jeg, mens jeg spiste, og da min lille Jocko troede sig forpligtet til at efterligne mig i alle Bevægelser, tog hun ogsaa en Bog i Haanden, men holdt den som oftest bag vendt, hvilket naturligtviis var hende ligemeget. Saa ofte jeg nu vendte et Blad, gjorde hun ligesaa, lagde jeg et Mærke, gjorde hun det samme, og saasnart jeg gav hende et Bink, tog hun Alting bort, vaskede Kopper og Tallerkener med største Omhu, og satte Alt ind paa et lille Bord i Hytten, uden at slaae noget itu eller bringe det Mindste i Uorden.

Disse i sig selv saa simple, men tillige saa underholdende Optrin, gjentoges hver Dag, uden at jeg kjededes derved. Saasnart jeg havde endt mine Forretninger i Staden, ilte jeg til min Jocko, Her læste og skrev jeg, som om jeg havde været gandske allene. Sjelden skete det, at jeg ikke fandt Bordet dækket. Hun berørte Intet af det, jeg efterlod i Hytten, med mindre jeg udtrykkeligen skjenskede hende det. Sine Smaasager havde hun for sig selv, Ringe med Glasstene, smaae Esker, Dreninge &c. Saasnart jeg var borte, klædte hun sig af, og tog ikke sit Løi paa, før hun ventede mig igjen. Jeg havde bragt hende et lille Nürnberggeruhr, i det Haab, at jeg kunde lære hende, at tælle Timerne, men saavidt kunde jeg dog ikke bringe det. Imidlertid har man dog forsikret mig, at Drang-Dutanger have lært at tælle til Fem. — Naar vore smaae Maaltider vare tilende, overs

lod jeg mig til mine Drommerier, digtede og skrev. De Venne, jeg bortkastede, tog hun, og bemalede dermed de smaae Papiirstrimler, jeg overlod hende, hvorhos hun satte et gandske alvorligt Ansigt op. — Hvad vilde en Europæer have sagt til denne sølsomme Lete a Lete? Thi viid, min Læser: hine lidenskabelige Vers, som Publikum har modtaget med saa megen Skaansel, har jeg skrevet ved en Ubes Side.

Da jeg en Eftermiddag gjorde min sædvanlige Vandring, fandt jeg ikke Jocko ved Indgangen til Skoven. Jeg gaaer nærmere, jeg lytter, jeg hører en ængstelig Klynken. Idet jeg træder ind i Hytten, seer jeg det stakkels Dyr. Det laae udstrakt paa sit Leie; dets Hud var gandske besaaet med Torne, og paa mange Steder var der dybe Ridsler deri.

Jeg løstede Jocko op. Et Dieblik troede jeg hende død. Men det var kun Afmagt. Ved nogle Draaber Spiritus fik jeg hende bragt tillive. Af hendes Miner og Fagter sluttede jeg, at hun enten var styrtet ned af et meget høit Træ, eller falden i en Afgrund. Lykkeligviis var Baalet udenfor Hytten ikke gaaet ud. Jeg varmede altsaa Wiin, og vaskede dermed hendes Saar; derpaa gjorde jeg et Omslag af Urter, og lagde det derpaa. Nu bemærkede jeg med stor Forundring, at hendes Saar allerede vare fyldte med Lægedomsurter, som hun havde tygget. Hun havde en brændende Fieber, og gav sig saa jammerligt. Da jeg omsider maatte forlade hende, satte jeg en af Stolene hen til hende,

og nogle Glas Vand og Viin derpaa. Derpaa lavede jeg ogsaa Brødvand med Sukker, og gav hende at forstaae, at hun afveylende skulde drikke deraf. Jeg lagde hendes Moosspude tilrette; hun slikkede mine Fingerender med sin lille rosenfarvede, nu gandske brændende Tunge. Da jeg gik, udstødte hun et dybt Suk.

Næste Dag, aarle om Morgenens, var jeg atter hos hende. Jeg fandt hende uden Feber, men saa svag, at han ikke kunde reise sig. Hun havde forstaaet mine Tegn meget vel. For at slukke den brændende Tørst, som fortærede hende, havde hun tomt alle Glasene til den sidste Draabe. Hun gjorde adskillige Tegn, som jeg slet ikke forstod, for de, som man vil erfare, opklaredes nogle Dage efter. Hun viste mig sine Saar, og udstødte en smertelig Tone, men fæstede derpaa sine Dine paa en lille Kommode, jeg havde givet hende.

Efter nogle Dages Forløb kunde hun sidde opret paa sit Leie. Jeg satte mig hos hende. Fra Tid til anden, imedens jeg læste eller skrev, lagde hun sit lille Hoved paa min Skulder, og naar hun var sulten, udstrakte hun sine smaae Hænder mod mig. — En af disse Dage faldt det mig ind, at medbringe en Guitarre. I Begyndelsen yttrede hun Frygt derfor, især naar Strengene fibredede under hendes Singre. Nu tog jeg Instrumentet, spillede og sang.

Nei, denne Forundring, denne Henrykkelse kan jeg ikke skildre! Alle hendes Sandser syntes bortvegne. Hun aandede neppe. Hun lagde Hænderne

sammen i hinanden, løstede dem op til mig, som om hun vilde bede mig vedblive, og naar jeg holdt op at synge, vedblev hun at lytte længe efter.

Pludseligen vaagnede hun, som af en Drøm, sprang hurtigt op, slog sig for Panden, løb hen til sin lille Kommode, aabnede Skuffen, og vinkede mig derhen. Hvo beskriver min Forundring? Noget Muslinger af forskjellig Farve og 29 af de største Diamanter, jeg i mit Liv har seet, laae der!

Nu seirede den havesyge Europæer over Naturs mennesket, og viste sig i al sin Gjerrighed. Jeg tog Focko i mine Arme, og omfavnede hende henrykt. En Diamant efter en anden trykte jeg til mine Læber, for at udtrykke den Glæde jeg følte, og udstrakte mine Hænder imod hende, som hun pleiede at gjøre, naar hun bad mig om Mere. Forundret saae hun paa mig, og da hun bemærkede, at jeg gjentog denne Bevægelse, gjorde hun en sorgmodig Mine, hang med Hovedet, og viste mig sine Saar. Jeg tog min Guitarre, sang for hende dertil, og bragte hende saaledes i den forrige muntre Stemning.

Estertænker det engang, I Verdensmennesker, I Philosopher fra igaar, I indbildte Benner af Naturen, estertænker, hvorlunde et Menneske sidder her, og underholder en Abe med Sang og Spil! Hvilken Nedværdigelse! Og jeg gjorde mig en Ære af min Omhu for hende. Jeg meente, saaledes, idetmindste for en Deel, at affone den smudsige Gjerrighed, jeg ikke havde kunnet undertrykke.

Rekke vare fjorten Dage forløbne, for Jocko var aldeles helbredt. Vi fortsatte vore Aftens maaltider, vore Lystvandringer, og, jeg kunde fristes til at sige, vor Lectüre med. Jeg viste hende af og til nogle af de Diamanter, hun havde bragt mig, kyskede dem, klappede hende, og søgte saaledes ledes at gjøre hende mine Ønsker forstaaelige. Det lod ogsaa, som hun begreb dem, thi hvergang hang hun med Hovedet, og satte et ret bedrøveligt Ansigt op.

En Dag fandt jeg hende ikke i Hytten. Udenfor den var Intet tilberedt. Urolig ventede jeg paa hende ved Skovens Udkant. Efter en halv Times Forløb saae jeg hende komme. Hun var aandeløs og syntes saare træt. Uden Bevægelse sank hun ned for mine Fødder. I den høire Arm havde hun en Pakke, som syntes mig temmelig svær, og var omsvøbt med Bananablade. Jeg greb derefter. Den Kraft, jeg maatte anvende, for at tage den fra hende, bragte hende igjen til sig selv. Nær var jeg nu falden i Asmagt selv, da jeg saae idetmindste tregange saamange Diamanter, som førstegang. Med Røse styrede jeg mig. Nutid, Fortid og Fremtid bestormede paa eengang mit Hjerte. Jeg løstede min stakkels Jocko op, og drog hende til mig. — O J, som læse dette, hvi kan jeg ikke sige Eder, hvad jeg dengang følte! Maa skee overbevistes I da om, at den gjerrige Europæer kun spillede en Bisrolle nu.

Da den arme Jocko havde betragtet mig forskende, og læst Bløden i mine Piner, udstrakte hun

fine smaae Hænder, og bad mig om Noget at spise. Jeg gav, hvad jeg havde medbragt. Hun spiste og drak saare hastigt. Denne gang var hun ikke saaret; dog fandt jeg, ved at betragte hende nærmere, adskillige Contusioner. Hun satte sig ved, lagde sit lille Hoved op til mit Bryst, og faldt i en dyb Søvn.

Jeg hensank i Betragtninger, som gjorde mig sorgmodig. Af mine Dine nedtrillede et Par Taarer paa den sovende Jocko's Pande. Jeg havde samme Dag faaet Breve fra Lisabon, som lode mig formode, at jeg vilde vorde kaldt tilbage. Hvad skulde jeg nu gjøre med det stakkels Dyr, der havde givet mig saa rørende Beviser paa sin Hengivenhed? Jeg havde vænt mig til, at betragte Jocko som en Bild, med hvem jeg underholdt mig ved Miner og Tegne, som det eneste almeensforstaelige Ursprog.

Da hun vaagnede, blev hun stille nogle Dierblikke, og syntes at føle de heftigste Smærter i alle Lemmer. Jeg sank stedse dybere i mine Grublerier. Hvad skulde jeg beslutte? At forlade det stakkels Bæsen, var mig umuligt. Bedre var det, om jeg tog hende med mig — men ogsaa dette havde sine store Vanskeligheder. Efter min Ankomst til Europa, vilde der hengaae lang Tid, inden jeg igjen kunde spjelsætte mig med hende. Betroede jeg hende til Andre, vilde de maaskee forsomme hende, godt og vel, om hun ikke tilsidst blev et Legetoi for Børn og Tjenestefolk. Kort, jeg

vidste ingen Udvei, og dog var det stakkels Væsen
Ophav til al den Rigdom, jeg nu eiede!

Hvo skulde troe det, men til min Skjændsel
vil jeg bekjende det: jeg søgte paa enhver mulig
Maade, at give hende at forstaae, hvor gjerne jeg
ønskede, at vide det Sted, hun havde hentet alle
disse Skatte paa. Men det lykkedes mig ikke, og
jeg gif saavidt i min Haardhed, at jeg saae suurt
til hende, ja truede hende derfor. O Europa! Din
kolde Gift virker mægtigere, end Hjertets sødeste
Jølelser!

Min Uro tiltog Dag for Dag. Kun med dyb
Bebøggelse kunde jeg betragte hende, jeg sang kun
sorgelige Viser for hende. Mine Venner kunde ikke
begribe min Stemning.

Endeligen kom den 28de December 18**. Jeg
gif, martret af en lønlig Angst, tidligere end sæd-
vanligt hjemmefra. Langtfra hører jeg en sælsom
Larm, jeg iler til, gode Gud! Blodspor møde mine
Dine. Jeg styrter videre, og seer en græsselig
Klapperflange i Ramp med den ulykkelige Jocko,
hvis Lemmer alt vare sonderrevne. Aldrig gif jeg
ud uden med endobbelstøbet Pistol. Nu sigtede jeg lige
efter Slangens Hoved. Jeg saarede den, den
standsede, bøjede sig sammen, og satte derpaa til,
for at styrte imod mig, men mit andet Skud jog
den paa Flugt. En Hjerdingvei derafra udaandede
den sit Liv.

Jocko laae paa Jorden, asmechtig, ikke blot af
Blodtabet, men ogsaa af den Skræk, saavel Slan-
gen som Pistolskuddet havde voldet hende. Jeg bar

hende ind i Hytten og lagde hende paa Lei. Hun havde allerede efter Sædvane, gjort Ild paa. Jeg vaskede hendes Saar; jeg tilberedte Omslag af Urter, lagde dem derpaa, og forbandt dem vel. Langt om længe kom hun til sig selv. Hendes Blegghed var saa stor, at hendes dunkle Farve var vegen for en hvid, hvorved hun lignede et ungt, menneskeligt Bæsen. Hun aabnede Dinene, luffede dem igjen, og stønnede svagt. Nei, nei, jeg blues ikke ved at bekjende det, mine Dine svømmede i Graad. Jeg solte hendes Puls, og mærkede strax, at en heftig Feber vilde indfinde sig.

Skæk, Haab, frygteligt Dilirium saae jeg her — og man vil afdisputere disse Bæsenes en Sjæl! I Philosopher, I Verdsligvise, som ikke erkjende Guds Storhed, I vove, at sætte saa snevre Grændser for Guds ophoiede Gjerninger! Jocko var Mælet berøvet, hun talte ikke til mig i artikulerede Toner — men hvor forskjellige Toelsser malede sig ei i hendes Blikke! Hun leed uhyre Smertes, og dog fulgte hendes Dine alle mine Bevægelser. Hvilken Skæk udtrykte de ikke, saasnart jeg kun bortfjernede mig et Dieblik!

Hvor havde jeg kunnet forlade hende! Vel tænkte jeg paa den Angst, jeg voldte mine Venner, naar jeg tilbragte Natten i Skoven, men jeg maatte blive.

Jeg gjorde et Skridt hen mod Udgangen af Hytten, da kaldte Jocko mig tilbage med et smerteligt Skrig. Jeg beroligede hende, og gav hende al den Lindring, som stod i min Magt. Allerede

troede jeg hende frelst. Hendes Konvulsioner op-
 hørte, Feberen standsede. „Jocko! Jocko!“ raabte
 jeg. Hun vendte sit lille Hoved om til mig, saae
 paa mig med de venlige Dine, gjorde en Bevægelse,
 som om hun vilde staae op, sank atter tilbage, og
 drog — det sidste Suk . . .

Tre Dage efter reiste jeg tilbage til Europa.

(Pougen's.)

Forbetjning.

(Af Gustav Adolphs Biographie ved Ridder v. Rango. Epj. 1824.)

Gustav Adolphs Gemalinde, Marie Eleo-
 nora af Brandenburg, Dronning af Sverrig, ind-
 skibede sig, i Efteraaret 1632, med en Armee af
 8000 Mand, der som Forstærkning skulde støde til
 den Hær, hvormed den store Svenskekonge forfægtede
 de tydske Protestanters hellige Sag. Da
 håndtes det, samme Dieblik som Dronningen forlod
 Sverrig, at et stort Skib, som heed Wasa, og
 var ladet med svært Skjts og andre Krigsfornø-
 denheder, gandske pludseligen sank paa Havets Bund,
 og det paa en blikstille Dag, omtrent en liden Mil
 fra Kysten, uden at støde mod Skjær eller Klipper,
 og uden at sligt bebudedes af noget foreløbigt Tegn.
 Dette ubegribelige Forliis af et Fartoi, som førte

et saa navnkundigt Familienavn, ansaaes af Mange som en ond Forbedyning, men Dronningen fortsatte heltemodigen sin Reise.

Gustav Adolfs Død.

Idet Kongen nærmede sig Lützen, befalede han, at hans Tropper skulde opstilles paa den mellem Staden og den saakaldte „Flossgraben“ liggende Slette. Den høire Fløi kommanderede han selv, den venstre Hertug Bernhard af Sachsen; Weimar, Centrum Grev Brahe.

Wallenstein opstillede sit Infanterie i fem Colonner, Cavalleriet paa Fløiene. Centrum kommanderede han selv. Tropperne bleve paa begge Sider opstillede om Natten, og saasnart Dagen gryede (den 6te November 1632) vare begge Hære slagfærdige. En uigjennemtrængelig Laage bedækkede den vide Slette, og først ved Middagstid kunde Sjenderne skjelne hinanden. Gustav Adolph knælede og bad til Gud. Hele Hæren fulgte hans Exempel, og under Paukers og Trompeters Lyd sang man Luthers herlige Psalme: Vor Gud han er saa fast en Borg. Derpaa besteg Kongen sin Ganger og red op og ned langs Fronten, opmuntrende sine Krigere. En bange Anelse syntes at omtaage Monarkens ellers saa frie Pande. Saasnart Laagen var vegen, saae man Lützen i Flammer, stukken i Brand paa Wallensteins Befaling,

for at dække hans høire Fløi. Kongen gav Signal til Angreb. Cavalleriet galopperede mod Sjensden, og Infanteriet satte sig i Marsch. Paa alle Puncter vege de keiserlige Tropper, og det wallenske steenbockste Rytterie greb Flugten i største Uorden. Croassterne, som ilte hid, at omgaae Svenskerne venstre Fløi, søgte ligeledes Redning i Flugten, og Iede et saa afgjørende Nederlag, at de ingen Deel kunde tage i Kampen mere. Med ustandselig Magt fremtrænger det svenske Artillerie. To af de keiserlige Colonner vige. Da kommer Wallenstein i Spidsen for tre Regimenter Cuirassierer og tilraaber de Flygtende: Holdt! De allerede slagne Colonner gjøre Front mod Sjenden, og en ny Kamp begynder. Mand mod Mand styrte Tusinder til Jorden. Udmattede vige Svenskerne for den overlegne Magt. Kongen, som var i fuld Seier over Sjendens venstre Fløi, faaer Budskab herom. Med rolig Sindighed giver han Feltmarskal Horn det Hver, at forfølge Sjenden, og iler, i Spidsen for det steenbockste Regiment, sine Tropper til Hjelp. Som en Piiil flyver han til det Punct, hvor hans Infanterie er stædt i haardest Nød. Forgjebes stræbe Eskadronerne at følge deres Konge. Kun omgiven af nogle faa Ryttere (blandt dem Hertug Albert af Sachsen-Lauenburg) føres han, ved sit korte Syn, for nær mod de fjendelige Rækker. Hans venstre Arm knuses af en Musketkugle. Samme Dieblik kommer det steenbockste Regiment hidgalopperende, Rytterne see deres Monark saaret. „Kongen bløder — Kongen er skudt!“ tilraaber den Ene den Anden.

For at forebygge Følgerne af dette ulykkelige Udraab, undertrykker Gustav Adolphy den Smerte, som overmander ham, og raaber med munter Mine: „Det er Intet — følger mig!“ Med sonderknust Arm styrter han mod Fjenden. Fægtningen vorder almindelig, men, en Usmagt nær, formedelst det svære Blodtab, vender han sig til Hertug Albert, der hele Tiden fulgte ham som hans Skygge, og siger: „Bring mig ud af Trængslen, men uden Opsigt!“ Hertugen leder ham hen til den høire Fløi. Paa Veien did faaer Kongen et andet Skud i sin Ryg. „Jeg har Nok, Broder! raaber han med døende Stemme, og segner af Hesten: Frels Du kun Dig Liv!“ Et tredie Skud strækker ham til Jorden. Hans flygtende, af Blod dryppende Hest, gennemflyver de svenske Geleder, og røver Kongens skrækkelige Skjebne. Rasende iler Rytteriet hid, at redde den, som man troede, i Fare stædte Monark. Men affjelet ligger han paa Jorden. For at udribe det hellige Liig af Fjendens Haand, begynder en morderisk Kamp, og den uforglemmelige Konges af Saar bedækkede Legeme, skjules blandt simple Krigeres.

„Kongen død!“ Dette Budskab gennemfloi den svenske Hærs Rækker, og frembragte en mægtig Virkning paa de ham saa hengivne Krigere, og opstaaer mede Onsket: at hævne ham, i deres Bryst. Med ubetvingeligt Raserie trængte de frem mod Fjenden fra alle Kanter. Hertug Bernhard af Weimar paatager sig at hævne den ihjelslagne Drot, og træder i hans Sted i Spidsen for Hæren. Nu gaaer det Slag i Slag til Seier! De Keiserlige vakle og vige

paa alle Puncter, og vide ingen Redning, uden i Flugten. For at forsøge Slagets Rædsler, flyve deres Munitionsbogue i Luften, og nu mene de, ogsaa at være angrebne i Ryggen. Alle deres Høvdindgers Anstrengelser mægte ei, at bringe dem til at staae. Abbeden af Fulda søger med Crucifixet i Haanden, at indgyde dem Mod, men maa bøde for sin Nidhærhed med Døden. Wallenstein, den hidtil Uovervindelige, seer sig slagen paa alle Kanter, og misrøbler om, at kunne redde de sorgelige Ledninger af sin adsplittede Hær. Da kommer Pappenheim til Undsætning med otte Regimenter Cavallerie, og standser for en stakket Tid de Svenskes feierrige Fremgang. Saalunde skriver Schiller om Pappenheim: „En brændende Ultraa ester, at møde Kongen selv i Rampen, førte den Rasende midt ind i den blodige Slagvrimmel, hvor han sikkest sendte at træffe sin ædle Fjende. Ogsaa Gustav Adolph havde næret det fyrigste Ønske, at skue denne heltes modige Modstander Ansigt til Ansigt, men den fjendtlige Længsel blev utilfredsstillende, og først Døden samlede de forsonede Helte. To Musketkugler gjennemboede Pappenheims arbejdsdækkede Bryst, og med Magt maatte man bære ham ud af Mordlarven. Idet man nu var sysselsat hermed, trængte en Munk til hans Øre, hvoraf han forstod, at Den, han søgte, laae affjelet paa Balpladsen. Da man stadig fæstede dette Rygtes Sandhed, opklaredes hans Ansigt, og den sidste Ild blussede i hans Øine: „Saa melde man da Hertugen af Friedland, sagde han: at jeg er dødeligsaaret, men at jeg gladelig farer heden, nu

jeg veed, at Denne, min Troes uforsonlige Fjend
de, er falden samme Dag som jeg." Dagen efter
døde han.

Med hans Fald var de Keiserliges fornyede Lykke
atter bortvøgen. Uden Vaaben, uden Skjts, uden
Banner, flyede de, trediegang slagne, ad Leipzig til.
Wallenstein selv havde viist dem Veien did. Gustav
Adolphs Mand havde ført hans Krigere til Seier.
Grev Brahe, som med sine Guulskjortler havde gjort
Underværker af Tapperhed, fulgte sin Drot, og døde
af sine Saar. — Wallensteins Nederlag udbredte
Rædsel i hele det katolske Tydskland. Men Seiren
var dyreføbt. I sit Livs meest glimrende Periode,
i sin Alders Blomster, fandt Gustav Adolph sin Død
paa den Dag, der uimodsigeligen vilde have ført ham
til hans ophøiede Dnskers Maal. Protestanterne
i alle ved ham befriede Lande, begræd den høimodige
Konge, der havde sønderbrudt Trældomsaaget, som
laae paa deres Nakke.

Paa den erobrede Balplads hvilede sig de tappre
Svenske efter Kampens Noie. I stum Fortvielse
søgte de det kongelige Liig, som omsider, hartad
ufjendeligt af Blod og Saar, blev trukket frem un-
der andre Døde. De dyrebare Levinger bragtes til
Weissenfels. Her saae den svenske Dronning Eleo-
nora sin høitelskte Gemal igjen, vædede det blodige
Liig med sine Saarer, og forlod det ikke, før det
i Sverrig var stædt til den sidste Hvile.

Paa Lügens Balplads findes endnu et Mindes-
mærke, som, skjøndt yderst simpelt, dog fortjener at
omtales. Det staaer ved Landeveien og kaldes:

Svenskestenen. I Nærheden af denne Steen var det, man fandt Kongens Liig.

De egentlige Omstændigheder ved Gustav Adolph den Stores Død ere ofte undersøgte, og dog endnu ikke gandske opklarede. De største Historiekrivers Efterretninger modsige hinanden. De fleste stemme dog overens deri, at Kongen, idet han selv førte de steenbockske Ryttere mod Tjenden, har været sig alt for yderligt, og at han har faaet tvende Pistolskud, men af hvem han har faaet dem, fortælle de paa forskjellig Maade. Den berømte svenske Hofkantsler Salvius skriver: „Apotheker Casparus, som indbalsamerede det kongelige Liig, forsikrer, at have fundet det ni Saar, sex Skud, to Hug, og et Stiksaar. Da Kongen, omtrent Klokken eet om Eftermiddagen, i den store Laage, som dengang faldt, førte det steenbockske Regiment mod Tjenden, knustes først hans venstre Arm saaledes, at Beenpiberne stak ud af Kjøleærmet. Siden bibragte En ham to Pistolskud mellem Skuldrene.“

Det kongelige Liig blev, efter de bedste Historiekrivers eenstemmige Beretning, strax aflædt. Hans Læderkollert blev, endnu gandske blodig, sendt til Keiseren i Wien og forvaret paa Konstkammeret. Det Sværd, hvormed Gustav Adolph fægtede i Slaget ved Lützen, blev bragt til Stockholm, og, ved den høitidelige Jordeførd, baaren foran Processionen af Grev Horn. Kongens Sporer havde en Trompeter

tillegnet sig, og General Holf kjøbte dem af Denne. Sildigere kom de i den berømte Ole Worms Eie. Hans gyldne Kjæde blev længe opbevaret i en Lieutenants Schneebergs Familie.

Ved denne Leilighed kan jeg ikke forbigaae en Omstændighed, som har foranlediget mangfoldige Skrifter. I fordum Tid var det nemlig et gandske almindeligt Sagn, at Kongen af Sverrig havde ført et vist Sværd med allehaande talismaniske Sprog og Figurer, ved hvis hemmelige Kraft han har udrettet mere, end ved sin kloge Kommando og ved sine Krigshæres Tapperhed. I lang Tid viste man tvende saadanne Klinger, den Ene i Aix i Provence, den Anden paa Bogfalen i Leipzig.

Kongens Hjerter veiede eet Pund og tyve Lod. Det blev bisat i det Land, for hvis Redning det var brustet. Dronning Christina, hans Datter, fortæller, hvor ugjerne han vilde, at man skulde aabne hans Liig. „Det er mærkeligt — skriver hun — at saa stor en Konge havde saamegen Frygt for, at man skulde aabne hans Liig efter hans Død, hvilket han lagde for Dagen ved et udtrykkeligt Forbud derimod. Men denne Svaghed er national, og de Svenske vise de Døde en Ugtelse, som grændser til Overtro.“

Det er bekjendt, at man anklager Hertug Albert af Sachsen-Lauenburg som Kongens Morder. Denne Mistanke reiste sig strax efter hans Død, og Historiefriberne toge ikke i Betænkning, at lade sig forlyde dermed. Hans von Haffendorf, der som Livspage befandt sig i Kongens Følge, og selv blev haardt saaret i Slaget ved Lützen, har, tildeels i Milm, som

Dievidne bestrebet Tildragelsen og yttre sig herom
saaledes:

„Vi vare Fem, som rebe ud med draget Sværd af Leiren,
„At see, hvorlunde Svenffen stred i Blod og Svæd for
Seiren;

„De To maa bringe Kongebud hen til de finste Dreng,
„De maatte ei i Mødets Ild saa hart mod Fienden trænge.
„Den Tredie Kong Gustav var, som vi den Store kalde,
„Dg det med Rette, thi han var en Heros fremfor Alle.
„Den Fjerde var en fornem Mand, hvis Hu stod til at
hævnes,

„Han er i Lydskland velbekendt, behøver ei at nævnes.
„Den Femte, Hans von Hasendorf, nu sidder her og rimer,
„Fra Kongens Side veeg jeg ei i hine Kampens Timer.
„Dg Kampen var tilvisse heed, os Kuglerne omsuste,
„En af dem traf mig saare vel, mit ene Been den knuste,
„Dg havde end den bedre ramt og gjennemboret Hjertet,
„Saa var mit Liv ei Meget værdt — hvem havde det vel
smertet?

„Gustavus iler længer frem ... hans Blod hans Ganger
væder,
„Thi stød han vorder her i Smug, mærk vel, af en For-
ræder!“

* * *

„Saasnart Kongen var stød i Hovedet af Ildgjernings-
manden, og Blødet flød ham over Ansigtet, saa han ikke
„kunde see for sig, affjød han begge sine Pistoler, i den
„Mening at træffe ham, men fellede. Nu tumlede han
„om med sin Hest nogle og tyve Gange, imens Forræderen
„holdt i en Frastand og saae til, hvorledes det vilde løbe
„af med Kongen. Men da Denne ikke kunde holde sig

„længere paa Hesten, steg han af, slap den, lagde sig ned
 „paa Jorden, befalede Gud sin Sjæl med lydelig Røst, og
 „bød dem, som laae hos ham, gjøre ligesaa. Da kom
 „Førræderen, og bibragte Kongen, med Stik og Hug, ni
 „Saar endnu. Da kaldte Kongen Førræderen ved Navn,
 „og raabte: „Gud omvende Dig, og tilgiv Dig Din
 „onde Gjerning, som jeg tilgiver Dig den! Betragter
 „Alle, saamange som endnu ere ilive her, hvorlunde jeg
 „er ombragt for min gode Tro!”

* * *

„Førræderen nu rider bort. Den Drot, som nys saa
 modig
 „Sit Glavind svang, nu ligger der, til Døden mat og
 blodig,
 „Og hvo ham seer, maa forse sig og sige: Jeg kan ikke
 „Gjensinde Styrken paa hans Kind og Ilden i hans
 Blikke.
 „D vee, o vee, fligt Syn at see, og ikke kunne jage
 „Sin Klinge i den Ridning, som sin Konge tog af Dage!
 „Dog, Falst Du, Morder, ikke med Din Hælvedibræt
 bramme,
 „Thi Herrens Haand Dig fage Fal som Staal paa Hals-
 ken ramme.
 „Å, her det gaaer,
 „Som David spaaer:
 „Den, mit Brød æder,
 „Med Fødder mig træder!”

Hertug Albert var nemlig, som Schiller beretter,
 den Yngste af Hertugen af Lauenburgs fire Sønner,
 og paa Modreneside beslægtet med den wasa'ske Tyr:

stæet. I sine yngre Aar havde han fundet en venstas
belig Modtagelse ved det svenske Hof. En Uansæns
dighed, som han tillod sig mod Gustav Adolph i En
kedronningens Gemak, blev af denne fyrige Ungers
svend straffet med et Drefsigen, som, skjøndt Prinds
sen strax angrede hvad han havde gjort, og bødede
derfor ved den fuldstændigste Fyldestgjørelse, lagde
Grunden til et uforsonligt Fjendskab i Hertugens
hævngjerrige Sind. Siden traadte han i keiserlig
Tjeneste, men pludseligen forlader han denne, uden
at kunne angive nogen gyldig Grund derfor, og viser
sig i Kürnberg i Kongens Leir, tilbydende ham sin
Tjeneste som Volontair. Ved sit smigrende Væsen
vinder han Kongens Hjerte, og skjøndt Ørenstjerne
advarede Monarken, vedblev han dog at være Herz
tugen lige huld. Kort efter kommer det til Slag ved
Lützen, og her forbliver Albert, liig en ond Dæmon,
uafadeligen ved Kongens Side; først da Denne er
falden, forlader han ham. Midt iblandt Fjendens
Kugler bliver han usaaet, thi om Livet bar han et
grønt Skjers, de Keiserliges Farve. Strax efter
Slaget forsvandt han af den svenske Leir, og var den
Første, som bragte Wallenstein Budskabet om Kon
gens Fald.

(Fr. Ludv. von Kango.)

Nordisk Blade og Blomstersprog.

I en Tid, da det østerlandiske Blomstersprog er saa yndet af vore Skjønne, ville følgende Brudsstykker af et nordisk Blomstersprog neppe være dem uvelkomne. De ere samlede af nogle gamle Haandskrifter.

Birkeløv

betyder, at man har udkaaret sig en Mester eller Herre, og altid er beredt, at lide Straf af ham, den være mild eller haard. Men hvo, som bærer en bladløs Birkeqvist, tilkjendegiver dermed sin Herskers eller Herskerindes haarde og strenge Hu. Thi Riset straffer ikke saa haardt med Lovet, som uden Lov.

Castanieblade

betynde, at Den, som bærer dem, har vænt sin Kjæreste saa godt, at hun elsker ham jo længere jo hedere. Thi Castanierne ere udvendig piggede, men naar man giver sig Tid med dem, finder man dem bløde og søde.

Granløv

betyder, at man i Begyndelsen har fundet sin Elskede saare venlig, men midtvejs lunken, og omsider gandske kold. Thi Granen skyder i Begyndelsen fuldt og kraftigt Lov, men naar den voxer høiere, taber den meget af sit Grønt, og naar den vorder gammel, er den lettere end andet Træe.

Bidieløb.

Hvo som bærer dette af egen Villie, giver ders ved at forstaae, at han er forladt og forviist. Men hvem det gives at bære, ham er det en Trost og et Tegn, at hans Elskede vil blive hos ham i hver en Nød. Thi Bidier beskytte Landet mod Bandet, at ikke dette kan bortskylle Grunden. Derfor sætter man dem ved Strandbredden, og her trives de bedst.

Lindeløb.

Hvo som bærer dette, giver dermed tilkjende, at han vil knytte Elskovspagt med alle Qvinder, som ham møde, ikke med Een allene. Thi Linden staaer i Almindelighed paa Alfarssteder, hvor Mængden frydes ved den, men Frugt giver den Ingen.

Morbærblade

betyde, at man elsker en Ven af gandske Hjerter, endstjøndt han veed, at det vil koste stor Rummer og Smerte, inden de forenes. Thi hvo som vil spise Morbær, han veed vel, at hans Tæber werde smudsfige derved.

Slaentornløb

betyder, at En har en Kjæreste, som han frygter meget. Thi med Slaen omgjerder man Haverne. Men hvo som bedroves, fordi hans Kjæreste seer suurt til ham, skal bære Slaentorn og Blomster, indtil han igjen har forsonet hende. Thi saalænge Slaen staaer i Blomster, er det gjerne umildt Veir.

Enebærblade.

Hvo som fatter en om Kjærlighed, og bliver bestandig deri, hvor slet det end gaaer ham, og aldrig taber Taalmodigheden, men haaber og tøver, i den Fortrøstning, at hans Elskede dog omsider skal hørere ham — han skal bære Enebærblade. Thi Enebærtræet har den Art, at det blomstrer i det første Aar, bærer Frugt i det andet, men umoden Frugt, som dog sidder saa fast, at den maa afskæres med Stokke.

Brøndkars.

Hvo som bærer en Kjærlighed i sit Hjerter, som tykkes ham suur og bitter, men dog med godt Mod bærer Alt, hvad Kjærligheden lader ham lide, han bære Brøndkars. Men hvem den gives at bære, skal tænke derved, at hans Hjerter vil vorde frydet om stakket Tid.

Lyng.

Hvo som frivillig bærer Lyng, giver dermed at forstaae, at hans Sjæl ikke elsker Selskab, men søger Eensomheden. Thi Lyng findes paa Heden, og voxer ikke gjerne hos andre Urter. Men hvem dette gives at bære, ham siges dermed, han skal vogte sig for, at røbe sin Kjærlighed i Selskab.

Kornblomst.

Hvo som har et ubestandigt Hjerter, og selv ikke veed, hvorved han skal blive i sin Ubestandigt
(18*)

hed, han bære Kornblomster. Thi disse ere i Besyndelsen røde, siden blaae, og omsider worde de hvide. I det de saaledes ideligen skifte Farve, ere de et Billede paa Ubestandighed.

Borrer.

Hvo som har en Kjæreste, og ikke lader sig nøie dermed, men løber hid og did, og holder sig til allevegne, enten man ønsker hans Selskab eller ikke, han skal bære Borrer, thi de hænge sig ved Enhver.

Huld.

Hvo som bærer denne, giver at forstaae, at hans Kjærlighed er meget svag. Thi en Hyldegreen kan et Barn brække sønder.

Blomstertidfel.

Hvo som har udvalgt sig en Nø, af hvem han foragtes, og dog ikke aflader, at vise sig artig og mild mod hende, han bære Blomstertidfeler, thi disse betegne saadan Kjærlighed. Jo mindre de pleies, og jo mere Dødt de lide, destobedre voxer de og udsolde deres blodrøde Blomster.

Mandelblomst uden Løv.

Den, hvis Hjerte blusser af inderlig Kjærlighed og tillige nærer Haab om tilkommende Glæder, han skal forkynde sin Elskede det, ved at bære Mandelblomster uden Løv. Thi paa den Tid, Mand

lerne blomstre, er det endnu ikke saa varmt, at Bladene kunne skyde frem.

Roser.

Hvo som aldrig begjærer Andet af sin Elskede, end hvad hun kan give ham i Tugt og Ære, og saaledes bevarer hendes Skjønhed og Ungdom, han skal bære Roser med Torne.

Nelder.

Hvo som bærer hedtbrændende Kjærlighed i Hjer-
tet, og dog seer udvortes munter ud, og vil aabens-
bare, hvorlunde det staaer til med ham, han skal
bære grønne Nelder, thi naar man seer deres friske,
grønne Farve, skulde man heller ikke troe, hvor hedt
de brænde.

Tidfler.

Naar en Pige har en Kjæreste, som er en Esel,
og aldrig vil nemme, hvormeget hun end lærer
paa ham, saa skal hun give ham Tidfler at bære,
dermed skal han gaae og søge sig en Anden. Thi
om end Eselet sættes paa en Klovereng, vil det dog
hellere være blandt lutter Tidfler.

Eviggrønt.

Hvo som aldrig forgjætter sin Kjæreste, hun
maa nu være fjern eller nær, men stedse frydes li-
gemeget ved hendes Beskuelse, eller ved hendes
Minde, og ikke vakler i sit Hjertelag mod hende,

han bære Ewiggrønt. Thi dette har den Natur, at det altid grønnes, Vinter som Sommer. Derfor er det ogsaa Kronen blandt Alt, hvad der grønnes paa Jorden.

Humleblomst.

Hvo som bærer Humle af egen Villie, betegner dermed sit lette Sind, som aldrig bliver ved een Kjærlighed, aldrig søler dybt for Een, men kaster sin Tilboielighed nu paa Denne, nu paa Hiin. Men hvem Humle gives at bære, han maa vide, at han har snakket formeget om sin Kjærlighed og derved fordærvet sin egen Glæde. Thi Humlen bærer vel mange Blomster, men Rankerne kaste sig med dem over Gjerderne, eller hvorsomhelst de kunne komme, og have hverken Holdning eller Bestændighed.

Blaa Ridderstøre.

Hvo som er bestandig, og ikke blegner, der møde hvad der vil, skal bære denne Blomst. Thi hvad enten den er grøn eller tør, saa beholder Blomsteret dog sin skønne blaa Farve.

Egeblade

Betyde Fasthed. Hvo som bærer dem, han mener, at Jagen kan bide hans Villie. Men naar en Mand hyder sin Veiler bære dem, vil hun dermed lægge ham paa Hjerte, at han skal være fast og bestandig.

Espeløv

betyder Angest og Frygt i Kjærligheden. Men naar en Elskerinde giver sin Beiler det at bære, vil hun dermed sige, at han skal frygte onde Tunger, desligest ogsaa, at han ikke skal unde sig Rist eller No, for at bevare sin Nø i kjærlig Hu.

Kappelsdal.

Et jydsk Folkesagn.

I Grevskabet Frysenborg, paa Hammel Mark, fonden for Byen, er beliggende den saakaldte Kappelsbakke, hvorpaa findes tvende Høie, kaldte Kappels høie, samt en sparsom Kilde, under Navnet: den hellige Kilde. At disse Høie ere sammensføjte ved Menneskehænder, sees deraf, at de, skjønde hvilende paa en skarp Sandgrund, dog bestaae af sort Muld; og at de have været indrettede til Begravelsessteder, kan man slutte deraf, at der, for en halv Snees Aar siden, fandtes en Urne af sort Leertsø, med Aske og nogle smuldrede Been i, som den forrige Fæster af Lodden der, i den Formening at finde en Skat, ved Eftergravning stødte paa, og sønderknupte. Østen for Kappelsbakke er Kappelsmose, hvorfra Vandet udgyder sig i Kappelsdal.

I ældgamle Dage, men meget længe siden, da Krigen var Dagsløsenet, samt Manddomsmod og Heltebedrifter de Dyder, der forskaffede en Plads ved Høisædet i Valhalla, levede her en vældig Kæmpe, hvis Navn var Kappel. Han havde opslaaet sin Bopæl paa det Sted, hvor nu de tvende Høie findes og kaldes Kappels høie, og under hans mægtige Beskyttelse havde samlet sig en Trop Stridsmænd med deres Qvinder og Børn. Han selv havde kun een eneste Son, der i Styrke kom sin Fader nærmest, og var gamle Kappels Haab og Glæde. Hans Biv levede ikke mere; men unge Kappel havde valgt sig den fagreste Mø, som han ved Ivekamp, efter Datidens Skik, paa Kæmper viis, med Hæder havde tilbundet sig. Om Kæmperen Kappel er saare meget Mærkværdigt at fortælle: Fra Ungdomsdage af, indtil han var bleven til en Gubbe, ældgammel og graa, var han aldrig bleven overvundet af Noget; men deres Tal, han havde overvundet, var stort. Stor, ualmindelig stor, endog blandt hans samtidige Kæmper, var ogsaa hans Styrke; thi naar han opvæggedes til Strid og greb sin Stridskølle, slog han med denne saa vældigt paa Kappelsbakke, at det rungede vide over Land; da skjald ogsaa de fleste Kæmper; ikkun de gjæveste blandt dem rynkede Bryn, og stode tvivlraadige, om det nu vel længere anstod dem i deres fagreste Dage, at vige for saa ældgammel en Gubbe. Var hans Styrke stor, da vare hans Dyder dog ikke mindre; Ridingsdaad og Feighed straffede han med Døden, og hver Den,

blandt hans Undergivne og Baabensfæller, der gjorde sig skyldig i sig Brode, knuste han med sin Rølle, og paalagde ham, at modtage Raadestødet, uden at blinke med Øinene, altsammen blot derfor, at han kunde undgaae Riffelheim. Da endelig gamle Kappel mærkede, at det lakkede ad Enden, søgte han fremfor alt Leilighed til, at falde paa Kæmpeviis i aaben Feide, for at forviise sig Valhalla's Glæder; men som ingen af de mange Kæmper, fjern eller nær, mere torde binde an med ham i Dvekamp, og han derover sad saa saare nedbøiet og mødig i Hu, da viste Guderne ham et Middel, der lykkedes over al Forventning. Een Dag, da et Uveir med Lyn og Torden rasende havde faret ham hen over Hovedet, og Thor havde nægter, at tage ham til sig, da kaldte han sin Søn til sig, og tiltalte ham saalunde: „Søn! Din Kæmpearmer er vel ei fuldt som min, men saavidt jeg veed, dog den stærkeste fjern og nær: længe siden lærte Du, at føre Din Stridskølle, som det sig Kæmper bør, og Mod har Du i Barmen, som Kraft i Armen: ikkun Eet har jeg endnu at lære Dig, for at indvie Dig til en fuldkommen Kæmpe, førend jeg forlader Dig. Jeg har grundet paa, at Guderne maaskee engang kunne forlene en anden Kæmpe samme Kraft og Mod som Du har, og finder, at det var Dig nyttigt, ifald Du med ham skulde vove en Dyst, at Du øvede Dig i, behændigt at afvise det dræbende Slag af den mod Dit Hoved vældigt svingende Rølle. Stil Dig nu lige for mig, og sving Din Rølle for førstegang saa lems

fældigt mod mit Hoved, og Du skal da see, hvorledes jeg med min Kølle formaaer, at vise det dræbende Slag ud til Siden; derpaa vil jeg svinge min Kølle mod Dit Hoved, for at erfare, om Du ogsaa har fat: tet min Lærdom." Som sagt, saa gjort; de veylede nogle Gange først med lemfældige Slag, siden med stærkere, og den unge Kæmpe frydede sig ikke lidet til den lærte Konst; men som han sidste Gang svingede sin Kølle med vældig Arm mod sin Faders Hoved, forviisset om, at denne nok formaaede at afvise det dræbende Slag, see! Da stillede den gamle Gubbe sit sneehvide Hoved blot for den sig nærmende Kølle: vel mærkede unge Kappel Uraad, men forsilde, og, skjøndt han i Skynding trak sin Kølle noget til sig, for ei at træffe sin Faders Pand, undgik han dog ei, at tilføie ham et vældigt Slag paa Brystet, saa Gubben segnede. Unge Kappel rynkede Bryn, men gamle Kappel smilte, idet han udbrod: „Tak, min Son, for Din sidste og største Tjeneste! Priset være Gud: derne, som lode mig undgaae Straadød!" og — han var ikke mere blandt de Levende. Paa det Sted, han faldt, blev han ogsaa med megen Høitid begravet, og hans tro Vaabenfæller og Undergivne sammensbragte over de kjære Levinger, under varme Ønsker til Guderne om, at gamle Kappels Aand og Dyder ei nogensinde maatte uddøe blandt dem — en mægtig Høi, som de kaldte Kappels høi, hvortil gjæve Kæmper siden valfartede, endog fra langt bortliggende Egne; thi gamle Kappels Dygte ginge vide om Land.

Nu blev unge Kappel valgt til Anfører og Beslytter, istedetfor den til Balhalla hjemgangne Gub:

be; men han viste ogsaa sin Trop, at den ei havde taget Feil i Balget. Efter en Stund at have haandts hævnet sin arvede Rang blandt samtidige Kæmper, dog uden at opirre dem ved mindste Pralerie; thi det er gjerne et Særkjende paa de rette Kæmper, deels større Kraft, jo mindre Pral. Imidlertid indblæste omsider den gustne Avind Nabokæmperne det Raad, at de, sammentraadte i Pagt, skulde udfordre ham til Evkampf een efter den anden, og kaste Lod om, i hvilken Orden det skulde skee, menende, at Kaps pels Arm omsider maatte trættes, saa at de sidste blandt dem nok skulde faae Bugt med ham.

Planen blev iværksat, og lykkedes dem efter deres Ønske, men — til deres egen Ulykke; thi da Kæmperne, af Navn Kappel, ikke vare mere, savnede de selv baade en retfærdig Voldgiftsmand og en mægtig Allieret, saa de, deels ved idelige indbyrdes Tvistigheder, deels ved Overfald af mægtigere Kæmper, svandt bort saa fage, ligesom Dug for Sol, og maatte Alle bide i Græsset.

Men unge Kappels deilige Biv, som for første gang bar Foster, vilde ei lade sig trøste; men sad bestandigt med modig Hu, og fangede svar Sorg, saa at hun døde af Græmmelse. Som nu Kappels Baabenbrødre, efterat have omgivet hans Levinger med en lignende Gravhøi, som gamle Kappels, beliggende tæt Østen for samme, og nu jordede hans Biv ved Foden deraf, grundende paa saa sælsomme Begivenheder, sade deromkring saa tause og af Sorg saa saare nedbøiet; da aabnede sig lidet derfra paa Hældingen en Kilde, med sølvs

klare Draaber, som gav dem Trost, efterdi den ufeilbarligen var en Gave af Freia, for den hulde Qvindes trofaste Kjærligheds Skyld, thi kaldes samme Kilde end den Dag idag er: den hellige Kilde.

Men om samme Kilde gaaer vide Sagn; thi dens sparsomt riindende Væld havde en vidunderlig lægende Kraft, og vidt og bredt fra fortres Syge dertil, for at fange Helbred igjen. Men det hændte sig engang, og det var siden Folket her i Landet var blevet christnet, og ei ret længe siden, at en riig, men karrig og stolt Bondemand, førte sit suuroiede Dg til samme Kilde St. Hansaften, og han sagde til de mange udtærede Krøblinge, Halte, Blinde og Bærkbrudne, som havde leiret sig om Kilden, for i Midnatstimen at faae af dens Sølvdraaber, og ved dem at finde Helbred: „Pak Jer tilside, i Beenrade! at jeg kan faae Plads.“ Og han trak sin Mær lige til Kilden, og, urørt af de mange Elendiges Bønner og dybe Sukke, vadskede han dog Skindmærens sure Dine i den hellige Kildes deilige Sølvdraaber. Fra samme Stund af forsvandt ogsaa Kildens helbredende Kræfter; men næste Aars St. Hansaften kom den samme ugudelige Mand listende ved sin Stav til Kilden, og, ukjendt af Nogen; thi han lignede nu en Beenrad, forsøgte ved dens kraftige Vand, at vinde Helbred igjen, forhaabendes, at dens Væld, der ene formaaede at helbrede hans Dg, ogsaa maatte kunne skjenke ham Sundhed igjen. Men,

da han havde drukket af Rildens Vand, følte han en gruelig Riven og Sliden i sine Indvolde, og han blev kjendt, idet han i sin store Angest og Qvide raabte: „Jeg ulyksalige Mand! Ak, at jeg agtede mit Og høiere, end min Næste!“ — og han opgav samme Stund sin ugudelige Vand ved en brad Død, uden Frist til Omvendelse.

End tilføier Sagnet en mærkelig Spaadom af Sybille, gamle Kappel betræffende, og Spaadoms men er denne: Naar disse Tegn ere forudgangne, skal strax følge Krig, og staae et saa blodigt Slag i Kappelsdal, at en Jernhat skal sømme i Blod; men Tegnene ere disse: Ved en Steen paa Kappelsbakke skal opgroe en Tornebusk, hvori en Skade skal bygge Rede, og i samme lægge tre Æg, hvoraf udruges tre brogede Hesteføl. Naar saa Slaget er blodigst, og Seieren vender sig til de Danske, da skal gamle Kappel opvaagne paany, og idet han reiser sig overende, for at see, hvad der er paa færde, nedstyrtter han, med et forfærdeligt Bulder, den over ham hvilende Høi, der da nedrusler i Jordybningen til Nord, hvor endeel af de Sjendtlige med samt deres Anfører, der feige ville skjule sig der, medens Blodsbadet gaaer for sig til Vester i Kappelsdal, og — knuser dem. Naar da gamle Kappel faaer Die paa de mange Puslinger, skal han atter nedlægge sig til Hvile; men de saa Sjendtlige, som ved en betimelig Slut faaer frelst Livet, skulle fortælle sine Landsmænd: „Hvor farligt det er, at komme Jyderne for nær, der beskyttes af saa vældige Kæmper.“

Ehbille Spaadom lyder til Slutning fremdeles
saaledes: „Men dersom Kjærnerne i Æblet vende
sig; da skal der intet Blodbad komme til at staae
i Kappelsdal.“

(R. P. Scholer.)

Staaer Solen stille?

Det hændte sig engang, at i en Bondetro
En Klokker traadte ind og slog sig der til Ro.
Han ved en Kande M for Bonden demonstrerte,
At Solen stille stod, men Jorden circuleerte.
Saa meente ikke Mads, der opbragt faldt ham an
Dg raabte: Bantro Knegt! Jeg Dig bevise kan
Af selve Skriftens Ord, at Josva Solen hød
At standse paa sin Wei.

Ret saa, og den ablød!
Vor Klokker svarte ham: Men kan Du ogsaa mig
Bevise, at han hød den atter flytte sig?

Engang endnu.

Jeg fik ubi min Barndoms Baar
 Saa mangt et Kys af smukke Piger,
 Men Stakket! Nu jeg intet faaer,
 I hvad jeg gjør, i hvad jeg siger:
 Jeg har jo end en barnlig Hu,
 O kys mig dog engang endnu!

Naar Noget saared' Barnets Sjæl,
 Bortklystes Taarerne af Rinden;
 Nu kan jeg græde mig ihjel,
 Og de borttørres kun af Vinden:
 Jeg har jo end en barnlig Hu,
 O kys mig dog engang endnu!

Om jeg end aldrig bad, jeg før
 Dog fik hvad her jeg sukker efter,
 Nu bliver Læben lige tør,
 Om jeg end bad af alle Kræfter:
 Jeg har jo end en barnlig Hu,
 O kys mig dog engang endnu!

Som Barn jeg skjønnet' ei derpaa,
 Holdt ei de søde Kys i Vre;
 Men hvis jeg nu mig et kan faae,
 Skal jeg giengjelde det med flere!
 Saa kys mig dog engang endnu,,
 Jeg har jo end en barnlig Hu.

(H. Disen.)

Lovise Steen og Edvard Sand.

I Handelsstaden N. et Par saa boldt:
 Hr. Sand og Tomsfru Steen, sit Taarb holdt.
 Nu skeer det altfor gjerne, at man sligt
 Forkynder Verden ret høitideligt.
 Saa ogsaa her. I Kjarlighedens Ruus
 Man sender Kort fra Huus til Huus;
 Herpaa, i Kobber stuet, læser man
 Den korte, dog saa indholdsrige Tale:
 „Lovise Steen og Edvard Sand
 „Sig som Forlovede Dem anbefale.“

Strax mumlede nu Hver og Een:
 Naar Sand formæler sig med Steen,
 Man meget Godt sig deraf love kan —
 Og, som det gaaer i Hymens Orden,
 Ni Maaneder man neppe tælle kan,
 Da er af denne Steen og Sand
 En veritabel Sandsteen vorden.

(Richard Noos.)

Forlad os vor Skyld.

En Historie fra Trediveaarskrigens Tid.

Under Trediveaarskrigen levede i Magdeburg Hr. Bollrad, en anseet Kjøbmand, som, deels ved sin Flid, deels ved sit Giftermaal med en riig Enke, var kommen i Besiddelse af en betydelig Formue. Da hans Ægteskab blev barnløst, havde han taget en fattig Slægtnings forældreløse Børn til sig, og opdrog dem som sine egne. Kort efter døde hans Kone. Georg og Clara gjengjeldte hans Omhu for deres Vel med den hjerteligste Kjærlighed til ham, og med den inderlige Hengivenhed, som de til hans Glæde, fra den tidligste Barndom, nærrede for hinanden.

Da Georg var sytten Aar gammel, sendte han ham til Augsburg, at han her kunde uddanne sig til en dygtig Kjøbmand hos en Handelsven, som stod i vigtige Forbindelser med fremmede Lande. Efter et sexaarigt Ophold her vendte Georg nu tilbage til sit Hjem,

Det var Alften. Ved Elbens Bred reed Georg fremad, eensom, fordybet i sig selv. Magdeburgs Taarne ragede frem af den høstlige Laage. Georg saae op og sukede.

Efter en saa lang Fraværelse skulde han gjensee det Huus, hvori han var opdragen; her ventede ham hans anden Fader og hans elskede Søster; trindtomkring, hvorhen han saae, traadte ham Skove og Høie, Landsbyer og enkelte Træer imøde som gamle Bekjendte, og syntes at fryde sig ved hans Tilbagekomst. Men Georg

kunde ikke fryde sig; en bange Følelse ængstede hans Hjerte. Nu nærmede han sig en gammel Eg, som han kjendte saare vel, thi den havde ofte været Maalet for hans Udflugt i Barndomsdagene. Han steg af, og satte sig ned ved den moosgroede Stamme. Fortidens Minde blev med hvert Dieblik klarere i hans Sjel, men klarest af Alt foresvævede ham hans Søster Clara. Han ihukom, hvor fredeligt de havde leget sammen, hvor inderligt de havde elsket hinanden og hængt ved hinanden fra deres tidlige Barndom, og hvorlunde han kun, i den hjertelige Forening med hende, var bleven sig sit Liv bevidst. Som opblomstrende Mø havde han forladt hende: nu skulde han gjensee hende som sin Pleiefaders Hustru.

For saa lger siden havde han faaet Efterretning om deres Giftermaal; Bollrad bød ham tillige komme hjem ufortøvet, da den forfærdelige Krig, som nu alt saalænge havde hærget Tydskland, gjorde enhver Forbindelse mellem de fjernere Provindser vanskelig, ofte gandske umulig. Han havde endnu Brevet hos sig, og tog det frem; hans Blikke bleve hvilende paa en liden Seddel, som laae deri, og hvorpaa Clara selv, som det syntes, med skjælvende Haand, havde meldt ham sin Forbindelse, og han blev bange for sig selv, da han saae sine Taarer dryppe paa Papiret. Bedækkende sine Dine med sin Haand, sad han en god Stund, og da han igjen saae op, bares det ham fore, som om han sad paa et uhyre Brandsted, og de graae Taarne foran ham raagede frem af Odelæggelsen som Rømpervuiner. Han hensank i Grublerier, hans Dine faldt til; i en sølsom Tilstand mellem Drømmen og Vaagen fløi vidunderlige

Billeder forbi ham. Han saae Clara i usigelig Vnde, han udstrakte sine Arme efter hende, men en sort Ræmpehaand stødte ham tilbage; han saae sig selv bevæbnet med en Dolk, et gloende Bogstav brændte paa hans Pande, men en Engel viftede det bort med sin Haand og vristede Dolken fra ham; strax derpaa faldt et mægtigt Robberskjold ned af Himlen, og en Mand, ridende paa en hvid Hest, rørte ved Skjoldet med sit Sværd, saa det drønede igjen, og strax steg Røgsoiler op fra Landsbyerne trindtomkring, i Staden blussede Luen op, nu her, nu der, Taarnene vare gloenderøde, overalt var Larm og Angstskrig, Skræk og Forvirring, og han saae sig selv ligge, blødende og døende, under den Eeg, hvorved han nu sad. Da aabnede han sine Dine med Magt, og saae sig sky omkring, og undrede sig, at Alt var saa roligt og stille. En pludselig Rædsel kom over ham; han kastede sig paa sin Hest, og galopperede til Staden.

Med hjertelig Glæde modtog Hr. Bollrad sin Pleiesøn. „Ei, raabte han, og betragtede ham med tindrørende Dine: Ei, hvilket deiligt Træ er der bleven af min lille Qvist! Bærer det saa smukke Frugter, som det selv er smukt til, da maa jeg vel kaldes en lykkelig Gartner. Men — vedblev han — i min egen Glæde tænker jeg ikke paa den Sørgende, som sidder paa sit Kammer, og vel endnu har større Ret til at fryde sig, end jeg! Din Søster har i nogen Tid havt en stille Kammer, som hun dulgte for mig; dog mærkede jeg vel, at hendes hemmelige Taarer ikke gjaldt nogen Anden, end Dig. Da Du ikke kom, og heller ikke skrev, troede hun uden:

trivsel, Du var forloren, og vilde dog ikke tilstaae mig det. Synet af Dig vil, haaber jeg, forjage hendes Sorg."

Med disse Ord greb han Georgs Haand, og drog ham med sig til Clara's Kammer. Udenfor Døren blev han staaende og sagde smilende: „Du har vist undret Dig, Georg, da Du hørte, hvad jeg havde gjort? Men hvo kunde vel vogte en saadan Skat, uden at begjere den?" Georg taug, og Hr. Bollrad aabnede Døren.

Georg saae to qvindelige Skikkelser: den Ene paa Grændsen mellem Barn og Ungdom, som han havde forladt Clara, den Anden høi og rank, i fuldendt Skjønheds Fylde. I sin Forvirring vidste han ikke, til hvem han skulde henvende sig. Men da Hr. Bollrad udbrød: „Nu, her bringer jeg Dig den Forlorne!" og den Sidste stod op og iilte ham imøde, og Lyset i Bollrads Haand bestraaede hendes Ansigt, da gjenkjendte han sin Clara's dyrebare Træk, og udstrakte Armene efter hende, for at trykke hende til sit heftigtbankende Hjerte. Og saa hun udbredte sin Favn — men pludseligen blev hun staaende, slog Dinene ned, en dunkel Rødme overfløi hendes Kinder, hendes Arme sank, og da Bollrad saae hende blegne i samme Dieblif, sprang han bekymret til og tog hende i Favn. Hun lagde sit Hoved mod hans Bryst, en Taarestrøm brast frem af hendes lukte Dine, men Georg knælede for hende, greb hendes Haand og kyskede den. „Hvad er det, Børn?" raabte Hr. Bollrad forundret. Clara syntes at besinde sig, og bøiede sig mod Georg, for at løfte ham op. „Georg, mit Broder!" sagde hun med sagte Røst, og hendes Læber

berørte hans Mund. En Følelse, som han endnu aldrig havde kjendt, overmandede ham. Hestig slyngede han sin Arm om hende — hans Bryst aandede tungt — han følte, at Clara bævede i hans Favn.

„Seer nu lidt paa hinanden, og fryder Eder ret! raabte Hr. Bollrad: den Ene behøver ikke at skamme sig for den Anden. Begge høre I til den skønneste Blomsterflor, som er voxen paa tydsk Grund. Den lille Plante der — han pegede paa Clara's Selskabsøster — vor stille Therese, er forplantet hid fra Velskiland, og bærer endnu stedse Længslen efter sit Fædrelands varme Himmel paa sine blege Rinder.“ Georg slap Clara og saae did. Therese opløstede de store dunkle Dine, saae paa ham, slog dem strax ned igjen, og neiede ydmygt for ham.

„Og eftersom vi nu tale om Blomster — vedblev Hr. Bollrad snaksom — i Morgen skal Du see min Have, og undre Dig, hvor forandret Alting er bleven.“ — Ak vel var Alting saare forandret! Det følte Georg i sit Hjertes Jnderste. Den gamle søde Fortrolighed mellem ham og Clara var bortvegen. Han længtes efter det Dieblik, da han kunde tale med hende uden Vidner, og dog gruede han derfor.

Men for idag torde han ikke vente, at tale med hende under fire Dine. Aftensmadstiden kom, med den, efter gammel Skik, alle Hunsfællerne, og Georg hilste de gamle Bekjendte. Under Maaltidet var Clara stille, hun syntes at sidde i dybe Tanker, og kun naar Georg fortalte, hørte hun opmærksomt til. Hr. Bollrad tømte, isit Hjertes Glæde, Bøgeret sluttigt, og drak Georg tappert til. Derhos afløste den ene Fortælling

den anden, saa at det blev Midnat, inden det faldt Hr. Bollrad ind, at Georg kunde være træt af Reisen.

„Jeg har ladet Dit gamle Kammer, med Udsigten til Haven, indrette til Dig!“ sagde han, og indkaldte en Tjener, som skulde følge ham op. Derpaa omfavnede han ham endnu engang, og ønskede ham Godnat. Rødmende bød Clara ham sin Kind til Kys, og saaledes skiltes de ad.

Staden Magdeburg var dengang deelt mellem Haab og bange Forventning. Den banlyste Administrator, Christian Wilhelm af Brandenburg, var pludseligen kommen tilbage, og havde sluttet et Forbund med Raadet, hvorefter Staden havde begivet sig under svensk Beskyttelse. Kort efter havde Kong Gustav Adolph didsendt Oberst Diderik Falkenberg, og Denne var af Magistraten udnævnt til Stadens Kommandant.

Mange gruede nu for Keiserens Hævn, som de saae svæve over Staden, liig et uheldsvangert Tordenveir; men de fleste stolede paa Undsætning af den svenske Hær, som allerede havde indtaget hele Pommern og fordrevet de Keiserlige af de meklenburgske Lande.

Georg blev nødt til at deeltage i den almene Bævægelse, og da han desuden arbejdede flittigt for sin Pleiefader, fik han kun liden Tid tilovers til at frydes ved sin Søsters Selskab. Clara syntes ogsaa med Flid at undvige enhver Leilighed til at være allene med ham; hun var stedse ledsaget af Therese, der, som han hørte, tiligemed sin Bedstemoder beboede en liden Stue i Huset,

som Hr. Bollrad af Medlidenshed havde indrømmet den Gamle, og skøndt Georg selv uafstadeligen sølte sig dragen til Clara, sølte han sig dog ret underlig beklemt i hendes Nærhed. Saaledes gif det da til, at de næsten aldrig mødtes, uden ved Middags- og Aftensmaaltidet. Men hans Stemning var saa mørk, at de mun- tre Diskurser, Bollrad førte her, med hver Dag bleve ham utaaleligere; aldrig var hans Stemme forekommen ham saa ubehagelig som nu, naar han henvendte sig til Clara med kjærlige Talemaader. Kun han selv, han allene vidste — saa forekom det ham — hvad Clara var, kun i hans Bryst levede et værdigt Billed af hende, og Bollrads Ord syntes ham at vanhellige hende. Denne mærkede vel, at der var foregaaet en Forandring med ham, og ofte spurgte han ham deeltagende om Aarsagen, men hvor havde Georg, som var sig selv en Gaade, kunnet lade et fremmed Die skue ind i sit Væsens inderste Løndom?

Saaledes vare adskillige Uger henrundne efter hans Tilbagekomst, da han en Aften silde, idet han gif ned ad den lange Gang, som førte til hans affidesliggende Børelse, foran sig saae et klart Skin, der syntes at komme fra en Nische, hvori der stod et ældgammelt Steenbilled, hvis Oprindelse og Betydning Ingen kjendte. Som Dreng var han aldrig gaaet det forbi uden Rædsel. Da han nærmede sig, saae han en gammel Kone, som, iført en rød Raabe, laae paa Knæe for Billedet. Et Lys stod i Nischen. Den Gamle greb sin Krykke, og forsøgte at reise sig. „Ræk mig Haanden, at jeg kan komme op!“ sagde hun med barsk Stemme paa italienskt. Georg, som var kyndig i Sproget,

sluttede deraf, at det var Therese's Bedstemoder, og hjalp hende op.

„Dette er den hellige Clara's Billed, vedblev hun: der nu stander, liig en Fremmed og Banlyst, ubemærkt i dette Huus, hvis Skytshelgeninde hun engang var. I stillen Nat gaaer jeg hid at bede, jeg, en Fremmed og Banlyst som hun, og det er idag ikke førstegang, jeg har seet hende fælde Taarer over Eders Forblindelse.

Fuld af Forundring betragtede Georg den gamle Kvinde. Hun tog Lyset, og holdt det nær hen for ham. „Ja, ja, begyndte hun igjen: det er Moderens Træk, det er hendes Blik! Ak den Ulykkelige! Hun har bødet haardt, og bøder endnu hisset for den korte Brøde. Beed, min Søn, beed for Din Moder!“

„I kjender mig? raabte Georg: I har kjendt min Moder?“ — „Vel har jeg kjendt hende, svarte den Gamle: paa disse Arme har jeg baaret hende som Barn, for hendes Skyld har jeg forladt vort skjønne Fædreland, og fulgt hende hid under denne umilde Himmel, ak, kun for at jorde hende i fremmed, uindviet Jord!“

„I feiler, gode Kone! sagde Georg: Min Moder var tydskfødt, jeg, saavelsom min Søster, nedstamme fra tydske Fædre.“ — Læs stirrede hun paa ham en Stund. „Din Søster? raabte hun omsider: Din Søster? Er Du da saa vis paa, at hun virkeligen er Din Søster?“

Georg traadte stedsende et Skridt tilbage. Som et Lyn slog dette Spørgsmaal ned i hans Jnderste. Med bævende Læber stammede han: „Banvittige, hvad har Du sagt?“ — „Banvittig kalder Du mig, tog den Gamle Ordet: fordi jeg berørte Dit Hjertes lønligste

Ønske! Nu, saa siger jeg Dig da, her, for Helgenindens Billed: Clara er ikke Din Søster!"

Georg bedækkede sit Ansigt med begge Hænder. „Her ere vi ikke sikke, vedblev hun: kom i Morgen Nat, naar Alle sove, til mig paa mit Kammer, saa skal jeg forklare Eder Alt.“ — „Nei, idag, nu strax!“ raabte Georg, og greb hendes Haand. Hun lagde Fingeren paa Munden og sagde: „Stille, stille, idag ikke et Ord mere! Jeg maa først gaae paa Raad med mig selv. Godnat!“ Hermed vendte hun ham Ryggen, og forsvandt med sit Lys i en Sidegang.

Som nu Alt blev stille og dunkelt om Georg, begyndte han at grue for sine egne Tanker, der opstige som Spøgelse i hans Sjæl, og krydsede hverandre i vild Forvirring. Han ilte til sit Bærelse, og kastede sig paa sit Leie.

Men Sønnen vilde ikke indfinde sig, og saaledes laae han, kæmpende med de forskjelligste Følelser. Snart faldte han den Gamle en Løgnerske, snart overlod han sig til det Haab, hun kunde dog maaskee have talt Sandhed. Nu havde han fundet Nøglen til sit Hjertes Gaarde, nu vidste han, hvad Clara havde været ham ligesom Barndomsdagene, nu kjendte han den Bevægelse, som havde overrasket ham ved Gjensynet. Han vovede, at tænke sig Clara ligesaa kjærlig og længselsfuld som han selv; hans Phantasi beruste ham med de sødeste Billeder — men saa brød igjen den Tanke forstyrrende ind i hans Himmel, at Clara jo dog var tabt for ham. Bollrad syntes ham i dette Dieblik at være hans Aletes fader og Velgjører, men hans Lykkes Forstyrrer.

Det lakkede alt mod Morgen, da han sank i en urolig Slummer, hvoraf han først vaagnede silde, saa mat, som efter en lang Sygdom. Da Hr. Bollrad treen ham imøde med et venligt Godmorgen, og studsende spurgte, hvi han saae saa bleg og forstyrret ud, formaade han ikke at svare ham et Ord, langt mindre at see paa ham. Han forsøgte at bedøve sig ved anstrengt Arbeid, men uafsladeligen lode den Gamles Ord for hans Dren: „Clara er ikke Din Søster!“ Bollrads Nærhed blev ham jo længere jo ubehageligere; han søgte Udspreddelse, streifede omkring i Staden, kom hverken Middag eller Aften tilbords, og ventede utaalmodig paa den Tid, da den Gamle havde lovet, at forklare sine Ord. Da han, silde om Aftenen, kom hjem, hørte han, at Hr. Bollrad var bleven kaldt op paa Raadhuset og endnu ikke kommen tilbage.

Hans Dei førte ham forbi Clara's Børelse. Gjennem en Dorsprække saae han Lys derinde. Uvilkaarligt blev han staaende, og da Alt var stille, boiede han sig, for at see gjennem Nøglehullet. Hans Øie traf lige paa Clara, som, løsende sin Haarstetning, stod midt i Stuen. Hans Bryst arbeidede voldsomt, han maatte reise sig, for at drage sin Aande. Da gik Døren op, og Clara treen ud, med Lysen i Haanden. „Georg! raabte hun: Du her?“ Han foer tilbage og stirrede paa hende. Ak, saa herlig var hun endnu aldrig forekommen ham! Det løse, rige Haar flød i tusind Lokker over den kun halvbedækte Barm; hendes Rinder brændte i huld Uudseelse og Forvirring. Han udstrakte Armene efter hende, men hun ned slog sine Dine, rakte ham Haanden, og med et sagte: Godnat! gif

hun tilbage og vilde lukke Døren. Georg styrtede efter hende; det kom ham fore, som om hele Verden trindt om ham forgik; han saae kun den Elskede, kun sin Lidsenskab var han sig bevidst. Ikke mere Herre over sig selv, omslyngede han Clara's ranke Liv, han folte hendes Rygten, hendes Hjertes Banken, han bedækkede hendes Mund, hendes Næse, hendes blottede Skuldre med glødende Kys. „Georg! stammede hun ængstelig, med qvalt Stemme: Georg, hvad gjør Du?“ Men han favnede hende endnu fastere og raabte: „Nei, nei, Du er ikke min Søster, Clara! Du er ikke min Søster!“ Da vristede hun sig med Magt af hans Favntag, treen tilbage og saae paa ham med faste Blik. „Ulyksalige! sagde hun: Og om jeg ikke var det? Ikke Dig tilhører jeg! Din kan og tør jeg aldrig, aldrig vende!“ Hun sank om paa en Stol og tilhyllede sit Ansigt. Georg hørte hende hulke. Han kastede sig ned for hende, udbredte Armene imod hende, og vovede ikke mere at berøre hende. Da treen Therese ind; som lynslagen blev hun staaende i Døren. Georg sprang op; Clara vinkede ham med Haanden, og han vaklede, liig en Beruset, til sit Værelse.

I dette Dieblik tænkte han ikke mere paa den aftalte Sammenkomst, men den Gamle stod alt paa Gangen, og drog ham med sig. Da de vare komne ind i hendes Kammer, lukkede hun Døren ilaas, bad ham sætte sig og høre opmærksomt til. Kun med Ansirengelse formaaede han at fatte sig og at følge hendes Ord.

Hun fortalte ham nu, hvorlunde hans Moder, Franciska Gualtieri, var født i Bologna og opdraget under hendes Opsigt og Pleie i Tugt og Fromhed; ad:

skillige fordeelagtige Ægteskabstilbud havde hun afviist, da hendes Hu stod til Klosterlivet. Men omsider kom der en Tydsker til Staden, som saae hende i Kirken og fiden i hendes Onkels Huus, hvor hun havde været efter sine Forældres Død. Han vidste saaledes at indsnige sig i den fromme uerfarne Piges Hjerter, at hun, da han reiste tilbage til Tydskland, fattede den Beslutning, hemmeligen at forlade Slægt og Fædreland, og følge ham.

„Jeg kunde ikke affee hende — vedblev den Gamle: da jeg stedse havde elsket hende som mit eget Barn, og saaledes droge vi da sammen til dette fremmede Land. Men han førte os ikke til sit Hjem; han bragte os til en Stad, som hedder Erfurt, under det Paaskud, han maatte først forberede sine Forældre, inden han gestede sig. Her besøgte han os nu af og til, opholdt den arme Franciska, som befandt sig i velsignede Omstændighededer, fra Tid til anden, men lod os imidlertid — det maa jeg sige — Intet mangle. De gode Folk, vi boede hos, gjorde sig ogsaa al mulig Flid, for at opmuntre os stakkels Fremmede.“

„Men pludselig viste der sig en mærkelig Forandring i Tydskerens Adfærd; hans Besøg bleve sjeldne, og naar han kom, syntes han adspredt, forlegen, og havde altid saa travelt med at komme affted igjen. Ved et saadant Besøg efterlod han os en Anviisning paa en meget betydelig Sum Penge, og nu blev han gandske borte. Franciska skrev til ham — af, hendes Breve havde kunnet bevæge en Tiger til Medlidenhed! — hun fik intet Svar. En sikker Mand, som blev affendt, for at indhente Efterretning, meldte os, at den Troløse

allerede for nogle Uger siden havde giftet sig med en meget riig Kone. Skræk og Græmmelse virkede forstyrrende paa min ulykkelige Franciska's forraadte Hjerter. Hun døde, efterat hun havde født en Dreng, i mine Arme. Og dette Barn var J!"

„Ved en sølsom Guds Foranstaltning maatte det nu soie sig saa, at vor Berts Kone, næsten paa samme Tid, ogsaa kom ned med en Dreng, men denne døde strax efter Fødselen. Manden, som elskede sin Hustru saare høit, befrygtede, at denne Jobspost vilde gjøre et farligt Indtryk paa hende, da hun, endnu dybt nedbøiet ved Tabet af sit første Barn, havde sat alt sit Haab til dette, og desuden befandt sig i en svag og betænkelig Tilstand. Angsten indgav ham altsaa den Tanke, at henvende sig til mig med det Ønske, at lade Eder indtage det nydøde Barns Plads. Da jeg nu hadede Eders Fader af gandske Hjerter, og ikke undte ham Jer, men frygtede, han skulde tage Jer til sig og opdrage Jer i den nye Branglære, han selv bekjendte sig til, saa soiede jeg vor Bert, som endnu hang ved den enesaliggjørende Kirke. Jordemoderen blev bestukken, og man meldte Eders Fader paa eengang Eders og Franciska's Død. Saaledes blev J opdragen som hiin Mand's Søn, og da hans Kone Aaret efter fødte et Pigebarn til Verden, ansaaes J og Clara, saavel af Dennes Moder, som af hele Verden, for Sødsfende. Men jeg begyndte nu at længes hjerteligen efter mit skønne Fædreland, og skjøndt de gode Folk nødigen vilde miste mig, og det tillige faldt mig tungt, at stilles fra Eder, kunde jeg ikke holde mig længer, men reiste hjem.“

„Kølig og tilfreds levede jeg her hos min gifte Datter, og havde gandske forglemmt det ulykkelige Tydskland, hvis ikke Mindet om min stakkels Franciska, og det Ønske, at erfare noget om hendes Barns Skjebne, sundom havde erindret mig derom. Da førte mig — det kan nu være tre Aar siden — et besynderligt Tilfælde, eller rettere Guds Haand, sammen med en Mand, som jeg ofte havde seet og talt med i Erfurt, og som ofte pleiede at reise til Italien paa Handelens Vegne. Denne berettede mig nu, til min store Skræk, at Eders formeentlige Forældre ved mangehaande Uheld vare komne gandske tilbage, og omsider, for adskillige Aar siden, bortrevne af en ondartet Smitte, som dengang grasserede i hine Egne; de to Børn havde en vidtløftig Slægtning og riig Kjøbmand i Magdeburg, ved Navn Hr. Bollrad, taget til sig.“

„Saa var altsaa det, jeg vilde undgaae, skeet allerede. I var i en Mand's Bærge, der, som jeg forud vidste, ogsaa havde fyldt Eders unge Hjerte med sin fjætteste Lære. Disse Tanker — og endnu en, som jeg ikke kan nævne Eder — lode mig hverken No Dag eller Nat. Jeg erkjendte det at være Guds Finger, som endnu engang vinkede mig bort fra mit Fædreland. Min Svigersøn skulde just, i en Kardinals Anliggende, gjøre en Reise til Wien; jeg greb Leiligheden og fulgte med, ledsaget af min Datterdatter Therese. Gjennem tusinde Farer hidkom vi lykkeligen fra Wien; vel fandt jeg ikke Eder her, men en liden Plads fandt jeg dog i Hr. Bollrads Huus, og her besluttede jeg at vente Eders Tilbagekomst.“

Her standsede den Gamle i sin Fortælling, og Georg sagde: „Veed Clara, at hun ikke er min Søster?“ — Den Gamle syntes at grunde. „Maaskee, svarte hun omsider med et sølfomt Smil: maaskee har Skytshelgeninden histude paa Gangen aabenbaret hende det.“ — „Og min Fader? spurgte Georg videre: Lever han endnu? og hvor?“ — Taus saae hun paa ham en Stund. I hendes dybtliggende Dine opluede en Ild, for hvilken han gruede. „Han lever! sagde hun langt om længe: Han lever i Herlighed og Glæde! Men endnu i dette Liv, det veed jeg vist, skal Straffen for hans Meeneed ramme ham!“

„Men hvor lever han? raabte Georg: Og hvad hedder han?“ — „Spørg mig ikke videre, sagde hun barsk: En Eed binder min Tunge. Godnat! Jeg vil gaae tilfængs. Vi tales nærmere ved. Men to Ting vil jeg imidlertid lægge Jer paa Hjerte. Først, at I ihukommer det Niemed, for hvis Skyld Gud har udruftet en gammel strøbelig Kvinde med Kraft til saa lang og farefuld en Reise; dernæst, at I ikke mistvivler! Thi ofte svøie Tingene sig heel anderledes for et troende Gemyt, end den feige Forstand vovede at ane.“

I det hun herpaa aabnede Døren, for at lukke ham ud, treen Therese ind, og syntes at skrækkes ved at see ham her. Hun havde grædt, og hendes Dine vare røde. Den Gamle trak hende ind med vrede Diekast, skjød Georg ud med den anden Haand, og lukkede Døren.

Hr. Bollrad gjorde sig forgjeves Umage for at opmuntre Georg. Omsider faldt han paa, at sende ham snart hid, snart did, for at adsprede ham. Med Begjærighed greb Georg Leiligheden for at komme bort,

men neppe havde han vendt Huset Ryggen, før han sporrede den heftigste Længsel efter at komme tilbage igjen, og han skyndte sig altid at bringe sit Unliggende tilende; men naar han kom hjem, begyndte den gamle Uro paany.

Ofte vaagnede den Længsel i ham, at han dog idetmindste kjendte sin Fader, paa det han dog kunde have Een i hele den vide Verden, som han torde elske. Den Gamle nægtede haardnakket at nævne ham, og ofte var han den Beslutning nær, at meddele Bollrad Historien om hans Fødsel, i det Haab, at Denne maaskee kunde være ham behjælpelig til at opdage hans Fader. Men deels hindredes han deri af det Løfte, han havde givet den Gamle, deels kunde han ikke bekvemme sig til at tale til Bollrad om de allerligegyldigste Ting, saa bitter var den Harm, som stedse greb videre om sig i hans Hjerte.

I denne Stilling søgte han enhver Leilighed til, idetmindste at bedøve sig, og tilbragte sin meste Tid paa offentlige Steder, i Drickelag og Spilleselskaber, skjøndt han vel mærkede, at han ved saadan Færd stedse gik dybere tilgrunde. En Aften befandt han sig ogsaa i et Huus, hvor mange Borgere pleiede at samles, og Selskabet var idag særdeles talrigt, da gode Efterretninger vare indløbne, idet de Tropper, Administratoren havde samlet, havde tilkæmpet sig adskillige Fordele over de mod dem udsendte keiserlige Regimentter. Da bemærkede Georg ved et Bord ligeoverfor sig en Mand, hvis Ansigt syntes ham saare velbekjendt, og jo længere han saae paa ham, desto mindre kunde han omtvile, at det var en keiserlig Hovedsmand, af Fødsel en Italiener, som han engang, ved et Folkeopløb i Nürnberg, havde

frælst af Isobelens Hænder med egen Livsfare. I det han nu, fuld af Forundring over at see ham her, stod op, for at betragte ham nærmere, blev ogsaa den Fremmede ham vaer, sprang op og var pludseligen forsvunden i Brimlen.

Eftertænkksom gik Georg hjem, og da han mindedes, at Therese's Bedstemoder engang havde omtalt en keiserlig Capitain af samme Navn som Hiin, gik han til hende, for at indhente nærmere Forklaring. „Jeg veed nok! afbrød den Gamle ham, saasnart han begyndte sin Fortælling: Capitain Montenero. I har for tre Aar siden reddet hans Liv.“ — „Jeg veed det?“ spurgte Georg studsende. — „Maaskee kommer der snart en Tid, da han kan gjengjelde Jer det! vedblev den Gamle: Sikkert har I seet ham idag.“ — „Ogsaa det veed I? raabte Georg: Jeg veed, at han er her?“ — „Nu ja! svarte hun: Jeg vil dog ikke fortælle mig noget Nyt?“ — Men da han forlangte noiere Underretning, syntes hun at vorde forlegen, undveeg hans Spørgsmaal, og meente, hun havde blot seet en Mand gaae over Gaden, som lignede Capitain Montenero meget, men identivisl vare de Begge blevne skuffede ved en tilfældig Liighed.

Hun stod under Samtalen for et aabnet Skab i Bæggen, og idet Georg vendte sine Bine did, saae han en blank Dolk ligge deri. Strax paakom ham en saelsom Begjerlighed derefter, og han udstrakte Haanden, for at gribe den. „Det er intet Værktøi for Jer plumpe Lydstkere!“ raabte den Gamle, og vilde tage den fra ham, men han treen tilbage, og betragtede med sunk-

lende Dine den skarpe Od og Spidsse. „Hvad gjør J dermed? sagde han: Overlad mig den!“ — „O, raabte hun: min Haand er endnu stærk nok til at føre den! Men behager den Jer, saa behold den, og brug den vel!“ Georg stak den i sin Barm, og gif hastigt bort, som om han vilde bringe en kostbar Skat i Sikkerhed.

Magdeburgernes Glæde over de vundne Fordele, leed fort efter et haardt Stød, da Grev Pappenheim nærmede sig Staden og fordrev Administratorens Tropper af hele den omliggende Egn. Ogsaa den keiserlige Felt herre Tilly viste sig; da voxte deres Mod paany, da han, for at standse den svenske Konge, Gustav Adolphs mægtige Fremskridt, igjen bortsjernede sig fra Magdeburg, og de tilbageblivende keiserlige Generaler, Pappenheim og Mannsfeld, iutet Forsøg gjorde paa at beleire Staden. Mange af det unge Borgerskab erklærede høit, hvorlunde de vare rede at forsvare Staden til sidste Blodsdraabe, og vøede sig flittigt i at føre Vaaben.

Saaledes traf det sig, at Georg engang var tilstede ved en Skydesøvelse. Han satte sig, og som han nu lyttede til Ruglernes Slag mod Skiven, gif en Bekjendt ham forbi og sagde: „Men om der nu, istedet for Skiven, stod et Menneskeliv?“ Dette Spørgsmaal faldt ham underlig paa Hjertet, han sank i dybe Grublerier, og hørte ikke, at han blev opraabt, da Raden kom til ham. — „Nu, hvor er J? sagde en Bekjendt, idet han gav ham Bøssen i Haanden: Fat Jer, og

træf vist! Graakappen har hidtil holdt Enhver tappert fra Hjertet!" — Skiven forestillede Billedet af en Mand, der var bevægeligt, saa det blev trukket forbi den sigtende Skytte. Paa Brystet bar det et rødt Hjerter, hvorefter Alle lagde an.

Da nu Georg stod der, ligesom halvt i Drømme, og holdt Bøssen mod Rinden for at sigte, og Billedet viste sig for ham, foer han pludselig tilbage. „Hvad er det? skreg han, hvad er det, I have fore her?" Billedet havde nemlig en graa Kappe om, liig den, Hr. Bollrad pleiede at bære, og Georg bares det idette Diez blik fore, som om det var Bollrad selv, der gik forbi hifsthenne og saae sørgmodig paa ham. „Efter ha m kan jeg ikke skyde!" raabte Georg endnu engang. Da opflog de Omstaaende en Skoggerlatter, og tilraabte ham: „Hvad gaaer der af Jer? Seer I Spørgelser? Saa skyd dog til, ellers er det for silde!" Da kom han til sig selv, sigtede og brændte løs. Veltruffen! skrege Alle: midt igjennem Hjertet!" Han saae hen; Billedet syntes med jammerfuld Mine at pege paa det blodige Hjerter; det fornedede for hans Dine, han tumlede tilbage. Mange traadte til, ønskede ham til Lykke med det bedste Skud og priste hans Færdighed, men han hørte neppe, hvad de sagde, og i stor Angst listede han sig bort af Sværmen.

Da han, efter lang Omstakken kom hjem, mødte ham Clara paa Gangen udenfor sit Bærelse. Det var førstegang han saae hende allene siden hiin Aften, da den Gamle meddeelte ham Hemmeligheden angaaende hans Fødsel. Hun blev bange for hans blege, forstyr-

rede Ansigt og for den Feberild, som luede i hans Vine. Men han foer til, favnede hende med Heflighed og raabte: „Clara, nu veed jeg med Visshed, Du er ikke min Søster!“ Hun vristede sig fra ham. „Gaae, gaae Ulykkelige! Forlad mig, forlad dette Hus! sagde hun med dæmpet Røst: Jeg vidste det forlængst!“

„Forlade? Dig? raabte han: Og ellers har Du ingen Trøst for mig, ingen Medynk med den Qual, som fortærer mig? Siig blot et Ord — vedblev han sagtere: blot eet eneste Ord. Lad mig ikke gaae saaledes. Helvede er i mit Bryst. Jeg kan Alt, for at besidde Dig. Midt i Hjertet, midt i det røde Hjerter har jeg truffet! Nu ja! Hvad er det saa mere? Og kunde jeg give en Himmel for Dig — endda var Du ei for dyrefjæbt!“

„Banvittige! skreg hun med Forsværdelse: Slip mig, viig bort!“ — Han vilde gribe hendes Haand, men hun stødte ham heftigt tilbage, ilte til sit Værelse, og skjød Slaaen for.

Han slog sig med Haanden for Panden, og idet han vendte sig, for at gaae, saae han Therese, som kom ængsteligt hen imod ham. „Hvor vil J hen? spurgte hun: Gaae ikke til min Bedstemoder, jeg beder Eder, gaae ikke til hende! Det ængster mig, naar jeg seer Eder hos hende.“ Georg stirrede paa hende. „J seer frugtelig ud! vedblev hun: O Gud, hvad skal der blive af omsider! Beed, beed flittigt, naar Fristeren staaer Eder nær. Ak, troe mig, Bønnen har en forunderlig Magt.“ — Georg kysfede hende paa Panden og raabte: „Beed Du for mig, uskyldige Barn! Gud hører ikke, hvad

jeg beder til ham." — Han forlod hende hurtigt, og iilte atter ud af Huset.

Næste Morgen hørte han af den Tjener, som opvartede ham, at Clara var upasselig, og at hun, for ikke at forstyrre Hr. Bollrad i hans Rolighed, havde ladet hans Seng flytte ind i det tilstødende Værelse, hvorigjennem Veien til Sovokammeret gik, samt at Therese imidlertid sov hos hende.

Et Par Dage efter var han samlet med endeel lystige Ungersvende. Der blev sviret brav, og da de saae Georg sidde der saa mørk og forstemt, drak de ham flittigt til, for at opmuntre ham. Saaledes gik det til, at han, mod sin Billie og Sædvane, drak Meget, og omsider, langt ud paa Natten, gik hjem med tungt Hoved og tumlende Sandser.

Han bad den ventende Tjener gaae tilfængs, tog Lysen fra ham, og begav sig paa Veien til sit Værelse. Da han kom paa den lange Gang, fandt han atter Thereses Bedstemoder knælende for Steenbilledet. „Jeg har drukket, og Du har bedet! tilraabte han hende iende: Det skulde vel være heel forskjellige Ting, men naar man seer noie til, løber dog Alt paa Eet ud i denne Verden. Banded og bede, lee og græde, Dyd og Last: Alt hører til eet Maal. Skolemesteren har rigtignok lært os anderledes! Jeg har idag forglemmt min Lectie. Kan Du ikke hjælpe mig paa, hvad Dyd dog egentligen er — hvad Gamle?“

Hun saae paa ham med mørkt Blik, og stod op. „Tal ikke saa formasteligt! sagde hun med sunklende Blikke: Dommens Dag er nær. Fordærvelse hænger over hvert Hoved i denne Stad.“ — „Fordærvelse

over den hele menneskelige Slægt! raabte han: Du, for mig gjerne! Den duer ikke stort, og et nyt forbedret Oplag kunde være høilig fornødent. Gak tilfængs, Gamle. Jeg gruer for denne Nat."

"Var J ret forstandig — begyndte hun, og saae sig sky om til alle Sider: Var J ret forstandig, og havde Siltro til mig — af Afke og Laarer kunde der let spire Roser for Eder!"

"Lie stille, Gamle! afbrød Georg hende: Jeg har ogsaa nylig drømt om hvide Roser, som vare blebne røde paa een Nat, men da jeg saae ret til, vare de gandske fulde af Blod. Seer Du, jeg troer, den røde Dug Klæber endnu ved mine Hænder! Gak tilfængs! Jeg vil ikke vide noget deraf." Han lod hende staae, og gik langsomt ned ad Gangen til sit Værelse.

Han kastede sig paa Sengen i Klæderne, og Søvn overmandede ham. Men ikke længe havde han ligget saaledes i urolig Slummer, før han pludselig foer op. Det kom ham fore, som om En havde kaldt ham høit ved Navn. Forsærdet saae han sig om. Alt var stille. Lyset stod paa Bordet, og var næsten udbrændt. Som en Jldstrøm følte han Blodet skyde gjennem sine Aarer. De mangfoldigste Tanker og Billeder krydsede hverandre i hans forvirrede Hoved, og overalt var Clara's Skikkelse indstøttet. Den heftigste Længsel betog ham; sit Hjerteblod havde han givet derfor, hvis han i dette Dieblif havde kunnet berøre blot hendes Haand, ja, blot Fligen af hendes Kjole. Hun var syg, maaskee for hans Skyld. Maaskee laae hun vaagen i denne Time og tænkte paa ham, og ak! maaskee bevægedes hendes Bryst af samme Længsler. Han sprang op, og

gik frem og tilbage med raske Skridt. Det faldt ham ind, at Therese kun var hos hende nu — Bollrad pleiede at sove fast — det var muligt, han kunde liste sig ind i Clara's Værelse. Denne Tanke blev med hvert Puls: slag mere levende i hans Sjæl. Kun see, maaskee for sidstegang sin Clara, og sige hende, hvad der truede at sprænge hans Bryst, og høre af hendes Læber, at han var hende kjær; kun det vilde han, og derpaa, banlysende sig selv, fly ud i den vide Verden. Han vilde, han maatte see Clara, om end hans Bei til hende skulde gaae over en Forbrydelse.

Hurtigt forlod han Værelset. Paa den lange Gang bares det ham langtfra fore, som om han saae et mat Skin i Nischen, hvor Helgenbilledet stod, men da han kom nærmere, var Alt mørkt. I det han gik forbi, var det som om En greb ham ved Kappen, for at holde ham tilbage. Haaret reiste sig paa hans Hoved, og han ilte rask forbi.

Sagte listede han sig ned ad Trappen til det Værelse, hvor Bollrad sov. Længe stod han lyttende, ingen Lyd var at høre; han lagde den skjælvende Haand paa Klinken — Døren var aaben. Han treen ind, og blev bange for sig selv, da han saae sig stande ene, ved Natlampens Skin, midt i Værelset. Ligeoverfor den Dør, som førte til Clara's Værelse, stod Bollrads Seng. Han hørte hans rolige Søvn's lydelige Aande. En heftig Rysten overfaldt ham; han vaklede mellem Liden: skaben, som drev ham fremad, og Samvittigheden, som holdt ham tilbage, men Liden: skaben seirede. Sagte vilde han snige sig forbi Bollrad's Seng, uden at see paa ham, men mod hans Villie vendte hans Bine sig

til ham, da han treen nærmere; mod sin Willie blev han staaende for Sengen og betragtede ham. Den længe nærrede Harme reiste sig i hans Bryst som en væbnet Kæmpe, da han saae den Mand slumre saa sødt, der havde røvet ham hans Himmel. Hvo — saa raste Lidenstaben — hvo gav ham Riet til et Klenodie, som tilhørte Dig? Thi Dig allene tilhørte Clara's Kjærlighed. Og Dig tilhørte den igjen, naar dette Bryst ikke aandede mere! — Hans Sandser forvirredes. Gulvet syntes at bugne under hans Fødder, og idet han stirrede hen paa den Sovendes Bryst, kom det ham fore, som om der paa den venstre Side fremsprang et blodigt Hjerter, hvorhos han hørte de Ord: „Stød til, ellers er det for silde!“ Og bagefter en barsk Stemme, liig den Gamles, sigende: „Brug den vel! Hvi nøler Du?“ — Hans Høre greb efter Dolken, som han nu stedse bar paa sit Bryst. Da rørte Volkrad sig, som om han vilde vaagne. Georg rev Dolken frem og holdt den høit i Haanden. Samme Dieblif faldt En ham bagfra i Armen, og da han, fuld af Forfærdelse, vendte sig, saae han Therese staae for sig, halvafklædt, bleg og aandeløs. „Rasende! raabte hun med dæmpet Røst: Rasende, hvad har Du fore? Det er Din Fader, Du er hans og Franciska's Søn!“ — Hun frarev ham Dolken, greb hans Arm, drog ham med sig ud af Værelset, til Bedstemoderens Kammer, og Georg fulgte i sløv Bevidstløshed.

Da Therese endnu saae Lys indenfor, bankede hun hastigt paa Døren. „Hvo banker saa silde?“ skreg den Gamle. — „Luk op, Moder, hurtigt, for Guds Skyld!“ sagde Therese. Den Gamle aabnede fortræden. Therese drog Georg indenfor med sig, faldt der:

paa den Gamle tilføde og raabte: „Benedidet være den allerhelligste Jomfru og den hellige Clara, som have udkaaret mig til, at redde ham der af den Ondes Vold. Jeg har robet Din Hemmelighed, straf mig kun derfor!“

Med flygtige Ord fortalte hun, hvorlunde hun havde sovet roligt, men pludseligen, tregange i Næd, hørt en Stemme, som havde tilraabt hende: „Stå op og gå ud!“ Hvergang var hun vaagnet derved, men immer fik Sønnen Magt over hende igjen, indtil endelig den hellige Clara, som hun stod afbildet ude paa Gangen, havde aabenbaret sig for hende, ængsteligen taget hende ved Haanden og sagt: „Stå op og gå ud, det er den høieste Tid! Da foer hun forsærder op af Søvne, iilte ind i Sideværelset og saae her Georg, som stod for Bollrads Seng med en blinkende Dolk. „Angsten jog Din Hemmelighed ud af mit Bryst, sluttede hun: han veed nu for meget til, at Du ikke skulde sige ham Alt.“

Den Gamle slog en græsfelig Latter op. „Nu ja, raabte hun: havde Du stødt til, da havde Du myrdet Din Fader!“ Georg segnede om paa en Stol, og skjulte sit Ansigt i sin Kappe. „Letsindige Forræderiske! tiltalte hun Therese vredt: Kan Du beregne Følgerne af Din Gjerning? Du fremstiller for Dagens Lys, hvad jeg saalænge har baaret i Hjertets Løndom!“ Efter en kort Grublen vedblev hun: „Det er gjort! Ingen Magt bringer det udtalte Ord tilbage. Hun har sagt Eder Sandheden. Den ulykkelige Franciska's Forfører, Eders Moders Drabsmand, Eders Fader, er Bollrad!“

Hun stod op, fremtog af Skabet i Bæggen en Ring, samt adskillige Papirer, og rakte Georg Alt. Denne

King, sagde hun: gav Bollrad engang Eders Moder; i disse Papirer finder I Breve og Optegnelser fra hendes Haand, desuden et Vidnesbyrd fra Clara's Fader, om Eders sande Herkomst og om Marsagen til vort Be- dragerie. Dengang gav han mig det, for at jeg, hvis han skulde døe, kunde gjøre Brug deraf i fornødent Tilfælde."

Georg tog Papirerne og Ringen, og stirrede stivt derpaa. Den Gamle vedblev: „Jeg taug til nu. Jeg havde vigtige Grunde; tilmed undte jeg ikke Eders Fader nogen Søn. Gjør nu, hvad Eder godt synes."

Georg vilde staae op, men kraftløs segnede han tilbage. Therese gruede ved at see paa ham. Hans Dine vare som døde Kul, hans Tænder kløvede i Fæberkulde. Med Moie bragtes han ind paa sit Bærelse. Den dæmrende Morgen fandt ham bevidstløs, og den hidkaldte Læge rystede betænkelig paa Hovedet.

Paa Esterretningen om Georgs Sygdom, var Bollrad strax ilet hid, og forskede forgjæves efter Anledning dertil. Dog kunde det ikke dølges for ham, at Georg silde paa Natten, havde været hos den Gamle, og Therese mærkede ret vel, hvor forundret og misfor- nsiet han blev ved at erfare det. — Nu kom ogsaa Clara, og da hun saae Georg ligge der, hartad ukjen- delig, med halvbrustne Dine, var det paa eengang ude med hendes moisomt tilkæmpede Fatning. Hun fastede sig hulkende ned for hans Seng, og bedækkede hans Haand med Kys og Taarer.

Smidlertid hørte Hr. Bollrad en Tummel ude i Gaarden, gik til Vinduet, og saae, hvorledes hans Folk løb uroligt frem og tilbage. Kort efter indtreen

En af dem og meldte, hvorlunde hele Staden var i Oprør, da det Budskab just var kommen, at Lilly stod med en mægtig Hær ved Rehbergerkoven og syntes at træffe alvorlige Anstalter til Stadens Beleiring. Hr. Voss: rad ilste ud, for at indhente nærmere Efterretning, og det forholdt sig saaledes, som ham var berettet.

Da det ikke var lykkedes Lilly, i Pommern at udrette noget mod den svenske Konge, havde han pludseligen vendt sig, fastbesluttet, ufortøvet at angribe Magdeburg med al sin Magt, og inden Svenskerne forbøde ham det, at sætte sig i Besiddelse af denne vigtige Stad.

Faa Dage efter sit Komme (den 30te Marts 1631, lod han Pappenheim aabne det blodige Skuespil. Standsen i Rehbergerkoven, som var besat med nogle hundrede Mand, blev erobret med stormende Haand, Besætningen nedsablet, og Ligene kastede i Elben. En lignende Skjebne havde den største Deel af alle øvrige Udenværker.

Nu satte Lilly de fleste af sine Tropper over Elben, for ogsaa at angribe Staden fra den anden Side. Hers paa stak Magdeburgerne begge Forstæderne i Brand; Beleirerne besatte Brandstederne, og kom snart nær Staden, som de nu bestjode med en Mængde Batterier og om Natten ængstede med indkastede Bomber og Granater.

Trods den egentlige Besætnings ringe Tal *), og trods den store Uenighed blandt det bevæbnede Borger:skab, gjorde dog de Beleirede en tapper Modstand.

*) Omtrent 2000 Mand Fodfolk og 250 Mand Rytterie.

Paa een Dag (den 25de April) gjorde de tre lykkelige Udfald *). Men Krudtmangel gjorde snart en Ende paa dette kjække Forsvar, og nu havde Fjenden fri Haand.

I Farens første Tid var det vollradske Huus' deelt i to ulige og gandske forskjellige Dele. Thi medens den største Deel af Huusfolkene tog den meest levende Deel i de almene Anliggender, syntes Georgs Sygebørelse hverken at høre til Huset eller til Staden, saalidet befymrede sig Therese og Clara om noget af det, der foregik udenfor samme. Clara levede kun for sin Smerte og for den elskede Syges Pleie; Therese stod tro ved hendes Side som Medhjælperke og Trøsterinde. Og saa Vollrad, der gik flittigt fra og til, forglemte her den almindelige Nød, og følte kun det Tab, som truede hans og Clara's Hjerte.

Ofte, naar Therese saae ham staae ved Georgs Leie med kummerfuld Mine, lyttende til den Syges Aandedræt, da svævede Hemmeligheden paa hendes Læber, og der fattedes ikke meget i, at hun havde grebet hans Haand og sagt: „Ja, sørg kun Du, stakkels Fader, det er virkeligen Din Søn!“ Men en frygtelig Eed, som hendes Bedstemoder havde afvunget hende, lukkede hendes Mund. Ringen og Papirerne vare igjen i den Gamles Hænder, Dolken gjemte Therese.

*) Ved det ene af disse Udfald kom Pappenheim i saadan Snibe, at han maatte krybe i Skjul bag en Muur, og var bleven tagen tilfange, hvis Magdeburgerne blot vare gangne tre Skridt videre frem. Disse tre Skridt, som de ikke gjorde, bestemte altsaa Stadens Skiebne.

Udskillige Gange, ved Nattetid, kom den Gamle ind i Georgs Værelse, treen til hans Seng, betragtede ham længe, betegnede ham med det hellige Korsens Tegns paa Ansigt og Bryst, lagde en Scapulier, som hun bar om Halsen, paa hans Pande, og begav sig derpaa bort igjen, stiltiende som hun var kommen. Den ellevte Nat efter han var bleven syg, kom hun ligeledes; hun knælede ved Sengen og bad — derpaa stod hun op, tog Balsom af en Sølvbøsse og rev dermed den Syges Linding og Bryst. „I Morgen er den afgjørende Dag! sagde hun til Clara, da hun gik bort: Veed med mig til den hellige Jomfru, saa skal hun frelse ham, og han skal frelse Dig.“

Kort efter faldt Georg i en dyb og rolig Søvn; Lægen fandt ham endnu sovende om Morgenens, og meente, nu vilde det vise sig, hvad det skulde worde: Liv eller Død. En liden Stund efter vaagnede den Syge, saae sig forundret om, og sank derpaa, som det lod, i dybe Tanker. Pludseligen rakte han sin Haand ud mod Clara og hvistkede: „Clara!“ Med frembrydende Glæde staaer greb hun den fremrakte Haand, og trykte den til sit Bryst. Derpaa vendte Georg sig mod Therese, og bød hende ligeledes Haanden med et Smil. Lægen anbefalte Rolighed og Stilhed, og Clara gik ud, fordi hun ikke mægtede at betvinge sit Hjerte.

Fra dette Dieblif af gik det raff fremad med den Syges Forbedring. Ofte saae han med usigelig Mildhed paa Therese, og kaldte hende sagte sin Frelserinde. Da Bollrad Dagen efter treen ind i Stuen, kom han i synlig Bevægelse, greb hans Haand og førte den til

sine Læber; men Bollrad boiede sig over ham og kysede ham paa Panden.

Saa Dage efter var man ikke sikker mere for Sjendens Rasteskyts i Husenes øvre Etager. Georg maatte derfor bringes til et Bærelse i nederste Stokværk, og nu kunde det ikke længer dølges for ham, hvad Stilling Staden befandt sig i. I hans matte Dine opblussede en dunkel Jld, da Bollrad fortalte ham, hvad der var foregaaet imidlertid. „Hvi maa jeg ligge her?“ sukede han, og da Bollrad var gaaet ud, sagde han med mat Stemme: „Guds Haand hviler tungt paa mig. Hvi er det mig formeent, med Vren at ende et elendigt Liv?“

Fra dette Dieblif af, da Georg var uden Fare, havde Clara trukket sig tilbage, og besøgte ham kun i Selskab med sin Egteherre; men Therese blev hans tro Bogterfke, indtil han var saa vidt, at han kunde forlade Sengen.

Saa Dage efter forsøgte han at gaae udenfor Huset, og da Magdeburgerne rustede sig til et Udfald, var han fastbesluttet at gaae med. Ingen Forestillinger formaaede at holde ham tilbage. I høieste Uro løb Therese frem og tilbage i Stuen, pludseligen blev hun staaende hos ham, slyngte Armene om hans Hals, og raabte, bristende i Graad: „Naar Du døer, vil jeg ikke heller leve! Jeg følger Dig, jeg slipper Dig ikke!“ — „Hvis Du elsker mig, sagde Georg: hvad kan Du da ønske mig bedre, end Døden?“ Blidt løb han sig fra hende, tog sin Bøsse ned af Bæggen og iilte ud af Døren. Men her mødte Bollrad ham, og da Denne hørte, hvor han vilde hen, spurgte han dybtbevæget: „Georg, min Søn,

saaledes vil Du dog ikke bedrøve Din Fader? Om end ingen Kugle rammer Dig, vil dog Anstrengelsen dræbe Dig!" Da kastede Georg sig for hans Fodder og omslyngede hans Knæ: „Fader! Fader!" raabte han heftigt; men pludseligen foer han op, og iilte tilbage til sit Bærelse. „Nei, nei! raabte han: Jeg er ikke værd, at jeg skulde kalde ham Fader!" — Vengstelig nærmede sig Therese ham. „Seer Du ikke, sagde han til hende: seer Du ikke det græsfelige Bogstav paa min Pande? Det betyder: Fademorder! Du kan ikke viske det af. Kun mit Blod afsvætter det!" Han iilte atter mod Døren. Therese greb ham ved Armen og spurgte: „Og Din Faders Bøn hører Du ikke?" Han blev staaende, og lod sig føre tilbage af hende. „Og hvo, begyndte hun igjen: hvo skal beskytte Din Fader, hvo værne om Clara, naar Fjenderne overmande os?" — En Stund stirrede han hen for sig, derpaa rakte han Therese sine Vaaben, segnede udmattet om paa en Stol, og sagde med svag Stemme: „Alk, var det mig dog idetmindste forundt, at døe for hende!" Therese vendte sig bort fra ham, traadte til Vinduet, og græd stille.

Stadens Stilling blev imidlertid med hver Time betænkeligere, og fra Bolde og Taarne speidede længselsfulde Blikke efter den lovede svenske Hjælp. Mod Udløbet af April havde Kongen meent at kunne komme; men Maaneden var ude, og Gustav Adolph var endnu ikke der. Derimod viste de Keiserlige sig desto virksomt

mere. Indbyggerne ventede hver Dag et Stormløb. I de fleste Huse begyndte man at skjule og nedgrave sine bedste Eiendele.

Ogsaa Voltrad var betænkt paa, med Georgs og en tro gammel Tjeners Hjelp, at bringe sine rede Penge, sit Soltsoi og andre Kostbarheder i Forvaring, og de havde allerede nedgravet endeel deraf i Haven ved Nattetid, da det Budskab kom, at de Keiserlige, af Frygt for Svenskerne, allerede havde forladt Brandenburg, Rathenow og andre Steder, og at det svenske Rytterie allerede streifede forbi Rauen og Zerbst.

Denne Efterretning oplivede igjen det forknyttede Mod. Man troede sig allerede reddet, og skjøndt Lilly den 7de Mai begyndte at beskyde Staden paany af otte Batterier, og vedblev dermed hele Natten og den følgende Dag, formaaede dette dog ikke at bøde de Beleiredes Mod; da den keiserlige Feltherre opfordrede Staden til Overgivelse, og Magistraten foreslagde Borgerne det Spørgsmaal, om man skulde underhandle med Lilly eller ikke, vilde de fleste af dem ikke høre tale om nogen Kapitulation.

Men Magistraten, som bedre kjendte Byens yderst farefulde Stilling, samlede paa Raadhuset, og nu forestillede dens Syndicus, Dr. Denhardt, hvad man da vilde gjøre, da Fjenden var trængt frem lige til Boldene, og man intet Krudt havde. Omfjeder fastsættede man den Beslutning, at aabne Underhandlinger med den keiserlige Feltherre, og meldte dette til den svenske Kommandant. Dog skulde Trompeterne først tilbagesendes næste Dag med Svar paa Lilly's Skrivelse, da man ikke ventede nogen Storm, inden han

var kommen tilbage til Leiren, og saaledes haabede at vinde en Dags Frist. Imidlertid var saavel Besættningen, som Borgerkabet, uafsladeligen under Baasben; Georg havde overtaget Kommandoen over en liden udvalgt Skare.

Den niende, om Estermiddagen, taug pludseligen det fjendtlige Skyts trindtom Staden. Men da man opdagede nogle usædvanlige Bevægelser i den fjendtlige Leir, bleve dog Forsigtighedsforholdsreglerne fordoblede for næste Nat. Mod Aften iilte Georg saare modig hjem, for at styrke sig med nogle Timers Søvn, og efter at have meddeelt Bollrad sit Haab, at dette vilde være den sidste bange Nat, kastede han sig i Klæderne paa sit Leie.

Det var ved Midnatstid, da han folte sig rusket i Armen. Da han slog Pinene op, saae han Therese's Bedstemoder, med en Lampe i Haanden, staae ved Sengen. „Sov kun, sov! sagde hun med huul Røst: J vil vaagne med Forsærdelse.“ Georg farer op og stirrer paa hende. Hun vedblev: „Mærk vel, hvad jeg vil sige Dig. Sank, hvad Du kan, af Guld og Klenodier, og naar det afgjørende Dieblif kommer, naar de Keiserlige trænge ind i Staden, da tag Clara ved Haanden, og hold Dig til mig; Eder vil jeg redde.“ Da hun havde sagt dette, gik hun hurtigt bort; men ved Døren vendte hun sig endnu engang og sagde: „I hukom mine Ord, og nøl ikke; Diebliffene ere kostbare i denne Nat. Jeg har endnu meget at gjøre!“ Dermed forsvandt hun. Georg vilde efter hende for at æske Forklaring, men Sønnen var ham for mægtig; dog vaagnede han fore

efter igjen, og sprang op, for at søge den Gamle. I Døren til hendes nuværende Kammer, treen Therese ham, æugstelig og forstyrret, imøde. Hun havde nogle Napirer og en Ring i Haanden, som han strax kjendte at være sin Moders. Hun rakte ham begge Dele og sagde: „Der, tag det, det er Eders Eiendom!“ — Men Georg spurgte, hvor den Gamle var. Therese rystede med Hovedet. Da løb han op ad Trappen, i det Haab, at finde hende i hendes gamle Bolig.

Da han nærmede sig Helgenbilledet paa Gangen, saae han allerede langt fra den Gamles Lampe staae derved; men selv var hun der ikke. Han iilte videre; hendes Kammer var tomt. Dreven af en bange Anelse, iilte han atter ned ad Trappen, for at raadfore sig med Bollrad. Men Denne havde just lagt sig til Hvile. Georg forlod Huset og beyav sig paa Bolden. Her var Alting roligt. Den dybeste Stilhed herskede i den keiserlige Leir; ingen Bevægelse var at spore, ingen Lyd at høre: man troede al Fare forsvunden og ventede med Længsel paa den klare Morgen.

Omstider glimter Morgenrøden i Østen; klar og herlig oprinder den græsselige tiende Mai over den ulykkelige Stad. Tusinder hilse den som deres Befrier, og ane ikke den Fordærvelse, den bærer i sit Skjød. Stilheden i den fjendtlige Leir vedvarer; skuffet derved, begiver sig den svenske Kommandant ubeslymret paa Raadhuset; en Deel af Borgerne følger ham did, men endnu Flere gaae, udmattede af Matsrepagten, hjem, for i Sovnens Favns at udhvile sig efter den lange Anstængelse. Ogsaa Georg lader sig overtale af sine Bekjendte, gaaer hjem, og lægger sig

endnu engang til Hvile. Bollrad var gaaet paa Raadhuset, hvor Trompeterne skulde affærdiges til Tilly.

Men i den keiserlige Leir var Alt om Natten blev ven forberedt til Stormløb, og da Solen oprandt, ventede de mord; og roblyste Skarer, skjulte i Løbergravene og bag Muurninerne, utaalmodigen paa de sex Kanonskud, som skulde give Signalet til Angreb.

Klokken syv tordne disse, og under det Feltkrig: Jesus Maria! kaster Pappenheim sig med al sin Magt over den søvndrukne Besætning, og finder kun liden Modstand. Paa samme Tid vade andre Tropper gjennem Elbens lave Bænder, og trænge uden Noie ind i Staden.

Pludseligen hører man paa Raadhuset Bægteren blæse Storm fra Johannestaarnet, seer Krigsfanen udstrakt, hører Stormklokken klemte; en rædsom Musketild begynder, og vorder stedse heftigere. Det Budskaab lyder, at Kroaterne allerede ere inde i Staden, ifærd med at plyndre Gisterhusene. I stor Bestyrtelse begiver Magistraten sig hen paa Torvet. Man affender Trommeslagere, som skulle bede om Afkord. Falkenberg kaster sig paa sin Hest, samler noget Mandskab om sig, og flyver afsted. Imidlertid løber Rædselsbudskabet gennem alle Gader. I Bollrad's Huus gaaer det larmende til. Georg vækkes og springer op. Bleg og hændervridende styrter Clara ind, bag hende Bollrad. „Alt er forloren! raaber han aandesløs: Kroaterne ere alt i Staden!“

Georg lovede at indhente sikker Efterretning, og gik bort. Men udenfor mindedes han den Gamles Ord, vendte derfor tilbage, bad Bollrad forsyne sig vel med Penge, og løb derpaa, for at opsøge Theresse's Bedstemoder, men forgjebes: hverken Denne eller Hiin var at finde.

Da han træn ud paa Gaden, modte ham allerede de Bærgeloses Angstskrig; ud af alle Huse styrtede, endnu halvt i Søvn, bevæbnede Borgere, som iilte op paa Boldene. Georg samlede nogle af dem om sig, og fortsatte sin Vej ad Torvet til. Musketilden syntes at nærme sig, derimellem hørtes en vild Jubel. Pludseligen lød det Skrig: „Falkenberg er skudt! Alt forloren! Fjenderne komme!“ Enkelte Flygtende beskræftede det. Falkenberg havde slaget de Reiserlige tilbage, da en Kugle strakte ham død til Jorden. Uden Anfører, uden Munitiion, vege Soldaterne tilbage, og Fjenderne fulgte dem i Hælene gjennem Porten.

Ihukommende sin Fader og Clara, iilte Georg hjem. Her var Alt i stor Forvirring. Fra Nabolaget havde der indfundet sig en Mængde Qvinder og Børn, som begjerte Raad og Hjelp af Hr. Bollrad. Denne kom ham imode, og spurgte ham ængstelig, hvad der endnu var at haabe. „Der er Intet meer at haabe! raabte Georg: Staden er i Fjendehaand. Enhver maa nu berge sig og Sit, som han kan!“ Da opløstede Qvinderne et almindeligt Klageskrig, og Alt, hvad der ikke hørte til Huset, iilte bort i stor Angst og Bestyrtelse. Men Georg bød, at man skulde spærre Vinduer og Dørre. Idet man nu var i Begreb ders

med, hørte man pludseligen en saa rædsom Kanontorsden, at det var som om Huset skulde styrte i Gruus. Men det varede kun et Dieblif: derpaa fulgte et frygtereligt Skrig, og derpaa blev det gandske stille. Alle lagde Dret til i bange Forventning, da bankedes stærkt paa den lukkede Gadedør. Den Ene saae bestyrtet paa den Anden, og Ingen vilde gaae hen for at aabne eller spørge; endeligen løb Georg ovenpaa og saae ud af Vinduet. En vakker Dreng stod udenfor, og da han paa Georgs Tilraab saae iveiret, og bad, man maatte dog for Guds Skyld lukke ham ind, gjenkjendte Georg til sin Forundring — Therese. Han ilte ned, at lukke op. Mandeløs styrtede Therese ind, i mandlig Dragt, med Sværd ved Siden og et hvidt Bind om Armen. Hun løb hen til Clara, omslyngede hendes Knæ og raabte: „Med Eder vil jeg leve eller døe, hvis jeg ikke kan redde Jer!“ Bollrad og Georg spurgte, hvor hun havde været? hvorledes hun var kommen til denne Dragt? hvor hendes Bedstemoder var? — „Spørger ikke nu, sagde hun: men gjør, hvad der endnu er gjørligt, thi kun saa Dieblikke ere os givne. Al Modstand er tilintetgjort. De Keiserlige drive Eders Borgere foran sig i Tusindtal, og hugge dem ned uden Modværge.“ — Men da Georg vedblev at spørge efter hendes Bedstemoder, drog hun ham tilside og sagde: „Ak, hun er i Sikkerhed! Hun vilde redde Jer, men for silde.“

Georg vilde spørge videre, men den Larm, som pludseligen lød udenfor, afbrød ham. „De kommer!“ raabte Therese. Et græseligt Jubelkrig: „Victoria! Victoria!“ opfyldte Luften, Trommer

hvirvlede, Ryttere galopperede gjennem Gaden. De horte, hvorlunde Dorene sloges ind, horte de Flygtendes og Mishandledes Jammerkrig. Allerede tordnede Kolbeslag mod Gadedøren. Bollrad besluttede at give Huset til Priis og fly ned i Haven, til det første Unløb var forbi, og saaledes gif han bort med alle Sine, paa den ældste Handelsbetjent nær, som ikke var at bevæge til at forlade Huset.

Et lidet Huns stod ved Havens yderste Ende, omgivet af Buskats, og did tyede de. De horte snart, hvorledes Alt i Huset blev sønderslaget; de horte Mandsmændene bande og larme i Gaarden, ja engang kom en vild Skare styrtende ind i Haven og gjennem søgte alle Kroge. Georg drog sit Sværd, og stillede sig for Døren. Men som ved et Underværk undgik deres Tilflugtssted de rovgjerrige Speidere, og en pludselig Tumult paa Gaderne drev dem ihast ud af Haven.

Saaledes ventede de to Timer i uafadelig Angst; Haabet om Ordens og Roligheds Gjenoprettelse blev stedse svagere. Den græsselige Rasen og Larmen vedvarede endnu trindtomkring, ja, den syntes endog ogsaa at tage til. Enkelte Skud og det Jammerkrig, som fra Tid til anden lød fra Nabohusene, lod dem ane det Skrækkeligste. Omfider bemærkede de, at Haven blev gandske fuld af Røg. Georg vovede sig ud, og kom strax tilbage, i stor Bestyrtelse. „Her have vi ikke mere noget blivende Sted! sagde han til Bollrad: det brænder paa alle Kanter; hele Staden synes at staae i Lue.“ — Therese havde hort hans Ord, og raabte: „Velan, saa lader os ikke nøle, den Stund

vi endnu kunne naae en af Portene! Jeg vil føre Jer, og haaber at redde Jer."

En Bagdør i Haven førte til en Sidegade: did gik de. Therese bandt ogsaa et hvidt Klæde om Georgs Arm, alle de Dvrige maatte bortkaste eller skjule deres Vaaben. Da de naaede et Sted, hvorfra man kunde see hen til Vaaningshuset, slog just Luen oven ud; da lænede Bollrad sig mod et Træ, og hyllede sit Ansigt i sin Kappe. Clara hulkede høit. Men Therese skyndte paa at gaae videre.

Selv drog hun sit Sværd, og skred modig foran. Georg og Bollrad fulgte efter, og mellem dem gik Clara. Snart omringedes de af Soldater, der skrigende og bandende trængte ind paa dem; men ved Løsfenet: „Jesus Maria!“ skaffede Therese sig Plads overalt, idet hun opløstede sin Høire med Klingens og det hvide Bind. Hvor det gik haardest til, vidste hun at stille de rasende Skarer tilfreds, snart paa italiensk, snart paa tydsk, snart ved den skjælle Forsikkring: „hun var Livpage hos Obersten for det hollsteenske Regiment, og disse vare hans Fanger,“ snart ved en Gave, som Bollrad maatte række hende — Alt ligesom ved guddommelig Indskydelse.

Saaledes kom de gennem den rasende Tumult, gennem Blod og Brand, over Liig og Ruiner, velbeholdne til den brede Bei. Men her blev Trængslen saa stor, at de ikke vare istand til at komme videre. Thereses Ord udrettede Intet her. En Soldat greb En af Bollrads Tjenestepiger, og slæbte hende bort med sig, uden at de kunde hindre det. I denne Rød saae Therese en Officeer tilhest, trængte sig frem til

ham, og skjøndt han i Begyndelsen vinkede hende bort med Haanden, vendte han dog strax sin Hest, da hun fremtog et Blad Pergament og viste ham det. Han bød Clara holde sig ved hans Stigboile, Bollrad holdt sig ved den Rytters Hest, som fulgte ham, og saaledes førte han dem til Sündenburgerporten, som ikke var langt borte. Her brændte ogsaa adskillige Huse, saa de havde ondt ved at komme igjennem. Men neppe vare de udenfor Porten, for en anden Officeer kom hidgalopperende, og talte hemmeligt med Hiin. Derpaa sagde Denne, han maatte tilbage, og kunde ikke give dem videre Leide; han gav sin Rytter Ordre, at føre dem til Fermersleben, hvor den Tilly'ske Leir stod, og reed hastigt bort. Men Soldaten havde liden Lust til at fuldbyrde sin Herres Befaling, medens Magdeburgs Skatte *) gaves til Priis for hans Kammerater: han lod dem staae midt paa Gaden, og jog tilbage til Staden.

Atter overladte til sig selv, maatte de nu fortsætte deres Bei allene. Et Stykke gik det ret godt, men nu mødte de en Sværm Ungarer og Kroater, som iilte fra deres Leir til den almindelige Rov og Mordfest. Med vildt Skrig omringede de dem. Therese blev enten ikke forstaaet, eller udleet. Forgjeves gave Bollrad og Georg Alt, hvad de havde hos sig; rasende kreg Hoben: „Flere Penge! Flere Penge!“ Nogle begyndte at rive Pigerne og Karlene Klæderne af Kroppen, og mishandlede dem ved den mindste Modstand.

*) Syn Kongeriger, saa gik Rygtet i Tilly's Leir, havde man kunnet betale med Magdeburgs Skatte.

Georg tilraabte sine Ledfagere, de skulde fly ind i det Huus, de just stode udenfor; han greb Clara's Haand og vilde føre hende derind, men to Kroater styrtede efter hende — den Ene rev Guldfjeden af hendes Hals, den Anden greb hende om Livet, for at føre hende bort med sig. Da var Georg ikke længer Herre over sin Brede; med et vældigt Hug slog han den frække Ks: ver ned, saa han veltede sig paa Jorden i sit Blod. Brølende af Raserie styrtede nu hele Banden imod ham. Men han stillede sig for en liden Bro, som førte til Husets Indgang; ved hans Side posterede sig hans gamle Tjener, som havde revet Sværdet af Thereses Haand, og saaledes meiede de saa flink blandt den tætte Skare, at de Angribende vege stude sende tilbage. Men idet Georgs Tjener forfulgte sin Fordeel alt for hidst, fik han bagfra et Hug i Hovedet, som strakte ham til Jorden. Georg saae ham falde, men tillige saae han Therese gribe den Faldnes Sværd og hugge om sig dermed som en Rasende. En Kroat underløb hende, og vilde fravrifte hende det: flux rev hun sin Daggert af Bæltet og stødte ham den i Hjertet. Men da de Angribendes Hob stedse forstærkedes ved forbiilende Soldater, traf det sig, at En kom tilløbende, som bar tvende Musketter. Han lagde an, skjød — og dødeligtruffen segnede Therese ned for Georgs Fodder. Det andet Skud traf Georg, og knuste hans venstre Arm. „Red Din Fader!“ stammede Therese. Georg traf sig tilbage, stillede sig igjen paa Broen, og vedblev, trods sin smertesfulde Wunde, at forsvare Husets Indgang med fortvivlet Mod; dog følte han sine Kræfter svinde mere og mere.

Da kom en Officeer hidgalopperende med nogle Ryttere, og da han saae Georg staae paa Broen, liig en Engel med Flammesværdet, tilraabte han de Ratsende: „Holder inde!“ og bandede sig Bei gennem Sværmen. Georg saae op og gjenkjendte Hovedsmanden Montenero; men samme Dieblif jog en Kroat ham sin Klinge gennem Livet. Han tumlede tilbage, og, holdende sig opret ved en Pæl, tilraabte han Hovedsmanden med mat Stemme: „Montenero, jeg har reddet Dit Liv, red Du nu Disse!“ Han pegede mod Huset, og sank dødeligsaaret til Jorden.

Strax lod Capitainen Huset besætte med sine Ryttere, og da Hoben ikke vovede, at foretage noget mod Disse, gik de, skjældende og bandende, bort. Han sprang af Hesten og nærmede sig Georg. „Maa vi saaledes gjensees!“ udraabte han smerteligt. Georg pegede mod Huset og sagde: „Hist er min Fader og Clara: bring dem i Sikkerhed!“ Imidlertid styrtede Disse ud af Huset, og da de saae Georg ligge der, sømmende i sit Blod, kastede de sig Begge hvitstrigende over ham. Men blidtsmilende greb han Clara's Haand og sagde: „Beroliger Eder; jeg døer en herlig Død!“

Her var ingen Hjelp at vente. Capitainen bød derfor, at To af Rytterne skulde tage ham varligt foran sig paa Hestene; det samme skete med Therese, som, stude midt igjennem Brystet, laae paa Jorden uden mindste Livstegn. Langsomt satte Sørgetoget sig i Bevægelse til nærmeste Landsby, og idet de droge hen over Marken, saae Georg den velbekjendte Teg paa Høien, hvor han for saa Maaneder siden havde

siddet. Hid forlangte han at vorde bragt. Capitainen gav omsider efter for hans Ønske; han blev lænet med Ryggen mod Træet, saaledes at han havde Ud-
sigt til Staden.

Der laae nu Taarnene for ham, hyllede i Røg og Tue; en forvirret Larm lod over til ham; han selv laae blødende og døende under Træet — og saalunde var Alt opfyldt, hvad han dengang, halvt vaagen, halvt i Drømme, havde seet paa samme Sted.

„Det er forgjeves! sagde han til Bollrad og Capitainen, som vilde forsøge at stille hans Blod, og rakte Clara Haanden, som knælte ved hans Side: Det er forbi! Her vil jeg døe. Mit hede Ønske har naaet sit Maal: jeg lader mit Liv for Dig og min Fader, og dette strømmende Blod tvætter mig reen fra min Brøde. Du, Fader, tør jeg bede om Din Belsignelse. Jeg er Din Søn, jeg er Franciska's Søn!“

Bollrad sprang op og stirrede paa ham. „Ja, det er han! hulkede Clara: Ikke min Broder! Din Søn, Franciska's Søn!“ — Da løftede Bollrad Dine og Hænder mod Himlen, Taarer brast frem af hans Dine, han kastede sig paa sine Knæ, foldede Hænderne, og bad længe med bøiet Hoved; derpaa stod han op, greb Georgs Haand og raabte: „Min Søn, min Søn, hvi gjorde Du mig det! Hvi først nu, først nu!“

Da raabte en Pige, som havde været sysselsat med Therese: „Hun lever, hun slaaer Dinen op!“ Og da Alle vendte sig hen mod hende, reiste hun med Møie sit Hoved, saae sig om, og sagde med svag

Røst: „Hvor er jeg?“ Da hun saae Georg, blusede det udslukte Dienslys op endnu engang i flaren Flamme, og Hun vedblev smilende: „Hos Dig! Hos Dig! Velan, vi ville gaae med hinanden!“ Hun bad, man vilde tage et Papiir af hendes Lomme og give Bollrad det. Det indeholdt Franciska's Ring, og de Dokumenter, som den Gamle havde tilfijlet Georg. Derhos fandt man et Blad Pergament, hvorpaa Caspitainen med Forundring saae et dobbelt Kors, dets under Losenet: „Jesus Maria!“ samt Lilly's Segl og Underskrift.

Herpaa greb Therese Georgs og Clara's Hænder, som de rakte hende, segnede mat tilbage, og lukkede Dinene. Og altsom nu hendes Haand stedse blev koldere og koldere, blev ogsaa Georgs Ansigt stedse bleligere og blegere. „Beed for mig, Clara!“ hvisttede han — og, vendende sig til Bollrad: „Fader, giv mig Din Betsignelse!“ Og idet Denne grædende lagde sine Hænder paa hans Hoved, brast hans Dine, og Faderens Betsignelse fulgte hans Sjæl til Fredens Land fra den blodige Jord.

Georg og Therese ligge begravne hos hinanden i Fermergleben.

(C. F. Contessa.)

Helena Mettaranga, fra Zante.

Det var en smuk Sommermorgen, da Zante viste sig for mine Dine. Staden danner et Amphitheater ved Foden af en Høi; men det Indre fyldestgjør ikke det fjerne Skue, som henrykte mig. Aldrig saasnart havde jeg sat Foden paa Landet, før jeg reves bort med en Sværm jordfarvede Menneſker, som, efter alt Tilſynes ladende, strømmede hen til en eller anden høitidelig Handling. Pludseligt ſaae jeg mig ført ind i en Retsſal. I det ſamme gaves der et Tegn, og, ledsaget af en ung Mand, kom et Fruentimmer, hvis fortryllende Skabning henrykte mig. Et Elør bedækkede hendes Anſigt, og hendes Barm hævede sig af Sukke, ſom hun forgjeves ſøgte at undertrykke. „Helena Mettaranga! ſaalunde talte En af Dommerne til hende: I er anklaget for at have forſtyrret en Død i ſin Rolighed, aabnet hans Grav og forgrebet Eder paa hans Liig. En Lov, ſom ved ſin Ælde er os hellig, ſtraffer denue Formastelſe med Døden. I har valgt Eder en Talsmand. Han tale!“

Den Anklagedes Ledſager traadte nu, inderligbet væget, frem til Skranterne, og ſagde: „Helena Mettaranga behøvede ikke mit Forſvar, hvis hun i denne Forſamling kunde tale ſaaledes, ſom hendes Tølelſer have tilkjendegivet ſig for mig. Lovens Sværd vilde ſynke, og Medlidenheden gribe den Ulykkelige i ſine Arme. Men ogsaa den nøgne Sandhed afvæbner Loven, og her, hvor det gjelder Livet, at lade denne Sandhed træde utilfløret frem, det er min Pligt

som Ufkyldighedens Talsmand. Stranieri, den ædle Yngling, som en altfor tidlig Død bortrev for nogle Uger siden, var Helena's Elsker, og hendes hele Kjærlighed værd. Men hvad gjelder Kjærligheden vel, i Kamp mod Egennyttten? En rigere og mere anseet Medbeiter vandt Fortrinet hos Helena's Forældre. Den gode Datter opoffrede sin Lykke for den barnlige Lydigbed. Stranieri's Elskede blev den rige Mettaranga's Ægtefælle. Men den ulykkelige Elsker soandt hen som en Skygge. Man skjulte hans Tilstand for Helena. Hun erfoer den ikke, for en Liigbegængelse forbi hendes Huus, opdagede hende den skrækkelige Hemmelighed. Hun kjendte Stranieri's Brønder. Undsluppen sine Veninder, fulgte hun Fakkeltøget, og saae ham, som hendes hele Hjerte hang ved, blive sænket ned i Gravven. Nu var hele hendes Ejelefred bortvegen. Hun holdt sig for at være Stranieri's Morderke. Ingen Søvn kom meer i hendes Dine. Luffedes de et Døies Blik, strax viste sig for hendes Blikken den Elskedes Liiggestalt, der bød hende følge sig. Alle Midler vare foregjevne, og der sporedes Tegn til Vanvid. — En Nat, da hendes Mand var fraværende, forlader hun hemmeligt Huset, iler til Stranieri's Grav, og med en Graverkarls Hjelp, faaer hun Kisten aabnet, som indeslutter hendes elskede Liig. „Her er jeg! hvisker hun: Stranieri, see Din lidende Helena. End hendes Lidelser! Hold hende fast i Dit snevre Kammer, og giv hende Dødens Rolighed; eller, vil Du ikke have mig hos Dig, o saa forund mig i det korte Tidsrum, som vi kalde Liv, forund mig Rolighed!“ Stille bøiede hun sig ned til Liget, og hendes Taarer nedtrik

lede paa den Dødes Haand. Men ingen Arm omslyngede den Sorgende. Da reiser hun sig trostet, tildækker Liget, gaaer tilbage til sin Baaning, kaster sig paa Leiets, og Mirakel! en blid Søvn tillukker de matte Dine. Ingen Liiggestalt lod sig mere see for Helena's Blikke; hun nød den Rolighed, som hun havde bønnsfaldt om i Stranieri's Grav. — Dette er en tro Fremstilling af Helena's Brøde. De sjeleforskende Bise maa forklare Muligheden af det skete Underværk. Vi burde lykønske hende til sin Helbredelse, og hun staaer nu her som en Forbryderske, man vil tilkjende Døden. „Lad mig døe! sagde hun vemodig til mig, da jeg treen ind i Fængslet til hende: Lad mig døe; thi nu seer jeg, at kun min Død forsoner den Elskede!“ Jeg hørte hendes Historie, og: „Han er forsonet! raabte jeg: Du skal leve!“ Jeg taler for Dommere, som ere Mennesker, og jeg veed, at deres Kjendelse: „Helena Mettaranga skal leve!“ er allerede forekommet min.“

Bembo, saa heed den ædle Talsmand, drog sig med Værdighed tilbage. Den anklagede Skjønne var, imedens han talte, sjunken tilbage paa en Stol. Det blege Ansigt, som det tilbagekastede Elor nu ikke mere skjulte, hendes Skjønne Die, der skuede vildt omkring, de bævende Læber, der forgjeves søgte at tale, vare uforkastelige Sandhedsvidner. Hele Forsamlingen raabte: „Helena Mettaranga er uskyldig!“ I samme Dieblis faldt Dommen: „Hun er ikke skyldig!“ og Bembo førte med lydelig Triumph sin skjønne Client inde tilbage til hendes Baaning.

(G. A. v. Halem.)

Anna Erizzo.

Den Krig, som Republikken Venedig i det femtende Aarhundrede førte med Mahomed II, Constantinos pels Erobrer, om Morea's og de græske Ders Besiddelse, blev ogsaa (1470) Den Negroponte erobret af Tyrkerne. Blot Chalcis, Dens Hovedstad, og en af hiin Lids stærkeste Fæstninger, gjorde endnu Modstand. Den tappre Paul Erizzo forsvarede den. Fire forgjeves Storme, i hvilke Mahomed havde mistet fyrrethvetusinde Mand, gjorde, at han endnu mere haardnakket paastod dens Erobring, der ogsaa endelig lykkedes ham med et nyt Tab af tredisindstyvetusinde Mennesker. Hver Gades Erobring kostede en ny blodig Fægtning, og Paul Erizzo trak sig endelig tilbage i Castellet med sin lille Hest. Mahomed lod imidlertid nedhugge alle de som levede, og frydede sig ret ved det græsselige Skue af en Pyramide med Christenhoveder, som han lod opreise midt paa Torvet. Erizzo, som indsaae Umuligheden af, at holde sig mod den overlegne Magt, overgav sig, med den Betingelse, at Mahomed ikke allene skulde skaane hans Kampfæller, men ogsaa lade ham selv beholde Hovedet. Den blodtørstige Tyran holdt sig til den ordrette Opfyldelse af sit Løfte; han lod ham ikke halshugge, men affive paa en langt græsseligere Maade. Men skrækkeligere end alle Qualer, var Heltens Tanke paa hans elskede Datter, Anna, som han skulde lade blive tilbage i Umenneskernes Hænder. Forgjeves haabede han, at man vilde dræbe hende til-

ligemed ham, forgjæves bad han derom, som om en Raade. Den halvtaffjelede Anna blev revet bort fra hendes Faders Liig, og bragt til Sultanen. Ved Synet af hendes store Skjønhed, der overgik Alt, hvad der nogensinde havde været i hans Harem, forlod han pludselig Blodgjerrighedens Aand, og gjorde Plads for en anden Lidenskab; han forbausedes, sukkede, og taug. Paa hans Befaling blev der indrømmet hende et prægtigt Telt, og hun saae sig omringet af Slaver, som vare beredte til hendes Opvartning. Slaverne bortfjernede sig, thi Beherskeren selv traadte ind. Urefrygtsfuld nærmede han sig, betragtede hende taus, kastede sig derpaa ned for hendes Fodder, og sagde: „Skjønneste blandt Dødelige! Stands Din Sorg! Ak, jeg er Uarsagen til Dine Taarer, jeg vil astørre dem: kom med mig til mit Hof, og deel min Krone!“ Anna formaaede ikke at tale; den til Lam forvandlede Tiger meente, at have gjort sit Andragende for tidlig, og drog sig tilbage.

Blandt Fangerne's ringe Antal befandt der sig ogsaa en ung Mand af meget ædel Skikkelse, en Maler, ved Navn Belino. Formedelt hans Konst var Lisvet bleven ham skjenket. „Hvis Du er den store Konstsner, sagde Mahomed til ham: som Dine Landsmænd udgive Dig for, saa viis Dig paa en Gjenstand, som overgaaer Alt, hvad nogen Maler har bobet sig til at fremstille.“ Derpaa førte han ham ind i den ulykkelige Anna's Telt. Den Overraskelse, pludseligt at see en Bekjendter for sig, gjorde, at hendes sorrigfulde Blik et Dieblik opmuntredes, og en flygtig Rødme

overfløi hendes blege Kinder. „Grib Diebliffet!“ raabte Mahomed. Kunstneren adlød, og snart overrakte han den henrykte Sultan det meest lignende Billed af hans tilbedte Fange.

Da Mahomed nogen Tid efter gjentog sine glimrende Tilbud, reiste sig Anna med Værdighed, og sagde: „Døden er den eneste Gave, som jeg tør modtage af Din Haand, en Gave, som jeg ønsker. Give mig min Fader tilbage, kan Du ikke, o saa til med at forene mig igjen med ham!“ Forundret over at finde saa uroffeligt Mod hos en Kvinde, gif Sultanen bort igjen, og lod Maleren kalde. „Kom, tilraabte han ham: og giv mig endnu en Prøve paa Din Konst. Den ubønhørlige Erizzo ønsker sig Døden af min Haand. Hun fortjener den, men en uimodstaaelig Magt drager mig stedse paany til hende. Derfor skal Du male mig et nysædhugget Hoved, at mit Die igjen kan vende sig til dette Syn, Lyst til blodig Kamp fornyes, og jeg løsrive mig af Kjærlighedens Lænker!“ Skjælvende adlød Belino, og malte Johannes den Døberes Halskuggelse. „Et herligt Malerie, sagde Mahomed: men Hovedsagen er heel forfeilet. Man kan see, at Du ofte opmærksomt har betragtet et smukt Ansigt, men endnu aldrig noget ædhugget Hoved.“ Idet han sagde dette, gav han en, ved Teltets Indgang staaende Janitskar et Bink, og Denne hug stilsittende Hovedet af en Page, som stod nær derved, og overrakte ham dette. Mahomed sammenlignede nu noie Maleriet med Naturen, og viste den skjælvende Maler hans Feil.

Anna sad henskunken i stille Smerte med Blikket imod Jorden, da Mahomed atter traadte ind til hende, og tilbød hende sit Rige og sin Throne. „Giv mig Døden eller Friheden! var Anna's Svar: Jeg affkyer den Haand, som endnu ryger af min Faders Blod!“ Rasende iilte Sultanen ud af Teltet. Dog besluttede han, endnu engang at prøve sin Lykke, og aldrig mere. Den skønne Venetianerinde havde, nogle Dage efter, neppe forladt sit Ratteteleie, før Sultanen pludseligt stod for hende. Hendes Skjønhed, forhøiet ved den lette Morgendragt, opflammede paany hans Kjærlighedsild; men den forvandlede sig snart til Raserie, da Anna's kolde, foragtende Blik lod ham føle, at hendes Sindelag var usforandret. „Vælg! raabte han truende: Min Haand, eller Døden!“ — „Døden!“ svarte Anna rolig, hævede med foldede Hænder sine Dine mod Himlen — og hendes skønne Hoved rullede for Mahomed's Fødder!

Anna Erizzo's Navn er vorden opbevaret i den venetianske Histories Annaler, og Anna Erizzo vil evig glimre i Dydens Annaler som et Exempel paa kvindelig Standhaftighed.

(G. A. von Halem.)

Lord Byrons Død.

(Af hans Ledsagers, Grev Gamba's Reisejournal.)

Den 9de April. Lord Byron har i de to sidste Dage skrantet kjendeligen. Dog fik han i Morges Breve fra Engelland, som opmuntrede ham meget. Han fik Budskab fra sin Datter — hun havde ogsaa været syg, men var nu fuldkommen helbredt. I fire Dage havde han ikke været tilhest, og skjøndt Veiret var ugunstigt, besluttede han dog, at ride ud idag. Tre engelske Niil fra Staden overfaldt os en Pladskregu, og vi vendte gandske gjennemblødt tilbage til Staden. Ved Bolden pleiede vi altid at stige af og seile hjem i en Baad. Men idag bad jeg ham, at ride lige hjem, da han, heed som han var, let kunde forkjole sig. Det vilde han ikke, men sagde: „Ei, da var jeg en dygtig Soloat, naar jeg vilde ændse sig en Bagatel!“ Han steg altsaa af, og vi seilede hjem, som vi pleiede.

Neppe vare to Timer forløbne, før han begyndte at ryste. Han klagede over Feber og rheumatiske Smerter. Om Aftenen Klokken otte gik jeg ind til ham: han laag søvnløs og fortrædelig paa sin Sopha. „Jeg har ret stemme Smerter! sagde han: For Døden er jeg ikke bange, men denne Mashed kan jeg ikke fordrage.“ Lægen foreslog en Aareladning, men han sagde, idet han vægrede sig: „Har De da intet andet Lægemedel, end Aareladning? Der ere flere døde for Lanzetten, end for Landsen!“

Den 17de April. Dette var den første Dag, Lægerne begyndte at vorde ret betænkelige. Han lod sig nu endelig aarelade, togange, og mistede omtrent to Pund Blod. Han blev ikke afmægtig, hans Dine vare friske, men han kunde ikke sove. Derover var han saare bekymret, og sagde: „Det veed jeg, uden Søvn maa Mennesket døe eller gaae fra Forstanden, Eet af To. Tusindgange hellere vilde jeg dog det Første.“ — Om Natten havde han nogle Anfald af Bildelse, hvori han talte meget om at sægte, men hverken denne Nat, eller Morgenen efter, troede han sig i Fare. Nu skrækkedes Lægerne ved Symptomer af en Hjernebetændelse, og foreslog endnu en Aares ladning, hvori han samtykkede, men strax bød han, at Aaren skulde forbindes. — Nu stod han op, og gik ind i Sideværelset, støttende sig paa sin Diener Lita. Da han havde sat sig, bad han Denne give sig en Bog, hvis Titel han nævnedes. Ejeneren bragte den. Na bad Dr. Bruno ham med Laarer, han skulde dog lade sig aarelade. „Nei, svarte han: er min Time kommen, saa døer jeg, hvad enten jeg beholder mit Blod eller ikke.“ Efter at han havde læst et Par Minuter, følte han sig svag, holdt sig ved Lita's Arm, og vaskede ind i Sideværelset, hvor han lagde sig paa Sengen. — Klokker henimod tre samledes fire Læger, for at konsulere med hverandre om hans Sygdom. Først sagde han, de maatte ikke komme ind, men da han hørte, at Maurocordato ønskede det, sagde han: „Godt, lad dem komme, lad dem see paa mig, men deres Mund skulde de holde.“ Man lovede dette, og de bleve indladte. Da de nu stode hos ham, og følte

hans Puls, ønskede En af dem at tale, men Byron sagde: „Husk, hvad De har lovet, og forlad mig nu!“

Efter Klokken fire syntes han at ane sin forestaaende Død. Han tog Hr. Parry ved Haanden og forsøgte at udtale sine sidste Ønsker. Han nævnte Navne og Pengesummer. Snart talte han engelsk, snart italiensk. Man hørte følgende afbrudte Ord: „Arme Grækenland — arme Stad — min stakkels Datter — hvorfor vidste jeg ikke det før — min Time er slagen — jeg frygter ikke Døden — jeg efterlader noget saare Dyrebart i Verden — men jeg dør gjerne!“ Han talte ogsaa græsk, disse Ord nemlig: „Jeg har offfret Tid, Formue, Sundhed — nu ogsaa mit Liv — hvad kan jeg gjøre mere?“

Klokken sex sagde han: „Nu vil jeg sove!“ hvorpaa han vendte sig om, og sank i en Slummer, hvorefter han ikke vaagnede mere. Fra dette Dieblik syntes han ikke mere at have nogen Bevidsthed; dog beværgede Symptomer af Stikflod og Kallen i Halsen hans Folk til, at løfte hans Hoved iveiret fra Lid til anden. Man anvendte desuden alle Midler, for at vække ham af hans Lethargie, men forgjæves. Fire og thve Timer tilbragte han i denne Tilstand, og Klokkeren var netop et Kvarteer til syv næste Morgen (den 19de April), da man saa ham oplade sine Dine og strax lukke dem igjen. Lægerne følte hans Puls — han var ikke mere!

Umiddelbart efter hans Død havde hans Ansigt et Udtryk af Rolighed, blandet med Alvor; men dette forsvandt meer og meer, og da jeg kastede det sidste Blik paa ham, var Udtrykket i hans Mine isandhed himmelsk.

Reigtale over Lord Byron *).

Forfattet og holden af Spiridion Trikoupi.

Trykt paa Regjeringens Befaling.

Misfolunghi, den 10de April (gl. Stil),
Torsdagen i Paaskeugen, 1824.

Hvilket uventet Slag! Hvilken sorgelig Skjebne! For stakket Tid siden hilste dette haardtberængte Lands Indbyggere med usminket Fryd og aaben Favn denne navnkundige Mand, og alt idag væde de, nedtrykte af Kummer og Fortvibelse, hans Vaare med deres bittere Graad og ligge under for Sorgens utroffelige Smerte. Paaske morgens glade Hilsen: „Christ er opstanden!“ var neppe over Grækernes Læber, før det Spørgsmaal lød fra alle Munde: „Hvorlunde staaer det til med Lord Byron?“ De Tusinder, som havde samlet sig, for at feire den hellige Dag, syntes kun at have een Bøn til Verdens Frelser, idet de anraabte ham, Alle som Een, om den Mand's Helbredelse, som sluttede sig til os i den Kamp, vi kæmpe her for vor Frihed.

Og hvorledes skulde det gaae til, at noget Hjerter kunde blive ubevæget, nogen Læbe stum i denne Tid?

*) Denne Prøve af nygræsk geistlig Beltalenhed er tagen af Anhanget til: *The conversations of Lord Byron by Medwin. Vol. 2.*

Trængte Grækenland nogensinde haardere til Hjælp, end dengang, Lord Byron med Livsfare satte over til Missolonghi? Fra hiin Stund indtil nu var han med os, og aabnede sin runde Haand, for at tilfredsstille Fornødenheder, som vi ellers, selv saa fattige, aldrig vilde have seet tilfredsstillede. Hvor mangen Belsgjerning ventede vi ikke af ham endnu! — og idag, af idag, lukker sig over ham og vort Haab den medynksløse Grav!

Hadde han end ikke opslaget sin Bolig i Grækenland: endda vilde han have fremmet vor Sag, og allerede dette havde været nok for os, thi vort Overhoveds prøvede Dygtighed og dybe Skarplyk, vilde med de Hjælpemidler, som saaledes bødtes ham, have begrundet vor Lykke. Men var end dette nok for os — for en Lord Byron var det for Lidet. Af Naturen kaldet til, at opretholde Menneskehedens Rettigheder, hvorsomhelst han saae dem trædes under Fødder; født i et frit og oplyst Land; fortrolig med vore Oldfædres Skrifter — saae han det underkuede Grækenland reise sig, for at bryde sine haarde Lænker, for at forvandle det Jern, hvori det var smedet, til luende Glavind, og med Magt at vinde tilbage, hvad Vold havde taget. Det saae han, og strax forsagede han alle de Glæder, Europa bød ham, for at dele vore Farer og Lidelser, for at understøtte os, ikke blot med sit Guld, ikke blot med sin mangesidige Indsigt, men ogsaa med sit mod vore grusomme Tyranner dragne Sværd. Med eet Ord, han kom for at døe i og for Grækenland! Hvor kunne vi altsaa Andet, end med

dybeste Smerte beklage en saadan Mand's Tab? O, det er jo et Tab, som har truffet hele Grækenland!

Hidtil saae J den gavmilde, den ædelmodige, den frygtløse Mand, den sande Grækerven i ham; J saae i ham Eder's Belgjører. Dette kan være nok til at aabne Eder's Taarekilde, nu, han er ikke mere, men ikke nok til at ære hans Amindelse, som det sig bør. Han, hvis Død vi nu saa bitterlig begræde, var en Mand, som med sit Navn betegnede vort Old i en vigtig Deel af Litteraturen; hans Lands Størhed og hans Indbildningskrafts Rigdom tillod ham ei at forsøge den banede Vej, de Gamle havde betraadt — han valgte en Vej, som gammel Jordom har stræbt at spærre for de Lærde i vor Verdensdeel: men saalænge hans Skrifter leve, og leve ville de saalænge Verden staaer, vil denne Vej altid stande aaben, thi den fører, saa sikkert som nogen, til den sande Wiisdom. Ei vil jeg her udtale den Ugtelse og Besgeistring, hvormed hans Skrifter have fyldt min Sjæl, saa tidt jeg læste dem. Europa's Lærde vare og ere fulde af hans Roes, og alle Tidsaldere ville prise vor Tids Digter, thi han tilhørte hele Europa og alle Tider.

Endnu en Betragtning paatrænger sig mig, der er ligesaa sand og træffende i sig selv, som anvendelig paa vort Lands nærværende Vilkaar. Skjenker den Eder's Opmærksomhed, mine Venner, at J kunne tilegne Eder den!

Der gaves mange store og navnkundige Folkefærd paa Jorden, men Saa frydedes ved deres sande Hæs

ders Epoke. I deres Kronike fattes et Phænomen, hvis Mulighed selve Philosophernes granskende Aand har betvivlet. Næsten alle Jordens Nationer gik fra en Herres Haand til en Andens; Rogle vandt, Andre tabte ved Byttet, men endnu aldrig saae Historiefriverens Die et Folk, som, underkuet af Barbarer og navnlig af Barbarer, der i Aarhundreder havde sat sig fast paa dets egen Grund, sønderbrød og bortkastede sine Slavelænker allene, uden fremmed Bistand. Det er det ovennævnte Phænomen, og nu, for første Gang i Verdenskroniken, skue vi det i Grækenland, ja, i Grækenland allene! Philosopherne have seet det, og de tvivle ikke mere. Historiefriverne ere Vidner dertil, og ville ikke undlade at betegne det med sanddrø Griffel. Statsmændene stirre derpaa, og falde i dybe Tanker. Det er den overordentlige Tid, hvori vi leve. Grækenlands Opstand gjør ikke blot Epoke for vort Folk, men for alle Folk — hvor findes dens Mage?

Den høitbegavede, nu smerteligen begrædte Byron's store Aand, skuede dette Phænomen, og ønskede at formæle sit Navn med vor Hæder. Mangehaande Omvæltninger forefaldt i denne Tid, men han indlod sig i ingen af dem, understøttede ingen af dem, thi deres Natur og eiendommelige Charakter var engandske anden. Kun Grækenlands Sag var ham værdig. Betragter derfor, I Elskelige, betragter den Tid, hvori I leve, den Kamp, hvori I ere stødte; betænk, at alle forgangne Aarhundreders Værelse ei kan

sammenlignes med Ederes! Frihedens Bæner, Men-
 neskehedens Bæner, tænkende Hoveder blandt alle
 Nationer, ønske Eder til Lykke, skøndt de stande fjernet
 fra Eder; Alle indaande de Eder Mod, og vor Tid-
 alders Skjald landede ved Ederes Kyster, for i Ederes
 Samfund at afvætte Tyranniets Spor med sit Blod!

Født i Brittaniens store Hovedstad, oprunden af
 en ædel Æt, følte han en usminket Glæde i sit for
 vort Held med Barmen bankende Hjerter, da vor Stad
 indskrev ham blandt sine Borgere, til et Legn paa sin
 Taknemmelighed. End i Dødskampen, ja, i det
 Dieblig, da Evigheden oplod sig for ham, da hans sø-
 vede paa Grændsen mellem Udødelighed og Dødelig-
 hed, da hele den synlige Verden kun viste sig for ham
 som et Solgran blandt de guddommelige Almagts-
 værker, i denne alvorlige, hellige Stund, svævede
 kun to Navne paa hans Læber — hans eneste hvile-
 stede Datters Navn og Grækenlands Navn! Disse
 to Navne, dybtindgravne i hans Hjerter, vægtede ikke
 Døden selv at udslette deraf. „Min Datter!“ —
 sagde han: „Grækenland!“ udraabte han, og hans
 Aand var borsifaren. Hvor er det græske Hjerter, som
 ikke slaaer i stille Bekymring ved Mindet derom?

Vore Lærere, mine Brødre, behage hans Skygge
 vel, thi det er oprigtige Kjærligheds Lærere; men
 endnu bedre feire vi hans Ihuskommelse ved mandig
 Bedrift for vort Fædrelands Sag. Han stuer ned
 paa vor Jdræt fra Himlen, hvis Porte hans Dyder
 have aabnet ham. Kun saaledes vil han see sin
 Edelmødighed gjengjeldt, sin Kjærlighed belønnet.

Naar Eders Anstregelser, Venner og Brødre, have udrevet os af de Hænder, der saalænge have holdt os fangne i Slavebaand, af de Hænder, der have røvet vor Eiendom, vore Qvinder, vore Børn, da fryder sig hans Land, da er hans Skygge tilfredsstillet! — Ja, i denne velsignede Frihedstid vil Erkebispens udstrække sin frie og hellige Haand, og udsige Velsignelsens Ord over hans ærværdige Gravhøi; den unge Kriger vil stikke sit med Tyrkeblod farvede Sværd i Balgen og bestrøe den med Laurbær; Statsmanden vil hellige den med indviende Tale; Digteren vil læne sig mod dens Marmor, og føle sig gjennemglødet af dobbelt Begeistring; Grækenlands Ungmøer, hvis Skjønhed den henfarne Barde saa sødt har besunget, skulle, uden Frygt for at skjændes af Voldsmands haand, smykke deres Lokker med Blomsterkrandse, dandse om den, og besynge vort deilige Land, hvorom hiin Skjals denes Fyrste har qvædet saa tidt til sin Harpe! — Dog, hvad sørgelig Tanke griber mit Hjerte! Jeg var en Bold for min Indbildningskraft! Jeg har udvalgt mig, hvad min Sjæl begjerte! I Phantasten har jeg hørt vore Biskoppers Velsignelse, vore Digteres Hymner, seet vore Krigeres Laurbær og vore Jomfruers Dands om den Vortgangnes Gravhøi — men denne Gravhøi skal ikke gemme hans Levninger; kun saa Dage bliver hans Liig i vort Land — i det Fædreland, han havde udkaaret sig. Bretland skal eie hans Aske.

Du, Datter, saa hedt elsket af ham, skal favne ham død. Dine Lærere skulle væde den Høi, som omslutter hans Støv, og — vore Lærere skulle dryppe

paa den Urne, som gemmer hans Hjerte, dryppe paa hele Grækenlands Jord, thi hele Grækenlands Jord er hans Grav. Da Du og Hellas, i hans Livs sidste Dieblif, var i hans Hjerte og paa hans Tunge, var det billigt, at Hellas beholdt en Deel af hans Levninger. Missolunghi skal med al Iver vogte og beskyerme den Urne, som bevarer hans ærværdige Hjerte, til Symbol paa hans Kjærlighed til os.

Viid, ædle Jomfru, viid, at vore Høvdinger have baaret Din Faders Kiste til Kirken paa deres Skuldre; den hele Heltehær omringede Baaren, og svor, aldrig at forgjette de Offere, Din Fader bragte os, aldrig at tillade, at en barbarisk Fod betræder det Sted, hvor hans Hjerte hviler. Mange tusinde Christenstemmer opløstede sig i eet Dieblif, og den Almægtiges Tempel gjentonedede af fromme Suk og Bønner, at den Hedengangnes ærværdige Levninger maa komme sikkert til hans Fædreland, og at hans Ejel maa finde Fred, hvor kun de Retfærdige finde den.

Guldmagere.

En Historie fra Mestersangernes Tid.

Blandt Disciplene hos de ærbare Mestersangere i Nürnberg befandt sig ogsaa den unge Guldsmed Ewald Hellborn. Tidligt havde han mistet sine Forældre, og var, under den hoibevante Mestersanger Runnenbeck's Formynderskab, ikke blot opblomsret til en smuk og kraftig Ungersvend, men ogsaa vorden en haabsfuld Discipel i de gamle Sangeres Skole.

End var Elskov fremmed for hans Hjerte. Meget ofte lod hans Ven og Meddiscipel, den siden saa navnkundigvordne Hans Sachs, ham høre hans Blyhed og Banghed for det qvindelige Kjon. Hans Sachs var nogle Aar ældre end Ewald Hellborn, havde paa sit Haandværk — han var nemlig Skomager — gjen-nemvandret Verden, og da han havde en uudtommelig Aare af Vid og Lune, gav han sig gjerne af med en ærbar og tilladelig Spøg.

Dagen var nær, da begge Ungersvende, i den tilslige Dveller brugte St. Catharinakirke, for alt Folket skulde aflægge deres første offentlige Prøvestykke i den ædle Mestersang. Ewald vilde besyngte Naturens Skjønhed, som den udfolder sig i Baaren; hans Ven derimod vilde qvæde om de skjønne Nürnbergerinder og om den humslige Lykke, de bragte i deres udkaarne Ægtemænds Bolig. Hver arbeidede for sig, og søgte, ved omhyggelig Brug af Filen, at give sin Digtning en pletfri Regelmæssighed, hvorpaa de offentlige Dommere især havde at mærke. Mester Runnenbeck holdt sig

hele Tiden affondret fra sine Disciple, at de kunde have sig selv at takke for den Noes eller Skam, deres Arbeid bragte dem.

Men da nu Prøvens Dag var kommen, gif han, beklædt med Mestersangernes blaa Hæderskappe og led: saget af begge Ugersvendene, til St. Catharinakirken. Hans var lystig og kjæk, i Følelsen af sin nære Seier, og saae alle dem, som mødte ham, stivt i Dinene; Ewald derimod brændte som en Ild, og slog sine Dine mod Jorden.

Kirken var, efter gammel Skik og Sæd, udpyntet paa det Høitideligste. Midt i den stod et Slags Tale: stol, hvorfra Sangeren maatte foredrage sit Qvad. I en Halvkreds foran sadde Sangdommerne; bag dem, i videre Kredse, de øvrige Medlemmer af det ærbare Samfund. I den anden Halvkreds sadde de ædle Raadsherrer, Patricierne og deres Familier. Iøvrigt stod Udgangen aaben for Enhver.

Mester Kunnebeck anviste sine Disciple en Bænk bag de allerede indlemmede Sangere; selv indtog han sin Plads som første og ældste Dommer. Efterhaanden holdt ogsaa Raadsherrerne og de ædle Familier deres Indtog. Alle ordnede sig paa den angivne Maade. Hver Plads blev besat. Hans Sachs's store Lands: gaver vare allerede komne hviit i Ry, og hans Navn feiredes i hele Nürnberg, hvorimod den stille og und: seelige Ewald Hellborn kun var lidet bekjendt, skjøndt han ogsaa bar et riigt og dybtfølsende Gemyt i sit Jnderste.

Efter at nu Høitidelighedens Begyndelse var for: kyndt ved Paukers og Trompeters Lyd, og Fløiterne havde blæst op til Indgang efter en lystig Melodie, be:

gyndte den saakaldte Frisang, hvortil Enhver, som havde Lyst, havde Udgang, dog uden at der uddeelted mindste Noes eller Dadel. Denne Frisang kom de unge Svende af alle Stænder saare veltilpas, thi her fandt de Leilighed til at sige en eller anden Skjønhed, som de elskede iløn, endeel søde Smigrerier, vel endogsaa at erklære deres Kjærlighed. Det forstaaer sig, at de graa: skjæggede Forstandere og Dominere ofte maatte ryste paa Hovedet ad de svære Bommerter, som bleve bes gangne mod Sanglovene.

Frisangen var tilende, og nu udhængtes, under en fimpel, af Blæseinstrumenterne istemt Melodie, i Nær: heden af Talestolen, Mestersangerlaugets guldrannede Lovtavler, til et Teg, at nu skulde Prøvesangen begynde. Ved denne var vel Valget af Emne frit, men Sanglovene, der under Eet kaldtes Tabulatur: en, maatte Svendene iagttage paa det strengeste. Een eneste Feil herimod udelukkede ham for lang Tid fra Optagelse i Samfundet.

Instrumenterne forstummede. Med høi Røst frem: kaldte den ærbare Kunnenbeck Hans Sachs. Flink og kjæk, som det laae i hans Væsen, treen han frem, og iilte, idet han modigt saae sig om, op paa Talestolen. En almindelig Hviſken sloi gjennem Kirken. Virkelig: gen var det ogsaa et velgjørende Syn, at skue den djerve Svend med det blomstrende Ansigt og de skalkagtige Dine paa et saa udmærket Sted. Et sælsomt, næsten spottende Smil, svævede paa hans Kind, og han synt: tes at vente de næste Dieblikke med en Sikkerhed, som man neppe vilde have fundet hos Noget af de gamle Mestere.

Omſider gav Meſter Runnenbeck et Vink. All Hviften ophørte, og Enhver ventede med ſtor Længſel paa Begyndelſen af Hans Sachs's Proveſang. Da oploſtede ſig Svendens rene Stemme med underfuld: liſtig Klang, og idet han med den ſørſte Reenhed og Strengthed blev inden Sangſkolens Lovſkranker, beſang han med ſaadan Tankefrihed, ſaadan Fylde af Følelſer og Lignelſer, ſine Landsmandinders Dyd og Ynde, at ſelv de ældſte Meſtere i det ærbare Laug ſaae ſtudsende paa hinanden, at Sligt havde de endnu aldrig hørt — aldrig anet engang! Med den ſpændreſte Opmærkſom: hed ſaae de øvrige Tilhørere paa Sangeren, ſom om de vilde ſluge hver Tone af hans Mund. Nu og da tillod Hans Sachs ſig ogſaa en eller anden ſkalkagtig Skjemt, ſom let fandt ſin Udtydning ſtrax paa Stedet, men han vidſte at foredrage Sligt i ſaadan hjertelig godmodig Maneer, at man ikke kunde tage ham det ilde op, men tværtimod maatte finde det ſørſte Velbehag deri.

Da nu den ſidſte Tone af hans Sang hændede, ſtod Meſter Runnenbeck op fra ſit Sæde, og ſpurgte Sven: den, efter gammel Bedtægt, hvorledes han havde kaldt den Melodie, hvortil han havde forfattet ſit Qvad. Gaare kjæk og munter ſvarte Hans Sachs: „Den nürnbergſke Fruensmelodie, kalder jeg den.“ Dette Svar blev ſtrax indført i Tabulaturen, og medens der spilledeſ op paa friſk, udtømte alle Tilſtedeværende ſig i Hans Sachs's Berømmelſe.

Denne havde imidlertid indtaget ſin gamle Plads ved Ewalds Side, og troſtede ſin forknyttede Ben det bedſte han kunde. „Bær ved frit Mod! ſagde han: Du er

ynge end jeg, og har tilmed en langt smukkere Skabning. Dit blye Væsen vil gjøre det bedste Indtryk, paa Qvindfolkene især, som dog, naar Alting drøstes, have den afgjørende Stemme hele Verden rundt, altsaa ogsaa her. Indvortes maa Du derimod holde Dig kjæk, og idet Du slaar Dine store blaae Dine ned, holde Du i Aanden ret fast ved Lov og Regel!"

Neppe havde Hans Sachs udtalt denne velmeente Formaning, før Spillet taug, og Ewald Hellborn blev fremkaldt til Prøvesang. Med glødende Rinder og vaklende Fjed gik Ungersvenden til Talestolen og besteg den langsomt. Havde Hans Sachs ved sin Kjæthed og Sikkerhed afsødt Alle en uvilkaarlig Forundring, saa vandt Ewald Hellborn Manges Velbehag ved sit blye og bestedne Væsen.

Med bævende Stemme begyndte han sin Sang; men lidt efter lidt vandt den i Fasthed og Klangfylde. Den var dybere og blødere, end hans Forgængers klare Røst; den kom fra Hjerte og gik til Hjerte. Han besang Jordens Dypvaagnelse af den dybe Vintersøvn, og føiede Alt saa simpelt og blødt i de strenge Former, at næsten Ingen bemærkede disses Tilværelse. Under Sangen, der, som han vel bemærkede, virkede paa det gunstligste, havde han bundet frisk Mod, og opløstede nu og da sine Dine. Men nu tabte han flux alle de Fordele, han havde tilkæmpet sig, idet hans Blik mødte et Diepar, der tilhørte en huldsalig Ungmø, som sad ligeoverfor ham. Neppe vare vel sytten Somre fløine hende forbi; med spændt Deeltagelse lyttede hun til Ynglingens Sang.

Men han stirrede, som fortryllet, hen mod det Punkt, som var vorden ham en Sol. Hans Sang gik i Staa; med Nøie fremstammede han enkelte Ord, som ingen Mening gave. Taalmodigen ventede Tilhørerne, at han skulde komme i Gang igjen. Men det var galt og blev galt. Traaden var tabt, og den arme Svend var, trods al Umage, ikke istand til at finde den. Da hørtes en sagte Numlen, som truede at udbryde i lydelig Mishagsyttring. Ewald stirrede endnu stedse mod den Plet, hvorpaa den Skjønne sad; han saae hendes Ansigt blusse, han troede at bemærke, hvorlunde hendes Miner udtrykte en ængstelig og deeltagende Utaalmodighed. Da erkjendte han, hvor nødvendigt det var at fatte sig i dette Dieblif, men hans Sukommelse havde sveget ham: han kunde, trods al Eftertanke, ikke erindre, hvad han med Nøie havde lært. „Saa skal Diebliffet staae mig bi!“ tænkte han, rastbesluttet, ved sig selv. Han overlod sig gandske til Begeistringens Indflydelse; hans Stemme lød atter i sammenhængende, hvistdriftige Tonearter; hans Fremstilling var besjelet af et digterisk Liv, som oversprang alle Lovens og Formens Skranke. Han malede Sangeren, som møder sin Elskede førstegang i Baarens Blomstervang; han skildrede den Nø, paa hvem hans Die hvilte med Henrykkelse, og da han nu, paa Hingens nedslagne Blik, erkjendte, at hun havde forstaaet ham: da prisste hans Qvad den rene Kjærligheds Lykke, som tilhører Hjertets Vaar.

Han taug. De i Konsten ei Indviedes Bisald havde han rigelig gjenbundet ved sin begejstrede, hvert

følsomme Gemt gribende Sang. Men Konstdommerne, som vare aldeles ædrue i Gemt, og kun holdt over de i Tabulaturen forefrevne Reglers strenge Jagttagelse, havde, under den sidste Halvdeel af Hellborns Sang, saare tidt rystet paa de ærbare Hoveder. Da han nu taug, spurgte Ingen af dem om Navnet paa den nye Melodie, og dette var allerede et sikkert Tegn, at han ingen Noes kunde vente.

Hans Sachs, ved hvis Side han atter tog Plads, modtog ham, gandske fortræden, med følgende i Hast udstødte Ord: „Men hvilken Satan har da idag, tvert imod Sædvane, henrevet Dig i en, vel herlig, dog desværre aldeles ubetænkksom og her ildeanbragt Begistring, som haaner alle Regler? Det maa have behaget den Onde, at forvilde Dig, paa det Din Stræben efter at vinde Mesterret kunde strande! Ellers begriber jeg ikke, hvad Magt der saa pludseligen kunde bringe Dig ud af Din Fatning.“

„Ingen Satan! svarte Ewald: Tal ikke saa, Hans. Ingen Satan, siger jeg; det var en Lysets Engel, som opløstede mig over mig selv.“ — „Det er Snak, som jeg ikke forstaaer! gjenmælede Sachs: Men det veed jeg, Mester vorder Du ikke dennesinde.“ — „O jeg Ulykkelige! sagde Ewald hen for sig: Saa er jeg beskæmmet for hele Borgerstabet. Og dog — dog føler jeg mig saa ubestribelig lykkelig!“

„Sandt er det, vedblev Hiin i mildere Tone: sandt er det, sjunget har Du med en saa sand og ægte indvortes Digterkraft, som Ingen af de gamle Graastjægge hist i de stive Lærredskapper vilde mægte at sjunge! Men derpaa forstaae de sig ikke, og udover Tabulaturen gaaer

deres Bidskab ikke. Nu, det skal nok tage en Vending med Tiden!"

Paa sin nuværende Plads kunde Ewald ikke stue den Skjønne, der nys havde taget Mælet fra ham. Men i hans Aand stod hendes Billed fast.

Det Spil, som havde klinget, medens Sangdommerne raadsløge indbyrdes, forstummede nu. Mester Runnenbeck besteg Talestolen, og efter at have sagt nogle Ord om Nødvendigheden af, strengt at overholde Mestersangens gamle, vedtagne Regler, fremkaldte han begge Svendene i den ædle Kunst. Hans Sachs tiltaltes først, og fik den Roes: Han havde i sit Qvad iagttaget en tilbørlig Orden i Afdelingerne, en velklingende Overensstemmelse i Tale og Bæreltale, en behagelig Forandring ved rigtigt indflettede Mellemfange, en regelmæssig Afsløsning af stumpe og klingende Rimm. Derhos havde en forunderlig Aand iboet hans Sang, og om han end havde begaaet en liden Udsvævelse her og der, saa vilde man dog holde ham det tilgode, allerhelst da han endnu ikke var bleven forpligtet til, paa Mestresnes Viis at vælge Steder af den hellige Skrift til Gjensstand for sine Sange. Af disse Grunde udkaarede man ham hermed til Mester i Sangkonsten, og haabede, at han fremdeles vilde dyrke den med al Flid og Evne.

Herpaa nærmede Sangdommerne sig ham, lode ham sværge paa Tabulaturen, og beklædte ham derpaa med Mesterkappen. Hans Sachs tog mod disse Væresbeviisninger uden synderlig udvortes Rørelse, med en Ligegyldighed, som om det skulde saa være. Ewald Hellborn lagde kun lidet Mærke til den hele Ceremonie. Hans Tanker svævede i den tredie Himmel.

Nu var hans Ven optagen i Mestersamfundet og havde taget Plads hos de Gamle. Mester Runnenbeck faldte nu Ewald Hellborn frem. Han foer op som af en Drøm. Det Betænkelige i hans Stilling faldt ham pludseligen tungt paa Hjerte. Og det var, som han befrygtede! Mesteren roste ham for Indgangen i hans Qvad, som havde fyldestgjort alle Tabulaturens Fordringer, men siden var han, paa en ubegribelig Maade, kommen saa aldeles fra alle Regler, at man umuligen kunde optage ham nu, men indrømmede ham to Aars Frist til videre Forberedelse.

Ewald var dybtbeskæmmet, men ulykkelig sølte han sig ikke. Et Blik paa den skønne Ubekjendte lod ham bemærke, hvorlunde hun blegnede, da Dommen blev fældet, og saae ned paa ham med Deeltagelse. Nu faldt Fløiterne ind med deres Spil, de Tilstedeværende forlode Kirken, og begave sig, i den alt indbrydende Aftenstemning, Hver til Sit.

Høist begjerlig efter at indhente nærmere Kundskab om det Himmelsyn, som havde henrykt ham over den jordiske Verden, iulte han gjennem en mennesketom Sidsengang hen til Døren, hvorigjennem den Skønne maatte komme. Nær ved den skjulte han sig bag en Pille. I sin Længsel efter at see hende, havde han aldeles glemt det Uheld, som havde rødt ham. Efterhaands blev Kirken tom, uden at den Forventede lod sig see. Omfider kom hun dog, i Selskab med en hoibedaget Kone. Ei, hvor slog ikke nu den unge Guldsmeds Hjerte! De henrivende Træk syntes ham endnu huldere, det blaa Die endnu troere, den yndige Mund omsvøvet af den høieste Godmodighed! I det Pigen, varligt le-

bende den Gamle, gif ham tætt forbi, fornaim han grant hendes Tale. Hun sagde til sin Ledfagerinde: „Ja, kjære Møster, det er min fulde Hjertensmening: han havde vel for fortjent, at vinde Møsterret, end den Anden. Hans Sang kom af et oprigtigt og følende Gemyt, hvad bryder man sig saa om disse Negler!“

Det var Himmelmusik i Ewalds Øren. Han fulgte dem i sømmelig Frastand, og hørte endnu stedse Pigen's harmoniske Røst, men Ordene kunde han ikke forstaae. Saaledes gif det gennem mange Gader og Stræder, indtil de endeligen standsede udenfor et temmelig uanseelig, i en snever Gade beliggende Huus, og ringede paa. Blændet af den opstigende Maanes usikre Skin, troede Ewald at see dem skride fremad som hidtil, og kom paa denne Maade saa nær, at han pludseligen stod ligesom dem, og Jomfruens trofaste Dine, skuede ind i hans.

„Det er ham, Møster! Det er ham!“ skreg Pigen forfærdet. Den Gamle vendte sig om, men Ewald var imidlertid smuttet bort i Skumringen, og hørte nu, hvorlunde hun skjændte paa Pigen, fordi hun, sysselsat med syndige Tanker, troede at see Spøgelse. Han bemærkede, at Gadedøren blev aabnet og lukket. Nu gif han igjen tilbage og betragtede Huset med stor Opmærksomhed. End vare alle Vinduer mørke. Men ligeoverfor var et klartoplyst Værksted, hvis Skoder endnu ikke vare lukkede. Til sin Forundring saae Hellsborn indenfor sin gode Ven, Naalemagersvenden Lebrecht Wimentel, arbejde med megen Travlhed. Nu først blev det ham ogsaa klart, i hvad Egn af Byen han befandt sig. — Strax saldt det ham ind, at hans Ven maatte kunne sige ham, hvo den yndige Pige var, og neppe havde han tænkt det, før han var

i Maalemagerens Værksted, og stod for Denne med et venligt: „God Aften!“

„Tal ikke til mig, forstyr mig ikke, men kom igjen en anden Gang!“ taltalte ham den ellers saa sagtmodige Pimentel med dæmpet Stemme, uden at lade sig forstyrre i sin Travshed: „Jeg maa inden Midnat have tretusinde Knappenaale færdige med firkantede Hoveder; det er mit Mesterstykke, skal jeg sige Dig, og altsaa begriber Du vel, at jeg ikke kan bruge Dit Selskab.“

„Siig mig blot een Ting!“ sagde Ewald, men Lebrecht afbrød ham, sigende: „Skrig ikke, siger jeg Dig, ellers vækker Du Oldemanden, som sidder og sover i Kaffeovnskrogen, og egentligen skal passe paa, om jeg ikke bruger Andres Hjelp, Djævelens per Exempel.“ — Hellborn bemærkede nu ogsaa den snorkende Oldemand's Nærværelse, og hvisskede sagte: „Siig mig blot i kort Begreb, hvo den huldsalige Pige er, som boer ligeoverfor Dig? Sandelig, jeg misunder Dig dette Gjenbøjskab.“

„Det er min Skat! svarte Pimentel gnaven: og vil Gud, inden Aar og Dag min Ægteviv!“ — Mens han sagde disse Ord, skar han, med en yderst bister Mine, et firkantet Hoved tilrette, og vedblev derpaa: „Nu veed Du det, gaae nu!“

Men Ewald havde ikke Lyst til at gaae endnu. Lebrechts Svar havde saaret ham i hans inderste Hjerter; dog kunde han ikke saa hurtigt opgive sit Livs sødeste Haab, men sagde med Hestighed: „Hvorledes? Du sorte Krøllop, som er saa rasende forelsket i Dit eget Morianshaar, Du kan finde Behag i denne blondlokkede Skjænhed, og hun i Dig? Det troer jeg aldrig!“

„Ei Du Nar! svarte Pimentel mildere: Hvo mener da den smekre, blonde Angela? Jeg holder mig til hendes Søster, den trinde, forlokkede Ludmilla. Vi have svoret hinanden Kjærlighed og Troskab, og maa vorde et Par, om saa hendes Onkel, den gamle ondskabsfulde Guldkof, kastede alle sine forhexede Digsler imellem os!“

„Hjertebroder! jubledede Hellborn: Du er en snild Person, og har gjort saare vel i, at udkaare den Lykke til Dit Livs Engel. Mig har den Ranke fortryllet, og for hendes Skyld gik jeg Glip af Mesterkabet i Sangskolen idag, men derfor har jeg ogsaa forelsket mig ret mesterligen i hende. Lad os slutte en Of- og Defensiv-Alliantse med hinanden, og troligen staae hverandre bi, at vi Begge kunne komme i Havn!“

„Top! svarte Pimentel: Men nu beder jeg, Du vil lade mig i Fred, thi her har jeg alt, som Du seer, forskaaret et Dusin Hoveder, og jeg veed forud, at naar jeg først kommer til at tænke ret paa Ludmilla, kan jeg ingen Verdens Ting bestille.“

„Endnu Et! sagde Ewald: Hvad hedder den gamle Guldkof, som Du kalder ham?“ — „Fanden komme efter ham! sagde Pimentel i bister Tone: Det er den famose Guldsmedmester Hans Storm, som nu finder for godt, at kalde sig Johannes Procella. Nu, Gud være med Dig! Imorgen kunne vi tales videre ved.“

Oldermanden i Rakkeloenskrogen begyndte at række og strække sig. Hellborn sloi ud af Huset. Han saae endnu engang op til Nabohusets Vinduer. I andet Stokværk var der Lys. Skygger bevægede sig paa Loftet.

Hans Længsel hævdede sig derop, men ham gav den ingen Binger. — Han gik hjem. Hans Sachs var endnu ikke kommen tilbage fra Mestergildet.

„Han søger sin Lykke i Vren, jeg i Kjærlighed: den! sagde Hellborn ved sig selv: Hvad er dog al Vren af Verden, al Sangmestrenes Roes, mod et venligt Blik af Angela's trofaste Die? Hende være min Sang helliget fra nu af! Lad kun det ærbare Laug finde sin Lyksalighed i Tabulaturen, jeg vil sjunge min Elskov i frie Toner.“

Længe gik han op og ned ad Gulvet, sysselsat med Fremtidsplaner. Efter sine Forældre havde han arvet en ikke ubetydelig Formue; han var nu myndig, vilde om faa Uger gjøre Mesterstykke, og derpaa, hvis det lykkedes ham at vinde skjon Angela's Gjenkjærlighed, anholde om Jomfruens Haand. End svævede han i de sødeste Drømme, da Hans Sachs, indhyllet i Mesterskappen, treen gravitætist ind i Bærelset. Alvorsfuld stillede han sig hen for Ewald, blev staaende en Stund, kastede derpaa pludseligen den blaa Hæderskappe i en Krog af Kammeret, og sagde med lydelig Latter: „De gamle Narre! Hvor have de ikke, medens jeg gjorde mig tilgode med Spise og Drikke, brudt deres hule Hoveder, for, efter Tabulaturens Regler, at frembringe de trivialestes Ting! De druknede hinanden i gjensidige Lovtaler's Vand, istedetfor at holde sig, som jeg, til den kostelige Viin. — Men nu sige Du mig Din Skjebne, min Ven, og nævne mig den Engel, som har berøvet Dig den stive Glitlærredskappe.“

Ewald fortalte oprigtigt, hvad ham var vederfaret. Opmærksomt hørte Hans Sachs derpaa. Om:

fiber tog han saaledes til Orde: „Jeg maa beklage Dig. Vel kjender jeg saavel Din Angela, som Pimentels Ludmilla, og Balget gjør Eders Smag Vre paa begge Sider. Men kjender Du den gamle Johannes Procella, som staaer dem i Faders Sted? Det er en Karl, ond som Arvefjenden! Efter at have slaget sig fra Guldsmed: til Guldmagerkonsten, har han jaget sine Rynd: lingers Formue gjennem Skorstenen. Nu bevogter han dem som en Drage, at ingen Beiler skal komme dem nær, thi gifte de sig, maa han jo gjøre Regnskab for deres Penge. Jeg begriber ikke, hvorledes det er lyk: kedes Fjøn Angela, at besøge Sangskolen idag; med den Gamles Billie er det sikkert ikke skeet.“

„Det er sorgelige Udsigter! sukede Hellborn: men han er dog vel endnu i Guldsmedlauget?“ spurgte han. — „Det er han, svarte Sachs: dog har han slet ingen Omgang med de andre Mestre. Han, som staaer i Brev: veyling med den berømte Theophrastus Bombastus Paracelsus, vilde agte det under sin Værdighed, at give sig af med simple Konstnere.“ — „Det er ligemeget! sagde Ewald muntre: Han maa dog lukke mig ind, naar jeg har mit Messerstykke færdigt, og viser det omkring for Mestrene. Det kan allerede skee om otte Dage, naar jeg arbejder flittigt derpaa.“ — „Du gjør Ret, svarte Hans: Du gjør Ret i at forfægte Din Elskov mod den gamle Drage. Kjærlighed uden Hinder, er som en Suppe uden Salt. Jeg staaer Dig bi med Raad og Daad, det veedst Du! Men nu vilde vi gaae tilfængs, thi mit Hov: ved er tungt af Viin og Roes.“

Næste Dag begav Ewald sig aarle til sin Ven Lebrecht Pimentel. Paa Alchymistens Huus vare alle

Binduer til Gaden velforvarede med Jernskoder. Og saa de, hvori han iafstes havde seet Lys, vare tildækkede paa samme Maade.

Pimentel var ikke nede i Værkstedet. Ewald gik op til ham paa hans, høit under Taget beliggende Sokammer. Der sad den gode Svend, glad og veltilmode, med et Brev i sin Haand.

„Det er dog en herlig Sag med den Skrivekonst! udraabte han, da han saae sin Ven: Jeg takker Ludmilla's Fader i hans Grav at han har ladet hende lære den! Men fortæl mig nu, hvorlunde det staaer til med Dig. Nu har jeg bedre Stunder, end iafstes.“

„Du har der et Brev fra Angela's Søster?“ spurgte den unge Guldsmed nysgjerrig. — „Ja, Brorlille! svarte den fortlokkede Naalemager med et Skalkesmil: og hvormange Viser synger Du til min Døes, naar jeg forelæser Dig et Sted deraf, som angaaer Dig?“ — „Mig? raabte Ewald blussende: Hvorledes gaaer det til? Hun kjender mig slet ikke, hun veed ikke —“ „Saa hør da selv, hvad hun skriver!“ sagde Lebrecht:

„Igaar var den Gamle bortreist, for at møde en Italiener, som Hr. Paracelsus har anbefalet ham til Medhjælper i Guldkogeriet. Jeg gad dog gjerne seet et lille Stykke af det Guld, hvortil han i saamange Aar har forbrugt vort Sølv! Angela og den gode Møster benyttede Leiligheden, og begave sig til St. Catharinakirken, for at bivaane en stor Syngefest. Hun havde endnu aldrig seet eller hørt deslige. Jeg blev hjemme, kjøndt ogsaa jeg var nysgjerrig nok, thi jeg tænkte som saa: det kunde dog træffe sig, at jeg fik Die paa min Kjæreste og

ved et Vink kunde indbyde ham til en venlig og ærbar Samtale, men der blev Intet af, thi I havde, som jeg da ogsaa nok kunde tænke mig, alt for travlt med Ebers Mesterstykke. Alligevel kan jeg ikke sige, at jeg tog mig det saa nær, thi det fornøiede mig ikke lidet, kan I troe, at see Jer arbejde saa flittigt; jeg maa nemlig tilstaae, at jeg tittede derover og skimtede Jer gjennem Binduet. Angela kom saare veltilmode hjem fra Kirken. Hun havde hørt en Ungersvend synge, og hun havde behaget hende mærkeligt. Folk have kaldt ham Ewald Hellborn; det skal være en dygtig Guldsmed, siger man. Angela lader Eder spørge: om I ikke kjender ham? Smorges aarle er den Gamle hidkommen med Italieneren. Jeg har endnu ikke seet Denne. Lovel, min hjertenskjære Lebrecht, og lad os haabe paa bedre Dage! Svaret venter jeg som sædvanligt."

Ewald var henrykt over Angela's Efterspørgsel. Han dulgte hverken sin Frygt eller sit Haab for den gode Pimentel. Men Denne kunde kun give ham liden Trost. „Huset derovre, sagde Naalemageren: er bebogtet som et Trylleslot. Den Gamle bærer stedse alle Nøgler hos sig. Engang om Ugen indfjober den bedagede Kone, Du har seet, hvad der behøves til Livets Rødtørst — ellers oplades Døren aldrig. Igaar har han, mod sin Villie, maattet lade Nøglen blive tilbage, og saaledes forundtes det da de arme Piger, at see sig lidt om. Jeg og Ludmilla have kjendt hinanden fra vor Barndom af. Mens hendes Forældre endnu levede, legede vi ofte sammen, og den gjensidige Kjærlighed er opvoxen med os. Men aldrig saasnart var den gamle Guldkof bleven de forældreløse Pigers Formynder, før han slog Dø-

ren i lige for min Næse. For otte Dage siden tog jeg Mod til mig, og sagde ham reentud, hvor kjær Ludmilla var mig, og at jeg, saasnart jeg blev Mester, vilde tage hende til min Egtehustru. Hvad gjorde den gamle Bjørn? Taus tog han mig ved Armen, førte mig ligesaa stiltiende ned ad Trappen, aabnede Døren, og stødte mig ud paa Gaden. Det skal jeg huske ham!"

„Men hvorledes lykkes det Dig, at veksle Breve med Ludmilla?“ spurgte Hellborn. — „Seer Du den Due, som pikker Bygkorn henne i mit Vindue? svarte Naalemageren: Den er vort Elskovsbud, og skal strax bringe Svar over paa dette Brev.“ — Pimentel satte sig til at skrive. Ewald udraabte: „Lad mig faae nogle Linier med! Angela's Efterspørgsel har jo ligesom berettiget mig dertil.“ — Lebrecht samtykkede, og nu nedskrev Hellborn følgende Linier:

„Hold mig, Haab, udi Din Favn,
 Hold Dig grøn, min Myrthestengel,
 Unge Blade fkyde Du!
 A n g e l a betyder E n g e l s;
 Bærket svarer til sit Navn
 Hos den Mø, jeg mener nu.
 Al, hun sidder hist i Buret
 Hos den lurende Adept;
 Men igaar fra Pulpituret
 Bed et Glibblik min Concept
 Har med Magt hun sonderrevet,
 Har et Tryllet net hun vævet,
 Som jeg sidder fangen i;
 Dog velsigner jeg min Trængsel,
 Og jeg beder i mit Fængsel:
 Lad mig aldrig vorde fri!“

Ewald læste dette Digt for sin Ven. „Ja, det kan være godt nok, tog Denne til Orde: det Poeterie har aldrig været min Sag. Ludmilla lader jeg hermed, fort og tydeligt, vide, at Du er en brav Karl og vorder Guldsmedmester med det første. Desuden har jeg tilskrevet hende, at Angela behager Dig endnu langt mere, end Du maaskee hende, samt tilsoiet en Hilsen fra Dig.“ — Nu fæstede han Billeterne under Duens Binger. „Pas nu paa, sagde han: hvilket rask Sens debud vor Kjærlighed har!“

De traadte til Vinduet. Den velafrettede Fugl gjorde en liden Omvei over Rabotagene, og fløi derpaa ned i den, bag Udeptens Huus beliggende Gaard. Fra Raalemagerens Tagkammer kunde man see ned i en Deel af den og af Haven. „See, sagde Pimentel: hist i Taarnet har den Gamle sit Laboratorium. Dag og Nat svæver en tynd, hvidlig Røg derover. Ofte flaaer den klare Lue ud af det lille runde Vindue. Om Natten, naar Alt er stille, kan jeg høre den gamle Høxermesters Røst hele Timer i Rad, men Intet kan jeg forstaae. Om Søndagen faae Pigerne Lov til at gaae ned i Haven, en halv Times Tid. Da sende vi hinanden et lønligt Bink, et venligt Smil, neppe kjendeligt i denne Fraastand: det er Alt. Ak, ogsaa dette skal jeg savne snart. Min Morbroders Huus har jeg arvet, og maa flytte derind. Dette Tagkammer vil Eieren ikke leie mig, med mindre jeg tager Værkstedet med, og det Hele overstiger min Eone. Gud maa vide, hvorledes det skal gaae med Brevvevlingen herefter!“

„Hjertebroder! raabte Hellborn: Herligt skal det gaae! Jeg leier det Hele, og aabner mit Værksted her!“

— Glad faldt Pimentel sin Bøn om Halsen. Begge gik strax ned til Berten og afgjorde Alt.

Ikke lidet studsede Hans Sachs, da han hørte, hvilke Fremskridt Ewalds Kjærlighedsfag havde gjort i den korte Tid. Kort trykte han sin Bøns Haand og sagde med usædvanligt Alvor: „Nu, jeg ønsker Dig af Hjertet Lykke, men jeg frygter, den lumste Procella vil lægge Dig mangen Hindring i Veien, inden Du løber ind i Egtestandens Havn!“

Guldmageren og hans nye Medhjælper, Giovanni Crusco, vare i deres Laboratorium sysselsatte med Udøvelsen af deres hemmelighedsfulde Konst. Det runde, hvælvede Gemak, hvorind der kun trængte et sparsomt Lys gjennem eet eneste lille Vindue, viste i sin hele Indretning den Brug, hvortil det var bestemt. Planeter og Stjernebilleder prangede paa Loftet i gyldne Skikkelse, paa Væggene saae man sælsomme Afbildninger af ægyptiske Guder. Hvælvingens runde Kuppel var adskilt fra Væggene ved en grøn og straalende Ring, hvorpaa Navnet: Mercurius Trismagistus, stod med gylden Skrift. Til denne Alchymisternes formeente Oldefader opløstede Johannes Procella, i eensomme Nætter, sin Bøn om Velsignelse for det store Værk. Med udmærket Pragt var den chymiske Øvn indrettet. Den havde Skikkelse af en Løve; i den befandt sig et saakaldet Kapel, og her destilleredes, over en i Aar og Dag brændende Ild, i en Glasretorte hin Substanz, hvoraf Johannes Procella haabede at faae det hermes

riske Forvandlingspulver. Den Masse, Retorten indeholdt, kastede en rød Glans fra sig, liig en gloende Rubin, og af Røret opstege Dampene, som i sælsomt dansende Figurer, i Blomsters, Grenes og Blades Lignelse, bleve stidende paa Dovens Lofthvælving. Paa en liden Hylde stode Phioler, hvori svømmede flydende Partikler af alle Farver. De vare velforbarede med Blykapsler og betegnede med Charakterer, som kun den i Hemmeligheden Indviende, formaaede at udrøde.

Guldsmageren laae paa Knæ foran Ovnen og arbeidede saare travlt. Hans lille og magre Skikkelse, iført en snever, sort Skindkjortel, fremtreen skarpt i alle sine Omrids. Paa Hovedet havde han en skarlagensrød ulden Hue. Hans Ansigt var, under Arsenik- og Svævelsdampens farlige Indflydelse, bleven belagt med Dødningsbleghed. Over de dybtfurede Kinder fremlynedet et Par saare kloge Øine. Deres Blik var saa skarpt som en Rossfugls, der kaster sig paa sit udkaarne Bytte.

Den bag ham staaende Medhjælper kunde vel være en Mand paa tredive Aar. Det af sorte Haar overstryggede Ansigt, bar Præg af en fuldkommen indvortes Apathie. Et haanligt, altforagtende Smil, svævede om hans Læber, over hvilke en skarptegnet Ornenæse treen frem. Uafsladelig Sysselsættelse med den hermetiske Kunst havde frembragt samme Virkning paa hans Ansigtetsfarve, som paa den gamle Procella's. Iøvrigt var Giovanni Crusco velvoxen og i det Hele en smuk Mand.

Da nu den Gamle opløstede sit Ansyn til ham, og fæstede de listige Dine paa ham, forsvandt pludseligen det haanlige Smil. Sky slog han Blikket mod Jorden, antog en ydmyg Stilling, og spurgte: „Hvad forlanger min Herre? Han byde, og det skeer!“ — „Raad mig, Giovanni! sagde Guldmageren, idet hans Blik vedblev at stirre forskende paa Italieneren: Hvad skulle vi gjøre med de mange Blomster, som have sat sig paa Loftet der? Skulde man ikke af dem, saavel som af Markens Blomster, kunne udbringe virksomme Medicamenter? Din forrige Mester, Hr. Theophrastus Paracelsus, har ved sin Ubefaling givet mig høie Tanker om Din Dygtighed. Maa skee veed Du heri Mere end jeg.“

„J viser mig for megen Ære, idet J begjerer mit Raad! svarte Italieneren: Hvo der stander saa nær som J ved den straalende Sol, kan vel behøve Haand-rækning, men ikke Underviisning. Skulde hine Smaastoffer — vedblev han, idet han kastede et betydningsfuldt Blik paa de Glas, som stode paa Hylde — skulde hine Smaastoffer ikke være gyldige Vidnesbyrd om, at den høie Mester Johannes Procella veed at benytte de Blomster, som Jld har avlet og næret?“

„Du har Ret, Giovanni! sagde Adepten med for-nøiet Mine: Jeg vilde kun prøve Din Indsigt. Belav Dig paa, min Søn, jevnlig at bringe Leverancer af disse Medicamenter til Augsburg, hvor Du kan nedlægge dem i en paalidelig Vens Hænder, der da besørger dem videre til Dit Fædreland. I Italien er man ikke saa sneverhertet, som hos os, og uden Omstændigheder betjener hist en Søn sin seiglivede Fader,

en Elsker sin Medbeiler, en Signora sin utro Beiler med et velgjørende Beroligelsesmiddel. Men først sværge Du mig her, i den store Hermes Trismagistus's aandedige Nærværelse, at Du aldrig vil forraade, hvad Du seer, aldrig sige nogen Dødelig, hvad jeg betroer Dig!" — Guldmageren foresagde sin Medhjælper en frygtelig Eed, som Denne uden Betænkning gjentog.

„Min høie Mester, tog herpaa Giovanni til Orde: havde ikke behøvet, at binde mig paa denne Naade. Han kan være forsikret om min Troskab! Men tillad mig, Herre, at aabenbare Jer mit Hjertes Ønske. Vel har jeg kun været faa Dage i Eders Huus, men Eders Myndling, den hulde Angela, har gjort det dnbeste Indtryk paa mit Hjerte. Lov mig hende til Viv, og mit Liv er Eders!"

Tankesfuld taug Procella nogle Dieblikke. Derpaa svarte han: „Belan, lad saa være! Saasnart de Vises Steen viser sig for vort jordiske Blik, saasnart den fornygende Livstinctur rinder gjennem vore Arter: paa denne store Dag, som ikke kan være langt borte, skal jeg give Dig Angela til Hustru." — Giovanni's Dine luede. Han vilde takke — men samme Dieblik ringede en Klokke, hvis Lyd forkyndte Adepten, at hans Nærværelse var fornøden inde i Huset.

Det var Naalemagermester Lebrecht Pimentel, som havde ringet paa. Da Guldmageren havde aabnet de kunstige Laase og skudt de svære Slaaer fra, som spærrede Indgangen til hans Baaning, saae han til sin Harmen den alt saa ofte bortviste Nabo paa Dørtærskelen. Pimentel selv tabte sin med Nøie tilkæmpede Fatning, da

han saae den Gamles forbittrede Blik og Mine. Han kunde ikke hitte Begyndelsen af den Tale, han havde udtænkt. Stammende og bævende sagde han: „Med Forlov, Mester Storm — —

Den Gamle blev aldrig vredere, end naar Nogen kaldte ham ved dette Navn. „Hvad for noget? raabte han med en af Brede halvqvast Stemme, idet han holdt Gadedøren paa halvt: J, En af den menneskelige Rødtørsts usle Haandlangere, vover at tiltale den store Johannes Procella paa haanlig Maade, ret som en Laugsbroder, med det Navn, han forlængst har frasagt sig? Har jeg ikke strengelig forbudet Jer, at betræde min Tærstel? Sy, J er ikke bedre end en nederdrægtig Røver og Lys, som vil trænge sig ind i rolige Borgers Baaning, for at antaste deres Eiendom. Viig bort, og lad mig aldrig see Jer tiere for mine Dine!“

Herpaa vilde han smække Døren i, men Pimentel stod imod med ungdommelig Kraft, og skreg, idet han kastede en forsegleet Skrivelse over den Gamles Hoved ind i Forstuen: „Vil J ikke høre mig, saa læs dog idet mindste, hvad der er mig det Vigtigste og Helligste i Verden!“ Med disse Ord veeg Raalemageren tilbage, og det lykkedes den Gamle at saae Døren lukket. Men da han udfoldede Skrivelsen, læste han Følgende:

„Aatbare og høilærde Herre!

J ville gunstigt tilståde, at jeg endnu engang henvender mig til Eder i den bevidste Sag, og formelder Eder mit Hjertes store Forlængsel efter, til min Biv at bekomme Eders i al Ærværdighed høitilskede Myndling Ludmilla. Jeg har nu indgivet mit Mesterstykke til loyelig Prøvelse og er derpaa bleven Mester i det ærbare

Raalemagerhaandværk. Deels ved mine Hænders Gjering, deels ved Arvegods, som er mig tilfalden efter afbøde Venner, tør jeg troe, at kunne forsørge en Kone, og bestride en borgerlig Huusholdning, uden Mangel eller Knaphed i nogen Maade. Af den Harsag er jeg Eders Samtykke begjerende og et behageligt Gjensvar forventende.

Den agtbare og høilærde Herre,
 Hr. Johannes Procella's
 tjenstberedvillige
 Lebrecht Pimentel.
 Raalemagermester."

„Hans Skrift er klogere end hans Tale! sagde Adepten: Men af det Giftermaal kan intet blive. Ludmilla maa i et Kloster. Den kjære Himmel, som alt har taget saa mangt et faderløst Barn i sin Baretøgt, kan da være hendes Formynder!"

„Og mener J da, jeg vil lade mig føre til Altret, som et Lam til Slagterbænken?" sagde pludseligen Ludmilla, som, forud underrettet om sin Veilers Forsøg, havde luret paa Trappen, og nu listet sig ned i Forsiuen. Hurtigt skjulte Adepten Raalemagerens Skrivelse og vendte sig overrasket om. Men hun vedblev: „Ved mine salig Forældres Minde sværger jeg Eder: for Altret selv skal jeg raabe Vee over Eder og anklage Eder som Den, der har forødt min Eiendom. Mange Raads: herrer og Borgere hylde alt, som J veed, den nye lutherste Lære, og jeg skal nok finde Venner, som ville antage sig min Sag."

„Bogt Dig, at Du ikke forregner Dig! tog han Ordet: Jeg har Venner blandt de Geistlige, og skal nok

udvirke Saameget, at Du vorder indklædt i al Stillehed." — „Klostrene bruge Penge! sagde Ludmilla: Man vil ætse min Arv af Eder!" — „Det er min Sorg!" svarte Abdepen koldt og roligt.

„Og om I end slipper vel derfra, vedblev Pigen med stigende Iver: saa vil dog Eders Uretfærdighed snart finde sin Grændse alligevel. Inden saa Maanes: der er maaskee den nye Lære vorden herskende i hele Staden og Egnen. Saa vorde Klostrene aabnede, og det staaer Enhver frit for, at forlade de hellige Fængsler. Ogsaa jeg vilde da atter fremtræde i Verden, fremtræde mod Eder med min Klage —

„Holdt, Slange! raste Procella: Din Hviislen skrækker mig ikke. Maaskee er Din Anelse sandere, end Du selv tænker. Men skjælv! Da kan dette Huus vorde Dit Kloster, ja, Din Grav!"

Guldmagerens Ansigt havde, under denne Tale, fordreiet sig til et forfærdeligt Griin. Han forlod Pigen og gik tilbage til sit Laboratorium. Ludmilla gik estertænksom op til sin ventende Søster.

Syngende og lystig i Hu sad den unge Guldsmed Ewald Hellborn paa sit Værksted i sin nysleiede Bopæl, og dannede allehaande kunstige Zivater, for dermed at smykke det gyldne Bæger, som skulde erhverve ham Messerret. Han havde imidlertid knyttet et usiere Bekjendtskab med skøn Angela, og Begge havde overbeviist sig om, at deres Hjerter, strax ved det første Møde i Kirken, havde fundet og forstaaet hinanden.

Udseendet forstyrredes han af Pimentel, som kom stormende ind til ham med det Udraab: „Alt er ude! Endnu engang vilde jeg forsøge at bringe den gamle Satan til Fornuft, men med haanlig Tale har han af færdiget mig ved Gadedøren, saa jeg maatte forebringe mit Anliggende skriftligt. Flux iilte jeg op paa vort Tagkammer, for, som vi forud havde aftalt, at vente Bæsked fra Ludmilla. Der, læs, hvad hun skriver!“ Han rakte sin Ven et beskrevet Blad. Hellborn læste:

„Der er ingen Forhaabning! Den Gamle truer mig med Kloster, med endnu snevrere Fængsel i hans eget Huus, ja, jeg skriver det med Gysen, med Døden selv. Er der da slet ingen Hjælp, ingen Redning? Skulde det ikke nu være paa Tide, at skride til det sidste Middel, som den Opdagelse, jeg engang meddeelte Eder, giver os i hænde? Det var skrækkeligt, men Liv og Lykke staae jo paa Spil!“

Ewald vilde forlange nærmere Oplysning om de sidste Linier, da Døren gik op, og den lystige Hans Sachs treen ind. Da han saae Pimentels fortvilede Geber: der, udbrød han: „Hvad fattes Dig, Du rasende og stormende Menneske? Hvad Lidelse kan ramme Dig, da Du nu est Huuseier, Borger og Mester i denne ærbare Rigsstad? Vælt Byrden af Dit Hjerte, og meddeel mig den, at jeg kan hjælpe Dig at bære den!“

„Ik, hvad hjælper mig mit Borgerskab og min Mesterret, naar jeg ikke faaer Ludmilla til Kone! sukkede Pimentel: Saa løber jeg fra Huus og Gaard, og vander ud i den vide Verden!“ — Nu blev Mestersangeren underrettet om Lebrechts mislykkede Forsøg hos Udepreten og om Ludmilla's Tilskrift. Ogsaa han var nys:

gjerrig efter at erfare, hvorledes Slutningen af hendes Brev var at forstaae. „Vel har jeg lovet Ludmilla den dybeste Takshed, sagde Pimentel: men I ere jo mine trofaste Venner begge To, og Enhver af Eder er mit andet Jeg. Tilmed behøver jeg Eders Raad, og Nød bryder alle Love.“

Nu meddeelte han de opmærksomme Venner Følgende: En Dag havde den gamle Procella givet Ludmilla en Best at bøde. Tilfældigviis fandt hun deri et til den Gamle adresseret Brev. Det var dateret fra Augsburg, men uden Navns Underskrift, kun underregnet med et sælsomt Skriftræk. Af Indholdet var det klart, at Guldmageren tillavede høist fine Gifter, som han ved den unævnte Augsburgers forsendte til Velskland. Ludmilla havde ikke troet dette Brev sikkert i sin Forvaring, og tilstillet Pimentel det paa den bekjendte Maade, men Denne havde gjemt det vel, som et dygtigt Angrebsvaaben mod den fjendtligsindede Procella.

„Det er en sælsom Sag, sagde Hans Sachs, efter at han med stigende Forundring havde hørt denne Fortælling: og paa en høistbesynderlig Maade stemme disse Opdagelser overeens med de Efterretninger, som Raad det har faaet fra Augsburg.“

Spørgende saae Hellborn og Pimentel paa ham, men han vedblev: „Det er Eders egen Fordeel, at være rause i denne Sag, derfor behøver jeg ikke at bede Jer derom. I veed, at jeg, siden man troer at have opdaget særegne Sangergaver hos mig, ofte vorder indbudt af Raads herrer og Patricier, for at gåvde over Borde. Nu, jeg kommer gjerne, som I vel kan tænke,

thi baade hjælper det videre fort i borgerlig Væring, og man hører ved den Leilighed Mangehaande, som kommer En vel til Nytte siden. Paa denne Maade har jeg da ogsaa erfaret, at en i Augsburg boende Italiener, hvis Navn jeg ikke rigtig kunde vorde klog paa, nys er afgangen ved Døden. Blandt hans Efterladenskab har Øvrigheden fundet et betydeligt Forraad af Gifter, samt adskillige Breve, som bevise, at Gifterne ere forskrevne fra Nürnberg. Dog kan man, eftersom ei heller disse Breve have Underskrift, ikke sigte nogen vis Borger her i Staden. Hvor vigtig denne Sag end er, har dog vort Raad besluttet, at vente nærmere Underretning fra Augsburg, inden der skrides til nogen formelig Undersøgelse. Mig er det nu gandske klart, at den gamle Procella og ingen Anden er Giftfokken, og jeg troer, det beroer paa os selv, at afrodse ham Nigterne, ved at true ham med Øvrigheden."

„Det er ogsaa min Mening! sagde Pimentel: Gode Ord ere spildte paa ham; lad ham nu mærke, hvor lunde onde klinge!“ — „Holdt! raabte Ewald: Først vil jeg dog forsøge min Lykke. Om saa Dage er mit Mesterstykke færdigt. Da maa han, som Guldsmedmester, tage mod mit Besøg, og afgive sin Kjendelse, saavel som de andre Laugsmestre. Saaer jeg imidlertid, som jeg vel tør haabe, venligt Budskab fra Angela, da begjærer jeg hende til min Vis. Samtykker han, godt, saa kan jeg ogsaa virke for Lebrechts Kjærlighed! Giver han mig Afslag, staaer os jo altid den strenge Bei aaben.“ — „Som Du vil! svarte Hans Sachs: Men jeg forudseer, at der dog ikke bliver Andet for tilsidst.“ Vennerne skiltes ad.

Den unge Guldsmed arbejdede saa flittigt paa sit Mesterstykke, at det snart stod fuldendt for ham. Han fløi op paa sit Tagkammer. Herfra affendte han strax sit vingede Bud, med den Tilskrift, at han nu var rede at fremstille sig for Procella med sit Mesterstykke, og til lige at anholde om hendes Haand, hvis det ikke var hende imod.

Længselsfuld saae han Brevduens Tilbagekomst imøde. Omfider bragte den Svar. I forlegne Udtryk tilfod hun: hvor gjerne hun deelte Livets Fryd og Sorg med ham. Han skulde kun vove Forsøget, dog kunde hun desværre ikke spaae ham noget lykkeligt Udfald. Hendes stakkels Søster Ludmilla, som før havde været Munterheden selv, svandt hen hver Dag, saa dybt græmmede hun sig. Et Par Linier fra hende til Pimentel laae hos.

Allerede næste Dag begyndte Ewald i pyntelig Dragt sin Omgang hos de ærbare Guldsmedmestere. En Dreng fulgte ham, bærende Mesterstykket i et Fløiels Futteral. Alle vegne hofiede den unge Mand fortjente Lovtaler, og mangen yndig Mesterdatter saae paa ham med hjerteligt Velbehag, men han bar sin Angela i Sjelen, og saae kun lidet paa Mesterdøttrene.

Da han nu stod udenfor Guldmagerens Huus, og trak i Klokkestrengen, slog hans Hjerter Slag i Slag. Han tog Guldbægeret fra Drengen, og bød ham tøve udenfor, indtil han kom tilbage. Procella aabnede Døren, og Ewald hilste ham strax med Laugets Løsen, saa han intet Paaskud havde til at formene ham Indgangen. Med fortrædelig Mine førte han ham ind i en Stue i nederste Stokværk, og aabnede Vindueskoderne.

Den unge Guldsmed opstillede sit Kunstværk, idet han udbad sig en saa høiberømt Mesters skaansomme Dom.

„Sandelig, den Ære, at være en dygtig Guldsmed, kunde vel i mine Dine gjælde mindre, end I troer! sagde Adepten med et foragteligt Smil: Nu, lad det være godt. Pak kun Jert Bæger ind igjen, og ræk mig Eders Prøvebog, at jeg, efter Skik og Brug, kan indføre min Kjendelse deri.“

Høisfrænkten rakte Hellborn ham den forlangte Bog. Da han havde skrevet deri, gav han Ynglingen den tilbage, idet han med Utaalmodighed i Røst og Mine, tilrakte ham med disse Ord: „Hvo som ikke aner noget Høiere i de ædle Metaller, end at de kunne bruges til allehaande Mobilier og Zirater, han fortjener vistnok ei at være mere, end en Guldsmed! Nu, jeg ønsker Jer god Lykke til at hamre dygtigt væk derpaa!“

„Tilgiv, min høilærde Hr. Procella, tog Hellborn til orde: tilgiv, at jeg endnu berøver Eder et Par Minuter af Eders kostbare Tid. Ikke vil jeg forsvare min Kunst mod Eder, thi sligt sømmede sig ikke for mig som en ung Begynder. Det er noget gandske Andet, jeg bærer paa. I har jo en Myndling, ved Navn Angela?“

Guldmagerens aftegraa Ansigt rødmede lidet ved dette Spørgsmaal. Gjennemtrængende saae han paa Ungerøvenden med de listige Dine og sagde: „Ei, min kjære Ven, hvoraf veed I da det, og hvoraf veed I overhovedet, at jeg har Myndlinger?“

„Raalemager Pimentel har sagt mig det! svarte Ewald, som var beløvet paa dette Spørgsmaal: Han har tillige givet mig den Forsikkring, at Jomfru Angela, alt i sine Forældres Huus, har været et Mønster paa

Dyd og Humslighed. Jeg saae derfor gjerne, I vilde give mig den huldsalige Nige til Egetehustru!"

Efter en kort Betænkning gjenmælede Procella: „Desværre maa jeg give Eder Afslag. Min ældste Myndling føler sig besjelet af en uimodstaaelig Tilboielighed til Klosterlivet; derfor kan jeg ikke med frelst Sambittighed tillade, at Eders Ven Pimentel ægter hende, hvilket i andet Fald vilde have været mig saare behageligt. Den Yngre, Angela, er allerede bortlovet til en værdig Veiler, som fører hende hjem om stakket Tid."

„Hvorledes? stammede Hellborn i høieste Overraskelse, med neppe hørlig Stemme: Angela er en Andens Brud?" — „Tilvisse, min Kjære!" svarte Adepten. Paa hans Ansigt svævede et yderst foragteligt Smil. Han aabnede herpaa Døren og vedblev; „I har nu røgtet Eders Erinde, og jeg vil ikke opholde Jer længere."

Som i Drømme forlod Guldsmeden Adeptens Huis, bortsendte den ventende Dreng, og ilte hjem. Her overveiede han Alt ret nøie. „Nei, ndraabte han, besjelet af nyt Haab: det er ikke muligt, at Angela's trofaste Die kan lyve. Nei, nei, den Gamle er en Logner, som vil føre mig bag Lyset, men det skal ikke lykkes ham. Flyv bort, mit vingede Kjærlighedsbud, og bring Trost og Beroligelse tilbage for dette bevægede Hjerter!"

Han ilte op paa Tagkammeret. Snart flagrede den flogede Due, med Underretning om Ewalds Samtale med den Gamle, over i Dennes Have. I utaalmodig Forventning talte Ugersvendene Diebliffene til

mestre et Tractement, i Anledning af sin Indlemmelse iblandt dem, og han fik ham ikke engang i Tale. Fortrædelig herover begav han sig til sin Ven Hans Sachs, som han fortalte Alt uden mindste Forbeholdenhed. „Alt gaaer, som jeg har forudsagt! udraabte Denne: Med det Gode udretter man Intet hos den gamle Procella, og det er nu den høieste Tid, at forekomme hans Trædskhed. Med det allerførste maa vi bringe ham i Knibe, ved Hjælp af den Hemmelighed, hvori vi ere indviede. Underret Pigerne derom idag. Men — jeg faaer et Indfald: den Belske er nu Din Medbeiler, og i slige Tilfælde kan man tiltroe en Italiener enhver Skurkes freg. Derfor følger jeg med Dig i Pimentels Sted, kaster et Blik paa Pigerne, og vaager derpaa over Din Sikkerhed.“

Denne Forsigtighed syntes den unge Guldsmed overflødig, dog tog han mod Tilbudet. Det var ikke langt fra Alfsten, og man besluttede, at gaae hjem til Ewalds, for her at oppebie Udeptens Bortgang. Men inden de gik, iførte Mestersangeren sig en let Pandserkjorte, idet han sagde: „Vil jeg være Din Skytsengel, da maa jeg først være betænkt paa min egen Sikkerhed! Denne dygtige Staaltraadsbæb har allerede gjort mig mangen god Tjeneste paa mine Vandringer.“

Fra Ewalds Bærksted blev nu den ligeoverfor værende Gadedør nsie bevogtet. Det varede ikke længe, inden Johannes Procella treen ud, indhyllt i en viid sort Kappe. Saasnart han mærkede, at Døren var tillaaet efter ham, bortfjernede han sig langsomt.

Bennerne tøvede endnu en Stund, til det skumrede stærkere og blev stillere paa Gaden — da listede de sig

over til Guldmagerens Dør. Der ventede dem allerede den gamle Kone, lukkede dem ind, og førte dem, i dybeste Stilhed, op ad den dunkle Trappe. Ovenfor kom man til en Gang, paa hvis ene Side Dørre til det Indre af Huset vare anbragte, medens man paa den anden saae over et Jernstakit ned i Haven. Det sælsomme Laarn, hvori Guldmageren havde sit Laboratorium, viste sig i den opgaaende Guldmaanes Lys. Det runde Vindue var opklaret af et rødtligt Skin; over Laarnet svævede den tynde, hvide Røg.

Bed Enden af Gangen aabnedes Jomfruernes Kammer. Begge saae, med indtagende Blyhed, ned paa det kvindelige Haandarbejde, hvormed de syselede, da den gamle Møster førte Ungersvendene ind. Hellsborn tog Ordet, og fortalte, af hvad Grunde Pimentel ikke havde kunnet komme. Hans Blik hvilede derhos med den inderligste Omhed paa den hulde Angela, hvis Kinder blussede i Rosenrødme. Over Ludmilla's Ansigt lagde sig derimod en mørk Sky, da hun saa uventet saae sig skuffet i det Haab, at see sin Veiler. Spørgende saae de tre Qvinder nu paa den ubekjendte Hans Sachs, hvem Angela, ligesom i Drømme, mindedes at have seet engang tilforn. Ewald forestillede dem den allerede høiberymte Mestersanger, for hvem han og Pimentel ingen Hemmelighed havde.

Herpaa tog Hans Sachs selv saaledes til Orde: „Værer kun ved frit Mod, ærbare Jomfruer! Eders Hjerters Haab skal ikke strandes, det er jeg Eder Mand for. For Diebliffet har jeg opnaaet min Hensigt, og skuet Eders Huldosalighed Ansigt til Ansigt. Sandelig, mine Venner havde aldrig kunnet vælge bedre, og jeg

Kan ikke fortænke Hellborn i, at han lod Tabulaturen i Stikken, da han fik Die paa Skjøn Angela! Tillad nu, at jeg bortffjerner mig, for at sikkre Eder mod Signor Giovanni Crusco's Spionerie." Med disse Ord hilste han artigt, og gik ud paa Gangen, hvor han lænede sig paa det i Skygge liggende Stakit og skuede over til det gaadesfulde Taarn.

Ewald følte sig imidlertid hoist lykkelig i den Elskedes Nærhed. Det var førstegang, han skiftede Ord med hende. For Ærbarheds Skyld maatte han fortrinsviis underholde sig med den bedagede Møster, og Denne forte snart Talen paa Hovedsagen. Nu erklærede den unge Guldsmed, at han og hans Venner med det allerførste vilde tiltrødse sig Adeptens Samtykke, og herover lagde den fyrige Ludmilla stor Glæde for Dagen. Veien var saaledes banet til en aabenhjertigere Kjærligheds-samtale; og den lyksalige Ungersvend hørte af sin Piges Læber, hvor kjær han var hende, og hvor tro hun vilde være ham til sin Død.

Mestersangeren, som stod paa Udkig i sine egne Betragtninger, hørte pludseligen en Dør knirke nedensfor, og saae strax efter en høi Mandsskikkelse, som treen ud af Taarnet og nærmede sig Huset. Utter knirkede en Dør, og Speiderens skarpe Øre fornåm, hvorlunde sagte Trin lode paa Trappen, nærmere og nærmere det Sted, hvorpaa han stod. „Det er den velste Svend! tænkte Hans Sachs ved sig selv: Jeg maa forsøge at affærdige ham saa stille som muligt.“

I samme Dieblis hørte han det rasle tæt ved sig. Flux greb han til, og fik den overraskede Italiener fat i Armen. „Holdt! raabte han med dæmpet Nøst:

Endnu et Skridt fremad, og J er dødsens! Men gaaer J villig tilbage i Eders Taarn, skal der ikke vorde krummet et Haar paa Eders Hoved." Giovanni havde snart gjenvundet sin Fatning. Den høire Arm havde han fri. Denne væbnede han ihast med en kort Daggert, han altid bar hos sig. „Røver, eller hvo Du est, tiltalte han sin Modstander tænderskjærende, men ligeledes med dømpet Røst: annam Straffen for Din Dumdriftighed!" Med disse Ord førte han et saa voldsomt Stød mod Mestersangerens Bryst, at Ledene i Pandserfjorten flirrede derved. „Dit Pandser frier Dig ikke, snøs den Velske: gaaer Odden ikke gennem Brystet, saa gaaer den gennem Halsen!"

Hans Sachs følte, hvorlunde Italieneren rettede sin Dolk mod hans Strube. Her maa Du gjøre kort Proces! tænkte han ved sig selv. Raskt underløb han sin Modstander, løftede ham iveiret med kraftige Arme og slyngede ham i et mægtigt Kast over Rækværket ned i Haven. Mestersangeren hørte det drønende Fald. J ængstelig Uro saae han ned. Til sin Trøst saae han, hvorledes Giovanni langsomt reiste sig og hinkede mod Taarnet, i hvis Dør han forsvandt. „Nu, det er mig kjær, sagde Hans Sachs ved sig selv: at jeg ikke har leveret den Ridning for Tiden! Slige Fugle flyve dog ikke altid Galgen forbi!"

Men inde i Qvindekammeret havde man hørt Larm: Ewald og den Gamle kom ud, og spurgte, om der var forefaldet noget. — „Vist ikke! svarte Mestersangeren: Det var blot en næsviis Slaggermuus, jeg jog tildørs."

Det Dieblif var nær, da Procella kunde ventes hjem. Stille og forsigtigt, som de vare komne, ledtes Ungerøvendene ud af Huset. — Først da Hans Sachs var kommen hjem med sin Ven, og rolig havde hørt paa hans elskovsfulde Sjelsudgydelser, meddeelte han ham det Forefaldne. „Hvad siger det? svarte den glæde- drukne Hellborn: Italieneren tør ei engang sige den Gamle, at han har forladt Laboratoriet, for at besøge Pigerne.“ Muntre i Hu ginge Vennerne nu til Pimentel, der, tilligemed sine Gæster, modtog dem, især den yndede Mestersfanger, med megen Glæde. Ewald gif affides med Lebrecht og kundgjorde ham, hvad han havde oplevet.

Næste Morgen fandt Ewald dog for godt, at afsende sin Due til Angela med Budskab om Mestersfangerens Kamp med Italieneren, hvortil han søiede det Spørgsmaal, om ikke denne Tildragelse havde havt ubehagelige Følger? — Efter kort Venten saae Hellborn Duen dukke op af Haven til Tilbageflugt, men pludseligen dalede den, med ængstelig Flagren bevøgede den sig hid, hvor han stod, og naaede dette Maal, som det syntes, under de største Anstrengelser. Blodig og døende sank den i Ewalds udstrakte Haand. En Piiil havde truffet dens Bryst.

„Det er Giovanni's Bærk!“ sagde Ynglingen harmefuld, idet hans Laarer nedtrillede paa det trofaste Dyr. Under dets Vinge var Angela's Svar heftet. Det lod meget beroligende. Italieneren havde ikke ladet sig forlyde med det Mindste, ikke heller havde hans Fald efterladt sig synlige Følger. Tillige meldte Angela, at Giovanni endnu idag tiltraadte en Reise i Procella's

Erinde, rimeligviis til Handelskompagnonen i Augsburg, om hvis Død Adepten endnu ikke syntes at være underrettet.

„Det er ret godt! meente Ewald: destobedre kunne vi faae den Gamle paa Pinebænken!“ Han gik ned i sit Værksted, og faa Dieblikke efter faae han Italieneren stige paa en sværtbelæstet Hest og forsvinde om det nærmeste Gadehjørne. „Drag Du kun bort, tænkte han: naar Du kommer igjen, skal Du høre underlige Tidender!“

Hellborn og Pimentel ønskede nu saare, at Hans Sachs vilde hjælpe dem at udføre den mod Adepten udfastede Plan en af de næste Dage. De tre Venner havde aftalt, at Mestersangeren skulde føre Ordet ved denne Leilighed; de to Andre vilde afgive stille Bidner. Dog raadte Sachs, at man skulde tøve, til han havde erfaret den augsburgske Kjøbmands Navn, hvorpaa der laae saa megen Vægt. Derved blev det da.

Johannes Procella havde tilbragt Natten i sit Laboratorium. Den Tid syntes ham at være nær, da det philosophiske Forvandlingspulver vilde udvikle sig af det jordiske Stof, og han var overbevist om, at hver Forsinkelse pludseligen kunde tilintetgjøre mange Aars Arbeid. Han opdyngede det gloende Sand om Glasretorten, hvori det før rubinsfarvede Fluidum alt havde antaget en bleg, rosenrød Farve, og nu igjen begyndte at gaae over i det Orangegule. Ofte skjøde enkelte Straaler op af Retorten; det var, som om det flydende

Legemes Overflade vilde gestalte sig til et Solbilled, men pludseligen forsvandt Straalerne igjen, og et mildt: skinnende Speil, liigt en stor Edelsteen, viste sig i Glasfæt.

„Snart, snart er Bærket kronet! sagde Guldma-
geren hjerteligt tilfreds ved sig selv: Det Bærk, der har
kostet mig saamange moiesfulde Dage, saamange vaagne
Nætter! Alt begynder den mildtstraalende Rose at
forvandle sig til den altgjennemglødende Sol. Sol!
Est Du først i min Magt, da har jeg Universets Livs
princip, Guldrincturen, Universalmedicinen, Philosof
phernes Steen!“

I dette Dieblik ringedes der paa Døren tregange
med stor Hestighed. „Hvo kan det være, som saa stor-
mende begjærer at indlades? sagde Procella: Ingen
skal betræde mit Huus, inden Giovanni er kommen til-
bage, det er mit faste Forsæt; dog vil jeg see, hvad den
stærke Rimen har at betyde.“ Endnu engang betragtede
han sit Bærk og prøvede den siebliffelige Varmegrad.
Efter at have overbevist sig om, at han uden Fare kunde
bortfjerne sig en stakket Tid, tillukkede han den chemiske
Døn og gik over i Forhuset. Her aabnede han en liden
Jernluger tæt ved Gadedøren, og saae ned paa Gaden.
Tre unge Mænd stode udenfor; i de To gjenkjendte han
de velbekjendte Beilere, den Tredie var ham fremmed.
Saasnart Denne fik Die paa Guldmaageren, treen han
tæt hen for ham, og begjerte med saa men trodsige Ord
at worde indladt, idet han og hans Venner havde høift
vigtige Ting at forhandle med ham.

„Eder kjender jeg ikke, svarte Procella fortrædelig:
hvad de to Andre kunde have at sige mig, derpaa har jeg

alt givet dem fornøden Bæfæd." — „J feiler! sagde Mestersangeren hurtigt til Adepten, der alt vilde smække Eugen i: Ikke for os, for Eder selv, er det, vi have at melde, af yderste Vigtighed." — „Af Vigtighed for mig! gjentog den Gamle i haanlig Tone: ved flige grove Løgne skuffe J ikke Procella!" Flux tog nu Mestersangeren Ordet: „Vi bringe Johannes Procella Hilsen og Budskab fra hans Ben i Augsburg, Nicolo Flamelli!"

En dødelig Skræk rislede gennem Adeptens Been, da dette Navn lød for hans Øre. Forgjæves stræbte han længe at fatte sig. Endeligen sagde han med dømspet og skjælvende Røst: „Lal ikke saa høit! Strax vil jeg lukke Eder indenfor, at vi i fredeligt Samqvem kunne forhandle det Videre!"

Saa Dieblikke efter oplødes Døren, og Bennerne traadte ind. Guldmageren førte dem ind i den Stue, hvor Hellborn for ikke længe siden havde foreviist ham sit Mesterstykke. Han syntes nu at have gjenvundet sin forrige Fatning og Kulde. „Hvo er J, og hvad vil J? spurgte han Mestersangeren: Forebring Eders Grinde, men kort og godt, thi jeg har liden Tid at spille."

„Nu velan da, kort og godt! svarte Hans Sachs: Mit Navn gjør Intet til Sagen, men mener J, jeg er et Sendebud fra Eders Handelskompagnon Nicolo Flamelli, saa feiler J svarlig, jeg er en ærlig Nürnbergger. Selv har J, ved Eders trodsige Uffærdigelse, tvunget mig til at bruge hiint Paastud. Mit Grinde lader sig fatte kort: Eders forbryderiske Forbindelse med Flamelli er mig paa det nyeste bekjendt; jeg veed, i hvad Anliggende J har sendt Crusco til Augs:

Burg, og kan fremlægge skriftlige Beviser for min Paa- stands Rigtighed. J seer heraf, at J er i min Magt, og at det berøder paa mig, om jeg vil levere Jer til Baalet eller Galgen. Begge mine Venner formaade det samme; men de haabe at træde i Slægtsskabsforbindelse med Jer, og ønske derfor, at J maa vorde skaanet. Jeg har ingen Grund, hvi jeg skulde nære samme Ønske, og jeg erklærer Eder derfor uden videre Omsvøb, at jeg strax angiver Jer for Øvrigheden, hvis J ikke samtykker i, at mine Venner ægte Eders Myndlinger, og desuden gjør en dyr Eed paa, at J aldrig mere vil befatte Jer med Eders fordømmelige Giftbryggerie. Nu veed J tydeligt, hvad jeg æsker: giv mig et ligesaa tydeligt Svar!”

„Kunde jeg da ikke idetmindste faae de skriftlige Beviser at see, som J foregiver at have i Eders Bærge?“ spurgte Guldmageren med lurende Blik. — „Det er overflødigt her! svarte Mestersangeren: Vil J ikke troe mig paa mit Ord, saa falde Alt, hvad deraf flyder, paa Eders eget Hoved!“ — „Nu, tog Procella Ordet: saa indrømmer J mig dog vel en Betænkningstid af otte Dage?“ — „Sagen er saa klar og reen, gjenmælede Hans Sachs: at der ikke er Meget at tage i Betænkning. Overmorgen ved denne Tid komme vi igjen, og er J da ikke rede til at samtykke, skal J lide Straf som en Giftblander, saasandt jeg hedder Hans Sachs!“

Dermed gif de tre Ungersvende. „Det var altsaa Hans Sachs, den berømte Mestersanger! sagde Procella ved sig selv, idet han, med langsomme Tjed, begav sig tilbage til Laboratoriet: Nu ja, han var vel istand til at gjøre Larm, thi Patricier og Raadsherrer lide ham gjerne i deres Selskab.“

Guldmagerens Gemyt var stormende bevæget af Tvivl og Uvisshed. Gav han sit Samtykke til Gifter: maalet, da maatte han tillige ud med Pigernes Arv, som han forlængst havde tilsat, og om end de to for: liebte Veilere vilde lade Medgiften fare, saa stod Crusco i Baggrunden med sine Fordringer, til hvis Understøt: se han jo ogsaa havde de kraftigste Midler. Hvorhen end Procella vendte sine Dine: allevegne saae han en uheldtruende Fremtid imøde.

„Du den hermetiske Viisdoms herlige Sol! ud: raabte han, idet han saae paa Retorten: Havde Du udfoldet Din fulde Straaleglands; kunde jeg alt øse af det evige Livs Kilde; var den Guldsæd vunden, som trives allevegne og bærer fortræffelige Frugter: da loe jeg ad disse Daarers Færd. I næste Stund laae den sneverhjertede Rigsstads Grændsefjæl bag mig; Reis: fere og Konger modtog mig med aabne Arme!“ — Han kunde ikke fatte nogen vis Beslutning. Med den største Iver drev han sit alchymistiske Værk, og havde, efter at Natten var indbrudt, den store Glæde, at see Straalerne udvikle sig hyppigere i ildfarvet Glands og dvæle i et blivende Speil.

Knælende kastede han sig ned for en stor Bog, som i magiske Characterer indeholdt de, den store Hermes Trismagistus velbehagelige Bønner. Den dæmrende Morgen fandt ham endnu i denne forbryderiske Jdræt. Høist udmattet stod han op og gik ned i Haven, at styrke sig i den friske Morgenluft.

„Ja, sagde han ved sig selv: saaledes vil det gaae. Hermes Trismagistus har oplyst mig. Om stakket Tid er Værket fuldbragt, som jeg har helliget to

Trediedele af mit forgangne Liv. Saalænge kan jeg vel stille Veilerne tilfreds, idet jeg, under den dybeste Tauskheds Eegl, lover dem, at give dem Pigerne til Ægte inden fire Ugers Frist. Kommer Giovanni imidlertid tilbage, maa han ikke ane det Mindste om disse Forhold. Inden Fristen er udløben, har jeg det philosophiske Forvandlingspulver i min Magt, saa Farvel, Guldsmed og Naalemager, Mestersanger og Italiener!"

Som han saaledes smaasnakkede med sig selv, hørte han en Hest komme travende gjennem det Stræde, som løb bagforbi Haven. Det undrede ham, thi derigjennem pleiede ingen Rytter at tage sin Vej. Nysgjerrig aabnede han Baglaagen, og saae ud. Samme Døgn blik holdt en Fremmed, hyllet i en stor Reisekappe, paa en hoi Sanger, udenfor Havelaagen. Han saae skarpt paa Guldmageren og sagde: „Ja, Jer Hr. Johannes Procella, I og ingen Anden! Tag dette Brev og følg dets Indhold ufortøvet!" Han kastede en forseglet Skrivelse til Adepten, gav sin Hest Sporerne og forsvandt.

Procella tog Brevet op, lukkede Havedøren, og gik ind i sit Laboratorium, for her at læse det. Det var Giovanni's Haandskrift. Med flygtig og rystende Pen havde han nedskrevet følgende:

„Alt er forloren! Nicolo Flamelli er allerede død for nogle Uger siden. Blandt hans Efterladenskab har man fundet Eders Præparater og Breve. Ved mine Spørgsmaal efter ham gjorde jeg mig mistænkt hos Netfærdighedens Støvere, som nu forfølge mig fra Huus til Huus. Min Bagage i Herberget have de allerede lagt Beslag paa, og I veed, at de altsaa have alle Oplysninger

ihænde. Saasnart I har læst dette Brev, gribe I Flugten! Jeg skriver disse Linier hos en gammel Ven, men neppe tør jeg haabe at undkomme. Fange de mig, saa maa jeg til min Sikkerhed nævne Eder og undskyld mig dermed, at Niemedet af min Sendelse var mig ganske ubekjendt. For Satan! Politiknegtene have alt omkringet Huset paa alle Kanter. Jeg kan ikke undfly: red Eder!"

Guldmageren rev det frygtelige Brev i tusind Stykker, og skjar Lænder i bister Brede. „Flygte skulde jeg? udbrød han: Endnu i denne Stund? Forlade mit stolte Værk, som er sin Fuldbendelse saa nær, for at redde et Par usle Leveaar? Nei, o nei, saa fage forsager jeg ikke! Den saakaldte Retfærdigheds Gang er saare langsom. Inden dens Arm vækker hid fra Augsburg, er Ildens Solbarn født, og ophoyer mig over hver Forsølgelse. Men skulde min onde Skjebne ville det anderledes, saa kjender jeg jo det Middel, som sikker mig og mit Værk mod alle Fjender!"

Dennesinde havde Guldmageren dog feilet i sin Dømt om Retfærdigheden. Neppe var han igjen gangen til sit Arbeid, før der med heftige Slag blev banket paa Gade og Havedøren. Flux aabnede Procella det runde Taarnvindue, og lagde Dret til. Da lode Ordene: Giftblander! Herremester! rædsomt i hans Øre. I Raadets Ravn forlangtes Døren aabnet. Det var udenfor al Tvivl! Retfærdighedens Haandlangere søgte deres betegnede Doffer. Stedse heftigere drønedes Slagene; pludseligen sprængtes Dørrene, og fra begge Sider strømmede Dyrighedens Tjenere ind i Haven.

„Levende fange J mig ei! raabte Procella fortviv-
 let: Mit Arbeids Frugter gaae med mig tilgrunde!“
 Han sprang tilbage fra Vinduet, tog en af Phiolerne,
 som stode paa Hylden, og tømte den i Retorten. Da
 gjærede og skummede det i Glasfæt paa forunderlig Viis,
 flammende Lyn skjød op, et Ildhav gjennemstrømmede
 Gemakket, truffen af et Lynslag sank Guldmageren søn-
 derknust til Jorden. Strax efter sprang Retorten med
 en frygtelig Allarm, Jorden rystede, og Taarnet styr-
 tede sammen. Ingen vovede at nærme sig Ruinerne.

Med Guldmagerens Død vare de Hindringer ryd-
 dede af Veien, som modsatte sig de fire Elskendes Dns-
 sker. Paa een og samme Dag viedes Ewald til An-
 gela, Lebrecht til Ludmilla. Hans Sachs
 kvædede en munter Bryllupsvisse over Borde.

(Dr. Georg Doering.)

Kong Artus og Tryllebroen.

(Efter at have læst den foregaaende Historie, kunde det muligt interessere En og Anden, at faae et Stykke af Mestersangeren Hans Sachs, hvisaarflag dette her leveres.)

Da Kong Artus regjerte i Bretland, blev han en Dag saare mismodig og fortrædelig, saa Ingen var istand til at trøste og husvare ham. Men ved Hoffet var der en stor Negromant, ved Navn Fillius, han spurgte Kongen, hvad han feilede: maaskee kunde han hjelpe ham. Kongen meente, at for hans Saar vidste selv den sorte Konst ingen Lægedom, og vilde ikke aabne Hæremesteren sit Hjerte; da Denne imidlertid ikke lod af at spørge og bede, tog Kongen omsider til Orde:

„Mester, jeg har en heftig Mistanke til min udvalgte Gemalinde, at hun ligger i med En af mine Hofkavalerer.“

Da svarte Sortekunstneren: „Saadant skal I snart komme efter, og overbevise Jer med egne Dine, om I har feilet eller ei.“ Men Kongen gjenmælede: „Hvorlunde skal det gaae til, at Ingen mærker det?“

Og Mesteren svarte: „Lad mig sørge for det. Dog maa I lade bygge en Bro, som jeg ved min Konst skal indrette saaledes, at Enhver, der rider over den, og har brudt sit Egteskabsløfte, maa falde i Vandet, saasnart jeg lader min Klokke tone.“

Kongen leveerte Mesteren saamange Arbeidsfolk, som han forlangte, og Denne førte dem til Floden, hvorover han lod Broen slaae. Den var af poleret

Marmorsteen, tre Spand breb, uden Sidegitter. Midt derpaa satte man et Taarn: i det hængte Filius en Klokke, og foretog nu sine magiske Besværgelser, alt som hans Hensigt det udfordrede.

Da nu Alting var færdigt, meldtes det til Kongen. Men han taug, og lod sig ikke mærke med Noget. Alle sit Riges Store, Fyrster, Grever og Herrer lod han indbyde til sit Hof, og fra alle Landets Egne iilte de ædle Herrer og Fruer til Kongestaden, ved hvilken han havde ladet opslaae en herlig Leir af mange tusinde kostelige Telte i viden Mark. Her opvartedes de ædle Gjæster med de udsøgteste Spise og Drikkevarer; Sang og Strengelse forvædede Glæden. Man reed endvidere paa Jagt, fægtede og løb, turneerte og dandsede. Dog havde Kongen midt i Glædens Hvirvel et bedrøvet Hjerter, og intet Menneske kunde gjette, hvad Drm der nagede det.

Tre Dage og tre Nætter havde den glimrende Hofleir varet i Herlighed og Glæde. Da blæste Trompeterne af, og tvende Herolde forkyndte alle tilstedeværende Herkaber, Kong Artus vilde imorgen ride over den smale Bro, og bad Alle ledsage ham paa saadant Spadsfereridt. Sligt var nu Alle saare kjært og angenemt, da Ingen af dem vidste, hvad for en hemmelig Bevandniß det havde med denne Bro.

Næste Morgen tidlig kom Hoffindet og alle statelige Gjæster til Hest, saa Loget nær aldrig havde faaet Ende, og der ved Flodbredden opstod en mægtig Trængsel. Overhofmesteren ordnede dem nu Alle tilhobe, og Kong Artus reed i Spidsen for den hele Hærskare, ham fulgte den skønne Dronning med sine Damer,

derpaa Fyrsterne, Greberne og Ridderne, En efter en Unden. Da de nu befandt sig paa Broen, lod Gyllius pludseligt sin Klokke klinge, og da Kong Artus saa sig om efter sin Familie, da steilede Marskalkens Hest, og styrtede med ham ned i Vandet, saa hverken Rytter eller Ganger var at see mere. — Himmel! Det gaaer jo ikke Storstedelen af de Andre bedre. Drit, drat! Her falde tre, hist fire, hist to, som i Turnering, og i Vandet begynde de høiadelige Herrer og Fruer at sprætte og kravle mellem hverandre. Her svømmer en Mand, hist en Hest, og her og der arbeide de sig op paa Flodbredden, dryppende vaade, som druknede Muus. Dog kom Ingen til Skade i det kolde Bad, og de rede samtlig hjem igjen saa dyndvaade, som de vare stegne af Vandet, til stor Latter for dem der vare blevne tørre.

Ingen kunde gjette Aarsagen til saadan Skjemt, og man meente fuldt og fast, det var skeet hændelsesviis; men Kongen, der nu havde faaet Dinene op, frydede sig hjertinderligt over, at hans Gemalinde var blandt de Tørre, og at Ridderen, han havde mistænkt, var bleven siddende stiv og strunk paa sin Hest, uden at falde i Vandet i mindste Maade. — Herpaa bebertede Kongen sine Gjæster, end kosteligere end før, endnu i fjorten Dage, da skiltes de Alle ad med Gammen og Glæde.

(Hans Sachs.)

Gordommens Offer.

En sand Begivenhed.

Det er omtrent to Uar siden min Bert en Morgen treen ind til mig. „Tilgiv, sagde han: at jeg forstyrrer Dem, men i Nabohuset ligger en Landsmand af Dem farlig syg, og ønsker at tale med Dem. Han skal, som min Nabo forsikkrer, være en meget brav ung Mand. Kun i tre Uger har han været der i Huset. Han var syg, da han kom, og har nu ligget i otte Dage. Lægen siger, det er den visse Død, thi han lider af uhelbredelig Læring.“ Jeg klædte mig hastigt paa, og efter fem Minuters Forløb stod jeg allerede ved den Syges Seng.

„Tak, hjertelig Tak, Hr. Landsmand, for Deres Godhed! tilraabte han mig med svag Stemme, idet han rakte mig den magre Haand: Ak, jeg følte mig saa eensom, saa forladt i det store, fremmede London! Vel ere Folkene her i Huset meget gode imod mig, men maaskee ere de det kun af Egennytte — og naar jeg betænkte, at jeg skulde udaande Livet blandt disse vildfremmede Mennesker, blev jeg ret ængsteligt tilmode. Da hørte jeg, at en Lydsker logerede i næste Huus, og jeg kunde ikke modstaae det Ønske, at see og tale med min Landsmand. Maaskee — tænkte jeg — har han Medynk med Din forladte Stilling, maaskee tager han sig af Dig i Døden og lukker Dine Dine.“

Der laae Noget i den ulykkelige Mand's Bæsen og Tale, som rørte mig dybt. Jeg greb med Jnderlighed hans Haand, og forsikrede ham, at jeg vilde gjøre

Alt, for at lindre hans Forfatning, men at jeg ikke haabede, jeg skulde komme til at vise ham den Kjærlighedstjeneste, han syntes at forlange af mig. — „D! udbrod han med glædetindrende Dine: Nu er jeg ikke meer allene!“ Og med foldede Hænder vedblev han: „Laf være Dig, evige Fader! Laf for denne sidste Raade! Nu vil Døden vorde mig blid.“ Jeg vilde bringe ham fra disse Dødstanker. „Det er forgjeves, min Ven! sagde han smilende: Jeg veed det, jeg føler det, jeg lever ikke denne Uge ud (det var Mandag). Men det er ret vel. Mine Lidelsers Maal er fuldt, og Gud har faderligen besluttet, at forløse mig. Tilmed er jeg til ingen Nytte i denne Verden; jeg er et Ukrudt, som maa oprykkees jo før jo hellere. Verden forlanger ikke min Tjeneste, den udstøder mig endogsaa af sit Samfund!“ — „Hvorledes? raabte jeg: Skulde en eller anden stor Forbrydelse

„Nei, afbrød han mig: min Byrd, min Nation er min Forbrydelse. Jeg er en Jøde, eller rettere, en døbt Jøde. Men Daabens Bad har ikke mægtet at afvætte den Skamplet, som klæber ved mit Navn. Min Fødsels Synd har fulgt mig overalt. De studser? De vidste vel ikke, hvem det var, De lovede Deres Bistand. Angrer Deres Ord Dem, da giver jeg Dem det tilbage.“

„De feiler! tog jeg Ordet: Det nedsetter Dem ingenlunde i mine Dine. Jeg foragter kun den flette Jøde, som den flette Christen; men den Redelige, den Gode, den Edle er min Ven, min Broder, uden Hensyn til Folk eller Fædreland. Min Forundring har sin Grund deri, at jeg ikke kan begribe, hvorledes den

Omstændighed, at høre til en vis Nation, kan have gjort et Menneske saa ulykkelig, at han, som De, seer sin Død imøde med Glæde."

"Jeg seer, svarte den Syge: at De betvivler Sandheden af min Tale. Opholder Gud mit Liv saalænge, skal De erfare min Historie, og da vil De ikke tvivle mere." Jeg bad ham skaane sig. „Nei, nei! sagde han: Deres gode Mening om mig er mig for vigtig. Vel vil Fortællingen oprive mangt et Saar paany; men desto bedre, mit syge Hjerter faaer da desto snarere afblødt"

Han vilde strax begynde sin Fortælling, men Samtalen havde allerede angrebet ham saa stærkt, at han segnede mat tilbage. Jeg rakte ham Noget til Forfriskning, og overtalte ham til, at opsætte sin Meddelelse til om Eftermiddagen. I den jeg gik, spurgte jeg ham, om jeg kunde tjene ham med nogle Penge. Han takkede, men tilføiede: „Jeg behøver ingen. Efter min Regning har jeg netop saameget, som jeg behøver for at hjælpe mig igjennem det Spand af Tid, jeg endnu har tilbage." Rekke havde han sagt dette, før hans Dine lukkedes af Mæthed og han faldt i en Slummer, hvori jeg forlod ham.

Klokken fire om Eftermiddagen var jeg atter hos min Syge. Jeg fandt ham meget styrket. „Meget, meget har jeg at sige Dem! tiltalte han mig: Ja, jeg kunde endogsaa ønske, De vilde kundgjøre min sorgelige Skjebne for Verden; maaskee kan en og anden Christen deraf lære, at handle mennefseligere med den arme Jøde, og mangen Jøde, hvor farligt det er for ham, at ville træde ud af den Kreds, som — ikke Naturen, ikke Skjebnen — men de forkeerte Verdensindretning:

ger og den offentlige Menings Tyrannie har indskrænket ham til. Dog, til Sagen . . .

„Jeg hedder Samuel F —. Min Fader var en Handelsjøde af ringe Formue, i Staden D , paa den venstre Rhinbred. Jeg husker endnu, at han regelmæssigen tog mig med sig i Synagogen, og holdt meget strengt over Jagttagelsen af de utallige Bud og Forbud, hvormed Rabbinerne have overlæstet Jødedømmet. Men al den Religiositet den gode Mand paa denne Maade havde indprentet mig i Aar og Dag, forstyrredes i en Time af en jødiske Huuslærer, der gav mig den første Underviisning i Hebraisk og Tydsk. Da dette egentligen blev mit Livs Vendepunkt, maa jeg være noget omstændeligere i min Fortælling derom.

Vi feirede just en Forsoningsfest, hvorpaa Jøderne, som bekjendt, hverken maa spise eller drikke fra den ene Aften Klokkeren sex til den følgende naar Stjernerne vise sig paa Himlen. Mig, som et Barn, tillodes det at spise Klokkeren tolv om Middagen, men man fordrede af mig, at jeg, med Undtagelse af Spisetiden, skulde opholde mig i Synagogen den hele Dag ligesom de Døvrige. Da min Fader havde overtaget en af de offentlige Bønner, som pleie at være adskillige Timer, blev jeg imidlertid sat under min Lærers Opsigt. Det varede ikke længe, inden Denne bortfjernede sig, og da det kort efter randt mig i Hu, at jeg havde glemt at fodre mine Kaniner, fulgte jeg hans Exempel, og gik hjem. Mine Kaniner opholdt sig i en gammel Hestestald, og man tænke sig min Forundring, da jeg fandt min Lærer derinde, spisende et Stykke Polse. Da han

derved forsyndede sig haardt mod Lovene, vilde jeg taie ham til derfor. Men han vidste strax at berolige mig. Han sagde, den hele Religion var Karrefias, kun troet af Tacber, men foragtet af fornuftige Folk, skjøndt det vel skundom var nødvendigt at rette sig derefter, for ikke at forarge de Svagere o. s. v. Hvorledes kunde jeg drage denne høilærde Mands Ord i Tvivl! Han var et Drakel for alle Jøder i vor By. Jeg spiste med ham, fandt Vølsen god, og blev fra dette Dieblik af en Hykler blandt Jøderne, ligesom han. Men det nye Lys frembragte ogsaa en anden Virkning for mig. Med Utaalmodighed havde jeg stedse taalt de christne Drenges Forhaanelser, og kun min Faders Forsikringer, at dette var at betragte som en nødvendig Følge af vor Landflygtighed, havde hidtil formaaet at berolige mig. Men fra det Dieblik af, jeg ikke mere troede dette, steg min Utaalmodighed meer og meer. Hver „Smaus“ og „Jøde“ gav jeg tilbage med et Steenkast eller Ræveslag, og blodig Ræse paa min Side, Klager over Drengenes Mishandling paa den anden, vare Følgerne af min umodne Dphsning, saa at min Fader, i sin Brede over min ujødiske Mangel paa Taalighed, ofte kaldte mig en „Tolah“ eller „Fischachanozru“ (de værste Skjeldsord blandt de simple Jøder). Kort efter døde min Fader, og en Broder af ham, som boede i Straßburg, tog mig til sig.

Her nød jeg en bedre Opdragelse end hjemme. Men min Religiositet fik sit Raadestod. Min Onkel bekymrede sig lidet derom, han gik kun engang om Muret i Synagogen, og var kun Jøde af Navn. Ulykkeligvis havde han en Huusven, en Invalid fra Revolutions-

tiden, som gav mig fri Udgang til sit Bibliothek. Her læste jeg nu Løst og Fast, mangen god Bog, men ogsaa mangen slet; blandt andre den affhyelige: La guerre des Dieux; fremdeles Mirabeau's Système de la nature, Volney's Ruines des Empires, Voltaires Dictionnaire philosophique, foruden mange Andre, som udslettede den sidste Levning i min Sjæl, ei blot af Troen paa mine Fædres Lære, men ogsaa af Troen paa alt Helligt og Stort. Jeg følte, at jeg var et Menneske, saavel som Kristusbekjenderen; at Dennes Troeschimairaire ikke gav ham nogen Ret til at spotte mig paa Grund af min Nations Troeschimairaire, som jeg jo spottede selv, og da jeg ikke mere troede paa nogen Gud, havde jeg ikke længer den fjerneste Bevæggrund til med Laalmod at finde mig i min Skjebne.

Nu døde min Onkel, og jeg vendte tilbage til min Fødeby, hvor jeg i de syv Aar, jeg besørgede min Moders Forretninger, leed de Fordømtes Qualer. Jeg forestod min Moders Bod med alvorlig Flid, fordi jeg ansaae det for min Pligt; thi al Handel var mig imod, ikke fordi jeg ringeagtede den i og for sig selv, men fordi Jøde og Handelsmand ere eensbetydende i det daglige Liv, og jeg gjerne vilde fjerne mig fra Jøden saavidt muligt. Forgjeves havde jeg bestormet min Moder og min Formynder med Bønner om at lade mig lære en Kunst eller et Haandværk, paa det jeg kunde trøste mig selv med den Tanke: Du er dog Noget! Men Begge loe ad mine Romangriller, som de kaldte det, og meente, jeg havde lært nok, og at jeg ikke kunde blive noget bedre, end en dygtig Handelsmand. Jeg maatte altsaa

(26*)

svie mig i Skjebnen, og gjorde, hvad jeg formaaede, for at betage vor Handel dens forrige Schakervæsen, og hæve den til ordentlig Kjøbmandshandel. Jeg er: hvervede mig adskillige christne Venner, blandt dem især Byfogdens Søn, et godmodigt ungt Menneſke, i hvis Forældres Huus, jeg fandt den høfligste Modtagelse og tidt blev buden til Thee — naar der ingen Fremmede var. Paa denne Maade begyndte jeg at føle mig ret lykkelig, og haabede, at kunde henleve mine tilkommende Dage i glad, selskabelig Dmgang i min Fødeby. Og hvorfor skulde jeg ikke kunde det? Som Menneſke følte jeg mig berettiget dertil: mit Udvoortes var anbefalende, i Rundskaber kunde jeg maale mig med de fleste Ungersvende der paa Stedet, min Sædelighed var uplettet, min Vandel re: delig. Alt dette indrømmede Enhver mig. Men om jeg end kunde glemme, at jeg var en Jøde, saa skulde jeg dog snart erfare, at de Christne ikke glemte det.

Det var Henriks Moders Fødselsdag. Min Ven indbød mig tilaften. Det var noget silde, da jeg kom, og jeg fandt Salen fuld af Herrer og Damer. Henrik kom mig strax imøde, og søgte at betage mig den sky Forlegenhed, som paakom mig, da jeg bemærkede de studsende Blikke, hvormed Alle stirrede paa mig, som om de vilde spørge: Hvad vil Du her, Jøde? Jeg gjorde min Kompliment for Enhver, men Ingen hilste mig igjen. Henrik førte mig hen til sin Moder. Hun var en god Kone, som sikkert vilde mig vel i sit Hjerte, men hun var svag: hun saae, med hvilken Foragt Selska: bet behandlede mig, og havde ikke Mod til, at erkjende Den for sin Gæst, som ingen Anden vilde erkjende derfor. Uden at høre paa min Lykonſkning, vendte hun sig mod sin Søn og sagde høit: „Henrik, det er paa en gal Tid, Du

har bestilt den Jøde hid med sit Kram, især da Du veed, at jeg for Tiden Intet behøver. Hr. Samuel — vedblev hun, idet hun vendte sig til mig: naar jeg bruger Noget, skal jeg nok lade Ham kalde!" Jeg stod som tordenflaget. Henrik greb min Haand for at holde mig paa Benene. Da jeg igjen kom til Bevidsthed, laae jeg paa Henriks Seng; han gned mig i Lindingen med Edike. Vi vare allene; hans Dine svømmede i Taarer. „Arme Samuel! sagde han: Det gjør mig hjertelig ondt for Dig, og jeg vil aldrig kunne tilgive mig selv, at have voldt Dig en saa smertelig Ydmygelse!"

Konfriptionen 1811 fandt Sted. Henrik og jeg maatte Begge marschere med; han trak No. 10, jeg No. 11. Dette syntes os et nyt Bink af Skjebnen, at vi skulde forblive uadskillelige. Min Moders Forretninger overlod jeg til min yngre Broder, som tegnede til at vorde en bedre Handelsmand end jeg.

Henrik og jeg marscheerte hjemmefra paa selvsamme Dag, og vor første Bestemmelse var Mainz. Begge lagde vi os med saadan Glid efter Militairtjenesten, at vi, inden Aaret var omme, avancerede til Corporaler, Derimod maatte vi lide meget af vore raa Landsmønds Spot; Henrik blev ofte udstjældt for en Smaus, fordi han hang saa trofast ved mig. Forgjebes beklagede vi os for vore Foresatte — de formaaede ikke at hjælpe os. Da lærte vi at hjælpe os selv. I al Stilhed lærte vi at sægte, og da en Sergeant fra vor Fødeby en Dag tiltalte mig med de Ord: „Jøde, har Du Intet at schakre?" gav Henrik ham flux et Slag paa Dret, med de Ord: „Vore Klinger ere tilfals, hvis Du har Lyft!" Udfordringen blev strax modtaget. Jeg protesterede derimod, og paa stod, at da Fornærmelsen

var tilføjet mig, skulde han ogsaa slaaes med mig. Han svarte, det kunde skee bagefter, men samme Dieblif raabte en Anden af vore Landsmænd: „Vil Jøden slaaes, er jeg hans Mand!“ — „Det er et Ord! raabte jeg: Imorgen tidlig!“ Klokken ni næste Dag mødtes vi Alle med vore Sekundanter i en affides Fæstningsgrav. Henrik og hans Modstander prøvede først en Dyst, men den var fort; den Sidste fik et Saar i den høire Arm og maatte lade Sabelen falde. „Lad mig nu see, hvad min Jøde er for en Karl!“ raabte min Uven. Jeg svarte ham ikke, men stillede mig i Postur. Snart bemærkede jeg, at jeg Intet havde at frygte af ham, skjøndt han var bekjendt for en temmelig god Fægter. Min Kulde syntes at harme ham; han skjældte og bandte og trængte rasende ind paa mig, men samme Dieblif slog jeg ham Kaarden af Haanden. Jeg spurgte, om han havde nok. „Nei! skreg han: Først maa jeg see Dit Blod, Du fordømte Smaus!“ Jeg maatte asparere to Stod, der syntes rettede mod Hjertet. For altsaa ihast at gjøre Ende paa Sagen, og betegne ham, som tilhørligt var, tog jeg den første Leilighed iagt, og stødte ham lige i Ansigtet. Klingen foer, tæved Munden, ind i hans høire Kind, og skjar den op lige til Øret. Nu havde han nok, og Henrik og jeg havde fra den Dag af saa temmelig Fred.

Smidlertid forberedtes Krigen mod Rusland, og i Begyndelsen af Maret 1812 brød vi op mod Polen. Hele Dage kunde jeg have nok med at fortælle alle de Krænkelse, jeg maatte lide paa denne lange Marsch. I Warschau stødte vi til Hæren. Krigen udbrød; Henrik og jeg gjorde vor Pligt. Inden vi naaede Moskau,

var han Secondlieutenant og jeg Kommandeersergeant, og Begge havde vi Vreslegionens Kors, uden at han havde faaet meer end eet, og jeg meer end to lette Saar, skjøndt vi havde fægtet med i hvert Hovedslag og i mangfoldige Skærmydsler. Men af, kun altfor snart tabte jeg min Ven! Ved den ulykkelige Marsch over Verezina kom han mig pludselig af Syne, og jeg har aldrig seet ham siden. Nogle Soldater forsikrede, de havde seet ham drukne i Floden.

Kort efter blev J — saaret og fangen af en Kosak. Han blev sendt til Kasan, hvor han hos Præsten i en Nabolandsby fandt en saa menneskekjærlig Modtagelse og omhyggelig Pleie, at han inden to Maaneder var fuldkommen helbredt. En ondskabsfuld Landsmand underrettede omsider Præsten om, at han husede en Jøde under sit Tag, og med Taarer i Dinene viste den gode Mand sin Gjæst ud af Huset, thi, meente han, hvorledes torde han træde for den Korsfæstedes Alter, uden at nedkalde Hans Forbandelse over sig og sin Menighed, naar han forsættligen beholdt En af Hans Norder i sin Baaning? Med megen Nøie fandt J — langt om længe et Tilflugtssted i en ussel Bondehytte, hvor han levede ret kummerligt indtil Pariserfreden sluttedes og de franske Fanger frigaves.

Ved sin Hjemkomst fandt han sin Moder død, og sin Broder i Besiddelse af en udbredt Handel. Men for ham var her intet blivende Sted; forsynet med gode Anbefalinger, begav han sig til Hamborg, hvor han traadte i Condition som Handelsbetjent. Her var det, han blev bekjendt med en Præst, som overtalte ham til at lade sig døbe i London (thi han vilde ikke gjerne krænke

fine Sødsfende). Kort efter blev det bekjendt blandt de øvrige Contoirbetjente, at han var en Jøde, og han maatte lide nye Krænkelser. Han besluttede altsaa, i den nye Verden at søge et Fristed mod de mange usofskyldte Mishandlinger, han havde lidt i Europa.

I Foraaret 1820 affeilede han til New-York, og naaede i Junimaaned Religionsfrihedens og Fordrageslighedens hvidpriste Land. Blandt Engellændernes Uetslinger fandt han Tolerants; hos Tydskerne derimod fandt han Jødehadet ligesaa usofsonligt som i Fædrelandet. Han holdt sig derfor ogsaa meest til Hine, og sølte sig en Tidlang ret lykkelig. Ved de Penge, han havde arvet, og ved de gode Ubefalinger han havde medbragt til Amerika, var det lykkedes ham at vorde Interessent i en Fabrik, der indbragte Betydeligt. Hans Forretninger gjorde ham bekjendt med en tydsk Handelsmand, som førte den unge Fabrikherre ind i sin Familiefreds, der bestod af hans Kone og en elskværdig Datter. I — havde den Ulykke at forelske sig i Pigen, og da hun ligeledes var ham god, bad han Forældrene om hendes Haand, som ogsaa strax blev ham tilfagt. Nu stod han paa Lyksaligheds Top. Han havde en indbringende Virkefreds, var agtet allevegne, søgt i hvert Selskab, forlovet med en yndig Pige — med en Christinde! Hver Mistanke, at han kunde være en Jøde, maatte nu forsvinde, og hans Børn skulde aldrig erfare, af hvad Folk deres Fader var. Alt meente han at være i Havn, men frygteligen bedrog han sig.

En smuk Søndageftermiddag havde I — lystvandtret en Stund med sin skønne Brud, og var just paa Tilbageveien, da en fattigklædt Jøde med venligtgris

nende Ansigt og udstrakt Haand, kom hen imod ham, sigende: „Schum-lechen! (3: Schalam alechen! Fred være med Eder!) Schmu'l, hvor kommer Du her?“ F — treen forlegen tilbage. „Jeg kjender Eder ikke, min Ven! sagde han: J tager feil!“ — „Jeg skulde ikke kjende Schmu'l F — fra D — ? raabte den Fremmede: Har jeg ikke været hans Bacher (3: Lærer) i fem Aar, har jeg ikke seet ham komme fra Rusland for syv Aar siden, har jeg ikke ogsaa seet ham i Hamborg for halvtredie Aar siden? See dog, hvor stolt man kan blive, naar man faaer Penge og en smuk Christenpige til Kjæreste! Jeg kan forsikre Dem, lille Jomfru, han er en Jøde saa godt som jeg, han maa lade saa fornemt, han vil!“ F — stammede noget om en uforkammet Karl, og drog sin Brud afsted med sig. Men den forbittrede Israelit fulgte dem i Hælene, opregnede hele hans Slægt, kaldte ham hver Omstændighed fra Hjemmet i Minde, og alt dette saa høit, at han snart havde samlet en Flok Gadedrenge, som fulgte det ængstede Par lige til Brudens Hjem. Neppe var hun kommet ind, før hun sank afmægtig i sin Moders Arme. Faderen treen imidlertid udenfor, for at erfare, hvad det Opløb havde at betyde, og nu fortalte Israeliten ham Alt, hvad F — hidtil havde vidst at skjule. Høiligt forbittret over hans Bedragerie, som den ivrige Spidsborger kaldte det, iilte han ind, viste F — Døren, og frabad sig hans Besøg for Fremtiden. Forgjeves forestillede han den Gamle, at han ikke mere var nogen Jøde, at han allerede for fem Aar siden var døbt, i den Tid havde besøgt Kirken regelmæssigen og skyet al Omgang med sine forrige Troesforvandre.

Han henvendte sig til Datteren; Denne sagde koldt: at havde hun vidst, han var en født Jøde, skulde han aldrig have faaet Lov til at berøre hendes Haand. Dette var mere, end det arme Menneſke formaade at bære. Han styrtede ud af Huset, iilte hjem, og indelukkede sig i sit Kammer.

Morgenen efter sendte Bruden ham hans Foræring tilbage, ledsagede af en ligegyldig Billet, hvori hun beklagede, at han syntes at tage sig Sagen saa nær. „Men, tilføiede hun: hun begreb heller ikke, hvorledes det havde kunnet falde ham ind, at bringe en honet Christenpige i Folks Munde!“

Han faldt i en hidſig Feber, der først forlod ham ſex Uger efter, for at give Plads for en ulægelig Læring. Den nye Verden var ham forhadt. Han løste sig fra Alt, og kom til Engelland, for her at ende ſit Liv i ſtille Indgetogenhed.

I mine Arme døde han — jeg kan ikke ſige, ſom en troende Chriſten, men ſikkerlig ſom et fromt og troende Menneſke.

(F. G. Lembe.)

Er Maanen beboet af fornuftige Væsener?

(Besvaret med Hensyn til Dr. Gruithusens nyeste Opdagelser.)

Alt med blotte Dine opdage vi dunkle Pletter i Maanen; væbne vi dem med en god Riffert, da see vi tydeligen Dphøininger og Fordybninger, Bjerger og Dale. For omtrent hundrede Aar siden, da Astronomerne nys havde begyndt, med Opmærksomhed at betragte Maanens Overflade, saae man i de graae Flader Have, af hvilke Der fremragede; de lyse Flader ansaae man for fast Land, og nu dannede man sig om Tingenes Tilstand paa Maanen saadanne Forestillinger, som stemte noie overeens med det, vi kjende paa Jorden. Men siden opstode Stridigheder blandt Astronomerne, idet Nogle frakjendte Maanen Atmosphære, Vand, Vegetation &c., Andre derimod søgte at bevise sammes Tilværelse. Vi ville kortelig anføre Resultatet af de forskjellige Jagtagelser, og derpaa gaae over til Dr. Gruithusens nyeste Opdagelser.

At der gives Bjerger og Dale i Maanen, er allerede forlængst beviist. De ere langt større end vore Bjerger, thi Schröter *) fandt den sydlige Randhøide 25,000 Pariserfod høi, hvorimod Chimboraco kun har en Høide af 19000 Fod. Et andet Slags Bjerger ere de ildsprudende, der uimodsigeligen findes i Maanen. I

*) En navnkundig Astronom. See hans selenotopographiske Fragmenter, 1791 og 1802.

Maret 1782 bekjendtgjorde Herschel *), at have seet brændende Vulkaner i Maanen, hvorpaa Schröter for, doblede sin Opmærksomhed. Endeligen saae han (1783) et hidtil aldeles ikke bemærket Lyspunkt, der blev svagere og svagere og omsider gandske forsvandt. De Jagttagelser, man siden anstillede, viste, at her fandtes et Krater af $1\frac{1}{2}$ Miils Gjennemsnit, som ikke havde været der tilforn. Slige Kratere har man sildigere opdaget mange af, og derfra med Rette sluttet til mange og store Revolutioner i Maanen.

For Schröter's Tid tvivlede man om, at Maanen havde nogen Atmosphære, thi hist gaaer ingen Dæmring foran Solens Dypgang. Men han beviste, at den har en, kun at den er 28,94 Gange tyndere end Jordens. Ligeledes disputeredes der længe om Maanen har Vand eller ikke. Schröter paastod, der fandtes hverken Floder eller Søer. Gruithusen derimod paastaaer det Modsatte.

Endnu staaer tilbage at besvare det Spørgsmaal, om der virkeligen findes Spor af Vegetation i Maanen. Mange ansaae den for et ufrugtbart Legeme; men nyere Jagttagelser lære, at der virkeligen findes Plantevæxt, hvorvel vi ikke see Planterne saa tydeligt, at vi, fra vort Standpunkt kunne botanisere paa Maanen. De dunkle Pletter, som de gamle Stjernekyndige ansaae

*) Den berømte engelske Astronom, der Ratten til den 13de Marts 1781 opdagede Uranus, som hele Europa har opkaldt efter ham.

for Have, ere, efter nyere Observationer, befundne at være Landskaber, der staae i fuld Vegetation.

Betragte vi nu, at der i Maanen findes Skyer, Binde, Jordenveir, Solskin, Klimater, Dag og Nat, som paa Jorden, saa kunne vi vel slutte deraf til den organiserede Verdens gjensidige Liighed. Paa Jorden gives der over 20,000 Plante- og Dyrarter: skulde Maanen slet ingen have? Og hvilken Anmasselse hører der ikke til at troe, at Gud kun for denne Jord har skabt fornuftige Væsener, at derimod alle hine Verdenslegemer ere tomme og ubeboede? Kunne vi troe det, naar vi skue op til hine tusinde og atter tusinde Verdenser, af hvilke vor Jord er en af de ringeste?

En populair Skribent siger: „Naar Maaneboerne kunne æde Steen, ingen Drikke behøve, kunne behjælpe sig med liden Luft, taale stor Kulde og stor Hede, saa kunne vel slige Skabninger eksistere.“ At Maaneboerne ikke behøve at æde Steen, eftersom hist findes Spor af Vegetation, og der rimeligviis ogsaa findes Dyr, kun af anden Skabning, end de paa Jorden; at de fremdeles ikke behøve at lide Torst, da Maanen ikke fattes Vand, beviser allerede det ovenfor Sagte; at de maa behjælpe sig med liden Luft, er falsk, thi de have Luft nok, kun at den er betydeligen tyndere, end vores. I Maret 1804 naaede Professor Gay: Lussak i sin Arostat en Høide, som oversteeg Chimboraco 600 Meter, og erklærede, han troede forvist, at kunne holde det ud i en endnu betydeligere Høide. Deraf slutter Dr. Gruitzhusen, at et Jordmenneske vilde kunne leve en Tidlang paa en gandske lav Maaneflade. I øvrigt maa vi ogsaa betænke, at Maaneboerne sandsynligviis ere heel

anderledes beskafne end vi, og at den tynde Luft, som vi ikke kunne taale, maaskee er dem bedst tjenlig. Hvad den store Hede og Kulde i Maanen angaaer, da er det vanskeligt, noie at bestemme Sommerens og Vinterens Temperaturextremer hist, og overhovedet maa det stadig ihukommes, at vor Konstitution er heel forskjellig fra Maaneboernes.

Troen paa Fornuftvæseners Tilværelse i Maanen, kan altsaa bygges paa gode Grunde; denne Tro er desuden slet intet Nyt, men saare gammel, og findes hos de fleste Folkesærd. Allerede Pythagoræerne paastode, at Maanen indeholder Bjerge, Stæder, Planter, Dyr og Mennesker. Saaledes troe ogsaa de amerikanske Vilde at Maanen er bebøet, og Hevel saavel som Schrøter og Flere tale om Maaneboernes Kultur og Industrie.

Der staaer altsaa kun tilbage at bevise, at man har opdaget Spor af fornuftige Væsener i Maanen. Dette har Dr. Gruithusen forsøgt at bevise. For rum Tid siden opdagede han Furer i Maanens Overflade, som gaae fra Bjerg til Bjerg, fra Hav til Hav, og ere anlagte som vore Kanaler eller Konstveie. De gaae i fuldkommen lige Linie eller i regelmæssig Buekrumning. Dette beviser, at de ikke kunne hidrøre fra Dyr, thi vel anlægge f. Ex. Myrer ogsaa Veie, men disse ere altid krumme, eftersom de undvige hver Hindring. Men Dr. Gruithusens nyeste Opdagelse overgaaer alle forrige. Han saae nemlig den 12te Juli 1822 Noget, der tiltrak sig hans Opmærksomhed i høieste Grad. Hans Beskrivelse derover lyder saaledes:

„Dette Konstværk har et Gjennemsnit af fem geographiske Mil, befunder sig næsten i det dybeste, dunkleste Landskab i Maanen, er selv ligesaa mørkt som sine Omgivelser, og ligger i Nærheden af Equator; det Hele er anlagt ad alle fire Verdenshjørner til, dets Hovedtræk ere mathematisk regulaire, og danne Vinkler paa 45 og 90 Grader; mod Ost og Sydost har det Bolde til Beskyttelse mod de kolde Vinde, som Maaneboerne især maa frygte ic.“

Vi undres med Æie over dette Ræmpeværk, thi vore saakaldte Underværker: Pyramiderne, den chinefiske og den babyloniske Muur, ere kun Borneværk derimod. Dr. Gruithusens Formodninger derom ere følgende: „Allerede dets Størrelse og Regelmæssighed overbevise os om, at det hverken kan være frembragt af Dyr eller af Naturen selv. At det ligger i en meget dyb Egn ved Equator, berettiger til den Gissning, at det maa være Maaneboernes Baaninger, altsaa en uhyre Stad.“

Hertil ville vi endnu sige, hvad Forestilling Dr. Gruithusen gjør sig om Seleniterne. Han troer, at de have en skarlagensrød Hud, ere fede og smaae Folk, meget færdige i at klattre, ic. Lillige haaber han forvist, da han har et mageløst Skarpsyn, at opdage Beboere i Maanen, forstaaer sig, i store Masser.

Overskue vi alt dette endnu engang, saa studse vi ved Tanken om, hvorvidt dog den menneskelige Aand er kommen i sine Granskninger. Lad være, at der ved disse Opdagelser er Meget, der med Tiden vil vise sig at være ugrundet, saa vil der dog upaatviveligen ogsaa findes Meget, som vil holde Stand ved nærmere

Undersøgelse og tjene som Grundlag for fortsatte Opdagelser. Vi ville derfor ikke følge dem, som forkaste Alt, men roligt oppebie, hvad Tiden medfører, og ikke vægre os ved at underskrive, hvad der viser sig at have Medhold i Sandheden — thi er det ikke næsten alle vigtige Opdagelsers Skjebne, at de først vorde spottede, derpaa efterhaands troede, og omsider beundrede?

Napoleon og den hollandske Borgemester.

Skjøndt Napoleon almindeligviis var alvorlig, havde han dog ogsaa sine muntre Dieblikke. Da han i April 1810 gjorde en Reise med Marie Louise i Nederlandene, og overalt blev æret ved Illuminationer, Triumphbuer ic., havde Borgemesteren i en Flække ved Antwerpen det Indfald, at lade sætte paa en Grepport:

„Han har ikke begaaet en Gattise,
Ved at ægte Marie Louise!“

Neppes havde Napoleon læst denne Inscription, før han hidkaldte Borgemesteren. „Ah — begyndte han — man offerer her til Muserne, som jeg seer!“ — „Sire, sagde Hiin: jeg fuster lidt paa Bersemageriet imellemstunder.“ — „Altsaa er De Digteren selv? Bruger De Tobak?“ Her overrakte Napoleon ham en med Diamanter rigtbesat Daase. — „Sire, jeg er virkeligen saa forvirret — — Nu tog Keiseren Ordet: „Behold Daase og Tobak —

Dg naar De da tager en Prise,
Saa tænk paa Marie Louise.“

(K. Mùchler.)

Nordens største Billedhuggere.

(Af et Brev fra den svenske Digter Prof. Utterbom.)

Jeg har besøgt vor billedhuggende Landsmand, den elskværdige Bystrom, og fandt ham bogstaveligen paa sit Sted, nemlig i sit Værksted, med Meiselen i Haand, omringet af lutter Gude- og Qvindebilleder. Værkstedet selv tilhører en berømt Levning fra Roma's Old: det er den søndersplittede og chaotiske Ræmpebygning af Augusti Mausoleum. Han er en ægte blond og varme: landst Svensk, jevn, aaben, rolig, venlig og arbeid: som. Han har i sit Væsen denne nordiske Characteres magelige Egebægt, som man inden en dybere Prøving saa let holder for et Udtryk af Phlegma, men som under det kolde Ydre dølger et desto varmere Blod. Det Gratiøse er det herskende Præg, som udmærker Bystroms Arbeide. Qvindelig Skjønhed er den egentlige Virke: frede for hans Konst: at han kan være sublim, beviser hans herlige sovende Juno, ved hvis Bryst den spæde Herkules indsuger Guddomskraft; men han synes blot at kunne det, naar Emnet fordrer eller tillader, at et qvindeligt Ideal af Storhed og Majestæt opløfter til olympisk Betydning det Livlige, det Bløde, det Runde, det Belystige, som hos de lykkelige Begavede af Kjærligheds gudindens Kjøn altid minder om et Laan af hendes Bælte. Allerede høster han i rigt Maal Romernes Agtelse og Bifald.

Af en i Alt, undtagen i Konstaand, med Bystrom uligeartet Natur, er Danmark kunstistiske Værd og Stolts

hed: Thorvaldsen, en uophorlig drømmende, adspredt, i sig selv indsluttet og dyb melankolsk Phidias: Land i en velboen, men bleg og mager Figur af nogle og fyrretyve Aars Alder. Den høie, vakkre, men tungsindige Pande, de store blaae Øine, som med et Slags forvirret Blik tilkjendegive, at hans egentlige Opmærksomhed sjelden er fæstet paa noget af det som udbortes omgiver ham, forraade strax Phantasiens umiddelbare Søn, og da han ikke taler noget eneste Sprog rigtigt, men ofte maa sammenblande fire eller fem for at gjøre sig forstaaelig, samt tillige uophorligt har et Par Dussin Sager paa eengang svævende for sin Indbildningskraft, saa har hans Ansigt næsten altid, i Selskab og Samtale, et vist naivt Udtryk af Bryderie og Forlegenhed, som klæder ham ret godt, og passer fortræffeligt til den lakoniske Maade, hvorpaa han meddeler, ligesom skaarne i Steen, sine for det meste epigrammatisk spidsede Tanker. Disse ere ofte saa humoristisk levende, at Tilhørerne kunde fristes til at lee sig ihjel derover, men uden at man seer Indfaldets Eysighed forandre et eneste Træk i den Talendes gulblege Ansigt. Saaledes er den Mand's personligt synlige Væsen, som har stiftet en ny Epoke i Skulpturen, og med den nordiske Malm i sin Land, i selve Rom er worden Canova's overmægtige Medbeiler. Thorvaldsen har ei ladet sin Konst blive staaende ved det Baand, som skiller den antike Skønheds fra det moderne Livs Marker, eller nøiet sig med, paa denne Side Baandet, at gjøre sig til Mester af en og anden fiirlig Attitude, behændig laant fra Gudesynerne paa den anden; hans Meisel har hugget Baandet itu, og Skulpturen har tagt

get Fodfæste paa sin gamle Mark, hvor Konfneren ei længer betragter Antikerne med en slavisk Underkastelse, men med den ubekymrede fortrolige Kjærlighed, som er Følelsen af en i eget Bryst og egen Arm lige ubødelig fortlevende Konstkraft; han studerer ikke længer Fortidens Mønstre, han skaber selv i deres Mestres Land. Hans Jason er det sande Ideal af en Heros; Ratten en uendelig livlig Qvindeskikkelse, klædt og bevinget, som under en Balmuekrands, med to sødtlumrende Børn i sit Favn, selv lukkende sine fagre Dienlaag i ubeskjendte Drømme, svæver sagte foran idet stjernefulde Rum. Saaledes er, inden Vandeverdenens egentlige Mysterium har opgaaet i Sjelen, Kraft og Anelse det Herligste, hvortil Livet kan svinge sig, De ere Naturrens, de ere Antikens Λ og Ω ; men umiddelbar over Anelsens Nat gryer et nyt, et lysere Solhvervs Morgenrøde. Det er den himmelske Kjærlighed, som forer sine Værker med sig selv.

(Atterbom.)

Nyt Middel mod Tandpine.

I October 1801, da jeg endnu studerede i Göttingen, leed jeg af den heftigste Tandpine. Ved stærk Tobaksrygen blev den noget lindret; jeg gik tilsæns og læste en Stund derefter ved Lys. Af Frygt for, om Natten at vækkes af Smerten, lod jeg det brænde, for strax at kunne tage min Tilflugt til Piben, men da jeg mærkede, at mine Dine vilde falde til, satte jeg Lysen paa den fjerneste Side af Bordet. Kort efter slumrede jeg ind. Da drømte jeg, at jeg leed frygtelig af Tandpine, forsøgte adskillige Midler, men Smerten tog til. Jeg sendte derpaa Bud til en Læge. Han kom, examinede mig, og meente, at Grunden til det Onde laae i en haardnakket Rheumatismus. „De maa sætte en Brændecylinder paa den venstre Overarm, sagde han: saa vil De snart vorde denne Plage qvit.“ Jeg beqvemmede mig til denne heroiske Operation. Han forlangte Bomuld, jeg kunde ingen finde. „D, sagde han: gjør Dem ingen Uleilighed, vi kunne hjælpe os paa en anden Maade. Svøb Deres Lommeørklæde om den venstre Overarm, saamange Gange De kan; tag derpaa et Lys, og lad det brænde gjennem Lørklædet og Natroien saalænge De kan taale Heden. Jeg fulgte hans Raad, og Tandpinen forsvandt; men de heftigste Smertes i Armen vakte mig af min Drøm. Hvor stor var min Skræk, da jeg saae hele Sovestuen fuldt af Røg. Jeg laae paa den venstre Side, vendt mod Bordet, havde viklet mit Lommeørklæde om den venstre Arm, holdt Lysen i den høire Haand, og lod Luen be-

røre det Sted, Lægen havde betegnet. Torklæde, Nat: trøse og Skjorte vare gjennembrændte: min Dverdyne stod i lys Lue. Jeg havde foretaget den hele Behand: ling i den dybeste Søvn.

I lang Tid efter var jeg Tandpinen qvit. Hvor: vidt dette besynderlige Middel lod sig indføre i Praxis, overlades til Lægernes Betænkning.

(C. F. A. Müller.)

Anecdoter om Aber.

En engelsk Skibscapitain havde en Abe, som ndmær: kede sig særdeles ved sine komiske, skadesroe Hudserier, og derfor var Skibbsfolkene's Yndling. Capitainen meens: te, at dens Bildskab skulde sætte sig, naar den fik en Mage, og han søgte derfor en Hun til den.

Da traf det sig just paa samme Tid, at Engelland, ved en underlig Feiltagelse, blev oversvømmet med Aber. En berømt engelsk Botaniker vilde nemlig bede sin Kor: respondent i Brasilien sende ham de tohundrede Arter, som findes af den der saakaldte Abeplante (Mimulus.) Men ved en Feiltagelse skrev han blot „Abe“ og glemte „Plante“. Ifølge denne Bestilling fik han et Brev fra Korrespondenten, hvori Denne meldte, at det var kun lykkedes ham at opdrive 173 Abearter, hvilke han ogsaa skraa havde affendt — Flere kjendte man ikke i Rio og

Omegnen — dog haabede han, ved Hjælp af sine Agen-
ter i det Indre af Landet, at bringe det forlangte An-
tal tilveie.

Inden den ulykkelige Botaniker kunde tænke paa,
hvorledes han skulde anbringe sine Aker, fik han et an-
det Brev af uheldsvangert Indhold, halvt trykt og halvt
skreven — det var et Connossement i sædvanlig Form;

„Med Skibet: den venlige Bestræbelse, som Gud ledsage,
sende vi Dem hermed, i god Tilstand, 173 Stykker Aker-
Fatte 2c.“

Efter at den første Skræf havde sat sig lidet, gav han
sig til at læse Brevet. Det var fra Skibscapitainen,
som meldte ham, at han lykkeligen havde naaet Them-
sen med en Ladning af 169 Aker, thi Fire vare døde un-
derveis, hvorhos han tillige bad, at de urolige Dyr,
som gjorde ham usigelig meget af det, maatte worde ud-
skibede snarest muligt. — Dette skete nu i muligste Hast.
Akerne bleve forsendte til de sjerneste Egne af Engelland.
Blandt dem var en Hun, som blev bragt til Portsmouth
og kjøbt af den førstomtalte Aker Eiermand.

Nogen Tid syntes det unge Par at leve i den bedste
Forstaaelse. Da løb Fregatten ud paa en Sommer-
Krydsfart. Hannen blev imidlertid snart ligegyldig,
omfider endog saa hadelig paa sin Mage, hvilket han
tilkjendegav ved falske Diekast, Tænderstjæren, endog
saa ved Hug og Slag, medens Hunnen endnu stedse
vedblev at smigre ham. Alle saa sig skuffede i deres
Forventning ved det mislige Udfald af en saameget lo-
vende Forbindelse. Endelig lod det dog, som Hannens
Udfærd forandrede, men det varede ikke længe, thi da
han en Dag havde lokket Hunnen hen paa en Udkant af

Skibet, som om han vilde vise hende Noget i Søen, gav han hende et Puf, saa hun styrtede overbord,

Kopperne havde udbredt sig frygteligen blandt Aberrne i Sydamerika. Secretairen i Inoculationsseksbet fik et Indfald, hvorved Smitten blev standset. Han inoculerede nemlig, mens en gammel Bavian saae derpaa, to til tre Drengene, paa hvilke han havde bundet Hænder og Fødder. Derpaa lod han Bavianen være allene med en ung Abe, og lagde Lanzet samt Materie paa Bordet. I et Sideværkse stillede han sig paa Luur, for at see, hvorledes Aben vilde bære sig ad. Denne gif meget videnskabeligt tilværks, fastede den unge Abe paa Gulvet, bandt ham, og inoculerede ham med saadan Færdighed, som om han kunde have været en gammel Professor. Det frembragte samme Virkning. Nu undervistes andre satte Aberr i Konsten paa samme Maade, og man lover sig de bedste Folger deraf.

Spørgsmaal til Menneſkekjendere.

En Mand havde tre Sønner, som han elskede høit. Paa en Spadseretour i Selskab med dem alle Tre, blev han overfaldet af en Snigmorder, der gav ham et dødeligt Saar og undskyede. Den Saarede faldt. Hans ældste Søn forfølger Morderen, indhenter ham og stræffer ham til Jorden. Den Anden kaster sig paa Fædrens Liig, og forbinder hans Saar. Den Tredie faldt i Afmagt. Nu er Spørgsmaalet: „Hvilken af de tre Sønner elskede sin Fader høiest?“

Misceller.

En preussisk og en østerrigsk Officeer spiste gandske alle-
 ne sammen paa et Gjæstgiversted. Blandt Andet blev
 der fremsat et Fad med Krebs, tilfældigviis saaledes,
 at de største kom til at ligge ligesom Østerrigeren. Preuss:
 seren, ærgerlig herover, begyndte en Fortælling om,
 hvorledes Alting nu forandrede og forbedrede i Preuss:
 sen, hvilken Mængde Forandringer der blev gjort,
 især ved Militairet, &c., hvorved han, som i Talens Løb
 og som han ikke selv vidste af det, umærkeligt dreiede
 Fadet med Krebsene omkring. Da han endeligen raabte:
 „Ja, Kammerat, Alting bliver dreiet omkring hos os!“
 var Experimentet lykkelig udført. Roligt smilende tog
 nu Østerrigeren Ordet: „See, see, Kammerat, hos
 os er det nu gandske anderledes; vor Keiser lader
 Alting blive ved det Gamle!“ og dreiede Fadet med eet
 Ryk omkring igjen.

En omreisende Theaterdirecteur skrev selv et Stykke,
 som han kaldte: Judith og Holofernes. For at pirre Nyse-
 gjerrigheden endnu mere, anmeldte han, at Holofernes's
 afhugne Hoved skulde være et virkeligt Menneskehoved.
 Hans Forventning blev ikke skuffet; Huset var prop-
 pelt. Endelig kom Heltinden med Hovedet, af Pap,
 i sin Haand. Den, som skulde sætte det paa Fadet,
 bragte det ubemærkt tilside, og da Grupperne stiltes
 ad, saae man Hovedet staae paa et Bord, som var bes-
 lagt med et Teppe, hvorunder laae en Statist, som

gjennem et i Bordet anbragt Hul fremstak Hovedet, hvis blege Dødningsfarve indjog alle Tilskuernes Forsærdelse. Men pludseligt forvandlede Skrækken til Lysheds hed. Ved Judiths Ord: „Tyran! Saa er Du da ikke mere!“ begyndte Hovedet at nysesa stærkt, at det gienlød over hele Huset. Ved hver Tiltale af Heltinden, bestandig Nysen, indtil Directeuren, høiligen forbitret, lod Dækket falde. Først Dagen efter erfoer man Marsagen. En anden Statist, misundelig over, at han ikke var bleven valgt til at forestille det afhugne Hoved, havde førend Stykkets Begyndelse bestrøet Sædets Rand med Snustobak.

En tysk Mand havde ofte kjørt med Deligencen fra Wien til Leipzig, men altid havde han siddet meget ubekvemt. For at have det mageligere, bestilte han nu to Pladse. Man spurgte, om han ønskede dem paa Deligencen selv, eller paa Bivognen, og han erklærede, at dette var ham gandske ligegyldigt. Da nu Manden skulde affted, fandt han een Plads ledig for sig i Deligencen og den anden paa Bivognen!

En spurgtes, hvad han tænker paa, naar han ikke tænker? og gav til Svar: Han tænker paa hvad han vil svare Den, som ikke spørger ham om noget.

En Hurtigskriver sagde om et Dumhoved, at hvis han havde opskrevet alt det, som Denne tænkte, saa havde han hvidt Papiir nok for sin hele Levetid.

Kjærligheds Længsel.

(1816.)

Hvor er Du, som først mig Harpen gav,
 Du min bedste Glædes Skaberinde!
 Mon jeg først skal kve Dig bag Grav,
 Eller skal jeg Dig paa Jorden finde?

Hvor er Du, som henrykt jeg besang
 Under mange smukke Pigenavne?
 Phantasien saae Dig mangengang,
 At! men aldrig kunde jeg Dig favne.

Lidt Du stod for mig i Morgnens Stund,
 Naar jeg Roserne i Østen kved':
 Friskere var Rosen paa Din Mund,
 Mere yndigt paa Din Kind den lued'.

Dg, naar Maanen i sin Himmelsøe
 Rund og deilig stod blandt Stjernevrillen:
 Phantasien viste mig min Møe —
 Dg jeg glemte Stjernerne paa Himlen.

Naar i Busken Rattergalen sang
 Kjælent, elskovsfuldt sødt for sin Mage;
 Drømte jeg, at Du til Harpens Klang
 Qvad om Kjærlighedens søde Dage.

Men Din Læbe aldrig kysked' mig;
 Aldrig Arm i Arm Du med mig vanked';
 Aldrig jeg et Haandtryk fik af Dig;
 Aldrig ved mit Bryst Dit Hjerte banked'.

Derfor har mit Hjerte ingen Fred;
 I mit Bryst det slaer, som i et Fængsel;
 Thi det skabtes kun for Kjærlighed:
 Ak! og aldrig stilledes dets Længsel.

Pige! skal jeg finde Dig paa Jord,
 Du, som dele vil min Lyst, min Smerte?
 Eller mon Du kun i Himlen boer?
 Død! da læg Du det arme Hjerte!

(Sophus Zahle.)

Stille Taal.

Naar paa Livets stormoprørte Hav,
 Under mørke, stjerneløse Natter,
 Støvets arme Barn, til lune Grav,
 Ene kun sit Hjertes Attraae sætter —
 Længselfuld mod Døden stirrer hen,
 Som den ene trofast, sidste Ven!

O! da er den stille Himmelfred
 Sandtse flygtet fra det bange Hjerte,
 Og omspændt af grusom Bitterhed,
 Sønderlides det ved navnløs Smerte:
 Nabent kun endnu for Smertens Puil,
 Skuffet, af for tidt! af Haabets Smil.

Tys! da tyst; thi Verden det ei veed,
 — Ei det vide maae — hvor Smerten stormer
 I den knuste Barm —; den mener Fred,
 Naar kun Smilet sig paa Laben former.
 Og dens kolde Medhynk saarer kun
 Dybere endnu i Smertens Stund.

Derfor stille! Stille, stor og stærk,
 Skal det kyldfri Hjerter Smerten bære;
 O, selv den, er kjarlig Faders Værk!
 Og ved stille Taa ham Barnet ære.
 Intet møder jo paa Livets Bei,
 Stæder det vor store Fader ei!

Lad da grusomt, selv af elsket Haand,
 Stød paa Stød det arme Hjerter ramme;
 Kun taal mod dig! og den stærke Vand
 Bliver da, i Smertens Stund, den samme.
 Lad end Giften nage Hjerterets Rod:
 Freden spirer dog i Taalets Mod!

Lad selv Dndfæbs Gjerning lumsk og lav,
 Jordeliv med Undergangen true;
 Herligt lyser, over Støvet's Grav,
 Himmellivets evig klare Lue!
 Og, for mod dig Strid paa Stormens Dag,
 Heiser Evigheden Seiersflag!

(Sophie Bohnhoff.)

Bekjendtgjørelse.

Undertegnede har i Løbet af tredive Aar sysselsat sig med Udarbejdelsen af et videnskabeligt Værk, som skal udfylde et af de største Huller i vor Literatur. Han arbejder nemlig paa en Samling af alle de Trykfeil, som ere gjorte siden Bogtrykkerkonstens Indførelse. Men da han er i Tvivlsmaal om, hvorvidt han har optegnet alle Trykfeil, beder han samtlige Lædere være af den Artighed, udaf deres Samlinger at sende ham saadanne, som han, ifølge deres Overbeviisning, endnu ikke kjender. De resp. Boghandlinger lover han de billigste Betingelser med Hensyn paa Forlaget af dette Værk, naar de henvende sig til ham i frankerede Breve.

M. Nicolaus Pegasus.

